

Lạc Vào Tình Anh

Contents

Lạc Vào Tình Anh	1
1. Chương 1: Giữa Chúng Tôi Là Gì?	1
2. Chương 2: Tôi Thật May Mắn Vì Được Yêu	14
3. Chương 3: Lễ Tình Nhân	20
4. Chương 4: Một Lời Cầu Hôn	27
5. Chương 5: Trái Tim Tan Nát	37
6. Chương 6: Rượu Old Man Jack	50
7. Chương 7: Những Vết Cắt	56
8. Chương 8: Nỗi Đau Buồn Lên Men	70
9. Chương 9: Những Bóng Ma	84
10. Chương 10: Làm Yên Lặng Những Bóng Ma	100
11. Chương 11: Ngã Trong Vòng Tay Anh	110
12. Chương 12: Cảm Nhận Cơ Thể Anh	115
13. Chương 13: Vạch Kẻ Xanh	120
14. Chương 14: Bài Hát Cho Đứa Trẻ Không Được Ra Đời	120
15. Chương 15: Một Bài Hát Của Những Nhịp Đơn	133

Lạc Vào Tình Anh

Giới thiệu

Nell có một tình yêu rất sâu sắc với cậu bạn thân từ bé, Kyle. Mọi thứ đều đang hoàn hảo thì Kyle c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-vao-tinh-anh>

1. Chương 1: Giữa Chúng Tôi Là Gì?

Tháng chín

Colton Calloway không phải mối tình đầu của tôi. Kyle Calloway - em trai anh ấy - mới thực sự là người đó.

Đối với tôi mà nói, Kyle là người đầu tiên cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Tôi lớn lên cạnh nhà bác Calloway từ nhỏ. Hai đứa tôi - Nell Hathorne và Kyle Calloway - bằng tuổi nhau. Các bà mẹ hạ sinh chúng tôi trong cùng một bệnh viện, trong hai phòng riêng biệt và vào hai ngày khác nhau. Tôi từng khó chịu vì Kyle ra đời trước tôi. Dù hẳn chỉ lớn hơn tôi vồn vẹn hai ngày nhưng điều đó đủ để hằn tỵ cho mình cái quyền già dặn hơn tôi, trên trọc tôi không thương tiếc. Chúng tôi dùng chung đến cả cái cũi từ thuở lọt lòng. Chúng tôi còn sở hữu chung những bộ xếp hình và những con búp bê (Kyle chơi búp bê cũng nhiều chẳng kém tôi là mấy. Tận khi hằn ba tuổi, hoặc khoảng khoảng đó, hẳn mới thôi nghịch ngợm trò này. Tất nhiên là tôi đã không bỏ lỡ cơ hội dùng chuyện này để trả đũa hằn!). Dưới sự chỉ bảo của cha Kyle (bác Calloway là nghị sĩ Quốc hội và phải đi công tác suốt ngày), hai chúng tôi đã cùng học cách đi xe đạp. Chúng tôi học cùng nhau, làm bài tập về nhà cùng nhau. Chúng tôi là đôi bạn rất thân trước khi trở thành bất cứ điều gì khác. Tôi đã luôn nghĩ rằng việc chúng tôi ở cạnh nhau như thế này là lẽ đương nhiên, ngay cả sau này lớn lên thì kiểu gì chúng tôi cũng sẽ sống bên nhau thôi.

Tôi có thể chắc chắn với bạn rằng chẳng có sự hứa hẹn hay sắp đặt trước nào ở đây đâu, vâng, chỉ là... một lẽ đương nhiên mà thôi. Bố của Kyle là một nghị sĩ Quốc hội đầy triển vọng, còn bố tôi là C.E.O - một doanh nhân thượng lưu thành đạt. Vậy việc hai đứa con xinh đẹp và hoàn hảo của họ yêu nhau thì sao nhỉ? Chà, đúng thế đó. Ý tôi là, tôi biết điều này nghe có vẻ kiêu ngạo, nhưng sự thật đúng là vậy. Đương nhiên là tôi không hoàn hảo. Tôi cũng có nhiều khiếm khuyết, chẳng hạn như cặp hông của tôi khá rộng so với chiều cao, ngực lại hơi quá khổ so với khung người, nhưng kệ chứ, tôi biết mình trông thế nào và thế là tôi chả bao giờ buồn thất vọng về điều đó cho tới tận năm thứ hai đại học.

Kyle và tôi vẫn luôn luôn giữ mối quan hệ bạn bè, kiểu như hai đứa bạn thân chính cống, nhưng chỉ dừng lại ở bạn bè thôi nhé! Tôi là đứa chưa một lần sống theo phong cách điên rồ của bọn con trai cùng tuổi. Bố tôi rất bảo thủ, ông không bao giờ cho phép điều đó xảy ra dù chỉ là một lần. Tôi bị cấm hẹn hò trước tuổi mười sáu, đó cũng chính là lý do vì sao mà khi vừa mới bước qua tuổi này được một tuần thì Jason Dorsey đã rủ rê mời tôi đi chơi. Cậu ta là ứng cử viên thứ hai cho danh hiệu “chàng trai hoàn hảo kinh lên được” ở trường (chỉ xếp sau Kyle thôi nhé). Jason có mái tóc màu vàng (trong khi tóc của Kyle là màu đen), cậu ấy có một thân hình cơ bắp cuộn cuộn và săn chắc hơn hẳn so với Kyle, vì người Kyle rất nạc. Nhưng xét cho cùng thì Jason không được thông minh và quyến rũ như Kyle. À nhưng mà, cũng có thể là do tôi đang thiên vị cho Kyle chẳng.

Khi Jason hỏi tôi liệu cậu ấy có thể đón tôi đi ăn sau giờ học hay không và tôi đã nhận lời không chút do dự. Ý tôi là, chuyện này rõ rơ vắn vắn ấy nhỉ? Chỉ là ở trường tôi ấy mà, bọn con gái đứa nào chả từng ao ước được hẹn hò với Jason một lần trong đời. Trong khi đấy tôi vừa là bạn thân của Kyle, lại còn được Jason ngỏ ý tán tỉnh. Cậu ấy đã gửi lời mời hấp dẫn đó ngay ở khu tủ đựng đồ dùng cá nhân của sinh viên - một tụ điểm đông vui và bận rộn nhất trong trường, vì thế đây rõ ràng là một chuyện công khai ấy nhỉ.

Để tôi cho bạn biết nhé, tất cả mọi người đều đã chứng kiến, và chẳng đứa nào là không ghen tỵ với tôi đâu!

Sau tiết sáu, như mọi khi, tôi gặp Kyle đứng bên cạnh chiếc Camaro của hằn, chúng tôi rời khỏi sân trường trong tiếng động cơ ồn ào và tiếng miết đường của bốn chiếc lốp. Kyle có xu hướng lái xe như thể hằn đang tham gia một cuộc rượt đuổi tốc độ, cũng may là tay lái của hằn thuộc hàng “sổ sách” nên tôi không sợ. Bố của Kyle muốn chắc chắn việc hằn phải biết cách lái xe sao cho an toàn, ông đã cử một nhân viên FBI “xịn của xịn” giúp đỡ, thế nên hẳn có thể thoát khỏi đám cảnh sát giao thông địa phương dễ như bỡn.

“Này này, cậu biết chuyện gì không?”, tôi hào hứng đặt câu hỏi khi Kyle thực hiện cú ngoặt rộng về phía tay trái rẽ sang con đường đầy bùn đất - con đường dẫn tới nơi những người hàng xóm của chúng tôi trú ngụ. Hằn im lặng, bắn cho tôi một cái nhướn mày. Tôi liền chộp lấy bắp tay hằn, bóp chặt và hét lên, “Jason Dorsey muốn hẹn hò với tớ đấy! Cậu ấy sẽ đưa tớ ra ngoài dùng bữa tối nay!”

Chiếc Camaro suýt chút nữa chệch khỏi lòng đường. Kyle giẫm mạnh lên chân phanh khiến chiếc xe xoay vài vòng, đập mạnh vào hàng rào dọc theo con đường lấy lợi dẫn về nhà chúng tôi. Kyle vận người trong chiếc ghế da, tỳ mạnh tay lên chiếc ghế tôi đang ngồi, đôi mắt màu nâu sẫm của hằn cháy rực. “Cậu vừa nói gì?”, giọng hằn mang vị của một cơn thịnh nộ khiến tôi trở nên bối rối. “Nếu tôi nghe không nhầm thì

cậu mới nói là Jason muốn hẹn hò với cậu.”

Tôi nghe hơi thở của mình trở nên gấp gáp dưới ánh mắt và giọng nói của hắn. “Tớ... à thì... Cậu ấy ư?” Ngữ điệu của tôi bỗng chốc giống như một câu hỏi, rụt rè và bối rối. “Ồ thì... cậu ấy... cậu ấy sẽ đón tớ lúc 7 giờ. Chúng tớ sẽ cùng nhau tới Brann’s. Nhưng sao cậu lại phản ứng cái kiểu này?”

“Sao tôi lại... ư?”, Kyle nghiêng rằng lại, tự mình ngắt ngang lời nói rồi đưa tay lên vuốt mặt. “Nell, cậu không thể đi cùng Jason.”

“Tại sao?” Giờ thì, khi đã định thần sau cơn giận bất thường của Kyle, tôi cảm thấy đau đớn và hoang mang hơn bao giờ hết. Tôi trở nên nổi giận một cách vô cớ, “Jason tốt bụng và dễ thương, hơn nữa cậu ấy còn là bạn tốt của cậu, cậu ấy có điều gì không được chứ?. Tôi đã rất hào hứng, Kyle. Hoặc là tôi đã từng như thế. Từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ được nhận bất cứ lời hẹn hò nào từ đám con trai. Mãi đến giờ tôi mới đủ mười sáu tuổi để được phép hẹn hò. Cậu điên thật đấy. Tôi không tài nào hiểu nổi nữa. Lẽ ra cậu nên mừng cho tôi mới đúng”.

Kyle nhả mặt, tôi thấy phải có đến nửa tá cảm xúc lẫn lộn đang hiện lên trên từng đường nét của khuôn mặt đẹp trai ấy. Hắn mở miệng, rồi lại khép nó lại. Cuối cùng, hắn buông ra một tiếng chữ thề. Hắn đá tung cửa xe, lao ra ngoài rồi đóng sầm cánh cửa lại một cách thô bạo, hiên ngang bước qua cánh đồng ngô nhà ông Ennis.

Tôi cảm thấy do dự và hoang mang thật sự. Mọi xử sự của Kyle trước lúc bỏ đi cứ như thể đang ghen ấy. Lẽ nào hắn ghen thật sao? Vậy sao hắn lại không rủ tôi đi chơi nhỉ? Tôi tháo dây buộc tóc ra để cột lại, đầu óc quay cuồng đến mức khó thở.

Tôi với Kyle sao? Tôi đã làm tất cả mọi thứ cùng hắn. **TẤT CẢ MỌI THỨ** ấy. Ngày nào chúng tôi chẳng rủ nhau đi ăn trưa. Chúng tôi cũng leo núi cùng nhau, dã ngoại cùng nhau, đạp xe đường dài cùng nhau và kết thúc bằng một châu kem tại tiệm Dairy Queen cùng nhau. Hai đứa tôi thậm chí còn rủ nhau trốn khỏi những buổi dạ hội chính trị hàng tháng của bố hắn để hú hí dưới cầu tàu phía sau nhà tôi, để thưởng thức những ngụm rượu mà cả hai vừa trộm được. Có lần chúng tôi còn say xỉn và cùng nhau tắm trường nữa cơ.

Tôi còn nhớ như in khoảnh khắc Kyle quay lưng lại phía tôi và tụt quần đùi của hắn xuống. Tôi đã bị cảm giác náo nức lạ lẫm nơi bụng dưới xâm chiếm khi trông thấy phần phía sau hoàn toàn trần truồng của hắn. Thời khắc ấy, tôi đã đổ lỗi rằng cảm giác đó thực ra chỉ là một chút rung động nhất thời. Dĩ nhiên là sau đó tôi cũng lột sạch quần áo và trần truồng như hắn, ngay lập tức ánh mắt Kyle dán lên cơ thể tôi một cách ngẫu nhiên, khiến cảm giác lâm râm đó trở nên tệ hơn bội phần. Tôi đã phải hét vào mặt hắn để yêu cầu hắn dừng ngay cái việc liếc mắt đưa tình đó. Thế là hắn quay lưng lại. Khi đó nước chỉ ngập đến thắt lưng Kyle nhưng tới giờ tôi vẫn không ngừng thắc mắc: Liệu có phải là hắn muốn che giấu phản ứng của mình khi trông thấy tôi khỏa thân hay không? Hôm đó Kyle đã vô cùng cẩn thận trong việc giữ khoảng cách với tôi trong lúc bơi, mà điều đó, lẽ ra như thường lệ, sẽ là những đụng chạm cơ thể, là ôm ấp, là trêu chọc và cù náo, đùa giỡn lẫn nhau, những trò luôn mang lại chiến thắng cho Kyle.

Bỗng nhiên tôi nhìn mọi thứ theo một phương diện hoàn toàn mới.

Yêu Kyle ư? Hắn là thằng bạn thân nhất của tôi đấy. À thì đương nhiên là tôi có đầy những người bạn gái thân thiết. Jill, Becca và tôi vẫn rủ nhau đi làm móng mỗi cuối tuần, sau đó cùng thưởng thức sinh tố tại quán Big Boy. Nhưng những lúc tôi cảm thấy buồn chán và thất vọng, chẳng hạn như khi tôi cãi vã với bố mẹ, hoặc khi bị điểm kém, hay bất cứ thứ gì khác đại loại như thế, tôi đều tìm đến Kyle. Chúng tôi sẽ ngồi ở cầu tàu nhà hắn, tôi sẽ nghe hắn thuyết giảng một bài cho đến khi quên bồng đi nỗi sợ hãi. Hắn sẽ ôm và giữ chặt tôi trong lòng để tâm trạng tôi khá khẩm hơn. Tôi đã từng ngủ quên bên hắn cả tỉ lần, thiếp đi trên chiếc ghế dài cạnh hắn khi chúng tôi cùng nhau xem phim. Nhưng dù tôi có ngủ thiếp đi trên ghế, trên đùi hắn, hay dựa vào lồng ngực hắn, thì cánh tay hắn chưa một lần quên ôm chặt lấy tôi.

Đây rõ ràng chẳng phải biểu hiện của loại tình cảm được gọi là tình bạn nhỉ? Cơ mà vấn đề là biểu hiện như thế nào đi chăng nữa thì chúng tôi chưa bao giờ hôn nhau, chưa bao giờ nắm tay nhau theo cách của những đứa đang yêu nhau. Thêm nữa, nếu có ai đó hỏi - một trong những câu hỏi phổ biến nhất, thì cả hai đứa sẽ đồng thanh thốt lên đại khái như: “Vớ vẩn, hẹn hò cái gì mà hẹn hò. Bọn tao chỉ là bạn thôi.”

Nhưng điều đó có thực sự đúng hay không nhỉ, liệu chúng tôi chỉ là bạn bè đơn thuần thôi sao?

Chúa ơi, đúng là một mớ bòng bong!!!

Tôi xuống xe, chạy theo sau Kyle. Hắn đã khuất khỏi tầm nhìn của tôi nhưng tôi biết hắn đang đi đâu. Rất nhiều lần chúng tôi đã cùng nhau trèo lên trên sườn núi bên kia cánh đồng ngô nhà ông Ennis. Từ chỗ này chúng tôi có thể nhìn bao quát lên toàn bộ thị trấn, ngắm và thưởng thức dòng sông bạc lấp lánh từ những con rạch và những vạt tối đến từ những khu rừng xung quanh.

Kyle đi đến lưng chừng đồi, chỗ đỉnh đồi là nơi đã từng có một cây thông khổng lồ ngự trị, tiếc là cây thông đó đã bị sét đánh đổ. Tàn tích nó để lại là một nhánh cây dài và dày chừng hai mươi thước, rất dễ trèo lên. Chúng tôi hay leo lên nhánh cây đó, ngồi bên nhau, lưng hắn dựa vào thân cây, lưng tôi dựa vào ngực hắn. Tôi trèo lên cành cây phía dưới Kyle và chờ đợi. Hắn ngoắc chân thật chắc quanh nhánh cây, cúi xuống nhắc tôi lên như nhắc một con búp bê. Rồi hắn đặt tôi ngồi trước mặt hắn. Tư thế bỗng dưng này mang một ý nghĩa mới. Tôi có thể nhận ra tim hắn đang đập thành thịch trong lồng ngực. Hơi thở của hắn khó nhọc và đầy mùi mồ hôi. Chắc hẳn hắn đã chạy như điên lên trên này.

Tôi ngả đầu ra sau để tựa lên vai và nhìn hắn, từng đường nét trên khuôn mặt hắn đẹp như một bức tượng, nhuộm vàng trong ánh mặt trời buổi hoàng hôn. Lông mày hắn như đan vào nhau, quai hàm hắn siết chặt. Hắn vẫn còn tức giận với tôi.

“Kyle... nói gì đó với tớ đi. Tớ không...”

“Không gì chứ? Cậu hiểu được sao? À, chắc hẳn là cậu hiểu.” Hắn nhìn tôi, rồi cụp mi xuống, nhắm mắt, ngoảnh mặt đi. Cứ như thể là hắn sẽ cảm thấy đau đớn lắm mỗi khi nhìn tôi ấy.

“Mình là bạn mà, Kyle. Nếu cậu cảm thấy có điều gì đó khác thường, hãy nói với tớ.”

“Tớ ư?” Đầu Kyle dựa đầu vào thân cây. “Tớ không biết, Nell. Tớ chỉ... à thì, ý tớ là... chúng ta là bạn, tớ cứ nghĩ rằng, mọi thứ đương nhiên là như thế. Ý tớ là, chúng ta đã lớn lên bên nhau đúng không? Hai đứa đã dành toàn bộ thời gian bên nhau, và khẳng định với tất cả mọi người rằng chúng ta chỉ là bạn. Nhưng...”

“Nhưng sao?” Tôi có cảm giác tim mình đang đập thành thịch trong lồng ngực. Điều Kyle sắp nói ra rất có thể sẽ thay đổi tất cả mọi thứ.

Kyle đưa những ngón tay lên vuốt ve lọn tóc màu vàng dâu tây của tôi, rồi xoắn nó lại. “Giả sử có điều gì đó hơn thế... giữa hai chúng ta...”

“Hơn thế ư? Giống như... thế ư?”

“Sao lại không chứ?”

Bỗng dưng cơn giận bốc lên tận đầu tôi. “Sao lại không chứ ư? Cậu thực sự nghiêm túc đấy hả Kyle? Đây là câu trả lời mà cậu dành cho tôi sao?” Tôi trượt người về phía trước dọc theo nhánh cây, vung chân hạ người xuống cành cây phía dưới.

Trong vài giây tôi đã thoát khỏi cành cây, chạy xuyên qua cánh đồng ngô. Tôi vẫn nghe tiếng Kyle ở ngay sau lưng, kêu tôi chờ hắn, nhưng tôi không chờ. Nhà tôi chỉ cách đó một vài dặm, vì thế tôi chạy về. Tôi mở tung cánh cửa trước khiến nó bật ra và cả căn nhà rung chuyển, mẹ tôi giật mình đến mức làm rơi chiếc cốc xuống sàn. Tôi nghe tiếng vỡ vụn của thủy tinh khi nó chạm mặt đất, cùng tiếng mẹ cầu nhàu đằng sau, và tôi tiếp tục đóng sầm cửa phòng ngủ lại.

Tôi ngã vật xuống giường, bật khóc nức nở. Tôi đã giữ thứ cảm xúc này trong lòng thật lâu cho đến khi trở về căn phòng đầy sự tôn nghiêm này của mình, tôi mới có thể bật tung nó ra ngoài.

“Nell, có chuyện gì vậy con yêu?”, giọng mẹ từ ngoài cửa đầy quan tâm và âu yếm.

“Con... Con... Con không muốn nói.”

“Nell, mở cửa và nói chuyện với mẹ nào.”

“Không!!!”

Tôi nghe thấy giọng nam trầm đục của Kyle vang lên sau giọng mẹ, “Nell, Kyle đây”.

“Con không muốn gặp cậu ta. Mẹ đuổi cậu ta đi đi.”

Tôi nghe tiếng mẹ nói với Kyle rằng mẹ sẽ nói chuyện với tôi, rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Dù thế thì nó sẽ không ổn tí nào đâu. Tôi còn chẳng biết chính xác tại sao tôi lại đang khóc dữ dội như thế này cơ mà. Lòng tôi đang rối như tơ vò ấy.

Tôi đã hồ hởi kinh lên được khi nhận lời hẹn hò với Jason. Hoặc ít nhất là tôi đã từng thấy thế. Tôi đã thử tưởng tượng cảnh hai đứa tôi tay trong tay, cảnh cậu ấy khoác vai tôi. Tôi cũng tưởng tượng cảnh chính mình đang hôn Jason, rồi rùng mình xua ngay hình ảnh đó ra khỏi đầu. Thật là một cảnh tượng ghê tởm và buồn nôn. Vậy tại sao tôi lại cảm thấy phấn khích như thế nhỉ? Chắc do tôi được một chàng trai dễ thương tán tỉnh sao? Có thể lắm chứ.

Ý tôi là, cái thị trấn này ai chẳng biết Nell Hawthorne là gái cấm cung. Khi mười lăm tuổi (năm ngoài thôi chứ đâu), cậu chàng Aaron Swarnicki đã ngỏ ý hẹn hò với tôi nhân dịp hội trường. Một anh chàng dễ thương nhưng nhảm chán cực kỳ. Bố tôi đã nổi điên lên và cảnh cáo tôi không được phép tham gia lễ hội. Kết quả là tôi chẳng biết mặt mũi hội trường nó ra làm sao và câu chuyện chỉ có như vậy. Thế mà nó đã bị lan truyền rộng rãi đến mức chính tôi còn chẳng hiểu nổi. Chẳng ai nói ra nhưng ai ai cũng biết Nell là gái cấm cung. Rồi thì chẳng ma nào dám ngỏ ý mời tôi đi chơi nữa. Bố tôi rõ là nhân vật có tầm ảnh hưởng trong thị trấn này ấy nhỉ. Nếu có ai đó quan trọng hơn ông ấy thì đấy chính là bố của Kyle, vì bác ấy là một nghị sĩ cơ mà. Bố tôi có vài tòa thương mại nằm trong thị trấn, ông cũng sở hữu một số cái khác rải trên khắp đất nước. Ông là nhân vật tiêu biểu của thị trấn này, đến cả thị trường và thống đốc bang còn đề cao và lắng nghe mọi lời nói cũng như ý kiến của ông cơ mà. Thông qua bác Calloway, bố tôi cũng có đủ quyền hạn tiếp cận những số liệu chính trị mang tính quốc gia. Điều này đồng nghĩa với việc chẳng ai dại gì vượt mặt Jim Hawthorne. Bây giờ tôi mới nghĩ ra, việc đó chắc chắn có gì đó không đúng. Rất có thể bố đã nói vài lời với cậu chàng đòi hẹn hò tôi chẳng.

Tâm trí tôi trở về với Kyle, với phản ứng cực đoan và bất ngờ của hắn khi biết Jason ngỏ ý mời tôi đi ăn, cả cái cách mà hắn nhìn tôi khi ở trên cây, rồi phản ứng kỳ lạ của tôi khi nghe hắn trả lời “Sao lại không?”.

Sao lại không ư? Đây là kết luận tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra à? Cơn giận lại bùng lên dữ dội hơn cả khi này đến mức tôi không thể kiềm chế nổi dù biết mình thật vô lý. Tôi không hề mong chờ việc hắn rủ rê tôi đi chơi vì tôi còn mong chờ điều gì đó khác hơn nữa.

Tưởng tượng xem, nếu tôi ở cạnh Kyle với danh nghĩa nhiều hơn tình bạn một chút, dù đó là gì chẳng nữa. Tôi dễ dàng trông thấy ngón tay hai đứa đan vào nhau. Thấy bữa tối dưới ánh nến. Thấy tôi áp mặt lên ngực hắn, môi hắn thấp dần tìm môi tôi, sau lưng chúng tôi mặt trời bắt đầu lặn...

Tôi ép mình thoát khỏi thảm cảnh mơ mộng hão huyền này nhưng hình ảnh đó liên tục ẩn hiện trong tâm trí. Thiếu chút nữa tôi đã cảm thấy Kyle ôm trọn lưng tôi, tay hắn trượt dần xuống vùng thắt lưng, mơn trớn cột nhả phía trên mông tôi. Tôi thấy mình đang hồi hộp, mong chờ đôi tay hắn trượt xuống thấp hơn, thấp hơn nữa. Tôi gần như cảm thấy một đôi môi ấm, nóng và ẩm ướt trượt lên môi tôi...

Tôi nằm ngửa lên và lấy tay che đi khuôn mặt đang đỏ bừng.

Chuyện gì đang diễn ra với tôi thế này? Sao tôi lại có thể tưởng tượng về Kyle theo chiều hướng đó chứ?

Tôi cần phải ra ngoài lúc này. Tôi cần phải chạy. Tôi cởi nhanh bộ quần áo đồng phục ở trường, mặc vào chiếc quần soóc và áo ngực thể thao, quấn băng đầu, đi tất dài đến mắt cá chân, xỏ giày Nike, và chộp lấy chiếc iPod. Tinh thần tôi luôn sáng suốt và minh mẫn mỗi khi chạy. Đó cũng là tất cả những gì tôi cần lúc này.

Trước khi xuống cầu thang, tôi đeo tai nghe và chạy ngược ra phía cửa, tôi giả vờ không nghe thấy tiếng mẹ gọi. Tôi bật list nhạc yêu thích bao gồm tất cả những bản nhạc pop ngu ngốc, rỗng tuếch và lạc quan mà tôi có thể tiêu hóa nổi, rồi chạy. Tôi chỉ chạy khởi động một quãng ngắn, sau đó tăng tốc theo hướng đường dài năm dặm quen thuộc vẫn hay đi qua.

Tôi băng sang phần đường dành cho xe ô tô mà Kyle hay lái qua, tự rửa xả bản thân vì đã quên khuấy mất điều này. Hắn đang đứng giữa đường, cũng đeo tai nghe, cởi trần và mặc độc chiếc quần soóc tập thể hình. Hắn đang đợi tôi. Bộ dạng này của hắn tôi đã gặp cả nghìn lần rồi ấy chứ, cái bộ dạng với những múi cơ săn chắc như tan ra dưới ánh mặt trời, dải lông đen chạy dọc xuống bụng và biến mất dưới chiếc quần ngắn. Chẳng hiểu sao lần này tôi đã phải nuốt nước bọt một cách đầy khó khăn trước những cảnh tượng đó. Ý

tôi là, tôi biết Kyle rất “hot”. Tôi luôn luôn ý thức được điều đó và đánh giá cao hắn. Tôi cũng chỉ là một cô nàng bình thường, đang tuổi mười sáu với nội tiết tố như bao cô gái khác thôi, chẳng có lý do gì tôi lại không dành sự đánh giá cao đầy tính lạnh mạnh cho một cơ thể nam tính đầy quyến rũ như thế này. Vấn đề là, trước giờ tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ về Kyle theo chiều hướng đó.

Chiều hướng nào nhỉ, à, một đối tượng của sự khao khát chẳng.

Nhưng mặc kệ chuyện hắn đang đợi tôi, mặc kệ chuyện tôi cảm thấy thật khó khăn khi chạy ngang qua hắn, tôi vẫn giữ nguyên tốc độ của mình. Hắn bắt đầu cất bước chạy cạnh tôi, bước chân hai đứa tôi đồng điệu một cách tự nhiên, thậm chí đến cả nhịp phách giữa hai bước hít vào - thở ra cũng tự nhiên thành một điệu.

Chúng tôi chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng thèm nhìn nhau lấy một cái, chúng tôi chỉ chạy. Một dặm, hai dặm, bắt đầu đánh mốc con đường chạy được. Tôi tăng tốc nhưng vẫn bị hắn bắt kịp, thậm chí hắn còn chạy nhanh hơn tôi. Chúng tôi như những cơn gió băng qua gốc cây xương xẩu đánh dấu dặm thứ ba, hơi thở của tôi trở nên khó nhọc, toàn thân hai đứa nhể nhại mồ hôi. Tôi tự ép bản thân phải nhìn thẳng phía trước và buộc mọi suy nghĩ trong đầu biến mất để trí óc có thể trở về trạng thái trống rỗng, iPod của tôi đang phát một bài hát của Lady Gaga. Một hai, một hai, một hai, hít vào, thở ra, tập trung và đừng đưa cánh tay đi nào. Đừng nhìn Kyle. Đừng để ý những giọt mồ hôi trên khuôn ngực trần của hắn. Đừng thèm quan tâm tới những hạt chất lỏng đang chảy thành giọt xuống hai cái núm đó, và... cả cái chỗ phình lên phía bụng dưới của hắn nữa. Hãy thôi tưởng tượng cái cảnh mày đang liếm những giọt dầu đó khi nó chạm đến những núm cơ trên bụng hắn đi nào Nell.

Mẹ kiếp! Mấy cái suy nghĩ này đến từ chỗ khỉ nào thế nhỉ? Liếm láp hắn ư? Thôi nào Nell, mày phải tỉnh táo lại đi. Hồi chuông tự cảnh báo vang lên một cách tuyệt vọng. Những hình ảnh vớ vẩn đó chẳng ngừng thiêu đốt tâm trí tôi. Hình ảnh của Kyle, trên lưng cậu ta, trên một đồng cỏ. Những giọt mồ hôi vương vãi trên làn da màu đồng, mái tóc hắn rối tung và ướt đầm. Tôi đang trườn dần xuống ngực hắn, ấn môi lên cổ hắn, liếm trọn thứ chất lỏng mằn mặn lấp lánh đó.

Trời đất ơi, ôi trời ơi... Đầu óc tôi đang tràn ngập những ý nghĩ đen tối. Không có một chút suy nghĩ hồn nhiên thơ ngây nào xuất hiện, cũng chẳng có một chút suy nghĩ đúng đắn và tử tế nào dành cho mối quan hệ gọi là tình bạn giữa hai đứa tôi tồn tại lúc này. Tôi vẫn là gái trinh, tôi chưa từng liếm láp ai. Tôi thậm chí còn chưa một lần hôn người khác phái ấy chứ. Vậy thì đây chắc chắn là hậu quả của việc xem phim “người lớn” với hội Jill và Becca rồi nhỉ (thực ra chúng tôi đã lén nhau trốn người lớn để xem “True Blood[1]”). Thế nên... À vâng, tôi biết chuyện đó sẽ diễn ra như thế nào, và tôi cũng có một thể giới trong tưởng tượng đầy chất mơ mộng và nữ tính của riêng mình. Nhưng mà... làm điều đó với Kyle ư?

[1] “True Blood” với cốt truyện tương tự như “Nhật ký ma cà rồng” hay siêu phẩm “Chạng vạng” nhưng nội dung và kết cấu có sự đột phá lớn. Với tiêu chí lấy khẩu hiệu “Sexy, sexy nữa, sexy mãi” làm kim chỉ nam, bộ phim truyền hình “True Blood” đã thực sự gây nên một cơn sốt cho người hâm mộ. Cả bộ phim là câu chuyện tình yêu giữa cô phục vụ quán bar có năng lực thông linh Sookie Stackhouse và chàng ma cà rồng trầm tĩnh Bill Compton. Với những poster nóng bỏng và mang đậm tính... chủ nghĩa phồn thực, quả thật “True Blood” đã trở thành series phim truyền hình đứng thứ hai trong danh sách các chương trình được xem nhiều nhất trong lịch sử kênh HBO, chỉ sau series “The Sopranos”.

Tôi nghĩ tới Sookie và Eric (hai nhân vật trong phim “True Blood”). Dĩ nhiên là thế. Trừ việc Kyle giống Bill nhiều hơn...

Giật mình, tôi thoát khỏi trạng thái vô thức khi nhận ra Kyle đang ở sau tôi chỉ vài bước. Tôi lại bắt đầu tăng tốc chạy điên cuồng, tay chân vung vẩy. Tôi tăng tốc nhiều hơn để tống ra khỏi đầu hình ảnh dâm dục cùng cơn rạo rực nực cười đối với cậu bạn thân nhất của mình. Giờ thì tôi chỉ quan tâm đến việc chạy. Chân tôi rệu rã, hơi thở khô khốc và bỏng rát, mắt tôi mờ đi, máu như đông cứng lại tìm kiếm oxy khẩn cấp, ô vâng, kiểu chạy tôi đang làm chính là như thế đấy.

Hình ảnh của Kyle xuất hiện mờ ảo trước mắt tôi, vượt qua tôi, và rồi cậu ta bỗng chốc tăng tốc chạy thật nhanh, nhanh hơn hẳn tốc độ mà tôi từng hy vọng mình có thể đạt được. Tốc độ của một ngôi sao bóng đá toàn quốc ở tuổi mười sáu. Tốc độ đã được ghi nhận giới hạn ở mức U tiêu chuẩn của âm & Alabama và UNC.

Tôi loạng choạng giảm tốc rồi dừng hẳn, cúi gập người xuống tỳ hai tay lên đầu gối và thở dốc. Kyle dừng

lại cách tôi hàng chục mét, cũng trong tư thế tương tự. Chúng tôi đã lên đến đỉnh đồi, bên trái là một khu rừng, đằng sau cách đó vài dặm là nhà chúng tôi, bên phải là những vách núi và cây cối che khuất tầm nhìn. Những bông hoa dại đang đua đua giỡn trong gió, không khí trong lành nơi đây trái ngược hẳn với cái nóng của một ngày cuối tháng Chín. Tôi bắt đầu thả bộ theo hình vòng tròn, tôi lãng quên bản thân, tháo chiếc băng cột đầu và dùng nó lau mặt.

Rồi tôi dừng lại lần nữa, ngửa đầu ra sau, hít thở thật chậm, rồi ngửa đầu về trước. Tôi kéo áo qua đầu thấm đi những giọt mồ hôi tuôn ra như suối thấm đẫm trên trán.

“Cậu nên thả lỏng người một lúc”, giọng Kyle vang lên, chỉ cách tôi vài inch[2], thì thầm.

[2] 1 inch = 2,54 cm.

Tôi giật mình bởi giọng nói và sự gần gũi đột ngột của hắn. Tim tôi lại đập thành thịch, dây thần kinh căng ra. Thật là ngu ngốc. Nell, đây là Kyle. Hắn biết mọi thứ về mày. Hắn đã trông thấy mày trần truồng nữa cơ.

Nghĩ đến điều này, ở đây, lúc này - rõ thật là sai lầm. Tôi thả áo ra, ngước mắt lên. Tôi bắt gặp ánh mắt hắn đang cúi nhìn xuống tôi, mãnh liệt nhưng khó đoán. Hắn hít vào thở ra thật sâu từng hơi một. Tôi biết, nếu không cẩn thận, tôi sẽ bắt đầu thuyết phục bản thân rằng hơi thở này của hắn đang mang một ý nghĩa khác, nó không đơn thuần chỉ đến từ việc chạy quá nhanh.

Tôi liếm môi. Ánh mắt hắn dõi theo sự chuyển động đó. Tệ thật, điều này chẳng lấy gì làm hay ho cho lắm.

“Kyle...”, tôi mở lời, rồi mới phát hiện ra rằng mình chẳng biết phải nói gì với hắn.

“Nell”, giọng hắn nghe có vẻ bình tĩnh và tự tin, nhưng ánh mắt hắn đã phản bội lại điều đó.

Rồi hắn quay người về hướng khác, cúi gập thân trên xuống để nó song song với hai chân, và bắt đầu thả lỏng. Giây phút lãng mạn tan thành mây khói. Tôi cũng bắt đầu thả lỏng người. Sau khi chương trình thả lỏng kết thúc, chúng tôi ngồi bệt lên bãi cỏ, tôi biết đã đến lúc chúng tôi phải nói chuyện với nhau. Tôi tháo dây buộc tóc để những lọn tóc xoả tung ra.

Kyle hít một hơi thật sâu. Hắn liếc tôi đầy lo lắng rồi nhắm nghiền mắt lại, mở lời, “Nell, nghe tớ này. Lúc tớ nói ‘Tại sao lại không’, điều đó có nghĩa là... nghĩa là... Haizza... ngu thật. Đó không phải là những gì mà tớ muốn nói. Tớ xin lỗi. Tớ biết đối với cậu điều đó xúc phạm đến nhường nào, nhưng chỉ là tớ đã quá thất vọng và hoang mang...”.

“Hoang mang?”

“Đúng thế, là hoang mang!”, giọng Kyle gần như gất lên. “Tất cả mọi thứ xảy ra ngày hôm nay thật khó hiểu. Lúc cậu bảo tớ rằng Jason muốn mời cậu ra ngoài, tớ... giống như là đầu mới đập vào đầu ấy. Tớ đã tưởng tượng ra cái cảnh cậu và hắn ra ngoài cùng nhau, thậm chí cả cảnh các cậu hôn nhau, và tớ... Trời đất ơi, không. Chỉ là không được thôi.”

Kyle vuốt mặt, nằm ngửa ra bãi cỏ, nhìn mông lung lên bầu trời lấm tấm những chấm màu cam đến từ ánh nắng buổi chiều rải rác chiếu xuống, cùng những tầng mây trắng đang lững lờ trôi.

“Tớ biết điều này nghe nó thế nào, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Jason ôm cậu, chạm môi hắn vào cậu là tớ đã không thể chịu nổi rồi. Tớ đã nghĩ như thế này này, ‘Mẹ kiếp, không được! Nell là của mình’. Đó là khi tớ bỏ chạy, tớ không thể hiểu tại sao tớ tự nhiên lại quá ích kỷ và sở hữu cậu đến thế. Tớ... Tớ không biết tại sao mình lại có suy nghĩ đó.”

“Tớ cũng không hiểu. Ý tớ là, tớ đã rất ngạc nhiên với phản ứng của cậu, nhưng khi về nhà và suy nghĩ lại việc tớ đã nhận lời Jason, và...ừm, mọi thứ hình như không được đúng cho lắm nhỉ. Tớ đã không tưởng tượng nổi điều đó nó như thế nào.”

“Vậy cậu vẫn đi cùng hắn tối nay chứ?”

Tôi ngập ngừng, “Tớ không biết. Tớ đoán là không”.

Kyle nhìn tôi rồi tháo tai nghe ra. “Cậu ta biết chưa?”

Tôi hít một hơi. Tất nhiên là tôi chưa gọi cho Jason để hủy buổi hẹn này rồi. “Chết tiệt là, không, cậu ấy không biết.”

Môi Kyle cong lên thành một nụ cười. “Vây tốt nhất là cậu nên gọi cho cậu ta đi nhỉ? Cậu chàng chắc hẳn đang cuống lên đi tìm cậu đấy.”

Tôi liếc xuống màn hình chiếc iPod. Bây giờ đã là 6 giờ 54 phút chiều.

“Tớ dùng điện thoại của cậu được chứ?”

Hắn cuộn danh bạ xuống tìm số của Jason, sau đó giật mạnh tai nghe ra và đưa điện thoại cho tôi. Tôi ấn nút “Call”, miếng ốp cao su vẫn vương hơi ẩm ẩm áp từ tay Kyle.

“Hey bé yêu! Có chuyện gì thế?”, giọng Jason hồ hởi phát ra từ điện thoại.

Tôi hít một hơi thật sâu đầy do dự. “Jason, Nell đây. Em dùng máy của Kyle để gọi cho anh. Em... Em quên điện thoại ở nhà.”

“Quên điện thoại ở nhà à? Baby đang ở đâu? Anh đang trên đường đến đón cưng đây”, giọng nói thân thiện và phấn khích của Jason thoáng chút bối rối.

“Nghe này Jason, em xin lỗi, chắc em không đi cùng anh được rồi.”

Một quãng im lặng dài đằng đẳng. “Ồ, anh hiểu.” Giọng Jason trầm xuống, tôi có thể tưởng tượng cảnh môi cậu ấy đã tắt đi nụ cười. “Mọi thứ ổn chứ? Ý anh là...”

“Em chỉ là... có thể em đã đồng ý quá vội vàng, Jason. Em thực sự xin lỗi. Em không nghĩ... không nghĩ là chúng ta có thể.”

“Từ từ đã cưng, em có chắc đây không phải trò thử lòng chết tiệt của bọn con gái đấy chứ?”, Jason đặt một câu hỏi nhưng giọng điệu rõ ràng là khẳng định, đầy vô cảm và căng thẳng.

“Không... Em rất tiếc.”

“Được rồi.” Cậu ấy bật cười thành tiếng và gượng gạo. “Mẹ kiếp. Không, không, chuyện này chả được tẹo nào. Trò này thật vớ vẩn, Nell. Anh đã rất hào hứng đấy.”

“Em rất... rất xin lỗi, Jason. Nhưng sau khi nghĩ về mọi chuyện, em nhận ra... ý em là... em đã rất hạnh diện và phấn khích khi anh muốn hẹn hò với em, nhưng...”

“Vì Kyle đúng không? Em ở với hắn, dùng điện thoại của hắn, hẳn nhiên điều này là vì hắn rồi.”

“Jason, không phải... ý em là, đúng thế, em đang ở cùng Kyle, nhưng...”

“Được rồi. Anh hiểu. Anh cho rằng chúng ta đều biết chuyện này rồi sẽ diễn ra, vì thế anh chẳng nên ngạc nhiên quá làm gì. Anh chỉ ước giá mà em nói điều này sớm hơn một chút.”

“Em xin lỗi, Jason. Em không biết nên nói gì với anh nữa.”

“Không cần phải nói gì. Mọi thứ đều ổn. Anh sẽ... Trời ạ, sao cũng được. Gặp em ở lớp Hóa thứ Hai tuần sau vậy.”

Một sáng kiến bỗng xẹt qua đầu tôi khi Jason chuẩn bị cúp máy. “Jason, chờ em đã.”

“Sao nữa?”, giọng cậu ấy bình thản và lạnh lùng.

“Có lẽ em không nên nói với anh điều này, nhưng... Becca đã phải lòng anh từ kỳ học thứ bảy. Em đảm bảo là cậu ấy sẽ muốn ra ngoài cùng anh đấy.”

“Becca ư?” Tôi nghe thấy giọng Jason có vẻ như đang cân nhắc ý tưởng mới mẻ này. “Điều này chẳng lạ lắm sao? Ý anh là, anh nên nói gì với cô ấy được nhỉ? Cô ấy sẽ nghĩ rằng cô ấy chỉ là lựa chọn thứ hai của anh, phương án dự phòng, hoặc đại loại thế đấy. Ý anh là, anh đoán chuyện đó sẽ xảy ra, nhưng nó không phải là như thế, em có hiểu không?”

Tôi suy nghĩ một lát rồi trả lời, “Anh chỉ cần nói với Becca sự thật thôi. Em sẽ hỗ trợ và ủng hộ anh. Anh đặt bàn tối nay rồi đúng không, em chắc là Becca có thể đi với anh thay chỗ cho em đấy.”

“Em thấy chuyện này ổn chứ? Thật không đấy?” Giọng Jason như thể mới được hồi sinh, khí thế đầy mình. “Becca là một cô gái thật hot đấy.”

“Được. Anh chỉ cần gọi cậu ấy thôi.” Tôi đọc số của Becca và Jason lặp lại nó một lần cho chắc.

“Cảm ơn em...Nhưng Nell này? Lần tới nếu em muốn làm tan nát trái tim của chàng trai xấu số nào khác, làm ơn cho cậu ta vài lời cảnh báo trước rồi hãy thực hiện, được chứ?”

“Rõ là vớ vẩn, Jason. Em chưa bao giờ làm anh tan nát trái tim. Chúng ta thậm chí chưa hẹn hò cơ mà. Dù sao thì em cũng xin lỗi anh vì đã gạt anh như thế này.”

“Không cần lo lắng. Ngoài ra, chắc anh và Becca sẽ có gì đó với nhau thì sao. Cô ấy cũng ‘hot’ chả kém em mấy đâu. Gươm đã, mẹ kiếp, câu vừa rồi có chút không đúng cho lắm. Đừng có kể với Becca là anh đã nói điều đó đấy nhé. Cả hai đều ‘hot’ như nhau, ý anh là...”

Tôi không nhịn nổi cười. “Jason, thôi nhé, ngậm miệng lại và gọi cho Becca đi.”

Tôi ngắt cuộc gọi, trả điện thoại lại cho Kyle. Hắn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại. “Này Nell, nó cứ trơn tuột tuyệt ấy. Cậu giữ nó luôn đi.” Hắn liếc tôi đầy giễu cợt, “Becca phải lòng Jason thật hả?”

Tôi lại bật cười. “Khỉ thật, đúng rồi. Nó yêu Jason điên cuồng từ hồi... ờ... tớ đã nói với Jason là học kỳ thứ bảy, nhưng thực ra là trước đó khá lâu cơ. Thật là một chặng đường dài. Sao nhỉ... từ kỳ thứ tư. Thêm một lý do đáng lẽ ra tớ không nên đồng ý nhận lời đi chơi với cậu ta mới đúng, tớ chỉ... ờ... chỉ là quá phấn khích thôi, Kyle. Cậu nghĩ mà xem, được những anh chàng đẹp trai nhất trường tỏ ý hẹn hò là một cú hích lớn đấy, và... cậu với Jason, hai người đều là những người như thế.”

Kyle mỉm cười nhìn tôi, ngang tàng và tinh nghịch. “Thấy anh có đẹp trai không?”

Trời đất thánh thần tôi ơi! Thật là khổ sở quá đi. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Bãi cỏ chúng tôi đang ngồi đột nhiên trở nên rất... rất thú vị để tôi nhìn vào.

“Kyle Calloway, anh tự biết là anh rất hot còn gì, anh có thể thôi cái trò gợi ý những lời tâng bốc rẻ tiền đó đi.” Tôi chuyển sang chiến thuật tán tỉnh và đùa cợt với hy vọng đánh lạc hướng Kyle khỏi việc tôi đang trở nên đỏ dừ từ đầu đến chân.

Tiếc là chiêu này không có hiệu quả.

“Mặt em đỏ đến tầng thứ tám rồi đấy Nell ạ”, giọng hắn thật gần. Hơi thở nóng bỏng phả lên cổ tôi.

Chuyện gì đang diễn ra thế này? Hắn muốn làm gì?

Tôi ngược mắt lên, Kyle chỉ còn cách mắt tôi vài centimet. Hắn nằm nghiêng một bên, những ngón tay vươn ra chạm vào tôi. Bỗng nhiên tôi thấy mình đang nín thở. Hắn vén tóc tôi ra sau tai, khiến tôi mất toàn bộ khả năng tập trung vào bất cứ điều gì khác ngoài cơ thể cường tráng của hắn, đôi mắt nóng rực như lửa của hắn, bàn tay dịu dàng của hắn mơn man trên mái tóc tôi. Miệng hắn, môi hắn, đang thật gần. Lưỡi hắn liếm ngang theo môi dưới. Đột nhiên Kyle trở thành một ai đó, một người thật khác. Hắn trước mặt tôi lúc này không còn là cậu bạn thanh mai trúc mã lớn lên cùng tôi nữa, mà là một chàng trai với nét mặt, đôi mắt, chiếc cằm cương nghị, với ánh mắt gần như thèm khát, trưởng thành và đầy dục vọng.

Tôi đã không hề biết đến một Kyle như thế này, nhưng tôi thích hắn. Tôi muốn khám phá hắn.

Một dòng điện chạy qua người tôi, khiến tôi giật mình và nhắm mắt lại, khi Kyle ép miệng hắn lên miệng tôi, một cơn chấn động làm tôi rung chuyển, khiến hơi thở hỗn hển bật khỏi bờ môi tôi. Một thứ năng lượng mềm mại và nóng rực, ẩm ướt chạy qua tôi, chạm rải dần tôi đi từ ngạc nhiên đến thích thú.

Kyle đang hôn tôi. Lạy Chúa, tôi... tôi thích điều này, cực kỳ thích.

Nụ hôn đầu đời của tôi.

Tôi thở hỗn hển, toàn thân trở nên bủn rủn. Tôi không đủ sức để cử động. Cảm giác khi hai bờ môi chạm vào nhau thật tuyệt vời khủng khiếp. Nó lạ lắm, nhưng hoàn hảo, nó đầy nghi vấn nhưng cũng thật rụt rề. Đột ngột hắn đẩy môi ra, bỏ lại tôi lúc này hô hấp còn khó khăn hơn vì mãi nuôi tiếc nụ hôn đã kết thúc.

“Nell à... anh... ừm... không phải... em...?” Đường như hắn đang không chắc chắn về chính bản thân mình, và về cả nụ hôn.

Tôi mỉm cười nhìn hắn, khuôn mặt chúng tôi vẫn sát đến mức tôi có thể cảm nhận môi mình đang ôm lên bờ môi hắn. Tay tôi di chuyển từ đùi hắn lên bắp tay hắn, mặt hắn, những ngón tay mơn man lên tai hắn, áp lòng bàn tay lên má hắn. Hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm. Lần này chúng tôi hôn nhau, không còn là hắn hôn tôi nữa. Tôi ấn lưỡi vào trong miệng hắn, di chuyển môi ép vào môi hắn, lại một lần nữa tôi ngừng thở trong cảm giác tuyệt vời, chìm đắm trong dư âm của nụ hôn ban đầu.

Những câu hỏi từng nhảy múa trong đầu khi tôi xem những bộ phim đầy cảnh hôn hít đã có câu trả lời. Tôi sẽ phải làm gì với chiếc mũi của mình khi hôn nhau nhỉ? Khoan đã, cái mũi nào ấy nhỉ? Tất cả những gì tôi có thể nhận biết được lúc này là miệng hắn đang áp lên miệng tôi, đầu hắn hơi nghiêng sang một bên một chút. Tay thì sao nhỉ? Chúng cứ như tự biết vị trí của mình ở đâu ý. Chúng ở trên mặt hắn, trên gáy hắn, trên cánh tay hắn. Tôi thậm chí có thể thở khi hôn nữa cơ. Hồi còn nhỏ tôi đã từng tự hỏi chúng ta có phải nín thở khi hôn hay không đấy. Giờ thì tôi đã biết là tôi có thể hôn Kyle mãi mãi, tôi sẽ không bao giờ phải buông anh ra để thở. Và, tôi chẳng muốn buông anh ra đâu.

Tôi không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu kể từ khi nụ hôn của chúng tôi bắt đầu ở thẳm cổ trên đồi. Nhưng tôi chẳng buồn bận tâm đến điều đó. Lúc này đây chẳng có gì quan trọng bằng việc tận hưởng khoái cảm ở bên Kyle, với nụ hôn đầu của tôi, với việc hẹn hò cùng cậu bạn thân nhất của tôi, với chàng trai duy nhất trên đời này khiến tôi phải thực sự đặt vào đó toàn bộ mối quan tâm của mình.

Thật ra điều này giữa hai chúng tôi diễn ra không phải 100% là tự nhiên đâu. Đây là thứ duy nhất tôi có thể tưởng tượng được nó sẽ xảy ra thế nào, điều duy nhất tôi không hiểu nổi là tại sao đến giờ này nó mới xảy ra, mà không phải là trước đó, trước đó nữa.

Bỗng dưng tôi thấy mình đang nằm trên bãi cỏ, lưỡi bị nghiền nát trong miệng Kyle, bờ lưng trần cọ vào dây áo ngực. Kyle đang nằm trên tôi, đè một phần trọng lượng lên cơ thể tôi, phần còn lại được nâng đỡ bởi cánh tay anh. Lòng bàn tay anh chống lên đám cỏ ngay sát khuôn mặt tôi, tôi vòng tay ôm lấy cánh tay anh, tay còn lại ôm cổ anh để đảm bảo rằng anh không đẩy tôi ra được nữa và sẽ hôn tôi tiếp.

Tự nhiên, tôi vỡ lẽ ra rất nhiều điều.

Tôi ý thức được sự nguy hiểm của một nụ hôn. Sự nguy hiểm đến từ hơi nóng, sức mạnh và cả những ánh chớp trong đầu. Tôi cảm thấy một thứ cứng như thép đang ép lên hông mình, tôi biết nó là cái gì khi một chất dịch nóng ẩm trào ra ở phía dưới, bao bọc lấy tôi. Nụ hôn bị đứt quãng. Kyle dịch người đẩy hông ra. Ánh mắt anh trượt trên người khiến tôi đỏ mặt, vừa vì sự nóng bỏng trong ánh mắt, vừa về việc ý thức được những gì tôi cảm thấy vừa xong.

Anh đỏ mặt, tôi nhận ra mình khao khát nhìn ngắm khuôn mặt anh, thân thể anh, cơ bắp anh biết mấy, và bao gồm cả chỗ... sâu xuống phía dưới nữa, dưới cái nơi đang phình to ra của anh, cứng cáp và căng phồng đủ để cả hai chúng tôi đều nhận thức được sự hiện diện nó.

“Khỉ thật...”, Kyle nói, rồi lặn người xa khỏi tôi. Anh đang bối rối thật.

“Nell, anh xin lỗi, anh không biết chuyện gì đã diễn ra nữa.”

Tôi bật cười khúc khích. “Kyle, em chắc là cả anh và em đều biết điều đó thật nhảm nhí. Em biết chuyện gì đã xảy ra và anh cũng thế. Chúng ta đã hôn nhau. Chúng ta đã làm điều đó. Và anh đã... hưng phấn.”

Kyle kẹp cạp quần soóc trong vài giây ngắn ngủi để điều chỉnh lại tư thế. “À ừ, nhưng mà... thật xấu hổ quá.”

Tôi lặn người nằm dựa lên anh, như thể tôi đã thuộc về anh. “Không sao mà Kyle. Chúng ta không còn trẻ con. Em... Em biết. Ý em là, ừm, nó chỉ lạ lẫm trong vài giây thôi, nhưng...”

“Chuyện này sẽ khiến mọi thứ giữa hai chúng ta thay đổi chứ?”, Kyle ngắt lời tôi.

Tôi choáng váng trước câu hỏi đột ngột của anh, rồi cắt phăng đi giây phút ngắn ngủi đó, “Em cho là... đúng thế,” tôi trả lời.

“Chúng ta vẫn là bạn chứ Nell?”

Tôi hoảng sợ. “Em ư... Sao cơ? Ý em là, em hi vọng thế. Em không biết chuyện gì đã diễn ra giữa hai đứa mình, tại sao chúng ta lại hôn nhau, tại sao anh lại trở nên ghen tuông và tại sao em lại không thể hẹn hò cùng Jason. Ý em là em biết... nhưng em không thể giải thích lý do. Anh có biết lý do tại sao không, Kyle? Khi hôn anh, cảm giác đó giống như là... Đúng rồi. Anh là anh. Em vẫn là em. Chúng ta vẫn là chúng ta, là Kyle và Nell. Nhưng nếu còn chuyện gì đó nhiều hơn nữa...”

Kyle thở phào nhẹ nhõm. “Anh e... ý anh là, anh không định hôn em. Nhưng có điều gì đó đã xảy ra và nó thật sự rất tuyệt vời đến mức anh đã không muốn ngừng lại.” Cuối cùng anh cũng nhìn thẳng vào mắt tôi, những ngón tay anh bắt đầu nghịch ngợm tóc tôi. “Anh rất muốn tiếp tục hôn em ngay lúc này. Nhưng... anh sợ anh sẽ không thể ngừng lại được.”

“Ai nói rằng em muốn anh ngừng lại chứ? Em đã hôn đáp trả, Kyle. Em không biết điều này có ý nghĩa thế nào với hai đứa mình, nó sẽ biến anh và em trở thành cái gì. Em muốn nói là em không biết bây giờ mối quan hệ của chúng ta có phải là quan hệ yêu đương hay không? Bố mẹ sẽ phản ứng thế nào với hai đứa mình? Chẳng phải mọi người đều luôn cho rằng chúng ta là mối quan hệ thế này sao?”

Kyle liếm môi dưới. Tôi biết anh đang nghĩ đến việc hôn tôi. Tôi lập tức giành thế chủ động bằng cách hạ thấp người xuống, tựa nhiều hơn lên ngực anh, tóc tôi xỏa ra tạo thành lớp rèm che chắn chúng tôi khỏi thế giới bên ngoài. Giờ giữa hai chúng tôi chỉ còn lại những nụ hôn. Tay Kyle trượt lên tay tôi, do dự đặt lên vai tôi, rồi trượt xuống thắt lưng. Anh và tôi đều rụt rè. Nụ hôn bị gián đoạn nhưng môi của chúng tôi vẫn dính chặt lấy nhau. Mắt chúng tôi gặp nhau, tôi có thể đọc trong mắt anh sự bồn chồn, suy nghĩ, sự khao khát nhưng lại đầy ngập ngừng. Tôi khẽ cử động đủ để tỳ người lên anh nặng thêm chút nữa, tay tôi đặt lên ngực anh. Tôi từng gặp tư thế này trong một bộ phim và giờ tôi đã hiểu nó như thế nào. Thoải mái - nhưng cũng đầy khêu gợi.

Tôi thấy mình trở thành một cô gái đầy hiểu biết và trưởng thành, tràn ngập khát khao và dục vọng. Dù thế vẫn có những điều tôi chưa thực sự hiểu và tôi không biết phải làm gì với nó. Tôi cảm thấy thứ cứng cáp của anh đang ép giữa chúng tôi, ánh mắt rụt rè của Kyle cho thấy anh cũng đang đau đớn trong nhận thức về nó chẳng khác gì tôi. Nhưng tôi sẽ phải làm gì tiếp theo đây? Di chuyển ư? Trong các bộ phim tôi đã từng xem, nụ hôn luôn là khởi đầu cho những chuyện khác một cách tự nhiên và dễ dàng nhất. Trong “True Blood”, Eric dùng nụ hôn để lột sạch quần áo của Sookie một cách điêu luyện, rồi cảnh quay thay đổi, anh đè lên người Sookie, những cơ bắp nam tính, những chuyển động... rồi họ ngủ với nhau, họ làm tình với nhau... và họ biết chính xác mình phải làm gì.

Tôi thì khác, tôi chẳng biết rõ về bất cứ điều gì. Chỉ có mỗi cái việc là đột ngột trông thấy anh cởi trần cũng đủ khiến cho tôi đỏ lựng lên rồi. Tôi có thể cảm nhận từng thớ thịt trên ngực anh bằng những ngón tay tôi, tôi có thể cảm nhận lòng bàn tay anh đang áp lên lưng tôi, phía dưới lớp áo ngực, khiến tôi trở nên rạo rực. Nhưng... phần còn lại thì sao?

Tôi vẫn chưa sẵn sàng.

Kyle cũng cảm nhận được cơn hỗn loạn xen lẫn với tiếng tim thình thịch phát ra từ ngực trái của tôi. Anh kéo tôi khỏi người rồi ngồi dậy, buộc tôi cũng phải làm theo.

“Chúng ta nên chậm lại, Nell.”

“À... vâng...” Tôi đứng bật dậy, nhặt chiếc áo phông lên.

Nó ướt sũng nên tôi quyết định sẽ không mặc nó vào. Tôi cảm thấy các cơ trên người đang căng ra, lưng nhức nhối. Tôi vươn vai, tay duỗi thẳng lên trời rồi ngả người về phía sau. Sau đó tôi lại thả lỏng, tôi thấy Kyle dõi theo từng động tác của tôi. Với ánh mắt của một người đàn ông dành cho một cô gái. Mặt tôi đỏ lựng.

“Sao nào?”, tôi biết thừa nhưng vẫn cố hỏi.

“Chẳng sao cả.” Mắt Kyle dời đi nơi khác. Tôi không thể rời mắt khỏi những vết mồ hôi lấp lánh đọng trên người anh, thậm chí cả cái chỗ phình rõ mồn một bên trong quần soóc của anh, những thứ khiến da mặt tôi đỏ dừ dột hơn.

Tôi nhớ có lần Jill và tôi cùng xem một bộ phim khiêu dâm, Jill tìm thấy nó trên mạng. Thực ra lúc đó

chúng tôi chỉ muốn thỏa mãn tính tò mò và sự thôi thúc được giải thích những lý do vì sao chúng tôi không được và không nên xem nó. Tất cả những điều đó tôi có thể nhớ được và nghĩ đến sau khi xem bộ phim đó là “cái ấy” của đàn ông có hình dạng như thế nào. Nó khổng lồ, gân guốc, đầy lông lá và... rùng cả mình. Chẳng có gì thú vị nóng bỏng hay quyến rũ ở đây cả. Cái của người phụ nữ thì trông không thật lắm. Nó xấu xí, gây sốc và ... rất đáng sợ. Hai đứa tôi quyết định tắt luôn phim khi mới chỉ xem được có một nửa. Sau đó hai đứa đã thề với nhau sẽ không bao giờ nhắc về nó một lần nào nữa. Rồi chúng tôi bật Jersey Shore[3], vờ vịt là những hình ảnh kinh khủng đó chưa từng xuất hiện trong đầu chúng tôi.

[3] Jersey Shore là chương trình truyền hình thực tế thành công của kênh MTV hấp dẫn rất nhiều người phản đối vì sự lỗ lã, bậy bạ. Diễn viên của phim dù đã nổi như các ngôi sao nhưng không vì thế mà họ thuyết phục được công chúng, bởi nhan sắc có hạn mà tài năng cũng không thể hiện được gì ngoài những màn quậy phá, tiệc tùng.

Dĩ nhiên là cho đến tận bây giờ - sáu tháng trôi qua kể từ sau cái kinh nghiệm đầy thất bại với phim khiêu dâm, tất cả những thứ tôi có thể nghĩ đến khi cố ép mắt rời khỏi đáy quần của Kyle là... liệu cái ấy của anh có giống như cái tôi đã thấy không nhỉ, liệu tôi có cảm thấy thêm muốn khi anh trần truồng không nhỉ, hay cảm giác sẽ thế nào nếu chúng tôi cùng nhau làm điều đó?

“Về thôi,” Kyle nói. “Chúng ta đã ra ngoài khá lâu rồi.”

Mặt trời lặn dần khi chúng tôi rẽ đôi cánh đồng trở lại trục đường chính. Tôi chạy xuống sườn đồi trước Kyle, vẫn cảm nhận được ánh mắt anh dán lên người tôi. Lần này thì tôi biết thừa là anh đang dán mắt vào mông tôi. Tôi lờ tịt việc mình đang xấu hổ đến đỏ lựng cả mặt, quyết định quay đầu lại nhìn anh, cố làm ra vẻ rụt rè và khó thở. Tôi đánh hông trước mặt anh khi giảm dần tốc độ dưới chân đồi.

“Anh cứ nhìn em chăm chăm làm gì, Kyle”, tôi dùng một âm điệu thật nhỏ khi Kyle lại gần.

“Làm gì có chuyện đó”, anh cười chối bay chối biến, nhưng má anh hồng lên, tố cáo lời nói dối trắng trợn.

“Anh có. Anh thậm chí còn nhìn chăm chăm vào mông em cơ.”

“Anh...” Anh cúi đầu xoa xoa gáy, rồi lại nhìn tôi cười toe toét. “Em biết thừa rồi còn gì. Ờ thì anh nhìn đấy, được không? Anh dán mắt vào mông em đấy. Có vấn đề gì à?”

Tôi nhún vai, “Em không nói là em thấy có vấn đề gì ở đây”. Tôi không định thừa nhận với anh là tôi thích điều đó.

Sau đó chúng tôi tiếp tục yên lặng sánh bước bên nhau, với một chút vụng về, một chút ngượng ngùng. Cuối cùng Kyle phá vỡ sự im lặng.

“Em biết đấy, anh đã cố không nhìn em theo cái kiểu như thế. Mỗi khi anh chạy cùng em, anh đã phải chạy trước để mắt không đập vào cặp mông hay bộ ngực của em, cơ mà chúng cứ đong đưa tung tẩy, mà em - thậm chí có mặc áo ngực thì nó vẫn cứ đong đưa quá nhiều ấy. Hai thứ đó khiến anh mất tập trung khủng khiếp.”

“Kyle!” Tôi suýt ngất, mặt đỏ dừ dội hơn, và tự nhiên không thể thôi toe toét cười.

“Sao nào? Anh đang thú nhận với em đấy. Em là bạn thân nhất của anh, và việc nhìn em theo cái cách mà anh nhìn những đứa con gái khác, rõ ràng có tý nào là tử tế cả. Anh muốn nói là anh đã cố không chơi cái trò liếc mắt đưa tình với đám con gái, vì điều đó thật thô lỗ, hoặc đại loại thế. Nhưng em thì khác. Nhưng... khốn nỗi là, Nell. Thật khó để dời mắt khỏi em. Em quá khêu gợi.”

Tôi dừng lại và quay mặt đối diện với anh, ngắt lời, “Anh nghĩ em khêu gợi thật sao?”

Anh ném trả lại lời cũ của tôi. “Anh biết em thật khêu gợi, Nell, thế nên thôi cái trò câu kéo tăng bốc rở tiền lại nào.” Nụ cười của anh tắt dần khi anh đưa cho tôi một ánh mắt say đắm, nghiêm túc và chất chứa cảm xúc. “Nhưng... “khêu gợi” chưa hẳn là từ chính xác. Anh muốn nói là bất cứ gã đàn ông nào trong trường mình cũng đều thấy điều đó ở em - ngoại trừ Thomas Avery, vì hắn ta bị gay. Nhưng với anh thì, em thật xinh đẹp. Và đáng yêu.”

Tôi di chuyển một cách thiếu tự nhiên trong ánh mắt nồng nhiệt và nóng bỏng của anh. “Cảm ơn.”

Anh thấy tôi... đáng yêu ư? Khái niệm về việc Kyle thấy tôi không chỉ là một đứa con gái nóng bỏng mà còn là một đứa con gái đáng yêu, khiến cho tôi cảm thấy một cái gì đó đau thắt chèn lên lồng ngực.

Chúng tôi thả bộ về nhà, tay Kyle thì thoảng lại chạm nhẹ lên tay tôi bối rối, những ngón tay quyến luyến như không muốn rời. Chúng tôi về đến đường dành cho xe ô tô bên nhà Kyle trước, mẹ anh đứng cuối đường - chỗ đặt hòm thư, kẹp điện thoại giữa vai và tai. Có vẻ bác ấy đang buồn chuyện với mẹ tôi thì phải.

Mẹ Kyle thấy hai đứa tôi băng qua cánh cổng sắt, tay trong tay. Bà nướng mắt dễ phải lên đến tận lông mày, rồi giãn ra giữa chừng, miệng hình chữ O biểu hiện sự ngạc nhiên và choáng váng. Tôi biết tóc tôi đang rối bù, hỗn độn và người nhể nhại mồ hôi. Kyle cũng thế... Mỗi tôi bỗng râm ran nhớ lại nụ hôn của anh, tôi tự hỏi liệu bà có biết việc chúng tôi hôn nhau, nếu bác ấy nghĩ rằng chúng tôi đã... thì sao nhỉ...

“Rachel, chị sẽ gọi lại cho em sau nhé? Mấy đứa nhỏ đang về, chúng nó đang cầm tay nhau. Ừ, chị biết rồi. Thế nhé.” Bác Olivia Calloway cúp máy rồi quay sang chúng tôi, “VẬY là, hai đứa đã cùng lúc mất tích”.

Bà liếc xuống chỗ hai tay chúng tôi vẫn đang dính lấy nhau. Chúng tôi nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt thật lâu và đầy ý nghĩa. Tôi nắm chặt tay anh như ngầm ra hiệu rằng tôi sẽ không bỏ chạy. Tôi sẽ không xấu hổ hay cố tình giấu giếm bất cứ điều gì cả.

Kyle tỉnh tể gật đầu với tôi, rồi quay sang mẹ anh, nói, “Vâng, tụi con vừa đi chạy về, sau đó dừng lại để nói chuyện trước cửa nhà ông Keller Rigde”.

Bác Calloway nheo mắt nhìn hai đứa, ngầm đoán xem chuyện gì đã xảy ra qua bộ dạng lộn xộn cộng với tóc tai rối bù của tôi. “Nói chuyện ư? Hmmm, vậy còn cái này thì sao?”, bà chỉ vào tay chúng tôi.

Kyle ngẩng cao đầu trả lời, “Chúng con đang yêu nhau”.

Chính xác thì chúng tôi vẫn chưa thống nhất với nhau về chuyện này, ở thì, kể từ khi chúng tôi tiếp tục nụ hôn mà không có lời tuyên bố thống nhất chính thức nào được nói ra. Nhưng tôi không định phát biểu bất cứ điều gì về chuyện đó, không phải ở đây và cũng chưa phải lúc này. Chúng tôi đang yêu nhau, thậm chí ngay cả khi chúng tôi chưa từng “chính thức” chấp nhận điều đó.

“Mẹ hiểu rồi”, bác Calloway nói, “Nghĩa là bây giờ các con đang yêu nhau. Nhưng các con có chắc đó là ý kiến hay không nhỉ? Hai đứa vẫn còn quá trẻ”.

Kyle cau mày nhìn mẹ. “Một cách nghiêm túc thì mẹ à, Colt có bạn gái khi anh ấy mới mười sáu. Con nhớ mẹ đã chẳng nói một câu nào tương tự kiểu như thế này với anh ấy cả.”

“Cẩn thận lời nói của con, chàng trai”, bà nghiêm khắc. “Và vì con đã nhắc lại, thì ta cũng nói cho con biết rằng chúng ta đã có những buổi nói chuyện với anh của con. Câu chuyện tương tự như những gì ta đang nói với con lúc này. Không phải vì con không nghe được câu chuyện của chúng ta, thì điều đó có nghĩa là nó không xảy ra. Con lúc đó mới có mười một tuổi. Cha con và ta sẽ không bao giờ bàn chuyện về anh con trước mặt con khi con mới chỉ ở độ tuổi đó.”

Kyle thở dài, “Được rồi, con cho là về điểm này thì mẹ đúng. Nhưng mà...”

“Ta chỉ cần các con hãy để ý một chút và thật cẩn thận, được chứ?”, bác Calloway cắt ngang lời con trai.

“Mẹ, chuyện không phải như thế, chúng con không - ý con là chúng con đã không...”

“Ta không nói đến chuyện đó, Kyle. Và sẽ càng không làm như thế trước mặt của Nell. Tất cả những gì ta đang nói đến là, từ giờ về sau, bất cứ những gì con làm hoặc không làm... con đều phải thận trọng.” Bà quay người dời đi, kẹp những lá thư dưới cánh tay, và lại dừng lại liếc nhìn chúng tôi. “Và ta muốn nhắc các con rằng trong những hoàn cảnh mang tính chất tình cảm thì đừng chỉ nghe theo bản năng. Hai con từ khi còn nhỏ đã là bạn bè. Một khi các con phá vỡ ranh giới đó để tiến sang một mối quan hệ khác... thì hai con sẽ không thể quay đầu lại được nữa.” Có điều gì đó trong giọng bác Calloway và ánh nhìn xa xăm của bác khiến tôi tự hỏi có phải bác đang chia sẻ cho chúng tôi câu chuyện từ chính kinh nghiệm của bản thân mình hay không.

“Chúng con hiểu điều đó. Thực ra thì đó cũng là những gì chúng con đang thảo luận với nhau.”

“Ồ... Vậy thì tốt.” Bác Calloway biến mất sau cánh cửa, mũi gần như chúi vào chiếc điện thoại.

Chỉ còn lại tôi đứng cạnh Kyle bên đường lớn.

“Cũng không tệ nhỉ.”

“Không, nhưng vì câu chuyện liên quan đến mẹ. Kiểu gì bà ấy cũng sẽ gọi cho bố anh, và bố anh sẽ gọi cho anh, rồi thế nào chúng ta cũng sẽ có một “buổi nói chuyện” với ông ấy cho mà xem.”

Tôi nhăn mặt biểu hiện vẻ thương hại lẫn đồng cảm dành cho anh. “Vâng, chắc em cũng đang có một buổi nói chuyện chờ ở nhà đấy.”

Anh mỉm cười. “Không phải là từ nhỏ bọn mình đã phải tiếp bọn họ những buổi nói chuyện như thế này sao?”

“Không, lần này khác những lần trước đó Kyle, em chắc chắn với anh. Và thì kiểu gì họ cũng sẽ giải thích cho nhau cái gì là cái gì và cái gì sẽ ra sao, tại sao lại như thế. Chuyện đó...”, tôi kéo dài câu, không biết kết thúc câu nói như thế nào.

“Tại sao chúng ta lại phải đợi chứ em? Và làm sao anh với em chịu trách nhiệm được khi mà chúng ta không làm gì sai?”

“Chính xác.” Tôi đã gần như căng thẳng một cách ngớ ngẩn, cứ như thể chúng tôi vừa mới trải qua một cuộc thảo luận với bố mẹ mà không cần phải kể công khai những chuyện đáng xấu hổ ra í.

Lại một lần nữa, tôi chưa sẵn sàng. Rõ là chưa sẵn sàng.

Bỗng tôi nhận ra tay anh đang trượt lên lưng tôi và kéo tôi vào lòng. Ý nghĩ yêu anh tự nhiên không còn trở nên quá đối vô lý nữa rồi.

Tôi muốn được ở bên anh, nhiều hơn... và mãi mãi.

2. Chương 2: Tôi Thật May Mắn Vì Được Yêu

Tháng Giêng.

Đã ba tháng trôi qua. Mọi quan hệ giữa tôi với Kyle lúc này đã đi vào ổn định. Tôi phải thừa nhận với bạn rằng đây rõ là một mối quan hệ đầy thoải mái và thú vị chẳng chê vào đâu được. Tôi và anh cùng cảm nhận rõ sự hiện hữu này dù trên thực tế, giữa chúng tôi không có quá nhiều điều thay đổi. Chúng tôi ở cạnh nhau như trước giờ vẫn thế, ngoại trừ việc chúng tôi thêm một vài thói quen là thường xuyên nắm tay nhau ở trường, trao cho nhau những nụ hôn dọc các hành lang trường học hoặc trong xe ô tô của Kyle và trên chiếc ghế salon dài của anh khi chúng tôi đang xem dở một bộ phim. Bố mẹ chúng tôi đã không ép hai đứa phải tham gia bất cứ buổi “nói chuyện” nào xoay quanh chủ đề an toàn trong quan hệ tình dục. Có lẽ do việc này vượt quá thể diện của họ chẳng. Không những thế, bọn họ thậm chí còn chẳng cho tôi có cơ hội nào để mà thanh minh rằng tôi còn chưa đi quá giới hạn một nụ hôn với anh. Hoặc để nói rằng hai đứa tôi vẫn chưa chạm đến ranh giới của từ “sex”.

Vấn đề chủ yếu là ở chỗ tôi chưa sẵn sàng để chuyện đó đến. Có vẻ như Kyle cũng đọc được tâm tư khó nói này của cô gái anh đang yêu, trong khi đó thì tôi khá hài lòng với thực tế là mọi việc cứ ở yên một chỗ thế này đi. Tôi thích hôn Kyle, thích làm việc này với anh, nhưng chỉ là những khi chúng tôi ngồi trên chiếc ghế salon quen thuộc. Nghe như thể tôi đang cố tình gạt bỏ mọi điều kiện để đẩy quan hệ của chúng tôi lên một nấc cao hơn - từ tình bạn sang tình yêu ấy nhỉ. Thực ra chỉ đơn giản là vì tôi chưa muốn thay đổi bất cứ điều gì thôi. Tôi không thích bất - cứ - một - sự - thay - đổi - nào sẽ diễn ra hết!!

Thành thật mà nói, trong thâm tâm tôi hiểu rằng chính bản thân tôi đang sợ hãi. Có thể do tâm trí tôi vẫn còn quẩn quanh với những nỗi ám ảnh đến từ một vài bộ phim xem cùng Becca và Jill, những bộ phim đầy rẫy cảnh nóng. Tôi sợ hiện thực sẽ không như những gì tôi mong chờ. Tôi muốn nói rằng, tôi có một lý trí đủ sáng suốt để hiểu rõ một cách logic, một sự thật là TV và điện ảnh chưa bao giờ mô phỏng tình

dục dưới bất cứ một góc độ nào sát với hiện thực. Thậm chí là cách hôn hít của diễn viên cũng chẳng giống ngoài đời. Vấn đề là tôi không thể giải thích nổi sự khác nhau ở đây là gì.

Đương nhiên Kyle sẽ không bao giờ biết được suy nghĩ thật của tôi. Tôi không chắc anh sẽ thấu hiểu điều đó. Và, tôi biết chuyện này nghe thật ngu ngốc (đến tôi còn cảm thấy thế cơ mà) nhưng tôi không thể xua tan nỗi sợ hãi đó. Tôi đảm bảo với bạn là tôi biết “sex” thật sự như thế nào. Đứa con gái nào mà chẳng mơ ước lần đầu tiên của mình phải thật hoàn hảo vì chắc chắn sẽ có một chút đau đớn. Đám bạn của tôi phải có đến cả tá đứa đã từng quan hệ tình dục cơ í, đáng buồn là chúng nó thường quên bém đi chi tiết đó, chẳng hạn như Becca ấy. Tôi hẳn đã có một quyết định chính xác khi gắn ghép nó cùng Jason vì từ bữa đó đến giờ bọn nó dính nhau như sam, chẳng rời nửa bước. Có một bận, tối hôm đó, Becca về nhà rất muộn, khuôn mặt nó bừng lên sự phấn khích và trông thật rạng rỡ làm sao, cộng thêm những giọt nước mắt lấp lánh về xúc động đang tuôn rơi.

Tôi và nó đã ngồi cạnh nhau trên chiếc giường đặt trong phòng ngủ của tôi, TV đang chiếu chương trình “Những bà mẹ tuổi teen”, tôi ấn phím tăng âm lượng để âm thanh át đi cuộc nói chuyện giữa hai đứa. Tôi chẳng buồn kéo khóa quần ngủ mà thay vào đó là chờ đợi Becca. Tôi biết nó sẽ tự mở miệng tâm sự với tôi những điều nó đang nghĩ - một khi nó đã tìm được đầy đủ từ ngữ để diễn tả những gì muốn nói. Becca là thế, nó sẽ không hé nửa lời với ai đến khi nào suy nghĩ thông suốt mọi thứ. Từ nhỏ nó đã luôn phải vật lộn với tật nói lắp như một đứa trẻ con của mình, mãi sau khi hoàn thành một khóa trị liệu chuẩn hóa ngôn ngữ, nó mới học được cách sắp xếp và chuẩn bị từng câu, từng chữ trước khi nói. Thỉnh thoảng điều đó khiến Becca nói mà như đang đọc kịch bản. Tất nhiên không phải ai cũng biết bí mật đó của nó.

Tôi là một trong số những đứa hiểu nó vì tôi chơi với Becca trước cả khi nó xuất hiện tình trạng nói lắp. Tôi đã học cách bỏ qua những từ lắp và làm sao để nó không bị cuống khi nói chuyện. Thậm chí sau khi Becca có lỗi nói lắp thì bạn cũng đừng nên hỏi nó. Con bé sẽ nói những gì nó muốn khi sẵn sàng.

“Tao đã ng...ủ với Jason”, Becca mở lời. À, thi thoảng Becca vẫn giật mình trong những khoảnh khắc mà cảm xúc của nó trở nên cực đoan.

Tôi ngẩng phắt đầu dậy khiến tóc mái hất tung qua đôi mắt đang trợn trừng vì shock. Becca cười bên lên, lộn tóc đen rủ xuống che khuất một phần khuôn mặt. Nó đỏ mặt - một điều cực kỳ khó xảy ra. Becca là con lai nửa Ý nửa Lebanon nên có nước da sẫm màu, và chuyện đỏ mặt với nó đúng là hiếm có khó tìm.

“Mày làm sao cơ? Thật á? Khi nào? Ở đâu? Như nào?”

Becca dùng tay xoắn một lọn tóc xoắn tít rồi kéo căng hết mức - dấu hiệu cho thấy nó đang trở nên kích động. “Chuyện đó đúng như những gì người ta nói, Nell ạ. Cảm giác thật tuyệt dù lúc đầu tao hơi hoang mang và bị đau. Ý tao là, chỉ nhói một cái như kim châm thôi chứ không quá tệ hay kiểu kiểu như thế, sau đó thì... trời đất ơi, nó... nó thật sự không thể tin nổi ấy. Jason đã rất cẩn thận và nhẹ nhàng. Còn nữa, với Jason cũng là lần đầu đấy, anh ấy ngọt ngào với tao kinh khủng. Nhưng... nó chỉ diễn ra một lúc thôi, không kéo dài quá lâu. Nó không như những gì tụi mình đã xem trong ‘True Blood’ đâu, chắc chắn đấy. Dù sao thì tao thấy thế cũng tốt lắm rồi.”

“Mày có chảy máu không?”, tôi hỏi.

Con bé gật đầu chắc nịch. “Chị Maria đã cho tao một vỉ tránh thai mà chị ấy mua được từ phòng khám. Bọn tao cũng đã dùng một... một... mày biết đấy. Biện pháp an toàn.”

“Liệu chị mày có thể kiểm thuốc tránh thai cho cả tao được không nhĩ?”

Becca nhìn tôi, “Để tao hỏi, nếu mày chắc là mày muốn. Nhưng cứ chờ đến lúc mày chắc chắn đi đã”.

Becca hít một hơi thật sâu, rồi rùng mình. Tôi ôm nó, hỏi, “Mày ổn chứ?”.

Nó nhún vai lắc đầu, nhưng lại nói. “Ôi, tao cứ nghĩ là nó sẽ quá mức chịu đựng của tao cơ. Ý tao là - tao vẫn chưa tin nổi là tao đã làm điều đó”. Nó đẩy tôi ra rồi nhìn thẳng vào mắt tôi: “Tao hết là gái trinh rồi, Nell. Giờ tao đã là đàn bà”. Con bé cười to mà nghe chẳng khác một tiếng nấc.

“Becca, rõ ràng là mày chưa thực sự sẵn sàng!”, tôi thì thầm.

Becca đổ súp vào người tôi. “Ôi... K...Không. Nhưng tao yêu anh ấy, Nell. Tao yêu Jason.” Nó hít một hơi dài run rẩy rồi co người lại ngồi thẳng lên và lau mặt. “Tao yêu anh ấy. Tao không muốn khiến Jason thất vọng. Và... Và tao biết bọn tao không thể giữ nổi bức tường đó như bọn tao đã từng, mày hiểu không?”

“Ý mày là sao?”

“Ôi, thôi nào Nell. Mày biết thừa tao đang nói về cái gì cơ mà. Khi mày ‘tự sướng’, mày càng làm thì cảm giác càng mãnh liệt hơn bao giờ hết. Và cuối cùng mày biết nó sẽ đi đến đâu, mày liên tục phải kiềm chế bản thân trước khi bắt ngờ lên đỉnh. Giống như tao nói với mày còn gì, tao thực sự muốn làm chuyện đó. Làm ơn đừng nghĩ Jason ép buộc tao vì chuyện không phải như thế. Và cũng chẳng phải là tao không muốn, vì tao cực kỳ muốn. Chỉ là... tao không biết phải giải thích sao cho mày hiểu nữa.”

“Tao nghĩ là tao hiểu,” tôi nói. “Mày và Jason ‘làm’ cho nhau, và điều đó khiến bọn mày bắt đầu phải tự kiềm chế lẫn nhau trước khi bị cuốn phăng theo cái bản năng khi gió ấy.”

Becca nắm lấy tay tôi. “Ôi thôi đi Nell, mày cứ thử làm như bọn tao đã làm đi mà xem. Hãy nói chuyện với Kyle về điều đó. Vì nếu kiểu gì nó cũng đến thì tại sao bọn mày không thử tìm phương án tốt nhất để chuẩn bị thật tốt, để đảm bảo rằng nó sẽ diễn ra theo ý mình, mày có hiểu ý tao không?”

Tôi gật đầu nhưng lập tức xua ngay những tư tưởng đang ồ ạt đến như một cơn bão, quay cuồng và vội vã xẹt qua tâm trí tôi sau cuộc nói chuyện này. Hôm đó Becca đã ở lại nhà tôi lâu hơn bình thường cho đến khi xem hết “Những bà mẹ tuổi teen”, thứ mà đột nhiên có nhiều lớp ý nghĩa với chúng tôi hơn trong thời điểm này.

Phải mất thêm một lúc lâu sau khi Becca rời đi, tôi mới chìm vào giấc ngủ. Trong đầu lúc đó chỉ quay cuồng một suy nghĩ duy nhất về việc tại sao tôi lại thoát khỏi Kyle trong tối hôm đó, việc tôi đã cảm thấy thế nào khi chìm trong anh, khi đánh mất bản thân trong những nụ hôn không dứt của anh, về việc tại sao tôi lại để mặc mọi chuyện và mặc cho chính mình bị anh lôi cuốn theo cơn sóng của anh, lại trở nên dễ dàng đến thế.

Tuy nhiên tôi không muốn mình sẽ xuất hiện ở nhà Becca và khóc như mưa sau khi làm chuyện đó. Tôi chưa thực sự sẵn sàng cho việc quan hệ tình dục với Kyle.

Một giọng nói vang lên trong đầu tôi, bảo tôi rằng. Liệu sẽ có lúc nào tôi thực sự sẵn sàng, liệu hoàn toàn sẵn sàng cho một chuyện gì đó giống như thế, với tôi, có khả năng hay không?

Hai tuần sau, lúc đó là gần nửa đêm tối thứ Sáu. Tôi đang ngồi trong chiếc Camaro của Kyle trong khi anh lái nó băng qua lớp tuyết dày phủ kín con đường. Radio vang lên bản nhạc chúng tôi thích nhất, “Lucky” của Jason Mraz. Tôi ngân nga hát theo lời nhạc còn Kyle cau mày tập trung cầm lái. Tất cả đèn xe đều được bật nhưng chẳng ăn thua so với bức màn tuyết đang rơi trắng xóa phía trước. Kyle chỉ dám đi với vận tốc gần 30km/h dù chúng tôi đang trên con đường lầy lội gần nhà, và tôi biết anh thông thuộc con đường này như lòng bàn tay.

“Tuyết rơi khiếp quá”, Kyle nói, “Anh chẳng biết phía trước có cái gì dù cách có mấy mét. Lớp sau lại còn trơn trượt nữa”.

“Chúng ta có nên dừng một chút để nâng bánh cao lên không?”, tôi đề nghị.

“Không, không cần đâu. Sắp đến nhà rồi. Anh cố lái chậm là được.”

Tôi đảo mắt, biết thừa dù tôi có nói thì anh cũng không làm theo. Bánh sau bỗng chốc rít lên và trượt, chiếc xe xoay nhẹ và lao đảo. Kyle chửi thề khi lớp sau bắt đầu chao đảo và mất kiểm soát. Nhìn xuyên qua lớp tuyết trắng đang phủ dày phía trước tôi đã tìm ra nguyên nhân khiến Kyle hoảng loạn: Một con hươu khổng lồ đang chắn giữa đường, đôi mắt nó lấp lánh ánh lên màu bạc lục dương phản chiếu từ ánh đèn pha. Nó cứ đứng im như thể đã bị đông cứng vì lạnh, và trở nên ngày càng to hơn chỉ trong giây lát. Kyle lại chửi thề rồi về số, cố gắng giành lại quyền kiểm soát tốc độ, chiếc Camaro không ngừng trượt về phía trước, còn tệ hơn lúc anh mất lái.

“Cút đi nào, mẹ kiếp, con hươu ngu xuẩn!”, Kyle hét lên khi chiếc xe tiến đến ngày càng gần nó hơn. May mắn là Kyle nắm khá tốt kỹ thuật lái xe trên tuyết nên anh lập tức giảm phanh, đánh lái và tắt máy. Chiếc xe đã xoay được gần một phần ba góc 360 độ, nhưng đã giảm tốc nhờ hỗn hợp đất, sỏi và tuyết trộn với nhau. Một phần tư mui xe đâm mạnh vào con hươu khiến cả hai rung chuyển dữ dội sau cú va chạm. Tôi bám chặt tay lên bảng điều khiển, hét lớn nhưng lại không thể rời mắt khỏi con hươu vừa bị đâm, nó bị bật ra sau vài mét, ngã xuống và nằm yên trên lớp tuyết dày. Kyle đã giành lại được quyền kiểm soát chiếc xe, anh dừng lại khiến ánh đèn pha tấp lên xác con hươu đang chổng chơ nằm giữa đường, những bông tuyết như tấm màn trắng bao bọc lấy chúng tôi. Cả hai đứa cùng thở dốc, Kyle siết chặt tay trên bánh lái đến nỗi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm thở ra, len lén liếc nhìn Kyle. Anh bắt được ánh mắt của tôi. Chúng tôi cùng cười phá lên như hai đứa bị khùng. Tôi vươn người qua cần số vòng tay ôm cổ anh, cơn run rẩy trôi qua, thay vào đó là chất dịch lỏng ấm nóng chảy ập xuống bụng dưới, tôi tháo chiếc dây an toàn đang vắt ngang ngực mình, rồi ôm Kyle chặt hơn. Anh gạt cần số và đỗ xe, sau đó kéo tôi sát lại. Tôi vụng về trườn người qua bộ điều khiển, người trải dài gần như nằm lên anh. Tôi bám chặt lấy cổ anh. Bàn tay anh ôm lấy hai má tôi và lôi tôi vào một nụ hôn ấm áp sâu lắng.

Tôi dần quên mất mình là ai, rồi hoàn toàn buông trôi cảm xúc, khao khát nhục dục chảy tràn trong từng tế bào, khiến phía dưới trở nên ướt át. Ngón tay tôi luồn ra sau gáy và nắm chặt những lọn tóc phía sau đầu anh, vuốt ve vai anh. Ngón tay bắt được cổ áo sơ mi của anh, lòng bàn tay bắt đầu trượt xuống dưới lớp áo cotton, chạm vào da thịt trần trụi của anh. Tôi thở hổn hển khi bắt gặp hơi ẩm tỏa ra từ làn da anh, cảm giác rung động tê rần như điện giật đang lan ra khắp người.

Anh chạm tay lên người tôi, những ngón tay khum lại dưới áo khoác và áo sơ mi, mơn man trên làn da trần nóng bỏng ở lưng tôi. Tôi hơi cong người lại dưới cái đụng chạm của anh, cảm nhận lưỡi anh đang luồn vào từng ngõ ngách trong miệng tôi, thưởng thức hương vị của tôi. Đầu óc tôi quay cuồng, choáng ngợp trong cảm giác tuyệt vời. Tay tôi bắt đầu di chuyển khắp người anh, chạm vào những múi cơ săn chắc trên bụng và ngực anh. Anh bắt chước tôi thực hiện động tác đó, anh trượt tay xuống bụng tôi, dùng những ngón tay mạnh mẽ chơi đùa với nó. Nụ hôn tạm ngừng lại, môi vẫn chạm môi, chúng tôi mở mắt nhìn nhau. Cơn thèm khát bùng cháy dữ dội. Tôi nín thở khi tay anh bắt đầu hướng dần lên phía trên. Tôi cắn môi hít một hơi thật sâu khi cảm nhận từng ngón tay đang chạm vào ngực mình, lòng bàn tay rồi cả tay anh ôm trọn lấy chiếc áo ngực của tôi.

Tôi cảm thấy nhũ hoa của mình đang se cứng lại và đau nhức, mặc kệ sự thật là tay anh vẫn còn cách tôi một lớp áo ngực. Mắt tôi dán chặt lên anh, như ngầm cho phép anh tiếp tục chạm vào tôi theo cách đó. Tôi lùi lại phía sau một chút để trọng lượng cơ thể đè lên đầu gối anh và lưng áp một phần vào bánh lái. Anh rứt rứt dùng cả hai tay ôm trọn hai bầu ngực của tôi, tôi nhìn thấy anh đang suy tính, tôi trông thấy anh còn đang muốn nhiều hơn khoảnh khắc này. Anh muốn chạm vào làn da trần trụi của tôi, muốn ôm trọn bầu ngực tôi. Tôi muốn để mặc anh làm điều đó. Tôi thích những ngón tay anh mơn man da thịt tôi, tôi thích những cơn hồi hộp dữ dội, những cảm giác mãnh liệt dội xuống phía dưới mỗi khi anh chạm vào tôi.

Tôi luồn tay vào áo sơ mi, tuột dây áo khỏi vai trái, rồi vai phải. Kyle móc tay xuống mép áo để giúp tôi kéo nó ra. Anh nhẹ nhàng nâng hai bầu ngực lên để chúng được tự do. Giờ đây chỉ còn chiếc áo sơ mi bị kéo lên cao kẹt giữa hai đứa. Máy sưởi vẫn bật khiến không khí trong xe trở nên nóng nực. Tôi mò mẫm tắt nó đi, rồi dời mắt trở lại bên Kyle. Anh đang cụp mắt nhìn tôi, có vẻ như anh đang đấu tranh với chính mình cùng bản năng đòi hỏi xác thịt mãnh liệt đang đẩy lên bên trong.

Tôi cũng giống anh, trong tôi cũng đang tồn tại một cuộc đấu tranh tương tự. Tôi muốn được bên anh như thế này. Ngay bây giờ, ngay lúc này, tôi muốn anh. Giờ thì chẳng có gì quan trọng bằng điều đó nữa. Nhưng một giọng nói vang lên, gọi cho tôi nhớ lại câu chuyện với Becca hai tuần trước đó. Tôi lập tức gạt phăng nó ra khỏi đầu. Tay Kyle đang mơn trớn bụng tôi, khẽ gợi ở sườn tôi, rồi trở lại phần ngực. Lúc này chúng đã hoàn toàn tự do thoát khỏi sự kìm kẹp của chiếc áo lót. Giờ thì anh đã có chúng, anh có thể tự do khám phá bộ ngực căng mọng của tôi trong lòng bàn tay và những ngón tay thô ráp của mình.

Tôi hơi nhún người để chiếc áo khoác tuột hẳn, và trước cả khi tôi kịp dành một chút thời gian để tự hỏi mình đang làm cái gì, thì tôi đã thấy mình đang kéo áo sơ mi qua đầu và quăng nó đi. Kyle hít một hơi, sau đó nở một nụ cười nham nhở.

“Chúa ơi, em thật tuyệt”, anh thở mạnh, hơi thở chạm vào làn da nhợt nhạt của tôi, anh chạm vào rốn tôi và... se se hai núm hồng hào của tôi.

Tôi cắn môi khi tay anh kẹp lấy một trong hai núm ngực, anh đặt nó vào giữa ngón trỏ và ngón cái rồi se se nhẹ, mắt tôi nhắm nghiền. Mọi dây thần kinh trong tôi gấp rút co giật. Tôi bỗng cảm thấy mình lên đến đỉnh, xấu hổ đấu tranh với nhu cầu đang dấy lên bên trong. Tôi muốn điều này. Tôi thích nó. Nó ồ ồ mà, đúng không? Tôi đang làm điều đó với Kyle, với bạn trai của tôi và là người bạn thân nhất của tôi. Và trên tất cả thì... Tôi yêu anh.

Tôi yêu anh sao? Suy nghĩ này giống như sét đánh ngang tai, nó khiến tôi chấn động đến mức bật ra tiếng kêu hỗn hển. Điều đó là thật sao? Tim tôi đã thổn thức và đau đớn biết bao mỗi khi gần anh, viễn cảnh không có anh bên cạnh khiến tôi hoảng sợ. Nhưng đây có thực là tình yêu không? Ôi, tôi muốn được cùng anh đi suốt cuộc đời này, trong từng giây, từng phút của cuộc đời hai đứa.

“Anh muốn ngắm em trần trụi, ngay lúc này”, anh nói, tay vẫn vuốt ve ngực tôi.

Một tia thôi thúc bắn xuyên qua tôi. Tôi cũng muốn điều đó một cách kinh khủng khiếp, tôi muốn được trần trụi trước anh, không một mảnh vải che thân. Nhưng ở đây ư, và ngay bây giờ sao? Giống như thế này á? Tôi đang mở miệng định hỏi thì anh chặn tôi lại.

“Nhưng, không phải ở đây”, anh nói, mắt anh nhắm nghiền lại, quai hàm siết chặt. “Anh muốn em, Nell. Anh sẽ không nói dối em điều đó.”

Anh rút tay khỏi ngực tôi khiến tôi suýt rên khê trước sự trống trải. Tôi kéo áo lót chỉnh lại cho ngay ngắn, nhưng không mặc lại áo. Ánh mắt Kyle như bừng sáng, anh nhìn tôi say đắm.

“Em cũng muốn anh”, tôi trả lời.

“Nhưng anh muốn mọi việc phải diễn ra đúng đắn. Anh muốn nó phải thật đặc biệt.” Anh như đang tự đấu tranh với chính mình.

Tim tôi thắt lại trước mỗi lời anh nói, tôi nhòm người lên hôn anh, ôm khuôn mặt anh trong tay. “Đó chính là lý do sao em lại yêu anh nhiều thế này”, tôi thì thầm không hề suy nghĩ.

Anh cứng người, mắt mở to tìm kiếm mắt tôi. “Em nói gì?”

Tôi cắn môi, lo lắng tự hỏi liệu tôi nói điều đó có sớm quá không. “Em...” Tôi nhắm mắt với hy vọng tìm được từ ngữ đúng đắn. Sau cùng tôi quyết định sẽ thổ lộ tất cả. “Em nói, đó là lý do tại sao em lại yêu anh. Đúng thế. Em yêu anh, em yêu Kyle.”

Anh xoa lưng tôi, tay anh di chuyển trên lưng rồi dịch dần xuống dưới, dừng lại nhẹ nhàng ở hông tôi, quen thuộc và gợi cảm. Tôi bỗng yêu cái cách anh để tay ở đó đến lạ và chỉ muốn chúng nằm ở đó mãi mãi. Những ngón tay đặt lên hông tôi, phía trên thắt lưng chiếc quần jean cạp trễ, khiến cho mọi cảm giác đối với tôi lúc này đều trở nên hoàn hảo.

“Anh sẽ không nói với em điều đó”, anh nói, rồi cau mày. “Anh không muốn em nghĩ anh nói yêu em chỉ bởi vì em đã nói với anh điều đó trước, mà phải là vì anh thực sự yêu em.”

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi: “Anh yêu em?”

Anh lắc đầu, ngón tay vẽ những vòng tròn trên hông tôi. “Ừ.”

Tôi cười lớn và cúi xuống hôn anh. “Chúa ơi. Anh nên yêu em.”

Anh mỉm cười trên môi tôi. “Đúng thế.” Tay anh lại lang thang trên người tôi, tôi ưỡn người lên một chút để anh có thể chạm vào ngực mình. “Đặc biệt là cái này. Anh rất thích chúng.”

Giờ đến lượt tôi bật cười. “Ôi, thật sao? Đặc biệt là chúng sao? Chỉ có chúng thôi sao? Anh chỉ yêu em vì cái đó của em thôi sao?”

“Hừm...” Anh giả vờ cân nhắc, rồi vòng tay ra sau lưng tôi, do dự, và ôm tôi. “Và cả đây nữa. Anh thích cả nó nữa.”

Tôi trườn tay vào trong áo anh và se hai núm ngực của anh như cái cách anh đã làm với tôi, khiến anh rên khẽ. “Thử lại xem nào, nhóc con.”

Anh cười lớn và kéo tôi vào lòng, tỳ cằm lên đầu tôi thì thầm “Anh đùa đấy, Nell. Anh yêu em vì em, vì chính con người em.”

Tôi ngẩng lên hôn nhẹ lên cằm anh. “Em biết, em cũng đùa thôi Kyle.”

Máy sưởi đã tắt, cái lạnh bắt đầu len vào trong xe, tôi nổi da gà khắp người. Kyle cũng trong tình trạng tương tự. Anh nhặt áo khoác đưa cho tôi rồi bật lại máy sưởi. Tôi thoát khỏi đùi anh rồi mặc áo vào.

“Anh tự hỏi liệu con hươu có bị chết không”, Kyle nói.

Tôi tập trung mọi giác quan để nhìn xuyên qua mui xe, đến chỗ con hươu đang nằm trong làn tuyết vẫn rơi dày đặc. “Nó không nhúc nhích.” Tôi liếc anh trong lúc kéo khóa áo khoác lên. “Chúng ta có nên kiểm tra một chút không?”

“Anh sẽ đi xem”, anh nói. “Em ở yên trong xe đi.”

Tôi khịt mũi. “Không có cách nào khác đâu! Em cũng muốn xem nữa.”

Anh lắc đầu cười trừ. Chúng tôi cùng bước ra ngoài, nhẹ nhàng băng qua lớp tuyết mịn. Những bông tuyết rơi trên mũi và tóc tôi, nhanh chóng bao phủ tôi trong cái lạnh của những hạt bụi trắng. Tôi vòng tay tự ôm lấy mình rồi dựa sát vào Kyle. Anh dừng lại cách con hươu vài bước, đặt tay lên vai và giữ tôi đứng lại đó, rồi tiếp tục tiến lên. Không gian im lặng đầy căng thẳng bao trùm lên hai đứa, tiếng động cơ ầm ầm đằng sau, đèn pha rọi tạo thành một vùng sáng bao bọc lấy tôi và Kyle, xuyên qua màn đêm đen kịt của mùa đông.

Tôi đứng yên quan sát Kyle tiếp cận con hươu một cách cẩn trọng. Anh giơ chân ra chạm vào con vật và thúc nó một cái thật nhẹ. Không có phản ứng gì. Tôi thở một hơi. Kyle lại tiếp tục dịch lên chút nữa, rồi cúi xuống, đưa tay chạm vào mặt nó.

Anh quay trở lại chỗ tôi vẻ mặt đầy ngạc nhiên: “Nó vẫn còn thở”.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”, tôi hỏi. “Hai đứa mình không thể bỏ lại nó trong tình trạng thế này.”

Anh giơ tay qua đầu, hành động biểu thị: Anh không biết. “Có lẽ nó chỉ đang bị ngất, hoặc cũng có thể là bị thương ở đâu đó... Anh không biết, Nell.”

Bỗng, chân con hươu co giật, nó rùng mình và thở hắt ra một hơi. Kyle giật mình ngã ngửa ra phía sau, mông đập lên tuyết. Anh lảo đảo nguyên rửa con hươu khi nó bắt đầu đập điên loạn qua hai bên, cố gắng đứng lên bằng tứ chi rồi lết về phía trước vào bước. Nó dừng lại nhìn chúng tôi, ánh mắt u sầu, đôi tai ngo nguậy. Kyle vẫn chưa đứng dậy được, anh nhìn chằm chằm vào con hươu khi nó cũng nhìn chúng tôi chằm chú một lúc lâu trước khi băng qua đường và bỏ đi.

“Mẹ kiếp!” Kyle đứng dậy phủi tuyết dưới mông. “Anh sợ gần chết. Anh nghĩ chắc anh són ra quần mất rồi.”

Tôi bật cười nghiêng ngả, đến mức phải bám vào tay anh mới đứng thẳng được.

Suốt quãng đường còn lại trên đường về, chúng tôi không gặp thêm bất cứ sự cố nào nữa, nhưng những ký ức về thời gian mà chúng tôi đã có với nhau trên chiếc ô tô đó đã trở thành một trong những ký ức quan trọng nhất cuộc đời tôi. Chúng tôi đã không kéo dài nụ hôn như mọi lần trước lúc xe tiến vào con đường dẫn vào nhà tôi. Khi đó tôi đã hiểu tường tận và sâu sắc sự ảnh hưởng của việc mất lý trí là thế nào. Giờ đây, khi đã qua cơn cảm sốt, lại một lần nữa tôi biết rằng mình vẫn chưa thực sự sẵn sàng.

Kyle cũng thế, anh cũng chưa sẵn sàng, giống như tôi.

3. Chương 3: Lễ Tình Nhân

Suốt những tiết học trong ngày Lễ tình nhân, lòng dạ tôi như có lửa đốt trong cơn bồn chồn và lơ đãng. Tôi tự hỏi Kyle đã dự tính những gì cho ngày lễ trọng đại này của hai đứa. Tôi biết chắc anh nhớ hôm nay là Lễ tình nhân, và tôi cũng biết rằng anh đã lên kế hoạch cho một điều gì đó, như anh cứ úp mở với tôi - một điều đặc biệt. Hai tuần vừa qua chúng tôi đã rất cẩn thận khi bên nhau, chúng tôi luôn giữ cho những nụ hôn của mình được bình tĩnh, chúng tôi cố gắng kiểm soát chúng. Chúng tôi, dù không nói với nhau, nhưng đều biết rằng nếu lý trí bị lu mờ, thì việc dừng lại những gì cần phải dừng sẽ không còn đơn giản như một câu nói muốn dừng là có thể dừng được.

Tôi biết chúng tôi phải nói chuyện với nhau về điều này, trong một vài khía cạnh. Chúng tôi bắt buộc phải làm như vậy. Tôi biết điều đó. Anh cũng biết điều đó. Nhưng bọn tôi vẫn tiếp tục lảng tránh nó. Theo một cách nào đấy thì điều này thật lạ lùng, Tôi và Kyle vẫn chỉ là hai thanh niên mười mấy tuổi đang hừng hực sức sống và ham muốn khám phá tình dục. Tôi biết rằng anh rất muốn điều đó xảy ra, tôi cũng thế. Nhưng tôi cho rằng hai chúng tôi đang sợ vì cả hai đều biết rằng chuyện này sẽ khiến chúng tôi bước chân sang một ranh giới khác, một ranh giới bị cảnh báo và nhiều ý nghĩa hơn.

Tuy nhiên để đề phòng chuyện đó sẽ xảy ra, tôi đã nhờ chị họ Becca mua giùm thuốc tránh thai và đã dùng nó hơn một tuần nay. Tôi không nói cho Kyle biết chuyện đó. Thực ra tôi rất muốn cho anh biết điều ấy, đó cũng là điều mà tôi cho là tôi nên làm, nhưng tính cho đến thời điểm này tôi vẫn chưa tìm được thời gian và không gian thích hợp để nói.

Sáu tiết học cuối cùng cũng kết thúc. Như thường lệ tôi gặp Kyle ở bãi đỗ xe. Anh mỉm cười trong lúc mở cửa xe cho tôi, rồi đóng nó lại sau khi tôi đã yên vị ở ghế trước.

“Anh có định cho em biết chúng ta sẽ làm gì tối nay không?”, tôi hỏi.

Anh nhíu mày như thể có gì đó nhầm lẫn ở đây. “Tối nay? Có gì đó sẽ diễn ra tối nay sao?”

Tôi nhìn anh chằm chằm, cố đoán anh đang đùa hay thật, hoặc có phải tôi hiểu sai ý anh hay không. “Anh đang đùa em đấy hả?”

Anh phá lên cười trước giọng điệu đầy cảnh báo của tôi. “Ôi Nell, anh đùa thôi. Không, anh sẽ không cho em biết đâu. Tuy nhiên cả hai ông bố bà mẹ đều đã nhận được thông báo của anh rằng chúng mình sẽ về nhà muộn hôm nay. Anh đã giải thích mọi việc cho họ và lệnh giới nghiêm tạm thời cho hai đứa mình trong ngày này đã được nới rộng tới 2 giờ sáng.”

Tôi dời mắt khỏi anh. “2 giờ á? Kế hoạch của anh là không cho em về nhà sớm đấy hả Kyle?”

Anh đỏ mặt trả lời, “Cứ cho là thế đi.”

Tôi hít một hơi thật sâu, biết rằng mình buộc phải là người khơi gợi vào chủ đề này. Tôi không cho rằng anh sẽ là người làm việc đó trước. “Tối nay, chúng ta... À, em muốn nói là... Nếu chúng ta về muộn, có phải anh định sẽ...” Tôi không thể kết thúc xong câu nói của mình, hay thoát ra nốt những từ còn lại.

Kyle gài số rồi cắn môi dưới. Sau cùng anh liếc sang nhìn tôi trong lúc dừng chờ đèn đỏ. “Anh biết em đang định nói gì, và... anh đã sắp xếp xong mọi thứ. Em cũng biết đấy, chỉ là trong trường hợp hai đứa mình đều muốn. Nhưng chúng ta không bắt buộc phải làm điều đó. Anh muốn mọi thứ phải diễn ra đúng đắn.”

“Anh đã sắp xếp mọi thứ ư? Giải thích cho em nghe xem nào?”

Anh lại đỏ mặt, đỏ lựng hơn bao giờ hết. “Anh đã đặt một phòng ở Red Roof Inn. Nó nằm trên trục đường gần chỗ mình dùng bữa tối.”

Tôi cố tỏ ra đùa cợt, “Nghe trong gió có mùi tự phụ đấy, chúng ta ư, Quý ngài Calloways?”

Kyle bật cười với tôi, câu nói đùa đã khiến chúng tôi bớt căng thẳng. “Chỉ là... đề phòng thôi mà.”

Một ý nghĩ bất chợt xuất hiện khiến tôi buột miệng mà không kịp suy nghĩ. “Kyle? Anh có nghĩ là rất có thể cả hai đứa mình còn chưa sẵn sàng không, khi mà anh và em thậm chí còn chẳng thể nhắc về chuyện đó mà không cảm thấy ngượng?”

Anh bật cười, giọng thoáng chút lo lắng, “Ừ, anh cũng vừa mới nghĩ đến chuyện đó xong”.

“Hai đứa mình sẽ không làm chuyện đó chỉ vì lũ bạn của chúng mình đều đã làm chuyện đó, đúng chứ?”

Anh giận dữ nhìn tôi. “Không! Ý anh là, Jason đã kể cho anh về cậu ấy và Becca, anh biết Aaron và Myle cũng đã làm chuyện đó. Nhưng không. Không đâu em yêu à, mình sẽ chẳng làm bất cứ chuyện gì một cách không cần thiết. Anh chỉ muốn chúng mình có những lựa chọn đã sẵn sàng khi chúng mình cần.”

Tôi nhạo báng bản thân nhiều hơn là vì bất cứ điều gì khác. “Em không biết em nên cảm động vì anh đã nghĩ nhiều đến thế, hoặc cảm thấy kỳ quái vì anh đã cho rằng mình sẽ cùng nhau làm chuyện đó không nữa.”

“Anh không ‘cho rằng’ bất cứ điều gì, Nell”, giọng anh có mùi giận dữ. “Anh chỉ... em biết rồi còn gì. Ừ thì anh đã dự tính trước. Ý anh là anh thực sự muốn được cùng với em, Nell. Anh biết mình còn quá trẻ, nhưng anh yêu em. Anh cho rằng mình đã sẵn sàng rồi.”

Tôi nhìn xoáy vào anh, “Chúng ta mới mười sáu tuổi thôi, Kyle”, tôi nhướn mày, “Và chẳng phải là anh sẽ chờ cho đến bữa tối lãng mạn hôm nay rồi mới thổ lộ là anh yêu em hay sao? Tổ tình trong một cuộc cãi vã không phải là thời điểm đúng đắn cho lắm nhỉ?”

“Mình đang cãi nhau à?”

Tôi nhún vai, “Kiểu thế? Em chả biết. Em không muốn như thế”.

“Anh cũng vậy. Và anh cho là em nói đúng, nhưng mà anh trót nói ra mất rồi. Anh yêu em. Anh đã muốn nói điều đó với em cả mấy tuần nay rồi đấy chứ, nhưng anh ‘gà’ quá. Anh tính sẽ tỏ tình với em đêm nay. Anh còn chuẩn bị cả một kịch bản. Giống như là, ờ, anh đã viết cả ra giấy nữa.” Anh nhét tay vào túi quần lôi ra một mảnh giấy được gấp lại với các cạnh bị nhàu và hơi rách.

Tờ giấy viết: Anh biết anh còn trẻ. Và anh biết mọi người đều nói chúng ta vẫn còn trẻ con, hoặc chúng ta quá trẻ để biết tình yêu là gì. Nhưng mặc kệ bọn họ. Cả cuộc đời anh từ khi sinh ra đến giờ đã ở bên em. Mình đã chia sẻ mọi thứ với nhau. Những thứ quan trọng nhất trong cuộc đời chúng ta đều đã diễn ra bên nhau. Mình cùng học cách đi xe đạp, cùng học cách bơi, cùng học lái xe bên nhau. Mình cũng đã trượt môn Đại số lớp 8 cùng nhau (Em còn nhớ thầy Jenkins khó chịu thế nào không? Còn nhớ đã bao lần hai đứa mình bị đưa lên văn phòng ngồi với nhau rồi không?) Và giờ anh và em sẽ cùng nhau học cách yêu. Anh không quan tâm những gì mọi người nói. Anh yêu em. Anh luôn luôn yêu em dù tương lai sẽ có chuyện gì xảy ra với chúng ta đi chăng nữa. Anh yêu em, bây giờ, và mãi mãi.

Bạn trai đang yêu của em.

Kyle.

Tôi đọc đi đọc lại mẫu giấy, tôi không biết rằng mình đã khóc cho đến khi một giọt chất lỏng rơi xuống mặt giấy, khiến vết mực xanh loang ra lớp giấy đã nhàu và nhiều nếp gấp. Tờ giấy này đã thay đổi mọi thứ.

“Em cũng yêu anh, Kyle.” Tôi cười lớn, thậm chí cả khi đang sụt sịt. “Thật ngọt ngào. Thật hoàn hảo. Cảm ơn anh yêu.”

Anh nhún vai, “Đây là sự thật. Anh biết đây có thể không phải là cách lãng mạn nhất để nói với em rằng anh yêu em, nhưng...”.

“Mọi thứ hoàn hảo, Kyle.” Tôi gấp tờ giấy lại và nhét vào ví mình.

Tờ giấy đó đã trở thành điều quý giá nhất của tôi, nhắc tôi nhớ về những cơn nhức nhối, đau đớn nhất thấm sâu trong trái tim mình sau này.

Kyle chọn một nhà hàng đồng kinh khủng và nhân viên thì bận rộn điên cuồng. Ngay cả khi đã đặt phòng rồi, chúng tôi vẫn phải chờ cả tiếng đồng hồ để họ chuẩn bị bàn ăn. Nơi đây có hàng tá đôi uyên ương ở mọi lứa tuổi, từ choai choai như chúng tôi đến những cặp vợ chồng đã toan về già. Chúng tôi dành thời gian bên nhau, cùng thưởng thức món salad với một chút canh và khai vị, cuối cùng là tráng miệng bằng miếng bánh pho mát lớn.

Chúng tôi đã bên nhau thoải mái một cách lạ lùng, giờ thì việc tuyên bố tình yêu được gạt sang một bên. Chúng tôi tán gẫu với nhau mọi thứ, từ thầy cô giáo ở trường cho đến những câu chuyện ngổn ngang đôi mách - như ai đã ngủ với ai và ai chưa ngủ với ai. Cuối cùng Kyle gọi thanh toán và chúng tôi trở lại xe. Anh lái xe ra khỏi bãi đỗ của nhà hàng, rồi đi chậm rãi quanh thị trấn. Tôi biết anh đang giết thời gian để chúng tôi có cơ hội nói chuyện trước khi đề cập đến vấn đề đi khách sạn hay không.

Kyle lái xe quanh thành phố trên những con đường bụi bặm, chúng tôi nói với nhau những câu chuyện tầm phào. Chỉ nửa giờ sau đó, xe đã quay trở lại trục đường chính dẫn đến khách sạn. Tôi biết điều đó. Anh liếc nhìn tôi rồi giờ tay ra nắm lấy tay tôi.

“Em muốn về nhà hay mình cùng đi xem phim? Hôm nay có cả tá phim vẫn đang chiếu.” Anh đan tay vào bánh lái khi chúng tôi dừng đèn đỏ, cuối cùng anh quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi, một ánh nhìn nghiêm túc. “Hoặc mình cũng có thể vào khách sạn.”

Thời điểm quyết định đã đến.

Chúa ơi. Mắt anh ánh lên một màu nâu mỏng pha mocha có sắc quế đỏ nổi bật. Anh đang rất nghiêm túc, rất ngọt ngào. Anh cho tôi một gợi ý mà không hề ép buộc tôi. Tôi nắm chặt tay lại khi thấy thấp thoáng mái ngói đỏ tươi của khách sạn.

Nuốt nước bọt, tôi nói:

“Chúng ta hãy đi đến khách sạn”.

Chúng tôi vẫn bế tắc và dồn nhau vào chân tường trong chuyện này. Chúng tôi nhắc đến nó một cách đầy ý tứ. Đi khách sạn - nghĩa là, chúng ta hãy làm tình đi. Tôi đổ mắt với suy nghĩ trần trụi thoáng qua trong đầu. Nhưng khi tôi nhìn Kyle, nhìn mái tóc đen được vuốt keo cẩn thận của anh, đôi hàm mạnh mẽ của anh với xương gò má cao và đôi môi mềm mại. Lớp lông mi đen dày và dài của anh chớp nhanh. Anh nhìn tôi, tặng tôi một nụ cười thoáng chút lo lắng nhưng rạng rỡ, hàm răng anh trắng bóng, đều tăm tắp hé lộ. Sự căng thẳng như tan bớt đi một chút. Tim tôi tiếp tục đập như chạy đua, để phải lên đến một triệu kilomet một phút, nhưng nó chỉ thực sự đập như búa bổ khi chúng tôi bắt đầu tiến vào bãi đậu xe và đến bên quầy check-in.

Người phụ nữ đứng sau quầy tiếp tân trông lớn tuổi với mái tóc vàng hoa râm và đôi mắt màu xanh của kim loại. Một đôi mắt sắc bén. Bà ta nhìn chúng tôi - từng đứa một - cái nhìn chăm chăm và kéo dài, như thể đang thách chúng tôi tiếp tục chuyện này. Đôi môi bà ta mím lại trong một cái cau mày khi đưa thẻ phòng cho Kyle, tôi biết bà ta muốn nói điều gì đó. Nhưng bà ta chẳng nói gì cả. Kyle và tôi cố nín cười đến tận khi bước vào thang máy để lên tầng ba.

“Chúa ơi, bà này dữ dội kinh”, Kyle thở mạnh trong tiếng cười lớn.

“Uh, dữ dội thật”, tôi đồng ý. “Em nghĩ bà ta biết chúng ta đang làm gì, và có vẻ như không thích điều đó.”

“Ôi, bà ta thì biết quái gì”, Kyle nói. “Hai đứa trẻ con mười sáu tuổi vào khách sạn, không hành lý, trong ngày Lễ tình nhân, thì còn làm được cái gì khác nữa cơ chứ.”

“Anh có nghĩ bà ta sẽ buồn chuyện không?”, tôi hỏi.

“Bà ta nói với ai được chứ? Mình có giống như đang chạy trốn đâu.”

Tôi chẳng có câu trả lời nào cho việc này ngoại trừ việc nhún vai và gạt đầu. Chúng tôi đã vào đến phòng mình, số 313. Kyle trượt chiếc thẻ lên ổ khóa, đèn chuyển xanh chỉ với một cái ập nhẹ, âm thanh vang lên giữa dãy hành lang yên ắng. Anh mở cửa và dẫn tôi vào trong. Căn phòng vẫn chìm trong bóng tối, anh nắm chặt tay tôi.

Anh bật công tắc đèn, tắm căn phòng trong ánh đèn chói chang. Dường như Kyle đã cảm thấy việc này không nên một chút nào nên anh lập tức rời khỏi tôi để tìm chiếc công tắc đèn tường, treo phía trên chiếc giường cỡ Queen[1]. Tôi giờ tay tắt đèn trần. Cả hai cùng thở phào nhẹ nhõm.

[1] Chiếc giường dành cho cặp đôi với kích thước 1,6m x 2m.

Kyle ngồi trên mép giường, bồn chồn nói rộng cà vạt. Tôi mỉm cười nhìn anh. Anh quá đẹp trai trong bộ vest đen và chiếc cà vạt màu hồng đầy táo bạo với những đường chỉ màu sắc nổi bật trên nền chiếc áo sơ mi màu đen. Anh mở cúc áo vest và tỳ hai tay lên đầu gối.

Tôi liếm môi, chà ống tay áo lên chiếc váy ren dài đến đầu gối. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau rồi trượt qua nhau, mọi dây thần kinh đều căng ra. Lúc này đây, ngay bây giờ, chúng tôi đang trong khách sạn, chỉ có hai đứa tôi. Không phải là nhà tôi, không phải nhà anh, không phải ghế sau trên xe anh, không phải bất cứ nơi nào chúng tôi đã từng hôn nhau, những nơi mà chúng tôi biết rằng sẽ bị một ai đó bắt gặp. Con đường sau nhà chúng tôi luôn được ngài trưởng quận tuần tra, và bố mẹ hai đứa cũng đi làm về trên con đường đó. Đây là lần đầu tiên chúng tôi thực sự được ở bên nhau một cách riêng tư kín đáo, và hoàn toàn không có khả năng bị ai đó làm gián đoạn.

Tim tôi đập mạnh đến mức tôi có thể chắc chắn rằng Kyle cũng nghe thấy tiếng nó đập, dù anh đang ở títt đầu bên kia phòng.

Tôi liếc trở lại khuôn mặt anh, mắt tôi dõi theo lưỡi anh trượt qua môi dưới, và bắt chước hành động đó một cách vô thức. Nó đã trở thành điểm mấu chốt thay đổi mọi khoảnh khắc. Kyle nhào người khỏi giường, áp sát tôi trước khi tôi kịp có bất cứ phản ứng nào. Một bàn tay to lớn và mạnh mẽ của anh áp lên má tôi, bàn tay còn lại đặt trên eo tôi, ngay phía trên hông một chút. Nhưng anh không hôn tôi một cách vội vàng. Anh ngập ngừng khi môi anh chỉ cách môi tôi vài milimet, ánh mắt anh nóng bỏng và dịu dàng nhìn tôi.

“Em có sợ không?”, anh thì thầm trong hơi thở hỗn hển phủ lên môi tôi.

Tôi co vai lại, “Có một chút”.

“Chúng ta có thể rời khỏi đây.”

Tôi lắc đầu, “Em muốn được ở lại, bên anh”. Tôi thở nhẹ ra.

Tôi luồn tay lên tóc anh, đẩy ngón tay xuyên qua những lọn tóc vuốt gel thành nếp, nhưng vẫn rất mềm mại, rồi vòng tay ôm lấy gáy kéo anh vào một nụ hôn.

“Mình sẽ bắt đầu bằng cái này.” Tôi rời môi khỏi anh và nói, “Mình sẽ đi từng bước từng bước một”.

“Anh đồng ý.”

Chúng tôi đứng giữa phòng, triền miên hôn nhau. Tay anh ôm má tôi, tay tôi phủ lên gáy anh, mơn man gãi nhẹ vai anh, lưng anh. Chúng tôi không vội vàng đẩy nhanh tiết tấu cho màn dạo đầu, lúc này tôi có thể cảm thấy tim anh đang đập thình thịch trong lồng ngực. Khi đặt tay lên ngực anh, ý thức về việc anh cũng đang gấp gáp và lo lắng nhiều chẳng khác gì tôi đã tiếp thêm cho tôi rất nhiều can đảm.

Rời khỏi nụ hôn, tôi bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình, tôi trượt áo vest khỏi vai anh để nó rơi xuống sàn. Tiếp tục dùng hai tay nói lỏng cà vạt, kéo lớp lụa thành một đường dài để nó có thể tìm thấy tự do. Anh tìm kiếm mắt tôi và chờ đợi. Tôi chơi đùa, mò mẫm tìm đến những chiếc cúc nhỏ phía trên và quyết định mở chúng ra trong một nụ cười lo lắng. Kyle hòa chung tiếng cười cùng tôi, tay anh hờ hững trên hông tôi, nhưng thấp hơn một chút. Chúng tôi không dời mắt khỏi nhau trong suốt quá trình tôi cởi cúc áo anh bằng bàn tay run rẩy. Cuối cùng thì áo sơ mi của anh cũng mở bung ra, để lộ chiếc áo may ô màu trắng ôm lấy thân hình khỏe mạnh. Tôi lần lượt nâng tay anh để tháo nốt từng chiếc khuy ở tay áo, tôi kéo chiếc áo ra khỏi cổ tay anh cho chúng trượt xuống sàn.

Anh vòng tay ra sau giúp tôi mở chiếc khóa ở lưng váy, nhưng tôi ngăn không cho anh làm điều đó. Tôi vẫn chưa xong. Tôi đã quyết tâm làm mọi thứ theo trình tự và nó phải diễn ra như thế, tôi phải thực hiện mọi thứ như mình từng mơ tưởng. Xem này, tôi từng nghĩ đến khoảnh khắc này hàng trăm, hàng nghìn lần, nó đã lặp đi lặp lại trong tâm trí tôi như thế đấy. Tôi sẽ chậm rãi lột trần anh, và chờ đợi, rồi sẽ nói những lời yêu đương với anh khi anh giúp tôi mở khóa váy để nó rơi xuống. Nhưng trong trí tưởng tượng của tôi, tôi chưa bao giờ tiến xa hơn được khoảnh khắc ấy dù chỉ là một lần.

Kyle đá đôi giày ra xa và đứng đó thêm một lúc, chờ đợi tôi với nụ cười bên lên. Tôi liếm môi, nhìn mắt anh đang dõi theo chuyển động của đầu lưỡi tôi. Tôi rút rờ đặt tay lên eo anh, rồi đẩy chiếc áo cuối cùng lên, kéo nó qua tấm thân trần từng chút, từng chút một. Anh vươn tay qua đầu để chúng tôi có thể cùng cởi nó. Lúc này trên người anh chỉ còn độc chiếc quần âu. Trông anh thật mạnh mẽ, thật đẹp.

Giờ mới bắt đầu đến phần khó khăn nhất. Tôi hít một hơi thật sâu trước khi giơ tay ra chạm đến thắt lưng anh. Mắt anh mở to, những ngón tay bầu chắt lấy hông tôi xuyên qua lớp trang phục, siết vào lớp da thịt bên dưới. Tay tôi run rẩy như những chiếc lá đang vật lộn chiến đấu với trận gió lớn kéo dài khi tôi cố nới lỏng và tháo thắt lưng ra khỏi đĩa quần anh. Sau đó tay tôi chạm đến chiếc cúc quần. Anh nín thở, hóp bụng lại khi tôi bắt đầu mở nó. Mắt anh nhắm nghiền trong khoảnh khắc tôi kéo nấc khóa đầu tiên xuống. Chiếc quần tụt xuống cuộn quanh mắt cá chân anh trước khi anh bước ra khỏi nó. Cái đó của anh nổi lên thành một khối cứng cáp, gọn gàng tròn vẹn trong chiếc quần lót khiến cả hai cùng đỏ mặt quay đi.

Anh hôn tôi rồi đặt tay tôi xuôi theo người. Anh thì thầm, “Đến lượt anh”.

Tim tôi đập điên cuồng trong lồng ngực. Tôi gật đầu. Tôi đã không mặc quá nhiều đồ, cứ như là tôi sẵn sàng để anh có thể cởi chúng ra một cách dễ dàng nhất. Tay anh trượt lên cánh tay trần của tôi, khiến tôi nổi gai ốc mỗi nơi tay anh lướt qua. Tôi nín thở khi anh chạm đến chiếc khóa kéo, giữ nó bằng những ngón tay, tôi cảm mỗi khi anh kéo nó xuống một cách chậm chạp và đầy khiêu khích. Tiếng thì thầm của những ngón tay chạm lên da thịt trần, chiếc váy rơi xuống cuộn quanh chân, để lại tôi với đồ lót, trần trụi trước anh.

Anh đã từng thấy tôi chỉ với một bộ đồ lót trên người, nhưng lần này - bằng một cách nào đó - nó hoàn toàn khác.

“Em thật xinh đẹp, Nell”, giọng anh khàn khàn chìm trong im lặng.

“Anh cũng thế, Kyle.”

Anh lắc đầu, cười méo xệch. Ngón tay anh tiếp tục chơi đùa trên vai tôi, đùa giỡn với chiếc dây áo ngực. Nụ cười tắt dần trên môi anh khi tôi với tay ra sau cởi đai áo. Anh ngăn tôi lại, tay anh tĩnh lặng đặt lên tay tôi.

“Em chắc chắn chứ?” Mắt anh tìm kiếm mắt tôi, đầy dịu dàng và do dự.

Do dự ư? Một giọng nói lại vang lên đầy nghi ngờ, tôi lập tức gạt đi không chút đắn đo.

Tôi gật đầu. Anh nắm lấy tay tôi, đặt lên vai anh rồi đưa tay chạm đến móc chiếc áo lót. Anh dò dẫm được một chút thì một chiếc móc bung ra đập vào tay anh. Tôi dựa vào anh, cố nín cười.

“Im nào”, anh lầm bầm, “Thứ này chẳng giống những gì anh từng làm trước kia cả”.

“Em biết,” tôi nói, “Nhưng nó thật dễ thương”.

Anh thở ra, gầm gừ khi mới chỉ cởi được một chiếc móc, rồi đến chiếc thứ hai, anh lầm bầm nguyên rủa chiếc móc thứ ba và chiếc cuối cùng vẫn tiếp tục thách thức lòng kiên nhẫn của anh. “Em không nên dùng từ dễ thương”, anh nói trong lúc cúi xuống qua vai tôi để xem thành quả của mình và để có thể hoàn thành nốt công việc còn lại. “Nó nên phải là những từ như nóng bỏng, gợi tình và lãng mạn mới đúng.”

Tôi lại cười khúc khích khi nghe thấy những lời nguyên rủa của anh trong lúc anh chiến đấu với chiếc móc và cái khuyết cuối cùng.

Chiếc áo ngực cuối cùng cũng bị anh khuất phục. Những chiếc móc được tự do kéo theo chiếc áo ngực cũng được tự do. Tiếng cười của tôi nhạt dần, thay vào đó là háo hức và khao khát. Tôi muốn điều này. Tôi khao khát nó, ôi, đúng thế, và, một chút sợ hãi. Nhưng tôi muốn nó. Chẳng có ai khiến tôi muốn làm điều này nhiều hơn là với Kyle.

Chiếc áo lót gia nhập với đồng quần áo nằm trên sàn. Kyle lùi lại một bước để ngắm tôi. Tôi như đứng không vững khi anh nhìn tôi như thế. Tôi biết rằng anh nghĩ tôi đẹp, và tôi chưa từng một lần cảm thấy khó chịu với làn da của mình, nhưng lúc này đây, khi trần truồng trước mặt anh, tôi cảm thấy thật khó khăn khi chịu đựng ánh mắt đó.

Tôi cần nhẹ môi dưới lấy hết can đảm để tiếp tục. Kyle dùng ngón cái móc vào cạp chiếc quần lót trên người, tôi bắt chước y hệt hành động đó.

“Cùng làm nhé?”, anh hỏi.

Tôi gật đầu, tiếng nói tắc nghẽn trong cổ họng, anh do dự trong tích tắc rồi kéo chiếc quần xuống đầu gối, tụt hẳn nó xuống và bước ra khỏi nó. Tôi đông cứng lại không thể cử động, tê liệt trước anh lúc này, người đang hoàn toàn trần trụi trước mặt tôi.

Đến phiên anh bắt đầu cảm thấy bối rối khi bị cái nhìn của tôi ám ảnh. Anh thật đẹp. Tôi không đủ kinh nghiệm sống để có thể so sánh cái của anh với bất kỳ ai khác, nhưng nó thật to lớn ở phía dưới. Anh không hề giống với bất cứ hình ảnh xấu xí nào, những thứ đã từng ám ảnh tôi trong suốt thời gian qua chút nào. Tạ ơn Chúa, anh thật cân đối, còn cậu nhỏ đáng tự hào và cao lớn của anh dường như đang ra hiệu cho tôi.

“Anh cứ tưởng mình sẽ làm cùng nhau cơ.” Giọng anh khiến tôi bị phân tâm.

“Em xin lỗi”, tôi nói. “Em định, nhưng tại mãi nhìn anh nên...”, tôi không thể nói hết câu.

Anh ngẩng cao cằm, xoay xoay hai vai, bẻ ngón tay và lấy lại sự tự tin vốn có của mình. Anh tiến bước một về phía tôi. Làm tôi phải tự ép mình thả lỏng.

“Anh nghĩ sao nếu như anh giúp em làm nốt”, tôi hỏi, tự cảm thấy shock vì sự táo bạo của mình.

“Anh thích ý tưởng này.” Tay anh tìm đến nơi yêu thích của chúng - ngay trên xương hông tôi.

Hôm nay, tôi mặc đồ lót bằng ren màu đỏ, quần lót và áo ngực cùng tông với nhau. Tay Kyle đặt lên hông tôi, tìm kiếm lớp ren trên quần lót và lần theo đường viền của nó. Tôi ép mình thở đều đặn khi anh kéo nó xuống đùi, tôi buộc ánh mắt của mình phải mở to ra khi đôi bàn tay đó bóp lấy hông tôi.

Tôi lắc hông và đùi để chiếc quần tụt xuống sàn, chúng tôi đã hoàn toàn trần trụi trước nhau. Tim tôi đập như trống trong lồng ngực, trong cả hai tai. Toàn thân tôi run rẩy trong sợ hãi, phấn khích và dục vọng. Làn da nóng bỏng của anh đang ép lên tôi. Bàn tay anh đang chậm rãi chạm lên từng bộ phận trên cơ thể tôi, từ hông cho đến những chiếc xương sườn, đến nơi đùi anh đang áp lên đùi tôi. Đầu ngực tôi chĩa lên ngực anh tạo ra loại cảm giác giống như bị điện giật. Bàn tay anh vuốt ve lưng tôi, trườn xuống đặt lên hông tôi, úp lên nó và bắt đầu nhào nặn, hơi mạnh một chút nhưng tôi không quan tâm.

Tay tôi tìm được cách di chuyển riêng của nó, áp lên những múi cơ trên lưng anh, miết dọc theo xương sống. Anh hít một hơi khi tôi chạm vào phía sau của anh, kinh ngạc trước sự cứng cáp mát lạnh của nó. Tôi ôm hông anh như anh đang ôm lấy hông tôi, những móng tay tôi vuốt nhẹ lên một bên hông.

Tôi cảm thấy một thứ gì đó co giật áp lên bụng mình khi chạm vào anh. Tôi nhìn xuống giữa chúng tôi để chiêm ngưỡng cái vật đang cương cứng đang rỉ ra vài giọt chất lỏng trong suốt.

Tôi ngược lên nhìn anh và bắt gặp ánh mắt anh mở to khi tay tôi trườn vào giữa, hơi thở của anh như ngừng lại khi những ngón tay tôi chạm lên anh.

“Chúa ơi, Nell... Đừng... Bỏ nó ra. Vẫn còn quá sớm...”

Tôi buông nó ra, lần tay trở lại lên ngực anh, ôm lấy gáy và kéo anh xuống để chúng tôi có thể chìm vào một nụ hôn. Ngọn lửa nhỏ âm ỉ trong nụ hôn của chúng tôi chậm chậm bùng cháy, rồi vỡ òa thành một ngọn lửa lớn. Tôi thấy mình đang ép sát lên người anh, sự cứng cáp của anh đè lên làn da mềm mại của tôi, ngọn lửa như ngày càng nóng bỏng hơn khi tôi nhận ra những cơ bắp cuộn cuộn của anh đang quấn lấy tôi.

Anh đẩy tôi ngược trở lại giường, và tôi trườn người sâu vào nó, cảm thấy hàng ngàn dây thần kinh trong người đang căng ra khi Kyle rượt theo tôi.

“Em có...”, anh bắt đầu.

Tôi ngắt lời anh. “Ồi, em chắc mà. Em đang rất lo lắng và sợ hãi, nhưng em muốn chuyện này còn hơn cả nỗi sợ hãi.” Tôi cần mọi thứ nhận. “Em đã có biện pháp phòng ngừa rồi. Em uống thuốc tránh thai hơn một tuần này, chỉ là, để đề phòng.”

Mắt Kyle mở lớn. “Em đã làm thế sao? Tại sao em không cho anh biết.”

Tôi so vai, nói, “Em không biết. Chỉ là... em không tìm được lúc nào phù hợp để nói. Em cho là, do em xấu hổ.”

Kyle trượt khỏi giường, rút ví từ túi áo khoác ra, lôi ra hai chiếc bao cao su, đặt nó lên mặt bàn cạnh giường. “Anh có những thứ này.”

“Anh chắc chứ?”, tôi hỏi. Ngay lúc này đây có vẻ như anh cũng đang lo lắng.

“Ừ. Anh cũng hơi lo một chút giống em. Ý anh là, anh không muốn làm em đau, hoặc làm bất cứ điều gì sai lầm cả.”

“Anh sẽ không làm điều gì sai. Anh sẽ không làm đau em đâu. Chỉ là... chúng ta sẽ cùng nhau làm thật từ từ, được chứ?”

Anh gạt đầu đồng ý, xé lớp vỏ ngoài bao cao su và đeo nó vào.

Anh quỳ phía trên tôi, tay áp lên má tôi, đầu gối để giữa hai gối tôi, mắt anh khóa chặt mắt tôi, tìm kiếm tôi.

Tôi kéo anh về phía mình, đặt tay nghỉ ngơi trên lưng anh, rồi rướn người lên hôn anh. Sức nóng của nụ hôn xua tan mọi sợ hãi giữa chúng tôi, hoặc, ít nhất là khiến nó nhẹ nhàng hơn một chút. Anh từ từ đi vào trong tôi, nhẹ nhàng, và chậm rãi.

Tôi cảm thấy mình đang căng ra, sau một cú nhấp của anh, nhanh và sắc gọn, vào bên trong tôi. Tôi cau mày khi người Kyle đông cứng lại. Hơi thở của anh thô ráp khiến tôi cảm nhận được sự căng thẳng trong từng cơ bắp của anh. Tôi thấy mình đang cắn môi thật mạnh, cơn đau như bị kim chích vào bắt đầu giảm dần thay vào đó là cảm giác thỏa mãn ủa đến. Tôi chạm lên mông anh, kéo anh ép lên tôi sát hơn, khuyến khích anh chuyển động trong tôi.

Chỉ ít phút sau, anh tới và rên rỉ.

Chẳng có pháo hoa, chẳng có la hét, chẳng có những trận mồ hôi đổ như suối, nhưng vẫn quá tuyệt vời.

Kyle ngồi dậy và biến mất trong phòng tắm, sau đó quay trở lại. Tôi vui đầu trong ngực anh. Nhiều phút trôi qua trong im lặng. Thân hình anh vẫn cứng cáp và nóng bỏng bên dưới tôi, cảm giác được anh ôm trong lòng như thế này, da thịt ép lên da thịt, tốt hơn bất cứ một loại cảm giác nào tôi từng có trước đây.

Tôi thấy một giọt nước mắt lăn trên má mình và rơi xuống lồng ngực Kyle. Tôi không chắc giọt nước mắt đó từ đâu đến hay nó có ý nghĩa như thế nào. Tôi chớp mắt, cố kìm những giọt nước mắt còn lại không rơi xuống. Tôi không muốn Kyle nghĩ rằng tôi không thích chuyện này.

“Em khóc ư?”, Kyle hỏi.

Tôi gạt đầu, những giọt nước mắt bắt đầu tuôn rơi. “Em... Không phải là tại em thất vọng hay như thế nào đâu. Chỉ là... em quá xúc động thôi.”

“Xúc động thế nào?”

Tôi nhún vai trả lời, “Khó giải thích lắm. Em không còn trinh nữa. Chúng ta không quay lại được nữa. Không phải là em muốn quay ngược lại mọi thứ mà là vì chuyện này, vì những gì chúng ta đã trải qua thật quá tuyệt vời. Nhưng... nó rất có ý nghĩa, anh biết mà, đúng không?”

“Ừ, anh hiểu em muốn nói gì.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh. “Em yêu anh, Kyle.”

“Anh cũng yêu em.”

Lần thứ hai của chúng tôi còn tuyệt hơn thế nữa. Trong bụng tôi như có một ngọn lửa đang âm ỉ cháy và có thể khiến tôi bùng nổ bất cứ lúc nào, hoặc, vỡ òa bất cứ lúc nào. Chắc chắn là tôi đã từng tự sướng và lên đến đỉnh điểm khoái cảm, nhưng lần này, với anh, mọi thứ thật khác, cảm giác thật khác.

Tôi đã từng tự hỏi, nếu tôi đạt được khoái cảm cùng Kyle thì nó sẽ như thế nào.

4. Chương 4: Một Lời Cầu Hôn

Tháng Tám, hai năm sau

Nếu bố mẹ mà biết chuyện tôi và Kyle thường xuyên “sex” với nhau thì họ có lẽ đã chẳng nói hay đả động gì đến chuyện đó. Đương nhiên là chúng tôi khá cẩn thận trong việc tìm địa điểm và thời gian để cùng nhau tận hưởng giây phút thoải mái đó của hai đứa. Thời gian này, mẹ Kyle đã bắt đầu chăm xuất hiện ở một câu lạc bộ album ảnh cứ hai hoặc ba tối mỗi tuần, bố anh thì dành phần lớn thời gian ở Washington hơn ở nhà, vì thế hầu hết mọi lần bọn tôi đều trong phòng anh. Mẹ tôi thì ở nhà thường xuyên hơn, giống bố, nhưng họ dường như chẳng quan tâm nhiều đến việc tần suất tôi xuất hiện bên nhà Kyle và mỗi lần mất bao lâu. Dĩ nhiên chúng tôi nói với họ rằng chúng tôi bận học hoặc làm bài tập về nhà, hoặc xem phim. Chúng tôi làm những chuyện đó, chỉ là không nhiều như cái cách mà hai đứa nói với bố mẹ để họ tin chúng tôi mà thôi.

Tuần tới sẽ là lúc hai đứa tôi tròn mười tám tuổi. Cha mẹ hai bên đã đi đến quyết định ký hiệp ước cho phép chúng tôi tận hưởng thời gian đó bên nhau ở ngôi nhà gỗ thuộc quyền sở hữu của nhà Kyle trên hồ Bắc vào cuối tuần, thay vì làm một bữa tiệc linh đình cho hai đứa. Chúng tôi đã kiến nghị đi kiến nghị lại về vấn đề này trong suốt mùa hè. Ban đầu họ có chút do dự nhưng sau đó lại nói với chúng tôi rằng họ sẽ suy nghĩ thêm. Đúng lúc hai đứa đã chán đến mức từ bỏ ý định thì bố mẹ lại gọi tới nói chuyện.

“Hai đứa đã mười tám tuổi, và đủ tư cách công dân”, cha Kyle bắt đầu mở đầu cho câu chuyện.

“Hai đứa đã hẹn hò bao lâu rồi nhỉ, được hai năm chưa? Chúng ta biết quãng đường đó của các con có ý nghĩa như thế nào, và chúng ta hiểu. Các con vẫn còn quá trẻ.”

Mọi người trở nên lúng túng trước cách ám chỉ lộ liễu của bác Kyle.

“Và, thế này.” Cha Kyle hắng giọng và nói tiếp với cùng cách giọng nói to và rõ ràng của một nghị sĩ. “Điểm mấu chốt ở đây là, chúng ta đã quyết định cho phép các con đi cùng nhau lần này. Vấn đề bây giờ, phần chủ yếu, cũng là điều mà ta thấy là cực kỳ khó khăn và không thoải mái chút nào khi phải nói trước tất cả mọi người, nhưng nó cũng cần phải được thống nhất. Các con đã trưởng thành và có thể tự quyết định những việc các con sẽ làm. Chúng ta đã nuôi dạy các con khôn lớn, thành những thanh niên trẻ tuổi và thông thái đủ để có thể đưa ra những quyết định khôn ngoan và sáng suốt. Ta biết trước đây chúng ta đã nói về điều này với từng đứa, như là một phần trách nhiệm mà các bậc cha mẹ nên làm, nhưng ta tin rằng chúng ta cần nói lại chuyện này với các con dưới kinh nghiệm của một đôi vợ chồng muốn chia sẻ.”

Kyle thở dài. “Bố, bố vào thẳng chủ đề đi.”

“Chúng ta đã cảnh báo về việc các con phải thận trọng và sử dụng các biện pháp an toàn.” Kyle và tôi đưa mắt nhìn nhau nhưng vẫn giữ trật tự. “Ta là người của công chúng, và cũng là cha của con, Kyle. Việc tuân thủ điều này một cách nghiêm túc là bắt buộc đối với con. Ta không thể giải quyết một vụ bê bối về vấn đề này trong sự nghiệp của ta. Người ta đã có một buổi nói chuyện về việc đề cử ta trong cuộc đua giành chính quyền tổng thống trong hai năm nữa, và ta biết ta không cần phải nhắc lại cho con về sự quan trọng của hình ảnh trong trường hợp này.”

“Bố, hai đứa con sẽ rất cẩn thận”, Kyle nói. “Con hứa. Chúng con đều đang sử dụng biện pháp phòng ngừa.”

Tám cặp mắt của bốn ông bà nhìn chăm chăm vào chúng tôi chăm chú, điều này buộc tôi phải cảm thấy mình cần nói điều gì đó. “Con vẫn đang sử dụng thuốc tránh thai, thế được chưa ạ? Con đã dùng cái này từ lúc... À, bố mẹ biết đấy, từ lúc chúng con bắt đầu. Và chúng con cũng dùng vài biện pháp phòng tránh khác. Sẽ không có chuyện mang thai ngoài ý muốn ở đây, con hứa đấy. Giờ thì làm ơn, chúng ta có thể không bàn về chuyện này nữa được không?”

“Trời ạ, mọi chuyện rồi sẽ tuyệt lắm đây”, Kyle lẩm bẩm.

“Chuyện đã xảy ra bao lâu rồi?”, bố tôi hỏi.

Kyle và tôi lại liếc nhau.

“Cháu không biết chuyện này có quan trọng hay không, thưa bác”, Kyle nói.

“Dĩ nhiên là nó quan trọng”, cha tôi nói, giọng cộc cằn và đầy đe dọa, chữa lại câu nói của Kyle bằng một cái liếc mắt đầy quyền lực của một vị giám đốc điều hành khó tính. “Nó là con gái của ta. Chuyện đã diễn ra bao lâu rồi?”

Tôi mừng vì ba đã không kết thúc ánh mắt dài dằng dặc đó lên tôi. Nó đáng sợ như là địa ngục vậy.

Kyle ngẩng cao cằm và vươn thẳng vai. “Cháu rất tiếc, Bác Hawthorne, nhưng cháu thực sự cảm thấy đây là việc giữa cháu và Nell.” Kyle đứng dậy, tôi liền đứng dậy theo, tiếp sau đó tất cả mọi người đều làm như vậy. Kyle quả quyết với cha tôi thêm một lần nữa, “Cháu chưa từng kể chuyện của cháu và Nell với bất cứ ai, và bằng tất cả sự kính trọng của mình, thưa bác, cháu cũng sẽ không nói với bác chuyện này. Đây là vấn đề riêng tư của hai chúng cháu”.

Bố tôi gật đầu và đưa tay ra hướng về phía Kyle. Họ bắt tay nhau. “Trả lời tốt lắm, con trai. Ta không thích chuyện đó chút nào, vì điều đó nghĩa là có thể nó đã diễn ra lâu hơn là những gì ta cho là ta có thể nghĩ đến. Nhưng ta tôn trọng con vì con có thể giữ kín những câu chuyện của mình. Hãy bảo vệ danh tiếng của con gái ta và tất cả mọi thứ của nó.”

Kyle gật đầu. “Con yêu con gái bác. Con sẽ không bao giờ làm chuyện gì khiến cô ấy bị tổn thương, hoặc xấu hổ. Kể cả là bác và gia đình con cũng thế.”

Tôi luồn ngón tay mình đan vào những ngón tay của Kyle, cảm thấy tự hào về anh hơn bao giờ hết. Cha tôi có thể là một người đáng sợ. Tôi có cùng ông đến chỗ ông làm việc vài lần, lúc đó tôi đang dự tính theo học chuyên ngành quản trị kinh doanh tại Syracuse. Tôi đã được chứng kiến cảnh ông sử dụng ánh mắt sáng ngời và kiên quyết đó, cùng giọng nói cộc cằn với nhân viên của ông. Lúc nào cũng vậy, tất cả những con người không may nhận ánh mắt sắc lạnh đó, đều run lẩy bẩy rồi cuối cùng cũng tự đưa tay vào trán và làm chính xác bất cứ thứ gì mà ông đòi hỏi. Liếc qua bác Calloway, tôi có thể thấy ông cũng đang tự hào về Kyle, về cách cư xử và xử lý tình huống của anh, nhiều như tôi.

Sau đó chúng tôi cùng nhau thảo luận về kế hoạch chuyến đi trong một thời gian ngắn ngủi nữa, rồi được trả tự do để chuẩn bị đồ đạc. Khi chỉ còn lại hai đứa tôi trong phòng riêng của tôi, Kyle ngã vật ra giường, lấy tay chà lên hai má rồi nói:

“Chết tiệt thật. Nell, ba em thật đáng sợ.”

Tôi quỳ xuống ngang người anh, cúi đầu xuống để hôn anh. “Em biết mà. Em đã từng chứng kiến vài gã suýt sồn ra quần khi cha em làm thế.” Tôi dừng lại cắn cắn nhần nhần lên cằm anh. “Em tự hào về anh, cưng à. Anh làm tốt lắm.”

Anh ôm lấy hông tôi và kéo tôi đè sát lên anh hơn nữa. “Anh có được thưởng gì không?”

Tôi cười lớn và thoát khỏi người anh. “Khi chúng ta đã đi về phía bắc nhé.”

Chúng tôi chuẩn bị đồ đạc một cách nhanh chóng, nhét tất cả mọi thứ vào chiếc túi đựng đồ đá bóng của Kyle. Cảm giác của tôi về chiếc túi đó là nó rộng đến mức một người lớn cũng có thể nhét vừa gọn gàng vào bên trong. Thế nên, chúng có thể chứa cả đồ của tôi lẫn đồ của anh.

Trong lúc hai đứa tôi nhét đồ đạc của Kyle vào túi, tôi để ý thấy anh lấy một cái gì đó khỏi ngăn kéo đựng vớ, nhét nó vào bên hông túi quần jean. Nó khá nhỏ, nên dù là cái gì thì tôi cũng không thể suy ra nổi từ hình dạng của nó. Tôi bắt gặp ánh mắt Kyle đang nhìn tôi đầy tò mò, nhưng rồi anh chỉ nhún vai và cười. Tôi không để ý nhiều đến chuyện đó. Kyle chưa từng nói dối tôi hay giữ bí mật với tôi bất cứ điều gì, vì thế chẳng có gì có thể khiến tôi phải lo lắng ở đây cả.

Chúng tôi ra xe, Kyle làm tài xế trong khi tôi lục lọi ví ra một đồng rác. Một vài cái biền lai cũ, cuốn vé từ buổi hòa nhạc và vé xem phim, nửa tá quà tặng của Starbucks cũng như thẻ quà tặng của Caribou đã rỗng tuếch hoặc còn vài xu lẻ. Tôi tình cờ tìm thấy tờ giấy trước đây Kyle viết khi tỏ tình với tôi một năm rưỡi về trước. Tôi đọc lại nó, cười một mình đầy ngớ ngẩn. Giờ đây chuyện đó giống như đã xảy ra từ rất... rất lâu về trước. Tôi nhớ lại xem mình từng là một cô gái thế nào và đã lo lắng ra sao khi mọi chuyện xảy đến. Mới chỉ một năm và vài tháng sau đó thôi mà tôi và anh đã cùng nhau khám phá người còn lại, phát hiện ra những kho báu tuyệt vời từ đối phương. Anh đã học được cách đẩy tôi chạm tới những đỉnh sung sướng đến tột cùng và đẩy tôi đi xa hơn nữa. Tôi đã học được cách tận hưởng sự thoải mái và cũng như niềm vui

trong vòng tay anh sau khi làm tình, và chìm vào cơn buồn ngủ cao độ trong một buổi chiều hè Chủ nhật dưới ánh mặt trời, với tấm chăn mỏng đã ngoại phủ lên người hai đứa, trên sườn đồi dưới gốc cây yêu thích của chúng tôi.

Kyle liếc sang tôi và mỉm cười khi phát hiện ra thứ tôi đang cầm trên tay. “Không phải là em đang tính quảng cái thứ cũ kỹ đó đi đấy chứ? Nếu anh nhớ không nhầm thì nó là một sự ngớ ngẩn đáng xấu hổ của anh đấy.”

Tôi ôm chặt tờ giấy trước ngực, biểu diễn một khuôn mặt đang tỏ ra kinh hãi. “Em sẽ không bao giờ vứt nó đi, anh thật là nhẫn tâm. Em thích nó đến chết đi được. Nó thật dễ thương và tuyệt vời. Nó còn có thể khiến em cười nữa.”

Anh chỉ lắc đầu và cười, rồi bật nhạc của The Avett Brothers, bản “I and Love and You”, chúng tôi nắm lấy tay nhau, cùng nghe bài hát mà chúng tôi đã cùng nhau nghe đi nghe lại mỗi khi làm tình xong, nhiều lần đến mức tôi chẳng thể đếm nổi. Chúng tôi nhìn nhau, rồi lại quay đi, ôn lại những kỷ niệm của hai đứa với bài hát đó.

Ngôi nhà nghỉ dưỡng chỉ còn cách chúng tôi vài giờ chạy xe, dĩ nhiên là cuối cùng tôi cũng chìm vào giấc ngủ, không tài nào mở mắt ra nổi lấy một lần mãi tới khi đôi môi Kyle mơn man trên môi tôi, giọng anh thì thào vào tai tôi, “Đến nơi rồi, bé cưng”.

Kyle dựa người lên cửa xe phía tôi ngồi, dùng mu bàn tay vuốt ve má tôi. Tôi uể oải đuổi người ra và kết thúc bằng việc quảng tay lên cổ Kyle. “Em buồn ngủ đến mức chẳng nhấc nổi chân lên đầu Kyle. Bé em đi.”

Môi Kyle ép những nụ hôn dài dọc theo cổ tôi khi tôi đuổi người, khiến tôi bị kích thích và buồn đến mức bật ra tiếng cười khúc khích. Rồi anh ôm tôi trong vòng tay, nhấc tôi lên một cách dễ dàng và bế tôi ra khỏi xe, bước ba bước lên hiên nhà.

“Chìa khóa trong túi anh”, anh nói.

Tôi thò tay vào, lôi chùm chìa khóa ra khỏi túi anh, phân loại từng cái một cho đến khi anh ra hiệu cho tôi đúng chìa. Tôi dễ dàng mở cửa trong khi vẫn lọt thỏm trong vòng tay anh. Anh chẳng có chút dấu hiệu nào của sự căng thẳng ngoại trừ đôi môi đang mím chặt lại. Anh bế tôi qua ngưỡng cửa, rồi qua phòng khách, anh dừng lại ở lối lên cầu thang trên lầu.

“Bám chắc nhé bé cưng”, anh nói, “Chúng ta đang đi lên đấy”.

Tôi giẫy giụa và cố thoát khỏi vòng tay anh. “Điên thật đấy. Anh không thể bế em lên lầu được đâu!” Anh thả tôi xuống, nhưng ngay khi chân tôi vừa chạm những bậc cầu thang thì anh lập tức dựa sát vào tôi và ấn tôi ngồi xuống. Mông tôi hạ cánh tiếp đất nhưng tôi lì lợm kéo anh xuống để môi anh chạm lên môi tôi. Tôi quên mất mình là ai trong hàng vạn nụ hôn của anh sau đó, và quên luôn cả việc bị những bậc cầu thang tỳ lên lưng hay sự thật là tóc tôi đang bị kẹp giữa vai và bậc thang phía trên. Điều tiếp theo mà tôi ý thức được là tôi đã lại trở lại trong cánh tay anh khi chúng tôi cùng nhau dịch chuyển lên trên. Tôi nghe thấy vẻ căng thẳng trong hơi thở của anh, nhưng anh đã bế tôi vào phòng ngủ và đặt tôi lên giường. Anh trườn lên trên tôi, kéo áo phông của tôi qua đầu, tay anh mơn man dọc dễ sườn, rồi úp lên ngực tôi. Tôi cong người trước từng cái đụng chạm của anh, dò dẫm với nút quần jean anh đang mặc.

Chúng tôi cùng nhau tận hưởng niềm hoan lạc trên giường, một cách điên cuồng.

Sau khi đã đạt đến cực khoái, những ngón tay Kyle lại dò dẫm nghỉ ngơi trên từng tác da thịt trần trụi giữa hai bên ngực tôi, anh ngược nhìn lên bắt gặp ánh mắt tôi đang nhìn anh, một cái nhìn nghiêm túc hiện lên trong mắt khi anh hỏi tôi, “Em đã quyết định chọn trường nào chưa?”.

Chúng tôi cùng nhau thảo luận về vấn đề đó trong một lúc lâu. Chúng tôi đã cùng nhau vượt qua kỳ thi SAT và ACT rồi cùng gửi đơn vào hàng chục trường đại học. Chúng tôi nói về những dự tính trong tương lai, về những nơi hai đứa muốn đi, những chuyện hai đứa muốn làm. Điều mà tôi và anh đều không đề cập đến là liệu chúng tôi có sẽ cùng nhau học một trường đại học hay không. Câu chuyện về chủ đề này chỉ xoay quanh một giả định mà cả hai đứa đều không nói ra, đó là liệu chúng tôi sẽ ở bên nhau và chọn một trường nào đó dựa trên một nơi nào đó mà cả hai đứa đều muốn tới hay không.

Tôi nhún vai, không hề thích thú chủ đề này chút nào. “Em đang nghĩ về Syracuse. Hoặc cũng có thể là Đại học Boston. Có thể là một nơi nào đó bên bờ biển phía đông. Em thích học về kinh doanh cưng ạ.”

Anh không trả lời tôi trong một lúc lâu, điều này với tôi nghĩa là anh không hài lòng với câu trả lời đó chút nào. “Anh đã đồng ý đến Stanford. Bọn họ đã đề nghị cho anh một suất học bổng lớn.”

“Về Bóng đá sao?”

“Ừ.”

Điều này thế là đã quá rõ ràng. Trình độ của anh xứng đáng ở vị trí đó chứ không phải do suất học bổng đó quá ngon lành. Chỉ trong vài tháng vừa rồi anh đã nhận được cả tá lời mời từ các trường đại học. Dù thế thì anh đã mong đợi một con số nhiều hơn thế khi năm thứ hai của chúng tôi sắp sửa kết thúc.

“Stanford ở títt California”, giọng tôi trở nên lạc lõng và nhạt nhẽo lạ.

“Và Syracuse thì xa títt New York.” Tay anh bắt động trên làn da tôi. “Anh đã nhận được một lời đề nghị từ trường Penn State.”

Tôi gật đầu, “Em đoán câu hỏi tiếp theo của anh sẽ là ‘chúng ta sẽ cùng nhau quyết định chứ?’ Ý em là... Nếu như anh đã cho rằng Stanford là nơi tốt nhất dành cho anh thì liệu em có thực sự muốn đến Syracuse hay không?”

“Anh không biết”, Kyle nói, không hẳn là anh đang thờ dãi. “Đó là những thứ khiến anh đau đầu mấy hôm nay đây. Stanford thực sự là một nơi có sức quyến rũ kinh hồn. Còn Penn State là một trường cũng khá tốt. Nhưng Stanford là... Stanford.” Anh nhún vai, như thể muốn nói với tôi rằng đây đơn giản chỉ là hai lựa chọn khó có thể mang ra để so sánh được với nhau.

Nhiều phút trôi qua. Tôi không chắc mình nên nói gì vào lúc này, làm thế nào để hai đứa tôi có thể vượt qua được điều đó. Cuối cùng tôi đứng dậy, nhìn anh rồi nói, “Em không muốn nói thêm điều gì về chủ đề này nữa Kyle. Em đói rồi”.

Kyle thờ dãi, cứ như việc tôi quăng câu chuyện này qua một bên đã khiến anh trút được gánh nặng khỏi vai vậy. Chúng tôi bật lò nướng và thưởng thức khoanh khắc tuyệt vời bên nhau với những chiếc bánh mì kẹp thịt và ngô nướng giòn. Trong phòng chứa thực phẩm vẫn còn một bịch đầy những lon bia Budweiser chưa mở còn sót lại từ bữa tiệc tổ chức từ hồi mùa hè, chúng tôi đã cùng nhau thưởng thức từng lon một. Không ai trong hai đứa tôi là thành phần bất hủ của những buổi tiệc - nơi có những kẻ nghiện tiệc tùng và rượu bia. Dù chúng tôi đều đến nhà bạn bè để tụ tập, uống một hoặc hai lon bia, nhưng không thuộc dạng ma men. Tôi mới chỉ say duy nhất một lần, và lần đó cũng là với Kyle trong mùa hè trước. Chúng tôi đã thuyết phục chị họ Maria nhà Becca giúp chúng tôi mua một phần năm thùng Jack, rồi cùng nhau thưởng thức dưới hiên sau nhà tôi khi hai bố mẹ còn mãi tham dự những buổi tiệc chính trị.

Say xỉn thưởng mang lại cảm giác thú vị cho đến khi những cơn đau đầu bắt đầu tấn công. Tôi đã kết thúc bữa tiệc bằng một trận nôn mửa và ngã khỏi hiên nhà. Kyle bế tôi vào giường và trông chừng tôi cho đến khi anh chắc chắn rằng tôi sẽ không bị nghẹt thở trên chính cái bãi nôn của mình. Sau đó tôi quyết định rằng, trở thành một tay rượu bia cừ khôi không phải là thiên hướng thích hợp dành cho mình. Tôi có những người bạn dường như dành cả tuần liền cho tiệc tùng, chìm trong say xỉn và đủ mọi thứ vớ vẩn khác. Còn tôi thì, tôi đã có Kyle. Thế là đủ lắm rồi.

Sau bữa tối, chúng tôi ra bờ hồ và nhóm một chút lửa, cùng nhau tắm trường khi mặt trời đã lặn, cùng cười nói và đuổi bắt xung quanh đảo. Có một hòn đảo nhỏ cách vịnh khoảng một phần tư dặm, một gò đất nhỏ với vài bụi thông và những lùm cây nhỏ dọc bờ biển. Từ khi còn là những đứa trẻ ranh vất mũi chưa sạch, tôi và Kyle đã cùng nhau bơi ra đó. Lần này chúng tôi cũng làm như thế nhưng kết thúc bằng việc làm tình trên cát, không một mảnh vải trên người trong cái ẩm áp của một chiều hè muộn, nhìn lên bầu trời đầy những ngôi sao lấp lánh, tỏa ánh sáng lung linh. Chúng tôi nói với nhau về mọi thứ, và thực ra cũng chẳng nói về thứ gì cả.

Chúng tôi tán gẫu với nhau tất cả mọi thứ trên đời, nhưng cả hai cùng tránh những chủ đề nặng nề liên quan đến tương lai, nhất là về trường đại học. Đó là một chủ đề nặng nề lên tim tôi. Điều gì đó đã mách bảo với tôi rằng chúng tôi sẽ không thể nào có được một kết luận dễ dàng và thoải mái cho cả hai người.

Kyle chắc chắn sẽ vào Stanford. Tôi có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh, trong tim anh và trong từng lời anh nói. Tôi lại cực kỳ muốn được sống ở vùng biển phía đông - vùng tiếp giáp gần nhất với trung tâm tài chính của thành phố New York. Kế hoạch của tôi là học về tài chính doanh nghiệp, sau đó tìm một vị trí thực tập ngon nghề trong thành phố, rồi kiếm việc trong công ty của bố, nhưng theo một cách chính đáng. Tôi sẽ làm việc theo cách của mình mà không cần ô dù nào nâng đỡ cả, không một sự thiên vị nào được cho phép ở đây.

Cha tôi rất muốn đơn giản hóa mọi việc bằng cách mang thẳng tôi vào phòng họp ngay sau khi tôi có tấm bằng đại học, nhưng tôi đã quyết sẽ thực hiện mọi chuyện theo cách của mình. Kyle cũng có vấn đề tương tự với cha mẹ anh. Cha anh muốn anh đi theo con đường của ông và thực tập tại Washington, dùng một số ảnh hưởng của ông để trải thảm đỏ cho sự nghiệp chính trị của anh. Nhưng tiếc rằng Kyle muốn theo đuổi thể giới thể thao của mình. Anh muốn chơi bóng trong trường Đại học, cố gắng hết sức để trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp và vượt qua nó, trở thành một huấn luyện viên. Đó là một con đường đầy gai góc nhưng chúng tôi giống nhau - đều muốn tự đi trên đôi chân của mình.

Tôi biết mình sẽ chẳng vui vẻ gì khi đòi Kyle phải thỏa hiệp việc chọn trường của anh để phù hợp với tôi. Tôi biết tôi có thể có được tấm bằng mong muốn ở rất nhiều ngôi trường khác, và tôi cũng biết mình có thể nhận được một sự ưu ái ở bất cứ trường nào tôi muốn do mối quan hệ thân thiết giữa bác Calloways và bố tôi.

Tôi yêu Kyle đủ nhiều để khiến tôi điều chỉnh và thay đổi kế hoạch vì anh. Anh không có sự lựa chọn nào khác vì chính anh đã tự khóa mình lại với những lời mời gọi tuyệt vời nhất. Anh có thể chọn bất cứ trường nào anh muốn, vì thế tôi cũng không phải lo lắng nhiều trong chuyện này.

Tôi ngồi bên đồng lửa, thu mình lại trong chiếc khăn tắm, mắt dõi theo tay anh đang gảy những dây đàn guitar và nhìn vô định vào khoảng không trước mắt, tôi biết rằng tôi sẽ là người phải quyết định. Vì tình yêu mà đi theo Kyle? Hay vì tương lai mà quyết định theo lý trí của mình?

Tôi nào có biết, lựa chọn đó chẳng bao lâu đã bị tước mất.

Thứ Bảy của chúng tôi là một ngày lười biếng trên thuyền phao, uống bia và ăn bánh mì sandwich, chúng tôi làm tình và cùng nhau nghe nhạc. Hai đứa cố tránh những câu chuyện nặng nề và chỉ hưởng thụ những giây phút bên nhau, hưởng thụ những gợn sóng xanh từ mặt hồ, những vệt sáng nhàn nhạt từ bầu trời trong xanh, và hưởng thụ việc bớt kỳ vọng vào nhau của hai đứa.

Khi quay trở lại ngôi nhà, hai đứa tôi bắt đầu ý thức được áp lực trong việc phải để ý đến việc bảo vệ danh tiếng của hai gia đình. Bố tôi đang được cân nhắc trong vấn đề vận động bầu cử để trở thành thị trưởng thành phố. Thế nên Kyle đặc biệt phải để mắt đến những gì anh làm. Cùng với việc cha anh đang nhắm đến một ghế trong đợt ứng cử Tổng thống tiếp theo, mỗi khía cạnh của gia đình Calloways đều sẽ bị truyền thông soi mói một cách tích cực. Kyle và tôi phải cực kỳ cẩn thận để không bị bất quả tang trong bất cứ tình huống nào, những tình huống có thể dẫn đến kết quả không hay cho lắm, kể cả là vấn đề làm một việc hay nói điều gì đó đều có thể bị giới truyền thông đặt các nghi vấn lên bác Calloway.

Giờ đây, nơi này, hướng về phía bắc, không có bất cứ niềm mong chờ nào tồn tại, chỉ có chúng tôi.

Chủ nhật ngày hôm đó là một ngày giông bão, chúng tôi quyết định dành cả ngày ở trong nhà và xem phim. Chúng tôi đi ăn tối sớm hơn thường lệ trong một nhà hàng xinh đẹp duy nhất trên đường về, một nhà hàng kiểu Ý khá phô trương, nơi mà chẳng ai không biết đến gia đình Calloway. Vì thế gần như ngay lập tức Kyle được xướng tên chào đón một cách nồng nhiệt, và họ có sẵn một bàn cho anh, mặc kệ cả đám đông du khách đang chờ để có một chỗ ngồi.

Đó cũng là một buổi tối tuyệt vời, nhưng có chút vụng về khi câu chuyện rơi vào chính cái chủ đề đang đè nặng lên cả hai đứa. Tôi biết tôi sẽ phải gửi thư đồng ý chính thức đến trường Syracuse sớm, hoặc là phải nhờ đến hai người bố vĩ đại sử dụng sức ảnh hưởng của mình để đưa tôi đến Stanford cùng Kyle. Thời gian đang trôi đi. Chúng tôi đã gạt nó sang một bên quá lâu rồi, và với nỗi thất vọng của cả hai gia đình, giờ đã đến lúc chúng tôi phải đối mặt với nó. Lúc này đã là tháng Tám - thời gian mà tất cả mọi trường đại học đều đang chuẩn bị cho năm học mới của mình vào tháng Chín.

Tôi mở miệng định nói gì đó vài lần, nhưng dường như lúc nào Kyle cũng tìm được lý do để chặn lại, như

thể anh biết tôi đang định nói cái gì. Chúng tôi lái xe về nhà trong im lặng và căng thẳng. Kyle đút tay vào túi chiếc áo hiệu Dockers của anh trong khi lái xe. Anh liên tục liếc tôi với vẻ mặt khó hiểu đến sâu sắc. Chúng tôi lái xe lên dốc vào gara và tiếp tục ngồi im một lúc lâu, nhìn những giọt nước mưa đọng lại trên kính chắn gió, lắng nghe tiếng gió đang thổi rít bên ngoài. Những cây thông khổng lồ bao bọc lấy ngôi nhà đang uốn cong và lắc lư, chịu đựng những cơn gió dữ dội với tốc độ kinh khủng. Tôi dõi theo chúng, thoát tìm lại khi một cái cây nhỏ đã cong oặt cả mình và gần như gập đôi vào, tôi thấy người mình đang căng ra khi nó gãy và rơi xuống. Với hướng gió đang thổi thế này, nếu nó thực sự đổ, nó sẽ đập vào ngôi nhà và chính chiếc xe chúng tôi đang ngồi.

Kyle nhìn tôi, tôi nhận ra những giọt mồ hôi trên khuôn mặt anh, bắt chập cái lạnh trong xe. Tay anh nắm chặt lấy bánh lái và lớp da mịn bao bọc lấy nó, loại cử động chỉ xảy ra khi anh đang căng thẳng hoặc thất vọng. Tôi kiên nhẫn chờ, biết rằng anh sẽ nói khi anh thực sự sẵn sàng.

Anh lại liếc qua tôi, hít một hơi thật sâu và rút tay khỏi túi áo. Tim tôi đập liên hồi và thành thịch trong lồng ngực khi ý thức được chuyện gì sẽ diễn ra đang bao trùm lên mình. Chúa ơi, anh sẽ mở lời nói trước. Ôi, tôi vẫn chưa sẵn sàng để đối mặt với chuyện này chút nào.

Anh mở lòng bàn tay ra, và tôi đủ chắc chắn là, có một cái hộp màu đen, khắc tên nhân hiệu trang sức Kay bằng vàng, ngang trên nắp hộp. Tôi cắn môi, cổ không thở gấp.

“Kyle? Em...”

“Nell, anh yêu em.” Tay anh hơi run khi mở nắp hộp để lộ một chiếc nhẫn kim cương nửa carat, đơn giản và xinh đẹp. Và, nó cũng thật đáng sợ. “Anh không muốn một giây phút nào trong cuộc đời của anh thiếu em. Anh không quan tâm đến trường đại học, hay bóng đá, hay bất cứ thứ gì khác. Tất cả những gì anh quan tâm đến là em. Chúng ta có thể tìm ra một tương lai để có thể ở bên nhau.”

Anh lấy chiếc nhẫn ra, giơ nó về phía tôi bằng ngón cái và ngón trỏ. Mưa đập lên kính chắn gió, gió rít lên như nữ thần báo tử, đập mạnh khiến chiếc xe rung lên. Tại sao lại là lúc này? Tôi tự hỏi. Tại sao lại là ở đây? Trong một chiếc ô tô và giữa một cơn bão? Tại sao không phải là trong nhà hàng khi chúng tôi dùng bữa tối? Tại sao không phải ở bên ánh lửa nơi chúng tôi đã có rất nhiều kỷ niệm cùng nhau? Trái tim tôi như thất lên, mắt tôi mờ đi, môi tôi bị tổn thương đến mức có thể ngửi thấy mùi máu tanh trong đó. Tôi ép mình phải nhả môi ra trước khi cắn nát nó.

“Nell? Đồng ý lấy anh nhé?”, giọng Kyle vỡ òa vào phút cuối.

“Ôi Chúa ơi, Kyle.” Tôi nghẹn lời, buộc mình phải nói nốt phần còn lại. “Em yêu anh, em rất yêu anh. Nhưng... Bây giờ ư? Em không... em không biết Kyle à. Em không thể... Chúng ta mới chỉ có mười tám tuổi... Em yêu anh, và em đang định nói với anh rằng em sẽ đi theo anh đến Stanford. Cha có thể giúp em đến đó vào phút chót...” Tôi lắc đầu và nhắm nghiền mắt lại để không phải nhìn thấy nỗi đau đớn đang hằn lên trong mắt Kyle.

“Chờ đã...”, anh lắc đầu, nhẹ rút lại chiếc nhẫn. “Em định từ chối ư?”

“Vẫn còn quá sớm, Kyle. Không phải vì em không yêu anh, chỉ là...” Những nghi ngờ bắt đầu dấy lên trong tôi.

Tôi chưa từng hẹn hò với bất cứ ai khác ngoài anh. Không phải vì tôi không muốn. Nhưng đôi khi tôi cảm thấy mình vẫn còn quá trẻ. Tôi chưa từng rời xa bố mẹ lâu hơn một tuần. Tôi chưa bao giờ rời khỏi cái nơi mà ai cũng gọi là nhà. Đây là lần đầu tiên tôi đến một nơi khác mà không có họ bên cạnh. Tôi muốn trải nghiệm cuộc sống. Tôi muốn lớn thêm một chút nữa. Tôi vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện kết hôn.

Nhưng làm sao tôi có thể thoát ra những điều đó chứ. Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là lắc đầu cùng những giọt nước mắt lăn rơi như mưa. Tôi đẩy cửa xe và nhảy ra ngoài, mặc kệ tiếng hét kêu tôi dừng lại chờ anh của Kyle. Chỉ trong nháy mắt người tôi ướt đầm vì nước mưa nhưng tôi không quan tâm.

Tôi nghe tiếng Kyle đuổi theo sau lưng. Không phải là tôi đang chạy trốn khỏi anh, chỉ là tôi muốn chạy trốn khỏi tình huống đó. Đôi giày cao gót trượt và cắm sâu vào lớp sỏi ướt khi tôi dừng lại.

“Anh không hiểu nổi nữa, Nell”, giọng anh khàn đặc và thô ráp đầy xúc động, nhưng những giọt mưa đập lên khuôn mặt anh đã che khuất điều đó khiến tôi không thể xác định được liệu anh có đang khóc hay không.

“Anh đã cho rằng... anh cho rằng đây sẽ là bước tiếp theo cho mối quan hệ của hai đứa mình, em yêu.”

“Chỉ là, ôi, chỉ là... vẫn chưa phải lúc Kyle à.” Tôi vuốt mặt và tiến lại gần anh. “Em yêu anh. Em thực sự rất yêu anh. Em yêu anh bằng cả trái tim mình. Nhưng em chưa sẵn sàng để nhận lời cầu hôn đó. Chúng ta chưa sẵn sàng, anh yêu. Chúng ta vẫn chỉ là những đứa trẻ. Chúng ta mới chỉ tốt nghiệp cấp ba được vài tháng thôi anh à.”

“Anh biết mình còn trẻ, nhưng... em là tất cả những gì anh cần. Tất cả những gì anh muốn. Mình có thể kết hôn, và... sống cùng nhau. Mình có thể cùng nhau trải nghiệm cuộc sống và mọi thứ.”

“Chúng ta vẫn có thể làm điều đó. Mình sẽ thuê một căn hộ và sống chung với nhau. Chỉ là không phải ngay lúc này, nhưng sớm thôi.” Tôi quay đi, thất vọng với chính mình vì không đủ khả năng để giải thích cho anh tại sao tôi lại chưa sẵn sàng. “Kyle... chỉ là bây giờ vẫn còn quá sớm. Anh không thấy thế ư? Em cũng không muốn mình phải cách xa nhau. Em sẽ đến học ở Stanford cùng anh. Em sẽ ở bên anh bất cứ nơi nào anh muốn. Em sẽ cùng anh kết hôn, nhưng chưa phải là bây giờ. Hãy để điều đó cho vài năm nữa. Mình phải cùng nhau học xong đại học và kiếm được những công việc ổn định. Mình cần phải lớn hơn một chút nữa anh à.”

Lần này thì Kyle là người quay đi. Anh chải tay lên mái tóc ướt đầm và vò nó rối tung lên để những giọt nước văng ra. “Em nói nghe cứ như các cụ nhà mình ấy, chả khác gì bố em cả. Em biết không, anh đã hỏi ông trước về chuyện này. Đó là lý do tại sao họ lại để chúng mình đi đến nơi này. Ông nói ông không chắc rằng chúng mình đã thực sự sẵn sàng hay chưa, và ông nghĩ chúng ta cần thêm thời gian để trải nghiệm cuộc sống thêm một chút nữa. Nhưng chúng ta đã là những người lớn đúng theo pháp luật và nếu như em đồng ý, ông thấy không có vấn đề gì nếu chúng ta đính hôn với nhau.”

Mưa ngớt dần sau đó, nhưng gió thổi ngày càng dữ dội hơn bao giờ hết. Những cái cây xung quanh chúng tôi chao đảo giống như những đám cây cỏ yếu ớt rung rinh trong cơn gió mạnh. Ngay cả trong tiếng gào rít khốc liệt của gió, tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng thân cây đang ọp ẹp. Một vệt chớp lóe lên trên bầu trời, rồi lại một tia chớp khác tiếp nối theo. Sấm sét nổ đùng đùng trong đêm mưa bão, những tiếng nổ lớn nhức nhối khiến bụng tôi bắt đầu cuộn lên. Mưa lại bao bọc lấy chúng tôi một lần nữa, quất vào người hai đứa, lạnh, và đau.

“Em yêu anh, Kyle.” Tôi tiến lại phía anh, giơ tay chạm vào anh, “Làm ơn, đừng nổi giận với em. Em chỉ...”

Anh quay lưng lại với tôi và đưa tay ngắt lên sống mũi. “Anh nghĩ... anh đã cho rằng đây là những gì em muốn.”

“Mình vào trong nhà được không? Mình sẽ nói chuyện này ở trong nhà. Ở đây không an toàn, Kyle.” Tôi lại vươn tay ra chạm vào anh lần nữa, nhưng anh né tránh.

Sấm sét lại nổ, dường như gần tôi hơn cả lúc này, gần đến mức tôi cảm thấy lông tay dựng đứng hết cả lên và thưởng thức cái vị của tầng ozone, với những dòng điện nhẹ nhàng đang chạy rần rần khắp người. Những cái cây kêu răng rắc và uốn cong mình, gió rít mạnh đến mức có thể lật đổ chiếc xe và thổi bay tôi, đập vào thành xe bất cứ lúc nào. Tôi lắc đầu kéo Kyle về phía ngôi nhà. “Em vào trong đây. Anh ở ngoài này thì ở, thích vô lý thì cứ vô lý đi.”

Bỗng tôi nghe thấy một tiếng nứt chói tai, nhưng không có bất cứ tia chớp nào lóe lên. Giống như một khẩu pháo mới được châm ngòi, hay một chùm pháo hoa đang bùng nổ. Bụng tôi đau thắt, cuộn lên, nỗi sợ tràn lên khắp người khiến tôi tê liệt. Chân tôi không thể cử động để bước về phía hiên nhà, tôi chỉ có thể ngược lên bầu trời, chỉ để nhìn thấy mình đang cận kề cái chết.

Một thân cây đang gãy. Tôi cảm thấy thời gian như ngừng lại với mỗi giây phút nó đổ ập xuống gần tôi hơn. Tôi nghe thấy tiếng mái nhà kêu lạo xạo và bắt đầu đổ sụp, tôi nghe thấy tiếng cửa sổ vỡ vụn và chia làm hai, tiếng những viên gạch bắt đầu vỡ nát. Tôi bất động. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là một thân cây màu nâu sùng nước và nền trời đen lấp lánh, những lá cây màu xanh ánh kim rung lên trong gió.

Kyle hét lớn phía sau tôi, nhưng giọng của anh lạc đi trong cơn sấm sét và bão, trong mây mù bất tận. Tôi sợ đến cứng người. Tôi biết mình cần phải chạy, nhưng chân tay lại không nghe lời tôi. Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là đứng yên và nhìn cái cây khổng lồ đang hạ dần xuống mình. Tôi thậm chí còn không thể hét nổi.

Bỗng một lực cứng như thép thúc mạnh vào tôi từ phía sau lưng, tôi thấy mình được ném sang một bên. Tôi nghe thấy tiếng thân cây gãy khi đập xuống đất. Tai tôi bắt đầu ù đi, hơi thở như ngừng lại, bỏ lại tôi với những tiếng hỗn hển đứt quãng. Tôi đang nằm nghiêng trên mặt đất, cánh tay xoắn vặn lại bên dưới. Cơn đau bắt đầu xuyên qua óc tôi, đau đớn như thể có một cơn sét đang tàn phá cánh tay tôi. Tôi nghĩ nó đã gãy. Tôi nằm ngửa ra và hét lên một tiếng hãi hùng khi một cơn đau khác đâm toạc qua tôi. Tôi nhìn xuống cánh tay đang ôm lấy ngực mình, thấy máu chảy lên lảng lờ hòa lẫn với nước mưa, một màu đỏ loang lổ trên da tôi. Cánh tay bị uốn cong mà tôi biết chắc rằng nó đã gãy, xương trắng nhô ra từ khuỷu tay. Tôi xoay người sang phía khác, nôn thốc nôn tháo với cảnh tượng từ chính cánh tay của mình.

Sau đó, tôi bỗng giật mình nhận thức được mọi chuyện

Kyle.

Người tôi co rúm lại và vật lộn với hai đầu gối, tôi dùng bụng để nâng cánh tay lên. Một tiếng thét khác lại vang lên thậm chí còn lớn hơn tiếng gió và tiếng sấm. Cái cây như một gã khổng lồ đang ngã xuống, không có một vật nào cản lại. Ngôi nhà đã bị nghiền nát, phía bên phải đã bị các nhánh cây lớn đổ xuống và phá hủy hoàn toàn. Chiếc Camaro của Kyle cũng bị nghiền nát, kính chắn gió vỡ vụn, mui xe cũng như mái nhà, bị san phẳng hoàn toàn. Những cành cây lớn giống như những cái gai mà những mảnh xương của chúng có thể xuyên qua mặt đất, những cái kim có màu xanh lá cây che khuất mặt đất và bầu trời, tách thế giới bên ngoài ra khỏi nó.

Tôi nhìn thấy một chiếc giày, và không có đôi chân nào cả. Một chiếc giày màu đen. Là giày của Kyle, đã vắng khỏi chân anh ấy. Hình ảnh đó - hình ảnh chiếc giày màu đen làm từ da thật ướt đầm bởi nước mưa, một vết bùn đọng lại trên mũi giày, đã trở thành nỗi ám ảnh suốt đời tôi sau này.

Kyle đang ở đó, ngay dưới thân cây, chân anh co giật trong mưa bùn và sỏi. Tôi hét lên thất thanh, nhưng không nghe được chính mình đang hét cái gì. Tôi cảm thấy tiếng thét trong cổ họng, cào rách từng âm vực, phá vỡ họng của tôi.

Trên con đường đầy sỏi, tôi dùng tay và đầu gối để bò lại phía anh, những cơn đau đớn như nghiền nát tôi khi tôi buộc phải dùng cánh tay đã gãy để kéo lê người tiến lại gần Kyle. Tôi chạm vào chân anh, luồn người xuống dưới thân cây, giữa các cành chĩa ra như những thanh giáo lởm chởm.

“Kyle? Kyle?” Tôi nghe giọng mình lạc đi gọi tên anh, những từ ngữ tuột khỏi môi, tìm kiếm câu trả lời. Tôi thấy lồng ngực anh vẫn còn cử động, tôi thấy đầu anh co lại, anh đang tìm tôi. Anh nằm sấp, mặt úp xuống. Bùn đóng thành từng mảng lớn trên má anh. Máu chảy xuống không ngớt từ trán, chảy thành một vệt trên mũi và miệng anh. Tôi đẩy người lên cây bằng một tay, đấu tranh chống lại những vết xước từ vỏ cây đang cào lên da thịt ở đầu gối, cảm giác nhựa dính khắp bắp chân và đùi. Quần áo vướng vào một nhánh cây và bị cào rách, để lộ da thịt tôi dưới bầu trời đang giận dữ. Tôi rơi tự do, vai đập xuống đất, cảm giác như có một thứ gì đó tiếp tục cắm vào tay. Cơn đau như cướp đi hơi thở của tôi, để lại những cơn run rẩy và khiến tôi thậm chí không mở lời hét lên được. Tôi mở mắt, bắt gặp ánh mắt màu nâu của Kyle đang nhìn mình. Anh chớp mắt chậm chạp, sau đó nhắm nghiền lại khi một dòng máu đỏ trộn với nước mưa thành màu hồng chảy xuống mắt anh. Hơi thở của anh bắt đầu dao động, hít lên một cách kỳ lạ. Máu chảy ra từ khóe môi anh khiến tôi kinh hoàng.

Tôi vịn người cố thoát khỏi cành cây. Khi tôi nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng. Cái cây đã không chỉ đổ lên người anh mà cành của nó còn đâm vào người anh. Một tiếng hét lớn xuyên qua đầu tôi khiến tôi tê liệt, lần này nó tan ra trong im lặng khi giọng tôi tắc nghẽn.

Tôi cố vươn tay về phía anh, gạt đi nước mưa đang đọng trên khuôn mặt anh, gạt máu khỏi má và cằm anh.

“Kyle?”, Lần này là một tiếng thì thầm, đứt quãng và hầu như không thành tiếng.

“Nell... Anh yêu em.”

“Anh sẽ ổn thôi, Kyle. Em yêu anh.” Tôi buộc mình đứng lên, ghé vai xuống thân cây và đẩy, kéo nó. “Em sẽ đưa anh ra khỏi đây. Em sẽ đưa anh đến bệnh viện. Anh sẽ ổn thôi... Mình sẽ cùng đến Stanford nhé.”

Cái cây dịch chuyển, Kyle rên rỉ trong đau đớn, “Dừng lại, Nell. Dừng lại”.

“Không, không, Kyle. Em phải... em phải đẩy nó ra.” Tôi đẩy một lần nữa, chân tôi trượt trong bùn, đập mặt lên vỏ cây.

Tôi khụy người xuống mặt đất bên cạnh Kyle. Tôi cảm thấy tay anh đang trườn qua bùn và nắm chặt lấy tay tôi.

“Em không thể, Nell. Chỉ cần... chỉ cần nắm lấy tay anh thôi, Nell.” Mắt anh tìm kiếm trên khuôn mặt tôi, như thể để anh có thể khắc cố ghi tâm lấy từng đường nét trên đó.

“Em yêu anh, Kyle. Anh sẽ ổn thôi. Chúng ta sẽ làm đám cưới anh nhé... làm ơn...”, những từ ngữ tuôn ra, đứt quãng trong tiếng nước nở của chính mình.

Tôi gượng đứng lên. Chạy lại chiếc xe, chiếc xe đua với màu sơn đỏ sọc đen đã bị đập nát và vỡ vụn, tôi luồn tay vào bên trong qua cửa xe đã vỡ kính, tìm kiếm chiếc ví. Một mảnh kính vỡ cắt một đường dài lên tay khiến máu chảy đỏ thẫm, nhưng tôi không cảm thấy gì. Tôi lúng túng nắm chặt ví ôm vào ngực bằng cánh tay gãy, mò chiếc điện thoại ra khỏi ví. Tôi điên cuồng trượt ngón tay lên màn hình để mở khóa, tôi suýt đánh rơi điện thoại khi bấm mạnh vào biểu tượng điện thoại màu xanh và trắng trên màn hình. Chiếc ví nằm chổng chơ, lãng quên trong đồng bùn đất.

“911 trả lời, tình huống khẩn cấp của bạn là gì?”, một giọng nữ bình tĩnh xuyên qua cơn chấn động của tôi.

“Một cái cây bị đổ... bạn trai tôi đã mắc kẹt phía dưới. Tôi nghĩ là anh ấy bị thương rất nặng. Tôi nghĩ một cành cây đã... làm ơn... làm ơn hãy giúp anh ấy”, giọng tôi đứt quãng, không mạch lạc, khốn khổ và kinh hãi đến mức chính tôi cũng chẳng nhận ra nỗi giọng của mình.

“Hãy đọc cho tôi địa chỉ của cô?”

Tôi quay một vòng tại chỗ rồi trả lời. “Tôi... tôi không biết.” Tôi biết địa chỉ nơi này, nhưng lúc này tôi cũng không thể nhớ nổi nó. “934...”, giọng tôi nghẹn lại trong tiếng nấc, ngã khụy xuống bên cạnh Kyle. Dầm sồi cắm vào đầu gối và lưng tôi.

“Đọc địa chỉ cho tôi, cô bé?”, nhân viên tổng đài lặp lại câu hỏi một cách kiên nhẫn.

“9... 3... 4...1... đường... Rayburn”, Kyle mấp máy môi.

Tôi lặp lại địa chỉ cho 911. “Cảnh sát sẽ đến đó sớm nhất có thể. Em có muốn tôi giữ điện thoại hay không?”

Tôi không thể trả lời. Tôi đánh rơi điện thoại, giọng của nhân viên 911 vẫn vang lên lặp lại câu hỏi. Tôi nhìn thất thần khi cơn mưa như những viên sỏi lấp lánh, đánh cườm và làm nhòe đi màn hình điện thoại, thanh trượt “kết thúc” màu đỏ, những biểu tượng “tắt âm”, “bàn phím” màu trắng, và mọi thứ khác, chuyển sang màu xám khi người giữ máy ngắt cuộc gọi, hoặc là, cuộc gọi bị gián đoạn. Tôi vươn tay nhặt lại điện thoại, như thể nó có thể giúp được Kyle điều gì đó. Tôi nắm chặt lấy nó bằng tay trái. Những ngón tay tôi không thể cử động, chất lỏng màu đỏ đang trộn với nước mưa trên màn hình đen kịt, chảy xuống cánh tay và nhỏ giọt từ mỗi ngón tay tôi.

Tôi quay lại bên Kyle. Ánh mắt anh đã mờ hẩn, xa xôi. Tôi nắm chặt tay anh. Ngã về phía trước đập xuống bùn để có thể nằm quay mặt, ghé sát vào mặt anh.

“Đừng bỏ em”, tôi gần như không nghe được mình đang nói gì.

“Anh... anh không muốn”, anh thì thào, “Anh yêu em. Anh yêu em”. Đó dường như là những từ ngữ duy nhất anh có thể nói với tôi lúc này, những từ ngữ duy nhất mà anh còn ý thức được. Anh lặp lại chúng không ngừng, và tôi cũng lặp lại đáp trả anh, như thể đó là ba chữ duy nhất có thể giữ anh lại trên mặt đất này, giữ lại mạng sống cho anh, kéo anh ra khỏi cái chết.

Tôi nghe thấy tiếng còi báo động văng vẳng từ xa, đâu đó, quanh đây.

Kyle hít một hơi thở sâu đứt quãng, siết chặt lấy tay tôi, nhưng đó là một cái nắm tay yếu ớt, một cái chạm nhẹ xa xôi. Mắt anh chớp liên hồi, tìm kiếm hình bóng tôi.

“Em đây Kyle, Cấp cứu đang đến rồi. Đừng đi. Đừng buông mình như thế Kyle,” Tôi khóc nức nở khi mắt anh xuyên qua tôi như thể không thấy tôi được nữa.

Tôi ấn môi mình lên môi anh, nếm vị mặn trong máu anh. Đôi môi anh thật lạnh. Nhưng vì anh đã phải nằm trong mưa rất lâu rồi, nên đương nhiên anh sẽ bị lạnh, đúng không? Tất cả chỉ có thể thôi mà. Anh chỉ là lạnh thôi. Tôi lại cúi xuống hôn anh.

“Kyle? Hôn lại em đi. Em cần anh. Tỉnh dậy đi Kyle.” Tôi hôn anh lần thứ ba, nhưng môi anh vẫn lạnh và dường như vô cảm với môi tôi. “Tỉnh dậy đi Kyle. Tỉnh dậy nào. Làm ơn. Mình còn phải làm đám cưới nữa Kyle. Em yêu anh.”

Tôi cảm thấy những bàn tay đang nâng tôi dậy, kéo tôi ra khỏi anh. Tôi nghe thấy những giọng nói đang nói điều gì đó với tôi, nhưng những âm thanh dường như biến mất trong không gian. Ai đó đã hét lên. Tôi ư? Kyle vẫn còn sống, chắc chắn vẫn còn. Anh ấy chỉ lạnh thôi mà, chỉ là bị đông cứng lại thôi mà. Anh ấy chưa chết. Không chết đâu. Không. Không. Tay anh vẫn đang cuộn tròn như thể anh đang nắm tay tôi cơ mà, nhưng sao tôi cách xa anh quá, tôi đang lướt qua anh, cơn gió đang mang tôi đi. Thổi bay tôi theo nó.

Tôi chẳng còn cảm thấy bất cứ điều gì. Không đau đớn, ngay cả khi cánh tay tôi bị xô đẩy khi tôi được ai đó đặt lên cáng. Tôi thấy Kyle, xa hơn, rất xa, tôi nghe thấy nhiều giọng nói hơn hỏi tôi cả ngàn câu hỏi, tôi thấy họ giữ cánh tay tôi một cách cẩn thận. Cơn đau cũng giống như những tiếng sấm, không còn nữa. Giống như cơn mưa, lạnh, và lãng quên. Em yêu anh. Tôi không chắc liệu những từ đó đã thoát khỏi môi tôi hay chưa.

Tôi cảm thấy một bàn tay đang cố giúp tôi mở nắm tay ra. Tôi đã ôm chặt một cái gì đó bằng cánh tay không bị thương của mình. Một khuôn mặt trung niên tròn trịa dao động trước mắt tôi, nói những lời gì đó trong im lặng, miệng di chuyển. Mí mắt tôi trượt đọng lại, phủ tôi trong bóng tối, sau đó ánh sáng lại tràn về khi tôi mở mắt ra. Tôi hít một hơi, rồi thả lỏng. Rồi lại hít một hơi thật sâu vào, rồi thở ra. Tôi tự hỏi vẫn vợ tại sao mình lại phải thở nữa. Kyle đã đi rồi. Tại sao tôi lại phải thở nữa chứ?

Một cái gì đó lạnh, cứng và sạch sẽ trườn lên mũi và miệng tôi, và dù sao thì, tôi lại phải tiếp tục thở.

Tôi nhìn xuống nắm tay đang cuộn chặt của mình. Tôi đang giữ cái gì thế? Tôi thậm chí còn chẳng biết.

Tôi buộc những ngón tay phải mở ra, để lộ một dải bạc và một viên kim cương lấp lánh tuyệt đẹp. Tôi cố đeo nó vào tay trái - nơi chiếc nhẫn phải được đặt ở đó. Tôi sẽ nói với Kyle điều đó khi họ cho tôi ra khỏi bệnh viện. Em yêu anh, đúng thế, em đồng ý lấy anh, Kyle à. Nhưng trước tiên tôi phải đeo được chiếc nhẫn lên tay đã. Một bàn tay dày, với sợi tóc màu đen trên các đốt ngón tay, lấy chiếc nhẫn khỏi tay tôi và trượt nó vào ngón giữa của bàn tay phải, sai tay rồi. Một cái gì đó màu đỏ pha bạc, tôi trượt tay khỏi đùi, lên chiếc váy ướt. Nơi này, màu đỏ đã biến mất.

Một khuôn mặt mập mạp nhàn từ với đôi mắt màu xanh nhạt. Miệng đang cử động như nói điều gì đó, nhưng không có âm thanh nào được phát ra. Ông ta đang lôi cái gì đó khỏi tôi. Chiếc điện thoại. Điện thoại của tôi? Tôi ấn vào nút tròn để hiện ra những biểu tượng hình vuông. Nơi đó có Kyle, anh thật đẹp, mặt anh ấn lên mặt tôi khi chúng tôi hôn nhau.

Điện thoại của tôi.

Tôi nhìn từ chiếc điện thoại đến người đàn ông. Tôi hoang mang. Người này dường như muốn điều gì đó từ tôi. Ông ta chỉ vào chiếc điện thoại và nói điều gì đó.

Tôi bỗng nghe được, mọi âm thanh đã trở lại.

“Cô bé? Có ai đó cô có thể gọi được không?”, giọng ông nghe sâu và khàn.

Tôi nhìn chăm chăm vào ông ta. Gọi ư? Tôi phải gọi cho ai bây giờ? Tại sao lại phải gọi?

“Cô có nghe thấy tôi nói gì không?”

“V...vâng. Tôi nghe rồi”, giọng tôi thều thào, mờ nhạt, xa xôi, và chậm chạp.

“Tên cháu là gì, cô bé?”

Tên tôi ư? Tôi lại nhìn ông ta chăm chăm. Ông ta có một cái mụn trên trán, đỏ, sưng tấy và cần phải được nặn đi.

“Nell. Tên tôi là Nell Hawthorne.”

“Cô có thể gọi cho bố mẹ được chứ, Nell?”

Ồi, ông ta muốn tôi gọi cho bố mẹ ư. “Tại sao?”

Mặt ông ta cau lại, nhắm mắt lại rồi mở ra một cách chậm rãi. Như thể ông ta đang thu hết can đảm.

“Cô bị tai nạn. Cô nhớ chứ? Cô đã bị thương.”

Tôi nhìn xuống cánh tay, nó đập như thể ở một nơi xa xăm nào đó. Rồi lại quay lại nhìn người đàn ông.

“Tai nạn ư?” Tâm trí tôi quay cuồng và mơ hồ, mờ nhạt. “Kyle đang ở đâu? Tôi cần phải nói với anh ấy rằng tôi yêu anh ấy. Tôi cần phải nói với Kyle rằng tôi sẽ lấy anh ấy.”

Tất cả mọi thứ bỗng trở lại với ký ức của tôi. Tôi nhớ ra mọi việc. Cái cây bị đổ. Tôi, không thể cử động được. Kyle, mắt anh trở nên trống rỗng khi tôi nhìn anh.

Tôi nghe thấy một tiếng hét và rồi một tiếng nấc. Điện thoại rơi khỏi tay tôi, tôi nghe thấy một giọng nói từ rất xa vọng lại.

Bóng tối bao trùm lên tôi.

Ý nghĩ cuối cùng của tôi trước khi ngất đi là Kyle đã chết. Anh ấy đã chết. Anh ấy đã bảo vệ tôi, đã cứu tôi, và giờ anh không còn nữa. Những tiếng nức nở vang lên, lặp đi lặp lại, co giật từ một trái tim đã chết.

5. Chương 5: Trái Tim Tan Nát

Hai ngày sau

Tôi chải những lọn tóc cuối cùng và buộc gọn gàng chúng lại bằng một chiếc dây chun. Tôi hầu như không nhận ra chính mình trong gương. Tôi xanh xao, nhợt nhạt như một con ma với quần áo tối sẫm. Tôi liếc nhìn mình một lần nữa qua lớp kính phản chiếu, xanh xao như màu sắc của bầu trời, và trống rỗng. “Nell?”, giọng mẹ đến từ phía sau, mềm mại, và do dự. Tay bà ôm lấy cánh tay tôi. Tôi không đẩy ra. “Đến lúc phải đi rồi, con yêu.”

Tôi khó khăn chớp mắt, chớp mắt, nhưng chẳng có gì. Tôi vô cảm. Không có nước mắt. Tôi trống rỗng, vì trống rỗng còn tốt hơn nhiều so với đau đớn. Tôi gạt đầu và quay gót lướt qua mẹ, phớt lờ cơn đau đang dội lên khi tôi đụng vào khung cửa. Cha đang mở cửa xe chờ sẵn, ánh mắt cẩn thận quan sát tôi như thể tôi có thể phát tiết hoặc sụp đổ bất cứ lúc nào.

Cả hai đều có thể. Nhưng nó sẽ không diễn ra, vì bạn phải cảm thấy điều đó thì nó mới diễn ra được. Nhưng tôi thì không, tôi chẳng cảm thấy gì cả. Trống rỗng. Trống rỗng. Trống rỗng là tốt nhất.

Tôi bước xuống cầu thang, tiến đến chiếc SUV Mercedes màu đen của cha. Tôi trượt vào ghế sau, thắt dây an toàn và chờ trong im lặng. Tôi thấy mẹ dừng lại ở cửa, đối mặt với cha, tôi quan sát họ trao cho nhau những cái liếc mắt đầy lo lắng dành cho tôi. Sau một lúc, cha đóng cửa trước và họ cùng bước vào xe. Chúng tôi ra về trong im lặng.

Ánh mắt cha bắt gặp ánh mắt tôi qua gương chiếu hậu. “Con có muốn ba mở chút nhạc không?” Tôi lắc đầu, nhưng không thể nào tìm được một chút giọng để nói. Ông quay đi và tiếp tục lái xe. Mẹ tôi xoay người ngoái lại ghế sau nhìn tôi, mở miệng định nói điều gì.

“Đừng, Rachel”, cha nói, chạm vào tay mẹ, “cứ kệ con bé”.

Tôi lại bắt gặp ánh mắt ba qua gương chiếu hậu, tôi cố thể hiện lòng biết ơn của mình dành cho ông một cách âm thầm, với đôi mắt vô hồn như đã chết.

Mưa trút xuống. Chậm chạp, từng giọt, từng giọt xuyên qua không khí ẩm áp. Chẳng có gì giống với cơn bão đã cướp đi Kyle của tôi. Những đám mây ừn ừ kéo về màu xám, thấp so với mặt đất, ừn ừ kéo đến

trên bầu trời, giống như một mái nhà bị vỡ. Những lớp xi măng ẩm ướt, những ngọn cỏ lấp lánh, những vũng nước trên vỉa hè.

Tôi nắm chặt một mảnh giấy nhàu nát trong tay. Lá thư của anh. Tôi đã nhớ nó từng câu, từng chữ. Tôi đã đọc nó, đọc đi đọc lại, cả ngàn lần.

Căn phòng quan sát nhỏ bé chật kín người. Tôi đứng cạnh quan tài, từ chối nhìn vào bên trong. Tôi đứng cạnh bức ảnh Kyle được đặt trong khung trang nhã, những bức ảnh của Kyle, của chúng tôi. Những người lạ trong những bức ảnh, tôi nghĩ họ đều thấy tôi hạnh phúc, hạnh phúc khi được sống cùng anh. Người ta bắt đầu những lời chia buồn rỗng tuếch. Những bàn tay siết chặt lấy tay tôi, những đôi môi áp lên má tôi. Những người bạn đang khóc. Những anh chị em họ hàng. Becca đang ôm tôi. Jason đứng trước mặt tôi, im lặng không nói gì, không ôm tôi, sự im lặng của anh ấy là điều tốt nhất anh ấy có thể làm để dành cho tôi. Và... Ôi... lạ Chúa tôi... Bác trai và bác gái, họ đang đứng trước tôi. Họ đã ở đây từ đầu đến cuối, nhưng tôi đã không thể nhìn thấy họ. Không thể chịu đựng nổi khi bắt gặp ánh mắt của họ. Nhưng giờ họ đang đứng đây, bàn tay họ đang siết chặt và lồng vào tay nhau, hai cặp mắt màu nâu giống Kyle y hệt, đang ghim vào tôi, tìm kiếm tôi. Tôi nói một chút về những gì đã xảy ra. Chúng tôi gặp một cơn bão, một cái cây đã đổ. Kyle đã cứu tôi.

Tôi không hé nửa lời về lời cầu hôn đó, về chiếc nhẫn trên tay tôi, chiếc nhẫn đã bị đeo sai ngón. Không nói bất cứ điều gì về sự thật rằng chúng tôi đã cãi nhau. Rằng lẽ ra tôi mới là người phải nằm ở đó.

Rằng nếu tôi không... Chúa ơi, quá nhiều thứ lẽ ra sẽ phải khác, con trai họ lẽ ra vẫn còn sống. Tôi không dám nói bất cứ điều gì với họ rằng cái chết của anh ấy chính là lỗi của tôi.

Giá mà tôi nói đồng ý lấy anh, có lẽ anh sẽ vẫn còn sống. Chúng tôi sẽ cùng nhau vào phòng ngủ. Có lẽ chúng tôi đã làm tình. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt họ, cố tìm điều gì đó để nói.

“Con xin lỗi.” Đó là tất cả những gì tôi thốt ra được, và thậm chí là nó chỉ vừa to đủ để nghe, những từ ngữ phát ra từ họng tôi như rơi xuống vỡ vụn.

“Ôi Nell... ta cũng thế.” Bác gái ôm lấy tôi, khóc òa trên vai tôi. Tôi cứng đờ người, bác gái ôm tôi quá chặt. Tôi phải dùng mũi hít thở từng ngụm không khí rồi dùng miệng thở nó ra qua mái tóc đen của bà, những hơi thở run rẩy và căng thẳng. Tôi không thể để chính mình lấy lại cảm giác. Nếu tôi cảm thấy điều gì đó, tôi sẽ gục ngã.

Tôi không nghĩ rằng bà sẽ hiểu việc tôi đang cầu xin sự tha thứ của bà chỉ vì chính tôi là người đã giết chết anh ấy. “Xin lỗi” là tất cả những từ tôi có thể nạo vét từ tâm trí trống rỗng của mình ra để biện hộ cho bản thân. Cuối cùng, bác trai kéo bà ra khỏi tôi, ấn bà vào lòng ông trong khi bà vẫn còn run lên trong cơn nức nở.

Mọi người đến rồi lại đi, họ nói những lời chia buồn rồi thông cảm. Những gương mặt lướt qua tôi trong mờ ảo. Tôi liên tục gật đầu, lẩm bẩm những lời trên môi. Chỉ để họ biết rằng tôi vẫn còn ý thức, rằng tôi là một thực thể vẫn còn sống.

Nhưng sự thực không hề tốt đẹp như thế. Tôi không đang sống. Dù tôi vẫn thở. Tất cả mọi dây thần kinh của tôi đều vẫn hoạt động, máu vẫn được tuần hoàn trong người. Nhưng tôi đã chết, tôi đã chết cùng Kyle.

Cha tiến đến bên tôi, ôm tôi vào bờ vai ông bằng một tay. “Đến lúc rồi, Nell”.

Tôi không biết ý của ba là gì, đến lúc làm gì cơ? Tôi xoay người trong vòng tay ba, ngược lên nhìn ông, mặt nhăn lại.

Ba nhìn thấy câu hỏi hiện trên khuôn mặt tôi. Ông trả lời: “Đến lúc tiến hành thủ tục. Người ta sẽ đóng nắp quan tài và... thiêu xác cậu ấy”.

Tôi gật đầu. Ông kéo tôi đến một chiếc ghế và ấn tôi ngồi xuống. Bác trai đứng quay lưng về phía chiếc quan tài, bắt đầu bài phát biểu. Tôi nghe thấy những lời của ông, nhưng chúng chẳng có ý nghĩa gì cả. Những lời cuối cùng về Kyle, về sự tuyệt vời của anh ấy, về sự vĩ đại của anh ấy, về những hứa hẹn trong tương lai của anh ấy, ngắn gọn. Ngắn gọn những lời về sự thật, nhưng trống rỗng lúc này. Chẳng điều gì có ý nghĩa lúc này cả. Kyle đã chết rồi, từ ngữ chỉ là thứ vô hồn rỗng tuếch mà thôi.

Bác gái không thể mở lời được câu nào. Tiếp đến là Jason, anh ấy đứng lên và nói về Kyle, rằng Kyle là một người bạn tuyệt vời ra sao. Tất nhiên, những lời đó đều là sự thật.

Rồi đến lượt tôi. Mọi người đều nhìn tôi. Chờ đợi. Tôi đứng dậy, tiến về phía mọi người đã đứng, sau cái bực với một chiếc micro đã ngắt kết nối. Tôi chạm tay vào gỗ, với những móng tay màu mận chín mẹ chọn cho tôi.

Sau đó tôi biết rằng mình đã thay đổi. Nell ngày xưa biết cô ấy phải nói gì, cô ấy sẽ tìm được những lời lẽ đầy ý nghĩa và lịch sự để nói, cô ấy sẽ cho mọi người biết rằng Kyle tuyệt vời và khó tin đến mức nào, anh ấy sâu sắc và đầy quan tâm, yêu tôi biết bao nhiêu, rằng chúng tôi đã vẽ ra một tương lai tươi đẹp thể nào bên nhau. Nhưng chẳng có một lời nào được thốt ra, vì tôi đã chẳng còn là Nell của ngày xưa.

“Tôi yêu Kyle.” Tôi nhìn xoáy vào lớp gỗ vàng của căn phòng, vì những cặp mắt của tất cả mọi người đang ngồi phía dưới có thể sẽ xuyên thủng lớp áo giáp và khiến tôi tê tái, sẽ nhúng chìm tôi trong lớp dung nham cảm xúc được giấu kín phía dưới vẻ ngoài vô cảm, bên trong con tim đang cố tỏ ra bình thường của tôi.

“Tôi yêu anh ấy rất nhiều. Tôi vẫn yêu anh ấy... nhưng... anh ấy đi rồi. Tôi không biết phải nói gì nữa.” Tôi tháo chiếc nhẫn khỏi tay phải và giơ nó lên cao. Một vài người thở gấp. “Anh ấy đã cầu hôn tôi. Tôi nói với anh ấy rằng chúng tôi còn quá trẻ. Tôi đã nói với anh ấy rằng... tôi sẽ đến California cùng anh ấy. Kyle muốn học ở Stanford và chơi bóng đá. Nhưng tôi đã nói không, tôi đã từ chối, chưa đến lúc chúng tôi cưới nhau... và giờ anh đã đi rồi.”

Tôi không thể giữ nổi nữa, nhưng tôi phải làm thế. Tôi nén cơn ghen ngào vào trong, dồn nó lại, ép nó xuống. Tôi đeo lại chiếc nhẫn vào tay phải và bước ra khỏi phòng mà không một lần nhìn vào quan tài. Tôi biết, từ khi bà nội của Kyle qua đời, rằng người đang nằm trong đó không phải là Kyle. Đó chỉ là một cái vỏ, một bầu đất sét rỗng. Tôi không muốn thấy điều đó. Tôi muốn gặp Kyle trong tâm trí mình, mạnh mẽ, tuyệt đẹp, và vinh quang như thần Adonis, với những cơ bắp cuộn cuộn gọn sóng, với cái cách bàn tay anh chạm vào tôi, với mùi mồ hôi của anh trộn lẫn mùi mồ hôi của tôi.

Chỉ là, mỗi khi nhắm mắt lại và nghĩ đến anh, thứ duy nhất xuất hiện lại là một chiếc giày, ánh mắt anh sẵn lòng tôi khi sự sống tuột khỏi tay anh, là bàn tay anh đang nắm lấy những ngón tay tôi và rơi xuống, đang đưa, đang đưa như khi tôi được họ mang đi.

Tôi rời khỏi nhà tang lễ, chạy trốn bằng lối ra đằng sau, tạo một lối đi thẳng xuyên qua lớp cỏ ướt đến chỗ cây sồi lớn đứng sừng sững sau tòa nhà. Trước khi tôi tựa vào lớp vỏ thô ráp của nó, chiếc váy màu đen vấy nước ướt sũng và dính vào người tôi. Tóc tôi ẩm ướt quăn lên vai. Tôi rùng mình, vật lộn để giữ nó lại. Tôi thở, tiếng ghen ngào chực chờ òa vỡ khi cổ gồng nén xuống tiếng nức nở của chính mình.

Tôi quay người lại, tựa trán lên thân cây sồi, nghiêng chặt răng và thở hổn hển, tiếng rên rỉ bật qua môi tôi. Không khóc, không được khóc. Vì tôi không thể khóc. Tôi không thể cho phép mình được khóc.

Bỗng tôi thấy một luồng ấm áp phủ lên vai từ lớp vải mềm mại của chiếc áo vest. Tôi đẩy người khỏi cây sồi, quay lại và nhìn thấy một đôi mắt màu saphia tuyệt đẹp đang nhìn chăm chăm vào tôi, một đôi mắt màu xanh thăm thẳm, tuyệt đẹp. Khuôn mặt quen thuộc đã ám ảnh lấy tôi, đục ngầu và đau đớn, y hệt như Kyle, nhưng trưởng thành hơn. Già hơn, chín chắn hơn. Nghiêm khắc hơn. Ít hoàn hảo hơn, ít oai nghiêm hơn. Một mái tóc hơi dài, đen và xù xì, lộn xộn, dày và bóng như lông của một con quạ đen.

Colton. Anh trai của Kyle, lớn hơn Kyle khoảng năm tuổi.

Tôi đã không gặp Colton trong một khoảng thời gian rất dài. Anh rời xa nhà kể từ khi tôi và Kyle mới chỉ là những đứa trẻ, và từ đó không thấy anh trở lại. Tôi thậm chí còn chẳng biết anh đã ở đâu và làm gì. Tôi không cho rằng anh và bác Calloway không hòa thuận với nhau cho lắm, nhưng tôi không chắc vậy.

Colton chẳng nói câu gì, chỉ chỉnh lại chiếc áo khoác trên vai tôi rồi bắt chước tôi dựa lưng vào thân cây, chiếc cúc áo màu trắng trên cổ anh bung ra để lộ làn da và hình xăm trên cánh tay cũng như vai anh. Một biểu tượng thuộc về bộ lạc nào đó, hoặc đại loại thế.

Tôi nhìn anh chăm chăm, anh nhìn lại tôi, bình tĩnh và chững chạc nhưng chứa đầy những nỗi đau không nói thành lời. Anh hiểu tôi muốn được im lặng, tôi cần sự im lặng.

Tôi nhận ra trong túi áo của anh có một vật gì đó cứng, tay tôi mắc kẹt ở đó, và rút ra một chiếc bật lửa Zippo và một bao Marlboro. Colton nhướn mày, lấy chúng khỏi tay tôi. Anh lật nó lại rồi lôi ra một điếu xì gà, hất nắp chiếc Zippo và bật lửa. Tôi nhìn anh, vì khi làm thế tôi sẽ giữ được những suy nghĩ tránh xa khỏi tâm trí mình.

Anh kẹp điếu thuốc giữa hai môi và bắt đầu hút, tôi cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ sẽ xảy ra trong tôi, khi má anh hóp vào. Một cảm giác giống như tôi biết anh, dù tôi không thực sự biết. Như thể tôi đã luôn xem anh rút thuốc và nhả ra từng hơi, chậm rãi, qua đôi môi bĩu lại. Như thể tôi đã luôn nhìn anh như thế, bất mãn, nhưng không bao giờ nói ra suy nghĩ của mình.

“Tôi biết, tôi biết. Những thứ này sẽ giết tôi”, giọng anh thô và sắc sảo, sâu lắng, nhưng vẫn có một chút giai điệu theo một cách nào đó.

“Em sẽ không nói gì hết.” Đó là những điều cực kỳ nhất mà tôi đã thốt ra trong 48 tiếng đồng hồ vừa qua.

“Em không cần phải nói. Tôi có thể đọc được điều đó trong mắt em. Em không thích và bất mãn với nó.”

“Em chỉ đoán là, hút thuốc sẽ có hại cho sức khỏe. Có lẽ đó là một thứ bị ghét bỏ mà em được răn dạy.” Tôi nhún vai. “Em chưa từng quen ai hút thuốc như anh”.

“Giờ thì em quen rồi đấy”, Colton nói, “Tôi không hút nhiều. Thường thì là xã giao. Hoặc khi tôi mệt mỏi”.

“Lần này được tính là mệt mỏi chăng? Em cho là thế.”

“Cái chết của em trai tôi sao? À, ừ, đây là một dịp để tôi hút thuốc liên tục đấy.” Anh buông những lời gần như tình cờ, gần như hờ hững, nhưng tôi có thể nhận ra nỗi đau đớn trong mắt anh, loại đau đớn nghiền nát con tim anh khi anh nhìn đi nơi khác, chăm chăm vào màu cam đào rực rỡ trên điếu thuốc lá đang cháy trên tay.

“Em có thể thử không?”

Anh nhìn tôi, nhướn lông mày, như ngầm hỏi tôi có chắc không. Anh giữ đầu lọc giữa hai ngón tay. Tôi để ý thấy dưới móng tay anh có một lớp bóng mờ, đầu ngón tay có những vết chai, dấu hiệu cho thấy anh từng chơi guitar, hoặc vẫn đang chơi.

Tôi nhận điếu thuốc lá, rút rờ đưa lên môi, giữ nó ở đấy một lúc, sau đó hút vào. Tôi thường thức thứ khói khắc nghiệt đó trong cổ họng, một vị như bạc hà, rồi tôi lại hít. Phổi tôi như bị đốt cháy, tự động đào thải khói thuốc, tôi nhả ra và ho sặc sụa. Colton phá lên cười về thích thú.

Đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng chóng mặt, cảm giác như sắp ngã đến nơi. Tôi đưa tay bám vào thân cây để giữ thăng bằng. Colton giơ bàn tay khổng lồ ra nắm lấy khuỷu tay tôi.

“Hơi thuốc đầu tiên sẽ khiến em chóng mặt. Thậm chí ngay cả tôi bây giờ, nếu giữ nó một lúc trong phổi thì cũng sẽ bị như em mà thôi.” Anh lấy lại điếu xì gà và lại kéo một hơi nữa, sau đó nhả ra bằng mũi. “Đừng có nghiện nhé cô bé? Tôi không cần cái thứ chết tiệt này, biết là tôi làm cầu nối cho em đến với thuốc lá, nhưng đây là một thói quen xấu. Tôi nên từ bỏ nó nhỉ.” Anh lại rút một hơi, khiến cho những lời nói của anh cứ như một lời nói dối.

Bỗng nhiên lưng anh bị đập mạnh vào thân cây. Colton gập người xuống, như thể đau đến mức không đứng dậy nổi. Tôi biết cảm giác đó. Tôi lấy điếu xì gà khỏi tay anh, phớt lờ những luồng điện lạ lẫm và không được đón chào cho lắm xẹt qua cánh tay và những ngón tay tôi khi tôi chạm vào anh.

Tôi học anh kéo một hơi nữa, ném vị khói của điếu xì gà, nhả nó ra, tôi vẫn ho, nhưng ít hơn lần trước. Cảm thấy trong đầu như lâng lâng một cảm giác khó tả. Tôi thích cảm giác này. Tôi lại rút một hơi nữa, sau đó trả nó lại cho anh. Tôi thấy mẹ đang đứng trước cánh cửa nơi tôi đã chạy qua nhìn tôi.

Colton dõi theo ánh mắt tôi, kêu lên, “Mẹ kiếp. Chắc đến giờ phải đi rồi”.

“Em có thể đi cùng anh không?”

Anh đang đẩy người ra khỏi thân cây thì ngưng lại giữa chừng. Anh đứng thẳng lên, lúc này anh cao hơn tôi khoảng một cái đầu. Bờ vai anh mạnh mẽ như một cầu thủ đá bóng, với cánh tay đầy đặn. Tôi nhận

ra Colton trông thật khổng lồ. Kyle của tôi sẵn chắc và cơ bắp. Nhưng Colton thì khác. Trông anh khỏe mạnh hơn một cách rõ rệt. Anh cứng cáp. Anh hoang sơ.

“Đi cùng tôi á?” Anh dường như bị bối rối với câu hỏi của tôi.

“Đến nghĩa trang. Họ sẽ... muốn nói. Họ sẽ hỏi em cả đồng câu hỏi. Em không thể... Chỉ là em không thể.”

Anh rít một hơi cuối cùng rồi bóp nát quả anh đào, giẫm lên nó, rồi nhét đầu lọc vào trong túi. “Được. Đi thôi.”

Tôi đi theo anh tới chỗ chiếc Ford F-250 với những cái bánh khổng lồ và ống xả động cơ Diesel phía sau khoang lái đang đậu. Nó dính đầy bùn đất và chiếc giường đằng sau đã bị khóa lại. Anh tiến đến gần tôi, không phải để chạm vào tôi, mà chỉ đứng đó. Tôi nghe tiếng mẹ gọi từ xa nhưng cố lờ bà đi. Tôi không thể tiếp nhận nổi hàng tá những câu hỏi mà tôi biết chắc là kiểu gì bà cũng phải tuôn ra một tràng.

Colton mở cửa xe ghế trước, chìa tay ra với nhĩa ý đỡ tôi lên. Một lần nữa luồng điện xẹt mạnh mẽ và kinh khủng đó lại trùm lên tôi khi anh chạm vào tôi. Chúa tha tội cho tôi.

Tôi lướt qua anh thật gần khi bước lên khoang lái. Người anh thoang thoảng mùi xì gà và nước hoa, và một mùi khác tôi không thể xác định nổi. Tôi thấy anh nuốt xuống một cách khó khăn và đưa ánh mắt sang nơi khác, rồi buông tay tôi ra một cách nhanh nhất có thể. Anh lau lòng bàn tay lên quần, như thể làm thế sẽ xua tan được ký ức về những rung động đến từ sự đụng chạm này.

Chỉ một lúc sau, anh đã có mặt trong khoang lái cạnh tôi, xoay chìa khóa để khởi động chiếc xe tải với một cú rung ầm ầm khàn khàn của động cơ. Chiếc ghế da rung lên dưới đùi tôi, không được thoải mái cho lắm. Tôi bỏ chiếc áo khoác của anh ra rồi xếp gọn gàng xuống chỗ ngồi giữa hai người. Khi chiếc xe bắt đầu khởi động, nhạc vang lên om sòm từ loa, giọng nam và nữ xướng lên, hòa vào nhau đến ám ảnh: “... Nếu anh chết trước khi bình minh thức dậy... anh biết tâm hồn mình Chúa chẳng thể mang nổi anh đi... Anh là vị khách lãng du trong thế giới của người chết... Anh là hồn ma lang thang lãng du...”

Một điều gì đó đang vỡ ra trong lồng ngực khiến tôi phải nghiêng chặt răng, đến khi hai hàm đau nhức, để giữ cho mình không sụp đổ. “Cái gì... ai thế này?”, tôi hỏi giọng thô và gay gắt.

“Của The Civil Wars. Bài này là ‘Barton Hollow’.”

“Thật đáng ngạc nhiên.”

“Em mới nghe chưa đây ba mươi giây đâu.”

Tôi nhún vai, “... Cứ như hát cho em.”

Anh chạm vào một nút trên bảng điều khiển và bài hát bắt đầu lại từ đầu. Tôi lắng nghe chăm chú, say mê. Bài hát tiếp theo dường như cũng đang hát cho tôi. Colton chỉ lái xe, không nói một lời, để mặc cho tôi nghe nhạc. Nhưng cơn đau thắt trong lồng ngực giảm dần khi tôi hòa mình theo những bài hát.

Và, từ lúc lên xe, không lúc nào tôi không cảm nhận được sự hiện diện của Colton, nó như thiêu đốt nhận thức của tôi. Anh đóng kín bốn cửa kính trên xe cho đến khi tôi cảm thấy ngột ngạt. Chỉ là, suýt... ngoại trừ việc... sự tồn tại của anh... một cách nào đó... như làm lành đi những vết thương trong trái tim tan nát vì bị tổn thương của tôi.

Chỉ mỗi một thực tế đó đã đủ khiến tôi tràn ngập tội lỗi. Tôi không nên cảm thấy điều đó. Không nên cảm nhận bất cứ thứ gì quanh mình nữa. Không nên cảm thấy được an ủi, không nên cảm thấy thoải mái.

Tôi không xứng đáng với những điều đó.

Người ta dựng một mái che trên ngôi mộ chưa lấp và đặt hai dãy ghế ở hai bên. Mưa khiến trời trở lạnh. Tôi rùng mình khi bước khỏi khoang lái. Colton lại xuất hiện ở đó, mở cửa và cũng là mở rộng bàn tay anh.

Anh dường như quá to lớn, quá thô cứng để có thể trở thành một người lịch thiệp. Quanh anh là những mâu thuẫn dày đặc. Dưới móng tay anh có móng. Da tay cứng và chai, như một khối bê tông gai góc nhưng đang đặt dưới lòng bàn tay mềm mại của tôi khi tôi bước xuống xe. Mắt anh trượt lên người tôi, giữ ở đó trong khoảnh khắc ngắn ngủi, dao động như thể anh đang tìm kiếm, như thể anh đang ghi nhớ điều gì. Quả

táo Adam của anh động dậy khi anh nuốt xuống. Đôi mắt anh nheo lại khi anh liếm môi, buông tay tôi ra sau khi giữ nó trong một nhịp quá dài.

Anh hít một hơi thật sâu, nhét tay trở lại trong túi quần và nghịch chùm chìa khóa làm nó kêu leng keng. “Đi thôi”, anh nói trong một tiếng thở dài.

Tôi theo sau Colton. Không hề muốn đến nơi đó. Tôi muốn bỏ chạy. Tôi không muốn phải chứng kiến cái cảnh chiếc quan tài gỗ, cái thứ mà trong đó có mối tình đầu của tôi đang nằm, được hạ dần xuống đất. Tôi gần như quay người lại và bỏ chạy.

Colton ngăn tôi lại, đôi mắt xanh lấp lánh của anh nhìn xuyên qua tôi. Anh chỉ gật đầu, một cái gật đầu nhẹ bằng việc hạ hơi thấp cằm xuống một chút, nhưng cũng đủ để tôi có thể bước một chân còn lại về phía trước, đưa tôi tiến về phía ngôi mộ. Như thể anh đang đi guốc trong bụng tôi. Anh biết tôi muốn bỏ chạy, nhưng anh không thể nào biết được điều đó, không nên biết điều đó. Anh đã không thể, và không hề biết gì về tôi. Tôi đã từng gặp anh nhưng chỉ có hai lần trong suốt cuộc đời. Anh là anh trai của Kyle, chỉ có thế, không còn gì hơn nữa.

Tôi cảm thấy cặp mắt của mẹ đang dõi theo tôi khi tôi dừng lại trước cỗ quan tài màu anh đào sẫm. Tôi đặt những ngón tay lên môi để ngăn mình không thốt ra những âm thanh, những cảm xúc được chôn kỹ. Tôi cảm thấy ánh mắt của bố đang đặt lên người tôi. Tôi cảm thấy ánh mắt của bác trai và bác gái Calloway. Tôi cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người, đặt lên tôi. Tôi đặt tay lên lớp gỗ lạnh ngắt của quan tài vì tất cả mọi người đều mong chờ điều đó. Tôi chẳng muốn gì khác hơn việc trèo vào trong đó với anh và ngừng thở, tìm ra anh ở bất cứ nơi nào tại thế giới bên kia.

Khi tôi quay người lại, đôi giày cao gót vướng vào cỏ khiến tôi bị vấp. Colton vươn tay ra bắt được tôi và giữ cho tôi đứng vững. Dòng điện tê rần lại một lần nữa chạy qua người. Anh lập tức buông tôi ra. Tôi ngồi sụp xuống. Vị mực sù trong bộ đồ đen, áo sơ mi của ông cũng màu đen, với viền cổ áo màu trắng, đứng trên ngôi mộ, nghiêng lưng tựa vào câu kinh thánh trong miệng được phát ra một cách dễ dàng như ông đã từng học thuộc.

Tôi như ngừng thở. Tôi nghẹn ngào trong mớ cảm xúc đã được đóng kín lại của mình. Bằng một cách nào đó tay tôi đang cầm một bông hoa, quan tài của Kyle được hạ dần xuống vực sâu đen thẳm khủng khiếp đó. Tôi đứng bên miệng hố, ném hoa vào trong, như mọi người mong đợi.

“Em xin lỗi”, tôi thì thầm với anh. Chẳng có ai nghe thấy tiếng thì thầm đó ngoài Kyle, và tôi cũng chẳng định nói cho ai nghe thấy cả. “Tạm biệt Kyle. Em yêu anh.”

Tôi quay người bước đi, rồi bắt đầu chạy. Tôi giẫm mạnh lên đôi giày cao gót, khiến nó văng khỏi chân. Tôi mặc kệ và để chân trần trên cỏ, chạy băng qua bãi đậu xe rải đầy sỏi đá, kệ những âm thanh đang gọi với theo mình.

Nghĩa trang nơi Kyle nằm chỉ cách nhà bố mẹ tôi có vài dặm. Cách nhà tôi, cách nhà Kyle vài dặm. Tôi chạy dọc theo con đường lầy lội bùn đất, không quan tâm đến những cơn đau nhói khi đá dăm đâm vào chân. Tôi muốn những cơn đau, tôi cần những cơn đau thuộc về thể xác đó. Tôi chỉ quan tâm đến việc chạy. Ừ, chạy. Dù tôi loạng choạng với cái tay bị bó bột. Mỗi bước chân có thể khiến cánh tay bị gãy xô lệch đi, tăng thêm cơn đau dữ dội. Tôi chạy một mạch sang con đường dẫn về nhà và tăng tốc thật nhanh. Tôi nghe thấy một chiếc xe ô tô phanh gấp lại cạnh mình, nghe thấy tiếng cha đang cầu xin tôi. Mưa như trút nước đập mạnh lên đầu tôi, mưa không ngừng nghỉ kể từ ngày anh ra đi. Tôi mặc kệ điều đó, tôi không quan tâm đến cha, tôi lắc mạnh đầu khiến mái tóc ướt đập mạnh lên cằm. Tôi nghĩ rằng mình đang khóc, nhưng mưa dường như đã hòa lẫn nước mắt, tan đi vị mặn của nó.

Một chiếc xe khác, một giọng nói khác vang lên, tôi cũng mặc kệ. Chạy đi, chạy nhanh nữa lên nào. Chiếc váy ướt sũng dính lấy người, bám rịt vào da và hai đùi tôi. Bàn chân tôi đau đốn, bỏng rát, và bị đâm tã tơi. Cánh tay nhói lên những cơn đau dữ dội, giật từng cơn với mỗi bước tôi đi. Rồi tiếng chân người bấp bệ khoảng cách phía sau tôi, nhịp nhàng, thông thả, như tốc độ của một vận động viên chạy đường dài. Tôi biết chỉ có thể là người đó. Anh không cố bắt kịp tôi. Trong một khoảnh khắc, tôi đã cố vờ như đó là Kyle đang chạy phía sau tôi, nhường tôi chạy trước để anh có thể nhìn chằm chằm chiêm ngưỡng móng tôi. Ý nghĩ đó, hình ảnh đó, ký ức đó về Kyle ập đến, dễ dàng đưa tôi rơi vào trạng thái thờ một cách khó khăn. Tôi lại vật lộn để chiến đấu chống lại đôi mắt đang sưng lên vì chực chờ bật khóc.

Tôi chạy nhanh hơn, sải chân anh phía sau tôi cũng tăng dần. Tôi lắc đầu thật mạnh khiến tóc đập vào miệng tôi, ướt nhoẹt. Chỉ với vài sải chân, anh đã chạy cạnh tôi, áo sơ mi ướt sũng và dính lấy người, trong suốt, chiếc cà vạt không còn trên cổ, vài nút áo mở ra để lộ đến giữa ngực. Anh theo kịp tôi một cách dễ dàng. Anh im lặng, thậm chí còn chẳng thèm nhìn tôi. Anh chỉ lặng yên chạy bên cạnh tôi. Hơi thở của chúng tôi bắt đầu vào chung một nhịp, hòa vào trong hai bước, tan ra trong hai bước, một nhịp điệu quá đỗi quen thuộc của tôi và Kyle.

Cuối cùng khi chỉ còn cách nhà có một dặm, tôi vấp phải một viên đá lớn trên đường khiến hai mắt cá chân bị treo, tôi ngã người về phía trước. Trước khi kịp chạm xuống đất thì tôi nhận ra mình đã nằm trong vòng tay Colton. Anh giảm tốc độ để đi chậm lại, bế tôi trong vòng tay anh, trong tư thế của một người lính cứu hỏa đang thực hiện nhiệm vụ của mình, một cánh tay anh đặt dưới hai đầu gối tôi, một cánh tay khác ôm lấy vai tôi. Anh thở một cách nặng nề, bước như chậm lại.

“Em có thể tự đi được”, tôi nói.

Colton dừng lại và thả tôi xuống. Nhưng ngay khi tôi có thể đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể lên mắt cá chân thì cơn nhói đau lại ập đến khiến tôi nhảy dựng lên.

“Để tôi giúp em.”

“Không.” Tôi dùng một tay bấu chặt lấy bắp tay còn lại, nghiêng chặt răng bước lên trước một bước. Đau, nhưng tôi có thể làm được.

Không, sẽ không để anh bế tôi một lần nữa. Sẽ có quá nhiều câu hỏi được đặt ra nếu như tôi xuất hiện ở nhà trong vòng tay của Colton. Tôi quá hiểu rằng chắc chắn sẽ có một chương ngại nào đó.

Nhưng lý do thực sự của việc tôi không muốn nằm trong vòng tay anh nữa vì cảm giác được anh ôm trong lòng tại sao lại quá yên bình như thế, nép mình trong vòng tay anh, quá thoải mái. Quá tự nhiên... giống như... ở nhà.

Cảm giác tội lỗi lại vây lấy tôi một lần nữa, tôi ép mình buộc phải dồn lực xuống hai mắt cá chân đang bị treo của mình. Cơn đau nhói thông lên chân. Cơn đau đã làm tốt nhiệm vụ của nó. Nó khiến tôi bị phân tâm. Nó cho tôi một lý do để rít lên tiếng rên rỉ qua kẽ răng, nó để những giọt nước mắt được tự do tuôn rơi. Tôi đang khóc chỉ vì cơn đau từ mắt cá chân bị treo, và rồi nó sẽ qua thôi. Không, sẽ không khóc vì nỗi đau trong trái tim mình lúc này, vì nó sẽ không bao giờ phai nhạt đi. Nó chỉ ngày càng lớn hơn, nặng hơn, đau hơn, và sắc bén hơn với từng phút trôi qua, từng giờ trôi qua, từng ngày trôi qua.

Tôi lại vấp. Tay anh lại vươn ra giữ tôi lại. “Ít nhất hãy dựa vào tôi, Nell”, anh nói. “Đừng bướng bỉnh nữa.”

Tôi dừng lại, bước chân được nâng lên khe khẽ. Rồi do dự. Cân nhắc.

“Không.” Tôi kiên quyết lắc đầu đẩy tay anh ra, hạ bước chân xuống và bước một bước trông có vẻ tự nhiên. Không khập khiễng, không cà nhắc.

Nhưng cơn đau tồi tệ đến mức tôi không thể thở nổi, nhưng tôi thích cơn đau này. Nó xua tan đi những cảm giác tội lỗi. Nó đẩy lùi nỗi đau trong tâm hồn tôi. Nó cuốn đi những cơn ác mộng của hiện thực, nó xóa nhòa nhận thức của tôi rằng Kyle đã ra đi mãi mãi. Anh không còn nữa. Anh chết rồi. Anh thực sự đã đi rồi.

Anh đã chết, chỉ vì cứu tôi.

Tôi lại tiến thêm một bước và để nỗi thống khổ rửa sạch tâm hồn mình. Tôi cúi đầu xuống để tóc có thể che đi khuôn mặt, che khuất cả tầm nhìn về hai phía của mình. Tôi nghe tiếng bước chân của Colton đang sánh bước bên cạnh tôi, nghe thấy hơi thở của anh, ngửi thấy mùi hương cay, mờ dần của khói thuốc, nhạt hơn mùi nước hoa và mùi mồ hôi rịn ra từ những cơn gắng gượng tôi đang cố thực hiện này. Mùi đàn ông. Mùi của Colton độc nhất, an ủi một cách hoàn hảo, và quá ư quen thuộc.

Quãng đường một dặm trở về nhà quả là một chặng đường dài, rất dài. Mắt cá chân của tôi bắt đầu sưng lên đau nhói, cơn đau tăng vọt lên đến tận chân và chạm đến hông. Tôi đẩy cửa bước vào nhà, vờ như

không thấy ba mẹ đang ở trong phòng làm việc, những người đã bật đứng dậy và gọi tên tôi. Colton theo sau tôi bước vào nhà.

“Mắt cá chân của con bé bị trật”, anh tóm tắt câu chuyện với họ. “Tôi cho là con bé bị bong gân.”

“Cám ơn cậu đã đi cùng con bé”, cha nói. Nghe giọng ông có chút nghi ngờ.

“Không có gì.” Tôi đứng trên gác, nghe giọng Colton trả lời. Rồi tiếng bước chân anh ken két trên nền đá cẩm thạch. Cuối cùng là tiếng cửa được mở ra.

“Cô rất tiếc vì mất mát của con, Colton”, mẹ nói.

“Vâng.” Giọng anh trả lời, chỉ một từ, rồi cánh cửa được đóng lại, anh đã rời đi. Tôi khập khiễng bước vào phòng, để bản thân được yếu đuối khi chỉ còn lại một mình. Tôi đóng cửa, trượt người khỏi chiếc váy, quần lót của tôi đã ướt đẫm nước mưa, tôi lấy miếng vải chụp đầu chụp lên tóc và bước và bồn tắm. Nước nóng chạm lên người tôi khiến lưng tôi bỏng rát, như cọ rửa đi những đau đớn, nhưng không rửa nổi những tội lỗi.

Khi nước giảm nhiệt độ chỉ còn hơi âm ấm, tôi bước khỏi bồn rồi quấn mình trong chiếc áo choàng lớn. Tôi cuộn tròn người trên chiếc giường, dưới một đồng chăn. Sự im lặng trong căn phòng khiến tôi rơi vào suy nghĩ. Nhắm mắt lại, tôi lại nhìn thấy Kyle, thấy hình ảnh anh bị nghiền nát dưới thân cây, đâm xuyên người anh, tôi thấy máu chảy, thấy hơi thở của anh thì thào. Tôi nghe giọng anh đang thăm thì bên tai tôi, “Anh yêu em... Anh yêu em...” lặp đi lặp lại, cho đến khi anh không còn thở nữa và tiếng còi báo động vang lên từ rất xa trong khoảnh khắc anh qua đời.

Tôi nghe tiếng cửa mở, cảm thấy giường như lún xuống khi mẹ ngồi sát cạnh tôi. Tôi nhắm nghiền mắt cảm thấy có thứ gì đó nóng và ướt chảy lên má. Không phải là nước mắt. Tôi sẽ không khóc. Không thể khóc. Nếu tôi để những giọt nước mắt rơi xuống, tâm hồn tôi sẽ không thể giữ nổi nữa. Tôi sẽ chẳng thể ngừng khóc được. Tôi sẽ vụn vỡ... tan thành từng mảnh. Chất lỏng trên má tôi là máu, chảy ra từ khóe mắt và trái tim rách nát của tôi.

“Nell... con yêu”, giọng mẹ êm ái và mềm mại. Tôi thấy mẹ lật chăn ra và dò dẫm mắt cá chân của tôi bằng những ngón tay của bà. “Ôi Chúa ơi, Nell. Con cần gặp bác sỹ ngay. Mắt cá chân con sưng vù và tím hết cả lên rồi.”

Tôi lắc đầu phản đối, “Chỉ cần băng nó lại rồi chườm lạnh thôi mẹ. Nó không bị gãy đâu.”

Mẹ thở dài, ngồi im lặng một lúc lâu, rồi trở lại với một túi đá và miếng băng ACE. Khi tôi đã được chườm lạnh và băng bó, bà lại ngồi lại bên tôi.

“Mẹ không biết là con lại quen Colton.”

“Con không quen anh ta.”

“Con đã hút thuốc.” Tôi không trả lời. Tôi không có lý do gì biện hộ cho việc đấy để nói với bà. “Nói chuyện với mẹ nào bé con.”

Tôi lại lắc đầu. “Nói cái gì mới được cơ chứ?”, vừa nói tôi vừa kéo chăn trùm lên đầu phủ kín mặt.

Mẹ kéo nó xuống và vén mái tóc ẩm ướt khỏi mắt tôi. “Mẹ không thể nói rằng nó sẽ ngừng khiến con bị tổn thương. Nhưng nếu con chấp nhận, nó sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Anh trai của mẹ tôi đã qua đời trong một tai nạn ô tô khi mẹ còn học đại học. Giọng bà vẫn còn nghẹn ngào mỗi khi nhắc về ông. Tôi đoán là họ rất thân với nhau, rất gần gũi.

“Con không muốn nó trở nên dễ dàng.”

“Tại sao?” Bà lấy chiếc lược từ bàn trang điểm và kéo mạnh cho đến khi tôi chịu ngồi dậy. Bà chải tóc cho tôi với những bước chải dài và dịu dàng, khiến tôi nhớ lại khi tôi còn là một cô bé con. Bà thường hát cho tôi nghe và chải tóc cho tôi trước giờ đi ngủ.

“Vì nếu nó trở nên dễ dàng hơn... con... con sẽ quên anh ấy.” Tôi vẫn còn giữ tờ giấy anh ấy viết cho tôi nhiều năm trước đó trong bàn tay đã bị bó bột của mình. Tôi cầm nó bằng bàn tay lành lặn và mở ra, đọc đi đọc lại. Tờ giấy hơi ẩm vết mực xanh nhòa đi nhưng vẫn còn đọc được.

Tôi nghe tiếng mẹ thở dài, một thứ gì đó nghe như tiếng nấc. “Ôi, con yêu. Không đâu. Ta hứa với con, con sẽ không bao giờ quên cậu ấy. Nhưng phải để cho chính mình được lành lặn. Sẽ không có bất cứ sự phản bội nào dành cho những ký ức về Kyle khi con để nỗi đau đó được xóa đi. Kyle sẽ muốn con được bình an, thằng bé sẽ muốn thế đấy.”

Tôi đưa tay ôm lấy cổ mình, thấy thứ gì đó dày và nóng trong cổ họng. Tôi không biết chính xác đó là cái gì. Nếu tôi ngừng nhớ, nếu tôi cố xóa đi nỗi đau này, đó sẽ là một sự phản bội với anh. Với chúng tôi.

“Đây không phải lỗi của con, Nell.”

Tôi rùng mình, hơi thở phản bội lại chính mình. “Hát cho con nghe đi? Giống như mẹ từng làm ấy.”

Tôi phải đánh lạc hướng mẹ. Tôi không thể nói cho mẹ biết tội lỗi của tôi lớn như thế nào. Mẹ sẽ tiếp tục thuyết phục tôi rằng không phải như vậy.

Mẹ thở dài như thể đọc vị được ý định của tôi. Bà hít một hơi, chải một đường dài trên tóc tôi bằng lược, và hát. Bà hát bài “Danny’s Song” của Kenny Loggins. Đó là bài hát yêu thích của bà, và tôi nhớ từng từ từng chữ một trong bài hát đó khi mà tôi nào cũng lắng nghe bà hát trong suốt những năm tháng trưởng thành. Khi những nốt cuối cùng kết thúc, tôi lại rùng mình lần nữa, cảm thấy những giọt máu từ tim đang rỉ ra nhiều hơn trên khóe mắt. Tôi không lau đi mà để mặc chúng rơi xuống, chạm vào môi tôi, rớt xuống cằm tôi.

Mẹ bỏ lược xuống rồi đứng lên, nhẹ nhàng dẫn tôi, “Ngủ đi, Nell”.

Tôi gật đầu rồi nằm xuống. Cuối cùng tôi cũng ngủ thiếp đi, và mơ. Những giấc mơ ám ảnh tôi, những giấc mơ tra tấn tôi. Ánh mắt Kyle đang nhìn tôi, chết dần. Ánh mắt Colton đang nhìn tôi, thấu hiểu tôi.

Tôi lại mở bức thư Kyle viết ra, đọc đến bảy lần. Đọc từng lời trong hơi thở như đọc một bài thơ. Tôi tỉnh dậy khi đồng hồ chỉ 3 giờ 38 phút sáng. Tôi không thể thở nổi khi cơn đau từ sự ra đi của Kyle đè lên ngực. Bốn bức tường trong phòng như nhốt tôi lại trong không gian chật hẹp, đè nặng lên tâm trí tôi. Tôi cởi chiếc túi chườm đá đã tan khỏi chân và băng lại mắt cá, mặc lên người chiếc quần thể thao rộng mà tôi rất thích vào. Sau đó tôi khoác lên người chiếc áo tập chạy - áo của Kyle. Tôi vẫn còn ngửi thấy mùi của anh, và chỉ điều đó thôi đã khiến ngực tôi như nặng ngàn cân, nhưng cũng khiến tâm hồn tôi được thanh thản đi phần nào. Mùi của anh xuyên qua tôi, khiến tôi tê liệt, khiến tim tôi thổn thức. Tôi lặng lẽ bước xuống nhà, chậm rãi, từ từ, lúng túng, để không phải dùng đến chân quá nhiều. Tôi bước ra ngoài bằng phía cửa sau, bước xuống những bậc cầu thang, bước lên con đường sỏi đá dẫn đến bến tàu.

Tiếng đàn guitar lặng lẽ trôi đến tai tôi từ hướng cầu tàu nhà Calloway. Tôi biết người đó là ai. Bãi cỏ ướt đầm sương từ cơn mưa vừa dứt dưới chân tôi lạnh và cứng. Không khí ban đêm mát mẻ và trong lành, bầu trời như một tấm chăn đen rải những đốm nhỏ màu bạc. Tôi đi chân trần nhẹ nhàng lướt trên sàn gỗ trơn mòn của bến tàu. Hợp âm guitar không chút ngập ngừng, nhưng tôi chắc anh biết rằng đó là tôi. Anh đang dựa lưng lên chiếc ghế Adirondack, chân duỗi dài trước mặt, ôm cây đàn trong lòng. Một chai rượu đặt bên cạnh.

“Em nên có một đôi giày”, anh nói, chọn một giai điệu chậm và du dương.

Tôi không trả lời. Một chiếc ghế thứ hai đặt sát cạnh chiếc ghế của Colton, anh giữ cây đàn bằng tôi khi vươn tay ra để kéo nó lại gần hơn. Tôi thả lỏng mình trong chiếc ghế, nhận thức được vẻ căng thẳng của anh, bàn tay anh đang chờ được vươn ra giúp tôi.

“Chân em sao rồi?” Anh nhắc chai rượu đặt lên môi, nhấp một ngụm dài, rồi đưa nó cho tôi.

“Đau.” Tôi do dự nhấp một ngụm. Whiskey như đốt cháy cổ họng tôi. “Ôi Chúa ơi, cái gì thế này?”, tôi rít lên, thở giã giữa và ho cắt lức.

Colton cười khúc khích. “Jameson Irish Whiskey, bé con ạ. Loại Whiskey tốt nhất ở đây đấy.” Anh vươn tay xuống phía bên kia của chiếc ghế, rồi đưa cho tôi một chai bia. “Đây. Dùng tạm cái này đi.”

Tôi cầm chai bia và bật nắp, nhấm nháp. “Anh cố khiến em say đây à?”

Anh nhún vai, “Em thích từ chối lúc nào chẳng được”.

“Có được không?”, tôi hỏi.

Anh nhấp một ngụm bia rồi trả lời: “Tôi không biết. Tôi vẫn chưa đủ say”. Anh lại nhấp một ngụm Jameson. “Nếu đủ tôi sẽ trả lời cho em.”

“Biết đâu tự em sẽ tìm được câu trả lời.”

“Có thể. Nhưng đừng có về kể với bố mẹ em rằng tôi cho em dùng cồn đây. Em vẫn chưa đủ tuổi.”

“Cồn gì cơ?” Tôi lại nhấp một ngụm Whiskey bỗng như lửa nứa và rơi vào trạng thái choáng váng, mất cân bằng, Nhưng cảm giác tội lỗi vẫn không biến mất, nỗi buồn chẳng thể tiêu tan, mà ngược lại dường như còn nhiều hơn dưới do tác động của rượu.

“Nếu em uống ít thì tôi sẽ không cần em. Nó sẽ ngấm nhanh đấy.”

Tôi đưa chai rượu trả lại cho Colton và nắm chặt chai bia trong tay. “Làm sao mà anh biết được em không phải một đứa nghiện rượu chứ?”

Colton bật cười thoải mái. “Tốt, tôi cho là tôi không biết chắc chắn điều đó. Nhưng mà em không phải đứa có thể uống được nhiều đâu.”

“Làm sao anh biết chứ?”

“Em là một cô gái tốt. Kyle sẽ không hẹn hò với mấy đứa con gái thích tiệc tùng đâu.” Anh hơi nhồm người dậy, nhét tay vào túi quần lấy bật lửa và thuốc lá. “Ngoài ra thì phản ứng của em khi uống ngụm rượu đầu tiên đã đủ để nói lên tất cả rồi.”

“Anh nói đúng. Em không uống được rượu. Kyle và em từng bị đau đầu như búa bổ một lần rồi. Thật kinh khủng.”

“Nếu em uống có chừng mực thì rượu sẽ mang lại nhiều thứ hay ho. Nhưng tụ tập lúc nào cũng mang lại những hành động quá đà.” Anh phả ra một làn khói màu xám tan dần trong bầu trời đêm đầy sao.

Chúng tôi ngồi lặng lẽ bên nhau thêm một lúc nữa. Colton liên tục uống. Tôi lại bắt đầu câu chuyện với anh và mở chai bia thứ hai để nó có thể được tiếp tục.

“Em không thể giữ mọi chuyện trong lòng mãi được”, Colton nói, nhưng không khiển trách.

“Tại sao không chứ. Em làm được.” Tôi phải làm được.

“Em sẽ phát điên lên thôi. Dù sao thì rồi sẽ có lúc em bộc phát nó ra ngoài, bằng cách này hay cách khác.”

“Điên còn hơn là bị tàn phá.” Tôi không chắc rằng nó sẽ đến từ đâu, thậm chí còn chẳng nghĩ hoặc có ý nói về điều đó.

“Em không bị tàn phá. Em đang đau.” Anh loạng choạng đứng lên và đi chậm chậm về phía cầu tàu. Tôi nghe tiếng kéo khóa quần, rồi tiếng xè xè “trút nỗi buồn” của anh.

Tôi đỏ mặt dù là trong bóng tối. “Anh có cần phải làm điều đó trước mặt em không?”, tôi hỏi, giọng run rẩy vì bị kích thích và muốn phá lên cười.

Anh kéo khóa lên rồi quay người lại đối diện với tôi, lắc lư tại chỗ. “Xin thứ lỗi. Có vẻ như tôi thô lỗ quá hả? Tôi không nghĩ thế đâu.”

“Chết tiệt là nó lại quá thô lỗ.”

“Tôi đã nói lời xin lỗi rồi nhé. Dù thế thì tôi không nghĩ em lại thuộc dạng khó tính đâu.”

“Em không khó tính. Em cũng cần phải đi tè bây giờ, nhưng em không thể làm như anh làm, ngay ở cầu tàu đâu.”

Anh mỉm cười. “Ồ... Ồi... tôi không biết phải nói gì với em đâu. Em có thể thử ngồi xổm ra phía rìa xem sao?”

Tôi khịt mũi. “X...xì, vâng. Ý kiến hay đó. Em có thể ngã xuống sông hoặc tự tiểu lên chân mình. Hoặc có thể là cả hai chẳng.”

“Tôi sẽ không để em ngã đâu.”

“Em không nghi ngờ điều đó.” Tôi tự tỳ vào người để đứng thẳng lên, đấu tranh bằng mọi cách để lấy thăng bằng mà không đặt quá nhiều trọng lực lên mắt cá chân. Tay Colton đã cố định trên vai tôi từ lúc nào, giữ cho tôi không lao đảo.

“Giờ thì, em sẽ tiến về phía trước?”. Colton hỏi. Tôi gật đầu. “Hay lùi lại phía sau?”

Tôi nhún vai, “Có lẽ. Em cũng chẳng thể ngủ thêm được nữa kể cả có cố đến thế nào”.

Colton rời khỏi tôi để vít lại cổ chai Jameson. Tôi chờ cho đến khi anh quay trở lại, sau đó chúng tôi cùng bước về phía con đường. Khi tôi bắt đầu rẽ trái hướng về phía nhà mình. Colton kéo mạnh cánh tay tôi.

“Bố mẹ tôi có một phòng tắm ở tầng trệt. Nó thông ra sân, vì thế em sẽ không cần phải đi lên bất cứ bậc thang nào cả.”

Tôi biết điều này từ nhiều năm nay khi thường xuyên qua lại nhà Kyle. Nhưng tôi không nói ra. Anh đi trước tôi để bật công tắc đèn. Anh chờ đến khi tôi bước ra, rồi lại giúp tôi trở xuống bến tàu. Anh hiện diện bên tôi im lặng và vững vàng khi chân tôi trượt dài trên cỏ.

Chúng tôi trở lại những chiếc ghế, anh lại cầm cây đàn lên, gảy vài hợp âm, và bắt đầu chơi một bản nhạc. Tôi biết bản nhạc này chỉ sau vài nốt. Bản “Reminder” của Mumford & Sons. Tôi cứ tưởng anh chỉ biết đánh đàn, vì thế tôi đã sưng sờ khi anh hít một hơi và bắt đầu hát từng câu bằng giọng khàn khàn, trầm thấp đầy giai điệu. Không những thế anh thậm chí còn biến tấu bản nhạc. Anh đảo nó đi, thay đổi nó, biến nó thành bản nhạc của anh. Khiến nó thực sự trở thành một bài hát ám ảnh, đẹp đẽ. Phiên bản của Colton đã chạm đến một điều gì đó trong tâm hồn tôi.

Tôi nhắm mắt lại và lắng nghe, tôi cảm nhận được sức nặng trong lồng ngực như giảm dần đi, nhưng chỉ một ít. Khi anh chấm dứt bản nhạc, tôi từ chối mở mắt ra. “Anh có thể chơi thêm bản nào khác không? Làm ơn?”

“Được. Em muốn nghe bài gì?”

Tôi nhún vai, dựa đầu vào thành ghế. Colton gảy một vài nốt vài lần rồi hắng giọng. Tôi nghe tiếng chất lỏng ừng ực khi anh hớp một ngụm rượu. Tôi cảm nhận chất thủy tinh lạnh chạm vào tay, và tôi cầm lấy nó, uống mà không hề mở mắt. Giờ thì tôi mong chờ sự đốt cháy trong cổ họng. Tôi cảm thấy thanh thản trong cái ngà ngà lâng lâng. Cảm giác tội lỗi và nỗi đau vẫn còn đó, như những viên than trong lò đang bốc cháy dưới những tầng mây của chất kích thích.

Colton bắt đầu một bài hát khác, và tôi cũng nhận ra nó. “Đây là bản ‘Like a Bridge Over Trouble Waters’ của Simon và Garfunkel.” Cách Colton giới thiệu bài hát và ca sĩ khiến tôi nghĩ rằng anh đã từng làm điều này cả trăm lần trước đây, rằng anh đang thực hiện nó như một thói quen. Liệu anh có phải một người biểu diễn hay không? Nhưng dường như anh quá to lớn, quá thô kệch, quá hoang dã, quá khó để có thể trở thành một anh chàng ngồi trong quán café, sau một chiếc microphone và chơi các bài hát dân gian một mình. Nhưng... nghe anh chơi đàn và ngân giọng hát trong những nốt nhạc cao, lại có vẻ gì đó rất tự nhiên. Tôi như chết lặng với giọng hát thô kệch đẹp đẽ của anh. Anh đã biến bài hát thành một bài thơ. Thời điểm đó, tôi đã ước một cách tuyệt vọng, rằng mình có thể tìm thấy cây cầu để vượt qua cơn lũ khó khăn nhất, cơn nước đau buồn nhất trong cuộc đời của riêng mình.

Nhưng chẳng có cây cầu nào cả. Chỉ có cơn lũ dữ dội từ những giọt nước mắt tuôn rơi không thể ngừng lại được.

Khi bài hát kết thúc. Colton chuyển qua một bài hát khác, một bài tôi không biết và anh cũng chẳng nói cho tôi biết tên của nó. Nó nhẹ nhàng, trầm thấp, và mềm mại, một giai điệu tròn trịa được trình diễn với tiết tấu lên và xuống liên tục. Anh ngân nga theo những nốt nhạc, với những nốt bass rung lên sâu trong

cổ họng. Một thứ gì đó trong bài hát xuyên qua còng và lớp áo giáp tê dại quanh nỗi đau của tôi, ẩn tượng và ám ảnh. Bài hát không có lời, nhưng nó lại giống như một bài điệu vắn. Tôi chắc đã không thể giải thích được điều đó, nhưng bài hát toát ra một vẻ đau buồn, như tang tóc, chia ly.

Cổ họng tôi bắt đầu nóng rát, tôi biết lần này mình không thể uống thêm được nữa. Tôi cố, cố nuốt nó xuống cổ, như nôn mửa, nhưng thất bại, dạ dày tôi từ chối nhận thêm bất cứ ngụm rượu nào khác, tôi phun thứ chất lỏng đó ra khỏi miệng. Tôi thấy mình thở hổn hển, rồi một tràng rên rỉ buột ra từ cổ họng.

Colton vỗ tay lên dây đàn để ngăn nó phát ra tiếng. “Nell? Em ổn chứ?”

Giọng anh trở thành giọt nước tràn ly, đẩy tôi đến bờ vực. Tôi nhảy bắn ra khỏi ghế, nhảy lò cò ra bến tàu, bước khập khiễng. Tôi chạy trong tuyệt vọng. Chân giẫm mạnh lên cỏ và tiếp tục tiến về phía trước. Không phải đi về phía ngôi nhà. Không phải đi về phía con đường. Chỉ đơn giản là đi. Tôi muốn đi xa khỏi đây. Đến bất cứ nơi nào. Tôi dừng lại trên bãi cát, nơi bàn chân bắt đầu chìm sâu xuống và trượt. Tôi té ngã, đầu gối khụy xuống, những tiếng nứt vỡ chết nghẹn trong cổ họng, run rẩy trong miệng tôi.

Tôi bò trên cát, kéo lê người đến sát mép nước. Cơn đau bắt đầu rít lên đến cánh tay từ lực ma sát với cát. Chất lỏng lạnh cứng liếm lấy những ngón tay. Nước mắt bắt đầu rơi lăn xuống hai má, nhưng tôi vẫn im lặng. Tôi nghe tiếng chân của Colton lạo xạo trên cát, tôi thấy đôi chân trần của anh chỉ còn cách mình có một bước, những ngón chân anh cong lại bấu vào cát, đu lại trên gót giày cao của anh, rồi lùi xuống khi anh cúi xuống.

“Để tôi một mình”, tôi cuối cùng cũng bật được một vài từ ngữ qua hàm răng đang nghiến chặt.

Anh không trả lời, nhưng cũng không di chuyển. Tôi rít những hơi thở thật sâu theo nhịp, ra rồi vào, chiến đấu, vật lộn để giữ nỗi đau lại bên trong.

“Thôi nào, Nell. Hãy cứ xả hết ra đi.”

“Em không thể.”

“Không ai biết chuyện này cả. Đây sẽ là bí mật của hai chúng ta.”

Tôi chỉ có thể lắc đầu, ném vị của cát đang nằm trên bờ môi. Hơi thở của tôi trở nên tuyệt vọng, rời rạc, phả vào cát sỏi của biển. Tay anh chạm lên xương bả vai của tôi. Tôi vùng vẫy trượt nó ra nhưng tay anh vẫn ở yên đó như thể nó đã trở thành một phần của vai tôi. Sự đụng chạm đơn giản và trong sáng đó giống như ngọn lửa thiêu đốt da thịt tôi, xuyên qua tôi và phá vỡ cánh cổng rào kín tâm hồn tôi. Sau đó, đầu tiên chỉ là một tiếng nấc, rồi một cơn thút thít cuồng loạn và nhanh chóng ập đến. Chỉ sau đó một giây, và rồi, tôi không thể ngừng lại được nữa. Những giọt lệ như một cơn lũ trào ra khỏi khóe mắt, cát chuyển lạnh và hóa thành bùn dưới khuôn mặt tôi, toàn thân tôi run lên từng cơn không thể kiểm soát. Anh không nói với tôi một lời an ủi nào. Anh không cố ghi chặt lấy tôi hay ôm tôi vào lòng. Anh chỉ đặt tay lên vai tôi và im lặng ngồi cạnh tôi.

Tôi biết mình không thể ngừng lại được nữa. Tôi phải thả nó ra thôi, nước tràn bờ đê rồi làm sao có thể ngăn đập được nữa.

Không được, không được. Tôi lắc mạnh đầu, nghiến chặt răng, tôi gượng dậy và rồi lại đổ sụp xuống một cách khổ sở, cánh tay đập xuống cát mang theo trọng lượng cơ thể tạo ra một cơn đau buốt tận xương tủy. Cơn đau giống như một viên thuốc an thần và tôi tham lam chấp nhận nó. Như thể nó là một cú va đập ngăn nỗi đau trong trái tim tôi lại, ngăn nước mắt khỏi rơi lăn lên môi. Tôi thở hổn hển, cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ nhẹ. Tôi buộc mình phải ngẩng lên, đầu tóc rối bù và lấm tấm cát như một kẻ điên, từng lộn tóc rối bù và tôi tả. Colton đứng dậy, nắm lấy cánh tay và đỡ tôi đứng dậy. Tôi lại đổ sụp xuống đất rất mạnh, quá mạnh, và tôi không thể ngừng khóc khi cơn đau dấy lên từ mắt cá chân sưng tấy. Tôi ngã về phía trước, ngã vào lòng Colton.

Anh tóm được tôi, dĩ nhiên.

Người anh có mùi rượu, mùi nước hoa, mùi thuốc lá. Cánh tay anh ôm lấy bờ vai tôi và giữ tôi ở đó. Tiếng nứt vỡ vang lên rồi lại chìm vào trong tôi, càng ngày càng lớn vì cảm giác tội lỗi khi chính bản thân tôi đang tìm kiếm niềm vui và sự thanh thản ở đó, nhưng cũng bị đập tắt bởi cùng một nguyên nhân.

Tôi để mặc cho mình được nghỉ ngơi trên cằm anh, tựa trán vào đó, nhưng chỉ trong một lát. Chỉ một lát thôi. Cho đến khi tôi có thể thở đều trở lại. Nó không có bất cứ ý nghĩa nào khác.

Nó chỉ đơn giản là một khoảnh khắc được thanh thản thôi, Kyle. Tôi phát hiện ra mình đang nói chuyện với anh, cứ như anh có thể nghe thấy những lời tôi nói. Nó chẳng có ý nghĩa gì hết. Em yêu anh. Kyle. Em chỉ yêu một mình anh thôi.

Nhưng ngay sau đó, Colton đẩy tôi ra và nhìn xuống tôi. Vì thế, đương nhiên tôi phải ngẩng lên và bắt gặp ánh mắt anh. Chết tiệt, đôi mắt đó, nó quá dịu dàng, quá tươi sáng, quá xanh, và quá đẹp. Đôi mắt của anh... Chúng nhấn chìm tôi. Chúng hút tôi vào trong màu ngọc Saphia sẫm với màu xanh của hoa ngô và bầu trời, màu xanh dương của băng với quá nhiều những hình dạng màu xanh da trời.

Tôi ngả về phía trước, về phía anh. Tôi thường thức mùi rượu Jameson trong hơi thở của anh, cảm nhận hơi nóng từ làn môi anh, hơi nóng mềm mại và ẩm ướt với sức mạnh tấy trần của đôi môi anh. Nó chỉ là một khoảnh khắc ngăn ngủ khi chúng tôi tiếp xúc với nhau. Một nụ hôn, một khoảnh khắc của sự yếu đuối giống như lực đẩy không thể kháng cự của trọng lực.

Nhận thức về điều đó thui mạnh vào tôi, tát lên tôi, đâm vào tôi như một con dao găm đang đâm vào tim.

Tôi đẩy mạnh người ra khỏi anh, khỏi vòng tay anh, khỏi cái cảm giác thoải mái lâng lâng chết đuối của anh, của đôi môi anh.

“Tôi đang làm cái gì thế này?”, tôi lấp bắp và bước giật lùi tránh xa anh. “Tôi đang làm cái gì thế này? Tôi đang làm cái chuyện khốn kiếp gì thế này?” Tôi quay người lại và khập khiễng bỏ chạy, dốc hết lực để có thể chạy nhanh nhất, tôi không đếm xỉa gì đến sự tỉnh táo của mình, không giữ nổi cảm giác day dứt đang ngày càng tồi tệ, đang ăn dần ăn mòn sự sống của chính tôi.

Colton đuổi theo tôi, vượt qua và chắn trước mặt tôi, ngăn tôi lại bằng cách đưa tay giữ chặt vai tôi. “Chờ đã, Nell. Chờ đã.”

Tôi giật người ra khỏi bàn tay anh. “Đừng chạm vào tôi. Chuyện này... Chuyện này là sai trái. Tôi xin lỗi... Tôi rất tiếc.”

Anh lắc đầu, đôi mắt long lên đầy cảm xúc. “Không, Nell. Chỉ là vô ý thôi. Tôi cũng xin lỗi. Chỉ là một sự vô tình thôi. Nó ồ ồ mà.”

“Nó không hề ồ ồ chút nào”, tôi gần như hét lên. “Làm sao tôi có thể hôn anh khi anh ấy đã chết? Khi người tôi yêu đã rời bỏ tôi mà ra đi? Làm sao tôi có thể hôn anh khi... khi... khi mà Kyle đã...”

“Đây không phải lỗi của em. Tôi đã gây ra mọi chuyện, tôi cũng đã để nó diễn ra. Không phải lỗi của em. Nó chỉ là vô tình thôi.” Anh không ngừng nhắc lại điều đó, như thể có thể nhìn thấy tội lỗi, nhìn thấy gánh nặng vô hình của nhận thức khủng khiếp này.

“Thôi đi!”, những từ ngữ rời khỏi tôi trước khi tôi có thể ngăn nó lại. “Anh thì biết gì chứ! Anh không ở đó! Anh ấy đã chết và tôi...”. Tôi cắt đi hai từ cuối cùng.

Nghĩ đến chúng, biết rằng chúng là sự thật là một chuyện, nhưng nói nó ra lại là chuyện khác, nhất là nói với anh trai của Kyle, người mà tôi mới hôn, lại là chuyện khác.

Bằng cách nào đó anh lại tiến đến gần tôi. Không chạm vào tôi, nhưng chúng tôi chỉ cách nhau có một inch nhỏ bé.

“Chúng ta sẽ không nói về cái hôn đó nữa, được chứ?”, giọng anh nhấn mạnh, kéo dài với niềm tin và sự thấu hiểu.

Tôi lắc đầu, đây là câu trả lời duy nhất của tôi cho rất nhiều việc, “Tôi không thể... tôi không thể... tôi không thể...”.

Tôi chỉ có thể quay người bỏ đi, và lần này Colton để tôi rời đi không hề ngăn lại. Anh dõi theo tôi, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt anh đang dán chặt lên người mình. Tôi có thể cảm nhận rằng anh đọc được suy nghĩ của tôi, anh có thể đào sâu vào tâm hồn bí mật của tôi, nơi tội lỗi và đau khổ đang tàn phá tôi từng giây từng phút.

Tôi tự mình đi về phòng, vào chiếc giường của tôi. Nhắm mắt lại và tất cả những gì hiện ra chỉ là Kyle đang chết dần, hình ảnh đó lặp đi lặp lại như một cuốn phim. Giữa những hình ảnh về hơi thở cuối cùng của Kyle đang dần rời bỏ anh, tôi nhìn thấy Colton. Khuôn mặt anh ngày càng gần hơn, miệng anh đặt lên miệng tôi.

Tôi muốn khóc, muốn hét lên, muốn nức nở. Nhưng tôi không thể. Vì nếu tôi làm thế, tôi sẽ không ngừng lại được nữa. Không bao giờ. Rồi sẽ chỉ có những giọt nước mắt, sẽ là cả một biển nước mắt, tôi sẽ chết trong nước mắt.

Đây chỉ là những giọt máu nóng và mặn rơi ra từ khóe mắt mà thôi. Những giọt máu mặn rơi lên mắt, lên mũi, lên miệng tôi. Không phải nước mắt, vì nếu là nước mắt nó sẽ không thể ngừng được nữa. Đây chỉ là những giọt chất lỏng từ trái tim vụn vỡ của tôi, thoát ra từ những lỗ chân lông trên người tôi mà.

Một núi áp lực, gánh nặng của nỗi đau và tội lỗi... Đó là tất cả những gì tôi có thể cảm thấy. Đó là tất cả những gì tôi có thể cảm nhận lúc này. Tôi biết điều ấy, rằng một ngày nào đó tôi sẽ học được cách trở lại bình thường, một ngày nào đó... để sống, để tồn tại, để có thể xem như tôi vẫn ổn.

Nhưng đó sẽ chỉ là cái ổn ở bên ngoài, ở vẻ bề ngoài da thịt.

Mảnh giấy anh viết vẫn nằm dưới gối. Tôi mở nó ra, nhìn chằm chằm vào đó.

... Từ bây giờ chúng ta sẽ cùng học cách yêu nhau. Anh không quan tâm đến những gì người khác nói. Anh yêu em. Anh sẽ luôn yêu em, dù có chuyện gì xảy ra với chúng mình sau này đi chăng nữa. Anh yêu em bây giờ và trọn đời.

Tôi nhìn thấy giọt nước mắt của mình rơi trên đó, nhuộm màu xanh của nét bút, một hình elip thật đẹp. Một giọt khác trải lên trang giấy, ngay dưới những dòng chữ của anh. Tôi để nó chìm xuống giấy tạo thành một vết bẩn. Những nét xuống của chữ Y trong chữ ký của Kyle được viết nguệch ngoạc bỗng chốc mờ đi và bị xóa nhòa.

Cuối cùng, những giọt nước mắt rơi chậm lại và dừng hẳn, tôi chìm vào giấc ngủ. Tôi mơ thấy một đôi mắt màu nâu pha xanh da trời, mơ thấy một con ma đang ở cạnh tôi, yêu thương tôi, mơ thấy một người đàn ông đầy máu đang ngồi trên cầu tàu, uống whiskey và chơi đàn guitar, mơ về nụ hôn vụng trộm đó. Trong giấc mơ, anh tự hỏi nó có ý nghĩa là gì. Trong giấc mơ, anh trốn vào trong phòng tôi và hôn tôi một lần nữa. Tôi giật mình tỉnh dậy, thấy mồ hôi ướt đầm người. Tôi run rẩy, tôi buồn nôn vì tội lỗi.

6. Chương 6: Rượu Old Man Jack

Hai năm sau

Bên cạnh công viên trung tâm, phía trên chiếc ghế đá, tôi ngồi hát rong với chiếc mũ đựng tiền mặt đặt dưới chân cùng vài đồng tiền mỗi ánh lên màu sáng xanh trên nền mũ nhung nâu. Vài tháng nay tôi đã không làm công việc này. Cửa hàng của tôi quá đông đúc, quá nhiều đơn đặt hàng, quá nhiều những công việc tái xây dựng và tùy chỉnh lại sản phẩm. Nhưng nơi này mới thực sự là nơi tôi được tồn tại - một không gian mở và không có những mong chờ hy vọng. Nơi mà tâm hồn tôi được bay bổng. Giống như buổi biểu diễn hàng tuần của tôi tại quán bar của Kelly. Công việc này không phải vì tiền dù tôi cũng đã kiếm được rất nhiều tiền hợp pháp từ việc đó. Công việc này đơn thuần chỉ vì tôi muốn để âm nhạc đang chảy trong máu mình được tuôn ra theo cây đàn guitar, và để nó ngân lên qua những thanh âm trong cuồng hộng mình.

Tôi điều chỉnh lại những dây đàn và hợp âm cho bài hát tiếp theo của mình. Tôi cúi đầu xuống, nghiêng sang một bên để lắng nghe những âm thanh sâu lắng hoàn hảo. Khi đã nắm bắt được nhịp điệu, đầu tôi lắc lư như đồng tình.

Tôi bắt đầu với bài "I and Love and You" của Avett Brother. Bản nhạc này luôn luôn thành công trong việc thu hút đám đông. Thực sự thì bài hát thu hút đám đông nhiều hơn tôi. Nó là một bản nhạc rực rỡ. Một bản nhạc với những ca từ đầy ý nghĩa. Tôi ngược lên nhìn sau khi hát xong câu đầu tiên và quét mắt qua

vừa hè trước mặt. Một người đàn ông già mặc bộ đồ đi làm, áp điện thoại lên tai, một cái quét mắt khác ngang qua chiếc đồng hồ dây da đắt tiền trên cổ tay người đó; một người phụ nữ trẻ với những lọn tóc vàng lộn xộn, đang nắm chặt tay cậu con trai với khuôn mặt buồn bã, cả hai đều ngưng lại và lắng nghe; một cặp đôi đồng tính nam, hai gã trai trẻ nắm chặt tay nhau, mái tóc bông bênh rục rỏ và đeo những chiếc khăn sặc sỡ; ba cô gái trẻ còn ở tuổi thành niên, cười khúc khích và thì thầm với nhau sau những bàn tay đang bùm lên che miệng, hẳn nhiên cho rằng tôi trông thật dễ thương.

Và em.

Nell.

Tôi có thể viết một bài hát, và tên cô ấy có thể sẽ là tên của bản nhạc. Tôi có thể hát, có thể gảy cây đàn guitar của mình, và cơ thể cô ấy sẽ là giai điệu. Em đang đứng ở phía cuối đám đông, một phần bị che khuất, em dựa lưng lên chiếc đồng hồ đo giờ ở bãi đỗ xe, trên vai đeo một chiếc túi vải chắp vá. Chiếc váy màu xanh nhạt dài đến đầu gối ôm lấy những đường cong trên cơ thể em, mái tóc màu vàng dầu tây xoắn vặn lại thành bím tóc và nằm yên ả trên một bên vai em. Làn da nhợt nhạt của em trông như màu ngà voi, hoàn mỹ và như đang cầu xin được ai đó vuốt ve, được ai đó dịu dàng hôn lên đó.

Tôi không phải là một vị thánh. Tôi đã quan hệ với rất nhiều những cô gái khác kể từ lần đó, nhưng họ không đủ. Họ không phải là người mà tôi cần. Chưa bao giờ tôi có thể gắn bó được với ai quá lâu.

Giờ thì, cô ấy đang ở đây. Tại sao lại như thế? Tôi đã cố gắng vất vả thế nào để cố quên em, nhưng giờ khuôn mặt em đang ở đây, đôi môi em, cơ thể em, loáng thoáng xuất hiện bên dưới bộ váy đen ướt nhẹp... Em ám ảnh tôi.

Em đang cắn môi giữa hai hàm răng, lo lắng điều gì đó, đôi mắt màu xanh lục xám dán lên tôi ngồi trên băng ghế. Khỉ thật. Vì vài lý do nào đó tôi không thể hiểu nổi, thói quen đó, thói quen cắn môi của em... Tôi không thể dời mắt khỏi nó được. Tôi muốn ném quách cây đàn đi và tiến về phía em, áp đôi môi đầy đặn đến hoàn hảo đó lên môi tôi, gặm nhấm nó và không bao giờ buông ra nữa.

Tôi gần như đông cứng lại khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên, nhưng tôi đã kiểm soát được. Tôi bắt được cái nhìn của em, và tiếp tục chơi đàn.

Tôi đang hát bài hát này cho em, khi chạm đến những giai điệu cuối cùng. "I and Love and You".

Em biết điều đó. Em nhìn thấy nó trong mắt tôi. Thật quá mức điên rồ khi hát bài hát này cho em nghe, nhưng tôi không thể ngưng lại. Tôi dõi theo đôi môi em đang chuyển động, hát từng từ cùng với tôi. Ánh mắt em đang đau đớn và ám ảnh.

Người đứng trước mặt em rời đi, tôi thấy túi đựng đàn guitar đang nghỉ ngơi trên đùi em, thân đàn tròn trịa dựng trên vỉa hè, bàn tay em đang giữ đỉnh đàn. Tôi không hề biết rằng em cũng chơi guitar.

Bài hát kết thúc cũng là lúc đám đông bắt đầu dời đi, vài người bỏ lại cho tôi những đồng một đồng và năm đồng. Người đàn ông doanh nhân - vẫn đang nói chuyện điện thoại - bỏ lại cho tôi năm mươi đồng cùng tấm card visit cho biết ông ta làm trong một hãng thu âm và sản xuất nhạc. Tôi gật đầu với ông ta, ông ta gơ cánh tay ra ám hiệu mang ý nghĩa "Gọi cho tôi". Có thể tôi sẽ gọi cho người đó. Cũng có thể không. Âm nhạc là để giải bày, không phải một vụ làm ăn.

Em tiến đến gần tôi, nhấc đầu gối và nâng cây đàn guitar lên, trượt vào băng ghế ngồi cạnh tôi. Mắt em không rời khỏi tôi ngay cả khi đã ngồi xuống, mở túi đựng đàn, rút ra một nhạc cụ cổ điển xinh đẹp mang hiệu Taylor. Em lại cắn môi và gảy một vài dây đàn, gõ nhẹ lên thân thùng, bắt đầu ngân điệu "Barton Hollow".

Tôi bật cười dịu dàng, nhận ra nỗi đau chưa bao giờ rời khỏi em. Em đã mang nó bên mình từ khoảnh khắc đó đến giờ. Tôi bắt đầu hòa cùng với điệu nhạc của em, rồi tôi hát. Những ca từ rời khỏi tôi một cách dễ dàng, nhưng tôi hầu như không nghe được chính mình đang hát. Em chơi điệu nhạc một cách đơn giản và điệu nghệ, nhưng rõ ràng là em đã không chơi bản nhạc này một thời gian rất lâu. Thỉnh thoảng mắt em vẫn liếc xuống những ngón tay trên phím đàn khi chuyển qua phần hợp âm, và có một vài nốt em gảy sai. Nhưng giọng em... nó tinh khiết một cách ma mị, nó êm dịu và trong suốt, ngọt ngào.

Chúng tôi thu hút được một đám đông khủng khiếp. Hàng chục người. Tầm nhìn của chúng tôi tới con phố phía trước bị những thân hình chắn ngang khóa lại. Tôi có thể nói rằng em đang cảm thấy không thoải mái với sự chú ý đó. Em bắt chéo chân, thả mình vào nhịp điệu, lắc lư đầu như thể em ước gì có thể trải xuống để có thể ẩn mình phía sau nó. Em trượt một âm, hụt mất một nhịp. Tôi xoay người sang để nhìn vào mắt em, khóa lại những ánh mắt và gập đầu với em, chậm rãi và nhấn mạnh nhịp strum. Em thở sâu, ngực phập phồng phía sau cây Taylor, và tìm lại được nhịp điệu hòa chung cùng tôi.

Cuối cùng thì bài hát cũng kết thúc, nhưng quá sớm. Tôi đã nửa mong em đứng dậy, cất cây đàn đi và biến mất mà không cần nói lời nào, chỉ cần em ra đi một lần nữa, bí ẩn như cách em xuất hiện. Nhưng em đã không làm thế. Cảm ơn Chúa vì điều đó. Em chỉ liếc quanh đám đông, căn môi mình rồi liếc nhìn tôi. Tôi chờ đợi em, bàn tay em áp lên thân đàn phẳng lặng.

Em hít một hơi thật sâu, gảy gảy những dây đàn. Em ngồi yên như thể đang quyết định điều gì đó, rồi gập đầu với chính mình, một hành động nhanh và dứt khoát như muốn nói: “Rồi, tôi bắt đầu làm đây”. Và em bắt đầu đánh một điệu mà tôi chắc là mình biết, nhưng không thể xác định được là điệu gì. Rồi em cất tiếng hát. Và lại một lần nữa, sự nhạt nhòa trong cách chơi guitar của em bị tan biến bởi giọng hát đẹp đến sững sờ. Em hát bài “Make You Feel My Love” của Adele. Nguyên bản của nó là một bản nhạc đơn giản và đầy sức mạnh, chỉ có tiếng piano và giọng hát độc đáo của Adele. Nhưng khi Nell hát, em nâng nó lên và biến tấu nó đi, khiến nó trở nên ám ảnh và buồn bã, giai điệu giống như một bản nhạc đồng quê. Em hát nhỏ, gần như thì thầm những ca từ.

Và em đang hát nó cho tôi.

Điều này thật vô nghĩa. Nhưng em vẫn nhìn tôi khi hát, và tôi có thể nhìn thấy những nỗi đau cùng tội lỗi dài đằng đẳng hàng năm gắn chặt trong cái nhìn của em.

Em vẫn đang tự kết tội chính mình. Tôi biết em đã làm thế, và tôi từng hy vọng thời gian sẽ khiến vết thương trong em lành lại, nhưng chỉ cần nhìn em là tôi biết em vẫn mang trong lòng gánh nặng đó.

Xung quanh cô gái này chỉ có bóng tối. Tôi gần như không muốn để bản thân dính dáng đến người con gái này chút nào. Cô ấy sẽ khiến tôi bị tổn thương. Tôi biết điều đó. Tôi có thể linh cảm trước và cảm nhận nó đang đến. Trái tim cô gái đó là những nỗi đau, những vết nứt, những mảnh vỡ của tâm hồn. Nếu không cẩn thận có lẽ chính tôi sẽ bị những mảnh vỡ đó cắt phải.

Tôi không thể hàn gắn được cô ấy, tôi cũng biết cả điều này nữa. Tôi sẽ không cố thử làm điều đó. Tôi biết vì tôi cũng từng được rất nhiều cô gái ngoan hiền tử tế ở bên cạnh, họ đã nghĩ rằng có thể cứu rỗi được tôi.

Tôi cũng biết tôi sẽ không thể tránh xa em. Tôi đang bầu vịu lấy em và chấp nhận để da thịt mình bị cắt. Tôi có thể chịu đựng được nỗi đau. Tôi sợ gì việc tâm hồn và thể xác mình chảy máu cơ chứ.

Tôi để em hát. Tôi không hát cùng em, chỉ muốn để em được phiêu trong khoảnh khắc của mình, để em được sở hữu nó. Đám đông huýt sáo và vỗ tay, tung những đồng đô la vào trong chiếc túi đựng đàn guitar đang mở của em.

Giờ thì em ngồi đó, chờ đợi và quan sát. Đến lượt tôi. Tôi biết em phải chọn bài hát của mình thật cẩn thận. Ở đây, lúc này, chúng tôi đang vẽ ra một đoạn đối thoại. Chúng tôi giao tiếp với nhau bằng âm nhạc, thảo luận trong những nốt hợp âm, giai điệu và tên bài hát. Tôi gảy những tiếng đàn vô nghĩa và suy tư. Và rồi ý tưởng cũng nảy ra trong đầu.

“Can’t Break Her Fall” của Matt Kearney. Bài hát như được viết cho tôi. Nó là một bài hát độc đáo, một bài hát ghi dấu ấn trong bất cứ người nào nghe nó. Và tôi biết em sẽ nghe tôi, nghe những gì tôi muốn nói với em trong khi tôi hát. Nửa hát, nửa đọc. Ca từ của bài hát là một câu chuyện sống động và mạnh mẽ đến thế. Bỗng nhiên tôi thấy em và tôi trong đó.

Em lắng nghe chăm chú. Ánh nhìn từ đôi mắt xanh lục xám của em cứng lại, hàm răng trắng cắn mạnh lên đôi môi. Ồi. Em đã nghe tôi. Tôi bắt được sự run rẩy trong tay em khi em cất chiếc guitar vào túi, kéo khóa lên và đóng nó lại, cổ không vấp ngã khi tháo chạy khỏi tôi. Mái tóc tết trải lên lưng em, nảy qua nảy lại giữa hai bắp vai, bắp chân em lấp lánh màu trắng nhạt trong ánh mặt trời New York. Tôi để em ra đi, kết thúc bài hát, thêm hai điệu nhạc nữa, nhấn nút đóng nắp hộp guitar lại và chạy theo sau em. Tôi chạy ngang qua con phố, qua những chiếc xe tải màu vàng vang lên tiếng còi xe sốt ruột, qua thành phố ồn ào

xuống một trạm tàu điện ngầm. Em đang quét chiếc thẻ lần nữa, nhưng những chiếc cửa quay không nhúc nhích khiến em lăm bằm chữ rửa. Mọi người đang xếp thành hàng dài sau lưng chúng tôi, nhưng rõ ràng là em chẳng hề hay biết đến họ, về tôi - người chỉ cách em có vài inch ngắn ngủi. Em hất đầu lên thôi không loay hoay nữa và hít một hơi thật sâu. Vào khoảnh khắc đó, tôi vươn tay qua người em, dùng thẻ của mình để quẹt và nhẹ nhàng đẩy em qua cánh cổng. Em nghe lời tôi như thể đang bàng hoàng, em để tôi cầm cây đàn guitar của em và trượt nó đeo lên vai, chỉ còn giữ chiếc hộp cứng đựng đàn trên tay. Bàn tay còn lại được tự do áp lên lưng dưới của em, đẩy em lên tàu điện đang chờ. Em không nhìn tôi, không tự đặt câu hỏi rằng đó là tôi. Em chỉ là biết điều đó. Em vẫn thở sâu một cách đều đặn, tập trung vào chính mình. Tôi để em thở, để cho sự im lặng kéo dài. Em sẽ không quay người lại nhìn tôi, dựa về sau, dù chỉ rất nhẹ, nhưng lưng em đang cọ lên ngực tôi. Em không dựa người vào tôi, mà chỉ cho phép một sự gợi ý đụng chạm nhẹ nhàng.

Em xuống tàu sau một vài trạm dừng, tôi bước theo em. Em bắt một tuyến khác và chúng tôi lại tiếp tục im lặng. Em không hề nhìn vào mắt tôi từ khi chạy khỏi chiếc ghế đá ở công viên Central Park. Tôi đã đứng phía sau em, và chỉ đi theo em. Tôi theo sau em đến một căn hộ trong tòa nhà ở Tribeca, theo em đi lên những bậc cầu thang vang vọng, cố không để mắt mình nhìn chằm chằm vào mông em đang đánh qua đánh lại khi em bước từng bước lên cầu thang. Nhưng mà, thật quá khó để có thể không làm như thế. Đó thực sự là một cặp mông đẹp, tròn căng và mẩy một cách khiêu khích dưới lớp vải cotton mỏng của chiếc váy chống nắng.

Em mở cửa nhà số 314, dùng móng tay đẩy nó ra và đi thẳng vào bếp, không nhìn lại để xem liệu tôi có còn lẻo đẻo theo sau em một cách vô duyên nữa hay không. Tôi đóng cửa lại sau lưng mình, đặt cây đàn của em lên sàn dưới công tắc đèn, ngay phía trong cửa ra vào, bên cạnh một chiếc bàn hình vuông nhỏ bé với những bản nhạc và sách học đàn xếp chồng lên nhau cùng những gói nylon đựng dây đàn. Chiếc túi của tôi được yên vị trên sàn, bên cạnh lối ra vào cửa bếp đang mở. Tôi quan sát em giật một cái thùng cạnh tủ lạnh, lôi ra một chai Jack, vặn mở nắp và ném nó lên trên kệ bếp. Năm tay em bắt đầu lắc và nghiêng chiếc chai lên miệng, tu ba lần, mỗi lần đều là một hơi dài và lâu. Chết tiệt. Em đặt vỏ chai xuống một cách thô bạo, chống hai tay lên kệ bếp, đầu gục xuống giữa, một chân duỗi ra sau, chân còn lại gấp xong sát vào kệ trong tư thế vươn chân của một vận động viên điền kinh. Em rùng mình trong một hơi thở, đứng thẳng người trở lại, lau đôi môi bằng mu bàn tay. Tôi băng qua khoảng cách giữa hai người, không bỏ lỡ tiếng nghẹn ngào của em khi tôi đến gần. Em ngừng thở khi đôi tay tôi vươn qua vai em và chụp lấy chiếc chai, đưa nó lên môi rồi tu ba hơi y hệt em. Nó đốt cháy cổ họng tôi, một nỗi đau quen thuộc.

Cuối cùng em cũng quay người, rút sang đứng ở rìa kệ bếp, nhìn chằm chằm vào tôi, mắt em mở to tìm kiếm. Em trông như thể một nhân vật hoạt hình với đôi mắt mở to đầy cảm xúc và sâu hun hút. Tôi muốn hôn em đến khựng khiếp nhưng tôi không làm thế. Tôi thậm chí còn chẳng đụng vào em, dù chỉ cách em có vài inch. Tôi giữ chai rượu bằng một tay, tay còn lại tựa lên kệ bếp bên cạnh khuỷu tay em.

“Sao anh lại ở đây?”, em hỏi. Giọng em như thì thầm đáng ghét, giống như bị đối chọi bởi whiskey.

Tôi nở một nụ cười nhếch mép. “Ở nhà em sao? Hay ở New York?”

“Ở nhà tôi. Ở New York. Ở trong cuộc đời tôi. Ở đây. Tại sao anh lại ở đây?”

“Tôi sống ở New York. Tôi ở đây từ khi tôi mới mười bảy tuổi. Tôi ở trong nhà em vì tôi đã đi theo em từ Central Park”

“Nhưng vì sao?”

“Vì chúng ta chưa xong buổi nói chuyện.”

Em chun mũi trong bối rối, một cử chỉ thật ngốc nghếch và đáng yêu. Hơi thở như giạt lên trong lồng ngực. “Nói chuyện á? Chúng ta còn chẳng nói với nhau một từ nào cơ.”

“Vẫn là một cuộc trò chuyện.” Tôi đưa chai rượu lên miệng và hớp một ngụm khác, cảm giác ruột gan như bị giầy vò.

“Về cái gì cơ?”

“Em nói tôi nghe xem nào.”

“Tôi không biết.” Em lấy cái chai từ tay tôi, đưa lên môi uống tiếp, sau đó vặn nút chai lại rồi đẩy nó ra xa. “Về... cái đêm hôm đó...trên cầu tàu sao?”

Tôi nhún vai, vặn cổ sang hai bên, “Đại loại thế, nhưng không hẳn là thế.”

“Vậy anh nghĩ chúng ta sẽ nói với nhau về chuyện gì chứ?”

“Về chúng ta.”

Em nghiêng người về phía tôi, đầu nghiêng sang một bên khiến đuôi tóc rũ xuống lúc lắc giữa không trung. “Không có chúng ta nào ở đây cả. Không bao giờ và sẽ không bao giờ có.”

Tôi không trả lời lại câu nói của em, vì em nói đúng. Nhưng cũng nói sai. Giữa chúng tôi rõ ràng có một “chúng ta” nào đó tồn tại. Em chỉ là vẫn chưa nhìn ra nó. Em khước từ nó vì nhìn từ khía cạnh nào thì nó cũng là một chuyện sai trái. Tôi là anh trai của người yêu em, người đã mất cách đây hai năm. Em chẳng biết gì về tôi. Tôi là một thứ gì đó xấu xa dành cho em. Em vẫn còn ở tuổi vị thành niên và tôi không nên khuyến khích em uống những chất kích thích. Em rõ ràng đang sử dụng loại rượu “Old Man Jack” để đối mặt với nó, tôi quá hiểu em. Nhưng em mới chỉ hai mươi tuổi, một độ tuổi quá trẻ để uống rượu kiểu như thế này, tu ừng ực từng chai cứ như thể một tên nghiện rượu đang chết khát.

Em kết thúc việc tháo từng lọn bím tóc và rũ tung ra, chải nó bằng những ngón tay. “Anh nên đi đi”, em nói và biến mất phía sau phòng ngủ. Tôi nghe tiếng loạt xoạt cởi đồ và tiếng vải rơi xuống đất. “Tôi có tiết học bây giờ.”

Tôi đúng là một tên khốn vô liêm sỉ. Tôi biết thế, vì chỉ có những tên khốn vô liêm sỉ mới có thể đi vòng qua kệ bếp để nhìn vào phòng em khi em đang thay đồ. Cái điều mà tôi đang làm lúc này. Em vẫn đang đóng chốt khóa bộ đồ lót đồng bộ màu hồng với những chấm bi màu đen. Em quay lưng về phía tôi, cặp hông căng dẹt tròn trịa nổi bật hoàn hảo trong chiếc quần lót ngắn. Ôi lạy Chúa, lạy Chúa. Em cảm nhận được sự hiện diện của tôi, ngoảnh đầu lại và nhìn tôi chằm chằm.

“Này, anh đúng là một tên vô loại đấy.”

“Đáng lẽ em nên đóng cửa phòng mới đúng.”

“Tôi đã bảo anh rời đi.” Em vươn tay mở ngăn kéo và lấy ra một chiếc quần jean, xỏ chân vào ống.

Cảnh tượng một cô gái đang mặc đồ cũng hot chẳng kém gì khi xem cô ấy cởi đồ.

“Nhưng tôi đã không bỏ đi và em biết điều đó.”

“Tôi không nghĩ là anh lại có thể ngang nhiên xem tôi thay đồ như thế. Kể vô loại khốn kiếp”.

Tôi cười với em, nụ cười mà bạn bè tôi gọi là Sát thủ tụt quần. “Tôi không phải một tên vô loại. Tôi chỉ yêu nghệ thuật thôi.”

Em cười nhếch mép nói, “Trơn tru lắm, Colton. Rất trơn tru”.

Tôi lại cười. Chưa có ai trên đời này từng gọi tôi là Colton. Không một ai. Tên tôi là Colt. “Đó không phải là một lời nói dối, cưng ạ. Đó là sự thật.” Tôi bật cười hết công suất trong khi tiến về phía em.

Em ghen lời, tay nắm chặt chiếc áo phông màu xanh da trời đến nổi nổi rõ các khớp ngón tay. “Anh muốn làm gì?”

Tôi không trả lời mà tiếp tục tiến về phía em, từng bước, từng bước một đầy chủ ý. Tôi thấy mình như một con thú đang đi săn mồi, một con sư tử đang rình rập thức ăn. Mắt em mở to trông như chú nai con đang ngỡ ngàng. Mũi em phập phồng, hai tay vặn vào chiếc áo, ngực em cũng phập phồng theo những hơi thở sâu, sưng lên trực nhảy ra ngoài. Chúa ơi, tôi ước gì chúng thoát khỏi cái nơi tù túng đó. Giống như tôi nói, vô lại. Em chỉ đứng trong một căn phòng nhỏ bé. Căn phòng với khoảng trống vừa đủ cho một chiếc giường và tủ quần áo. Tôi còn cách em có vài inch, và nếu nhìn xuống, tôi có thể thấy rõ hai núm ngực của em. Trường hợp xấu nhất là tôi sẽ trở thành đích đến của một đồ vật bằng sứ nào đó và nó sẽ vỡ tan tành. Nhưng tôi không làm thế. Tôi nhìn vào mắt em, để mặc nỗi khao khát nguyên thủy của mình, sự ngọt ngào sôi sục thềm muốn hiện lên trong ánh mắt khi tôi vươn tay qua em. Bàn tay tôi đặt lên vai em, lướt qua đó, ngay cạnh dây áo ngực của em khi tôi nắm tay vào mép cửa. Giờ thì tôi đã rất gần. Hai bầu ngực em

đang áp lên ngực tôi, cánh tay tôi chạm lên cả vai và tai em. Mắt em nhắm nghiền, phá vỡ sự kết nối giữa hai chúng tôi, và tôi nghe thấy hơi thở của em dồn dập. Em trông có chút héo hon, vẻ căng thẳng toát ra từ em, và em nghiêng đầu dựa lên cánh tay tôi.

Mắt em bỗng bừng mở, sáng bừng như quyết tâm hồi sinh, em đứng thẳng người dậy để không phải chạm vào người tôi nữa. Tôi kéo cánh cửa đóng lại giữa hai chúng tôi. Chỉ trước khi bước khỏi cửa nhà em, tôi để lại một tấm card visit từ trong ví, đặt nó lên bàn, phía trên túi dây đàn. Tôi đóng cửa lại với một tiếng ồn ào cố ý để em có thể biết rằng tôi đã rời đi.

Quãng đường quay trở lại nhà tôi bằng tàu điện ngầm và đường dành cho người đi bộ ở đại lộ Queen thật dài, đủ dài để tôi có thời gian tự vấn bản thân rằng chính xác thì tôi đang để mình dính dáng vào cái thứ quái quỷ gì thế này. Nell là một bản tin tồi tệ. Cô ấy có cả một con tàu đầy hành lý và tổn thương trong một quãng thời gian rất dài. Và tôi cũng thế.

Tôi quăng cây đàn guitar lên giường và đi xuống lầu, đến cửa hàng. Đặt điện thoại vào dock, bật bài “Stillborn” của Black Label Society đủ to để kéo mọi suy nghĩ ra khỏi đầu khi ném mình quay trở lại với tòa nhà 396 tôi đang xây lại. Nó được dành cho một chiếc Camaro cổ điển từ những năm 69, cái thứ chả có ý nghĩa gì với tôi cho đến khi Nell xuất hiện. Để rồi tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là chiếc Camaro của Kyle, cái thứ mà tôi đã phải khôi phục từ một đồng sắt gỉ để nó có thể quay trở lại tình trạng khá khảm hơn, và rồi bỏ nó khi tôi chuyển đến sống ở nơi này.

Tôi yêu chiếc xe đó, thật đau đớn biết bao khi phải bỏ nó lại, nhưng bố tôi là người đã mua chiếc xe đó, vì thế tôi không thể mang nó theo. Mặc kệ rằng mỗi đồng penny của các bộ phận của nó là tiền tôi bỏ ra, hoặc tôi đã phải tốn bao nhiêu mồ hôi, công sức, thậm chí đổ cả máu để khôi phục lại nó. Tiền mua xe là của bố, và nếu tôi chuyển đến New York thay vì xuất hiện ở Harvard, thì cái mà tôi đang đi được cũng chẳng có gì ngoài chính bản thân mình. Đó là thỏa thuận giữa hai bố con.

Ít nhất thì Kyle đã chăm sóc cho nó.

Tôi khịt mũi khi nghĩ tới những kỳ vọng của bố rằng tôi sẽ đến học ở Harvard. Ông thực sự đã nghĩ rằng việc đó sẽ xảy ra. Nực cười đến chết tiệt. Thậm chí đến cả bây giờ, khi mười năm trời đã trôi qua, tôi vẫn không hiểu nổi bố tôi đã nghĩ gì nữa. Harvard với tôi hợp nhau chẳng khác gì một con bò ngồi trong cửa hàng đồ sứ.

Tôi lại nghĩ đến Nell. Chà nhám những chiếc vòng là một công việc bận bịu và buồn chán, vì thế dĩ nhiên là tôi chẳng thể nào mà không nghĩ đến em. Nghĩ đến giọng hát ngọt ngào trong suốt của em, nghĩ đến đôi mắt màu xanh lục xám và cơ thể đẹp đến chết người của em. Chết tiệt thật, tôi gặp rắc rối rồi đây. Đặc biệt là khi tôi nghĩ đến những nỗi đau sâu xa ẩn chứa trong đôi mắt em, trong cái cách em uống whiskey đến tuyệt vọng đó, như thể em muốn làm bạn với tình trạng tê cứng, như thể cảm giác nóng rất đến cháy bỏng giống với khoảnh khắc được nghỉ ngơi mà em đang chờ đón. Tôi biết nỗi đau đó, và tôi muốn lời nó ra khỏi con người em. Tôi muốn biết mọi suy nghĩ của em, muốn biết cái quái gì đang ám ảnh em. Ý tôi là, dĩ nhiên tôi biết mọi thứ. Kyle đã chết, và em là người chứng kiến điều đó. Nhưng cũng không thực sự là thế. Một điều gì đó đang chi phối em. Điều gì đó đang gặm nhấm em, một tội lỗi nào đó. Tôi muốn biết đó là cái gì, để tôi có thể giúp em bào chữa cho nó. Cái thứ mà dĩ nhiên là vô lý, không thể xảy ra, ngu ngốc và phi lý.

Tôi đặt mảnh giấy nhám 400 grit xuống rồi xem xét chiếc vòng, phát hiện ra nó vẫn chưa được như mình mong muốn. Tôi tiếp tục với phần đầu và những thứ này, cũng tương tự, chỉ khiến sự chú ý của tôi lại chạy đi lang thang. Suy nghĩ của tôi tiếp tục tự do trở lại với khoảnh khắc em tựa đầu lên cánh tay tôi chỉ trong một giây ngắn ngủi, như thể em đang ước rằng có thể để mặc kệ mọi thứ, ước rằng em có thể dựa lên tôi lâu hơn. Nhưng em đã không làm thế, tôi chẳng có cách nào ngoài việc tôn trọng em về điều đó, thậm chí khi tôi biết rằng khả năng kiểm soát của em đang mất dần đi, thay vào đó là sự run rẩy và mất chủ động do rượu.

Một ngày nào đó, sớm thôi, những dầm cầu sẽ sụp đổ, và thế giới của em cũng sẽ vỡ vụn. Tôi biết mình sẽ phải ở đó khi mọi thứ diễn ra.

7. Chương 7: Những Vết Cắt

Một tuần sau

Ngồi trên chiếc ghế cao trong một quầy bar có cách trang trí kỳ lạ giữa thị trấn, tôi gảy những dây đàn và chơi một bản nhạc nguyên bản. Chẳng ai thèm lắng nghe, nhưng tôi không quan tâm đến điều đó. Đối với tôi, chơi đàn vì tình yêu dành cho âm nhạc và để có cơ hội được cảm nhận những nốt nhạc bay bổng, giải thoát tâm trí và chạm vào trái tim là đủ lắm rồi. Trở lại chủ đề chính, vẫn có một người trong quán lắng nghe: Một người phục vụ - cô gái tôi quen rất lâu trước đó, rồi bất ngờ gặp nhau một vài lần từ mấy tháng trước. Chúng tôi không thực sự hợp nhau lắm vì thể mối quan hệ này trở thành một mối tình bằng hữu kỳ lạ. Cô nàng mời tôi về chơi nhạc cho quầy bar vào các buổi tối thứ Năm, bù lại tôi nhận được hàng trăm đô la cùng với đồ uống miễn phí và một vài lời tán tỉnh vô hại không bao giờ đi xa hơn nữa. Tên cô nàng là Kelly. Một cô gái xinh đẹp và tài giỏi khi ở trên giường, một cô gái hài hước có thể pha rượu Jack vào Coca để biến nó thành một ly cocktail ngon vô đối. Phải nói thêm rằng chúng tôi chưa từng dẫn nhau vào phòng ngủ và cũng chưa bao giờ thực sự định nghĩa về mối quan hệ này, nó có thể nhiều hơn tình bạn... nhưng cũng chưa hẳn là tình yêu. Nhưng chúng tôi thích làm bạn bè, cũng như những giờ phút đầy ắp tiếng cười bên nhau. Vậy nên, lúc này đây, cô ấy là người duy nhất nghe tiếng tôi đàn, và tôi chơi bản nhạc này là dành cho cô ấy. Nói thực lòng thì bản nhạc này chính xác là dành riêng cho Kelly, bài hát nói về người con gái có mái tóc đen dài óng ả cùng cặp mắt màu nâu tươi sáng, làn da màu cà phê cùng nụ cười ngọt ngào, và một thân hình bốc lửa, người chẳng bao giờ có thể trở thành gì khác hơn ngoài một người bạn. Một bài hát kỳ lạ, một loại nhạc thể hiện nỗi cô đơn và buồn bã nhưng lại có tiết tấu vui tươi nhộn nhịp.

Thế rồi người đó bước vào trong quán. Tôi bất thần gảy sai một nốt nhạc. Kelly cau mày nhìn tôi từ trên quầy bar, ánh mắt cô nàng dõi nhìn theo ánh nhìn của tôi, mắt mở to. Cô nàng nhếch mép cười như thể biết tôi đang nghĩ gì. Nell đang bị một đám người vây kín. Bốn cô gái trông có vẻ như chị em sinh tư hoặc gì đó tương tự thế. Họ sở hữu những mái tóc vàng giống hệt nhau được cột đuôi ngựa, ngực sưng lên một cách ngu ngốc. Họ mặc quần tập yoga và mang theo những chiếc ví xách hiệu Coach. Mỗi cô nàng đều mang theo một anh chàng làm tay vịn, họ cũng gộp lại thành một nhóm giống nhau, những gã thanh niên với hình xăm thổ dân bộ lạc dờ hơi trên các mũi cơ bắp, những cặp mắt vô hồn và vẻ mặt vĩnh viễn vào tự mãn. Những gã này đặt tay lên các cô gái của bọn chúng với vẻ sở hữu chắc nịch, và các cô nàng kia xem chừng cũng đang rất hứng thú với việc đó.

Nell cũng có một tay vịn cho riêng em, điều này khiến tôi cảm thấy bực bội. Gã to lớn. Ý tôi là, tôi đã to con rồi mà gã này còn to hơn cả tôi. Mắt hấn cũng không hề vô hồn. Chúng nhanh nhẹn, sắc bén và hút hồn. Gã đã có được cô nàng nóng bỏng nhất đêm nay, hẳn biết điều đó và muốn ai đó thử xê dịch vớ vẩn một tý xem, sẽ chết ngay với hấn.

Tay hấn đặt ở phía dưới lưng em, thực ra thì là, trên mông, ôm trọn lấy nó khi dẫn em vào sàn. Tôi thấy ghen tuông, rồi giận dữ. Cái thứ cảm xúc ngu xuẩn.

Điều này thật tệ.

Tôi sẽ kết thúc cuộc đời mình trong tù. Tôi cố dùng âm nhạc để làm lắng dịu cơn giận dữ nhưng hầu như không có tác dụng. Kelly đưa một ly Jameson cho nữ phục vụ gửi đến tôi. Tôi nhắc ly rượu và gật đầu với cô ấy. Kelly đưa tay ra dấu hỏi tôi có ổn không. Tôi có ổn không ư? Tôi gật đầu, nói dối.

Tôi không hề ổn một chút nào. Tôi thực sự, thực sự đang cảm thấy tồi tệ. Tôi sẽ gây lộn trong tối nay. Tôi sẽ bị đau, và Nell sẽ nổi giận, rồi Kelly cũng sẽ nổi giận.

Tôi nên rời khỏi đây. Tôi chẳng nợ Nell bất cứ thứ gì. Tôi cũng chẳng có được em. Tôi chưa từng tuyên bố em là gì của tôi. Chắc chắn rồi, em chưa bao giờ nói đến bất cứ điều gì về một người bạn trai, nhưng mà trên thực tế thì tôi và em không nói chuyện nhiều với nhau, tôi cũng chưa từng hỏi em. Tôi chưa từng nghĩ đến điều này.

Tôi bắt đầu chơi bản “Come On Get Higher” của Matt Nathanson vì tôi có thể chơi bản này mà không cần phải suy nghĩ. Tôi chỉ quan sát em và chờ đợi. Em sẽ nhận ra ai đang hát bất cứ lúc nào, và đó sẽ là khi

mọi việc trở nên thú vị.

Gã đó đẩy em một cách thiếu kiên nhẫn về phía quầy khiến em phải gấp lưng và xoay người để thoát khỏi sự đụng chạm của hắn. Tôi không thể nhìn thấy môi em để đọc xem em đang nói gì, nhưng tôi có thể tưởng tượng được. Em đang cố bước khỏi hắn, nhưng hắn tiếp tục theo sau và vòng tay ôm lấy vai em, kéo về một bên và cúi xuống thì thầm điều gì đó lên tai em. Hắn đã nói cái quái gì mà khiến em phải cứng người nhưng lại ngằm đồng ý và yên vị bên cạnh hắn. Tôi nhìn lên khuôn mặt em và thấy em không vui, nhưng theo một cách nào đó, lại là sự nhẫn nhịn lâu ngày. Điều này chẳng có gì mới mẻ.

Và nó chỉ khiến cho cơn giận dữ của tôi bùng phát mãnh liệt hơn.

Tôi chấm dứt bản nhạc, quyết định bước lên sân khấu. Tôi hắng giọng vào micro và làm một bài giới thiệu. Thường thì tôi chỉ chơi đàn và hát không cần bất cứ loại nghệ thuật nào khác trên sân khấu, đặc biệt là khi không có ai thực sự chú ý, nhưng lần này là một ngoại lệ.

“Chào các bạn. Tôi hy vọng các bạn sẽ có một buổi tối thật sự tuyệt vời. Đương nhiên là tôi cũng thế. Tôi là Colt. Tôi chuẩn bị chơi một bản nhạc được phối giữa bản cover và bản gốc”. Em xoay người về phía giọng nói của tôi như thể bị kéo bởi một sợi dây vô hình. Mắt em mở to và em đang nín thở. “Nhân tiện, đây là bài hát của Matt Nathanson mà tôi vừa hát xong. Nếu như có ai đó trong số các bạn không biết về âm nhạc của Matt thì nên một lần thử lắng nghe. Ông ấy là một người tuyệt vời. Dù thế thì bản nhạc tôi sắp chơi đây lại là một bản cover khác nữa. Đó là bài ‘I Won’t Give Up’ của Jazon Mraz.”

Bài hát này hơi cao hơn giọng tôi một chút nhưng tôi vẫn hát được. Tôi không dời mắt khỏi em, sau đó, khi tôi đã có được một lý do thực sự để hát thì đám đông bắt đầu tập trung chú ý. Có lẽ điều gì đó trong giọng hát của tôi đã thay đổi, nhưng đám đông bắt đầu ngừng trò chuyện để lắng nghe, những cái đầu quay lại nhìn về phía tôi.

Tôi không chắc em có còn thở hay không. Em vẫn bị giữ chặt dựa lưng lên chiếc áo sơ mi sần gạch của gã, và ngày càng trở nên thiếu kiên nhẫn. Em vận người để có thể thoát khỏi hắn nhưng hắn kìm lại. Cuối cùng em phải thúc cùi chỏ thật mạnh về đằng sau, lên người hắn, hắn mới để cho em rời đi với một cái cau mày. Tôi thấy em biến mất vào phòng tắm. Khi em quay lại, em lau miệng bằng mu bàn tay, tôi biết chính xác em đã làm gì ở trong đó. Mắt tôi không dời khỏi em dù tôi đã hát thêm vài bài hát nữa. Cuối cùng thì tôi cũng phải nghỉ giải lao, vì thế tôi nói lời cảm ơn với đám đông và bước khỏi sân khấu. Em đang cố lờ tôi đi, nốc từng cốc Jack rồi lại từng cốc Rolling Rock một. Rõ ràng là em dùng chứng minh thử giả, hoặc là em già hơn tôi từng nghĩ. Tôi nghe tiếng đám con gái và những gã thanh niên tụ tập quanh Nell và hát vang “Chúc mừng sinh nhật Nell” một cách phô trương thái quá. Gã bạn trai ông kẹ của em kéo em lại phía hắn để hôn, nụ hôn mà em phản ứng lại một cách yếu ớt với hai tay buông thõng hai bên và không hề đáp trả. Chỉ một lúc em đẩy gã ra rồi quay người lại quầy bar. Tôi đứng đối diện với em và chứng kiến cảnh em chùi tay lên miệng như thể ghê tởm nụ hôn đó, và như để ngăn lại một cái rung mình. Ông kẹ không thấy điều đó, vì gã đang quá bận rộn với việc liếc mắt đưa tình với cô hầu bàn. Cô nàng đáp trả bằng cách cúi ngang qua người gã để gã có thể nhìn xuống qua lớp áo sơ mi của cô nàng khi cô nàng tán tỉnh lại gã.

Tôi bối rối trước kiểu trao đổi này, đặc biệt là khi gã trượt tay - bàn tay gã từng đặt lên hông Nell, xuống bên dưới và công khai mò mẫm sờ nắn mông cô nàng. Thậm chí tôi còn bối rối hơn nữa khi Nell quay người lại chỗ cũ và chứng kiến toàn bộ sự việc, sự giải trí và mỉa mai vui đùa trên đôi môi và đôi mắt em.

Nell quay người đi và lắc đầu, nhưng vẫn để tay hắn đặt lên người em. Em bắt gặp ánh mắt của tôi. Tôi nhướn mày. Mắt em ánh lên biểu hiện hầu như là tội lỗi nhưng chỉ trong một tích tắc, rồi biến mất. Tôi vẫy Kelly, yêu cầu hai ly Jameson lớn, một cho tôi và một cho em.

Khi Nell đã cầm ly Jameson trong tay, tôi nâng ly của tôi lên miệng rồi hạ xuống. Nell cũng làm tương tự. Ông kẹ chứng kiến cảnh này, mặt hắn tối sầm lại. Hắn cúi xuống thì thầm vào tai Nell. Em nhún vai. Hắn nắm lấy bắp tay của em, siết chặt. Tôi thấy em nhăn mặt lại.

Khốn kiếp.

Tôi bỏ kính xuống và tách đám đông ra đi về phía họ. Nell dõi theo tôi, lắc đầu về hướng tôi. Tôi mặc kệ sự cảnh báo của em. Ông kẹ đứng thẳng người dậy khi nhìn thấy tôi đang đến gần, miệng hắn mở ra như chực chờ một nụ cười bất cứ lúc nào. Hắn thả nắm tay ra khỏi Nell và bước qua em.

“COLT!”, giọng Kelly cay nghiệt vang đến từ phía bên trái, sau quầy bar. “Tôi không chết tiệt nghĩ như thế đâu. Không phải là trong quán của tôi.”

Tôi quay sang nhìn Kelly, người đang chìa ánh mắt như dao găm về phía mình. Kelly biết một chút về tôi, cô nàng biết một vài người tôi đã từng chơi cùng. Cô nàng biết tôi có thể làm những điều gì và Kelly không muốn bất cứ một phần nào của những chuyện đó diễn ra ở đây. Tôi không trách cô vì điều đó.

Cô nàng thò tay xuống dưới bàn pha rượu và lôi ra một chiếc dùi cui cảnh sát, lắc cổ tay để mở hết chiều dài của chiếc dùi cui ra. Cô nàng dùng nó chỉ vào ông kẹ và đám bạn bè của gã.

“Ra khỏi đây ngay. Tất cả chúng mày. Ngay bây giờ.” Đồng thời cô nàng nhấc chiếc điện thoại từ túi xách ra và quay số, giơ màn hình về phía họ. “Tao sẽ đá đít chúng mày, rồi gọi cảnh sát đến và chúng mày sẽ bị bắt hết, vì tao hiểu cảnh sát muốn gì. Vì thế hãy cút mông khỏi quán của tao ngay lập tức.”

Đừng có chơi bẩn với Kelly. Cô nàng biết những người tôi từng chơi cùng, vì cô nàng cũng từng chơi với họ. Những gì cô nàng không nói ra là chiếc khăn bandana màu đỏ được cột trên mái tóc màu đen của cô nàng không phải chỉ để trông cho thời trang. Nó là những màu sắc. Những loại màu sắc nói lên rằng cô nàng có thể gọi một cuộc điện thoại và ông kẹ cùng đám bạn của hắn sẽ biến mất. Đắm máu.

Nell liếc tôi một cái lần cuối cùng, rồi dẫn đường bước ra, ném lại tờ hóa đơn thanh toán trên bàn. Đám bạn nhặt nhèo cùng gã bạn trai vớ vẩn của em bước theo sau, nhưng ông kẹ dừng lại ở cửa, nhìn xoáy vào tôi kiểu bất cần. Tôi chăm chăm nhìn lại hắn cho đến khi hắn bỏ đi.

Trở lại sân khấu, tôi nhắc đàn và điều chỉnh âm lượng của từng dây.

Kelly xuất hiện từ phía sau quầy bar, rồi đứng đối diện với tôi. “Cái quái gì đấy hả Colt?”

Tôi nhún vai trả lời, “Một người quen”.

“Anh thích chết hả?”

“Gã làm cô ấy đau.”

“Cô ta cho phép hắn.”

“Không đúng.” Tôi nhấc chiếc capo khỏi hộp đựng đàn và lắp nó khớp với những chiếc dây.

Kelly nhìn tôi đầy thận trọng, “Không đúng. Nhưng nếu cô ta để hắn làm thế, thì đó là chuyện của cô nàng. Tôi không thích có rắc rối nào xảy ra trong quán của tôi. Anh cũng không cần những rắc rối đâu.” Bàn tay Kelly chạm vào cánh tay tôi, một khoảnh khắc va chạm hiếm hoi giữa chúng tôi. Một phần của hợp đồng tình bạn sau khi ngủ với nhau là không đụng chạm. “Colt... anh đang làm mọi chuyện rất tốt. Đừng có đang yên đang lành cầm mảnh sành vào đít như thế. Được chứ?”

“Tôi phải làm sao đây?”

Kelly tặng tôi một câu “Anh là cái gì hả, đồ ngốc?”. Rồi cô nàng chống tay lên hông. “Em chưa từng thấy anh giận dữ đến thế đâu Colt. Anh chưa bao giờ giận dữ. Điều này nghĩa là cô ấy có ý nghĩa gì đó với anh.”

“Phức tạp lắm.” Tôi gảy một chuỗi dây tạo thành một dải âm và không nhìn vào Kelly.

“Chuyện lúc nào cũng phức tạp. Theo em thì... anh vẫn còn những điều tốt đẹp để tiếp tục. Anh đã chẳng để quá khứ lùi vào dĩ vãng rồi đẩy thôi”. Cô nàng vẫy tay về phía quầy bar, và về phía con đường trước mặt, ngụ ý tới quá khứ đầy bạo lực mà chúng tôi đã cùng chia sẻ, “Và giờ anh không cần phải đẩy mình vào rắc rối chỉ vì một cô gái nữa”.

“Cô ấy không phải chỉ là một cô gái.” Ôi, mẹ kiếp, tôi không định nói thế.

Kelly nheo mắt nhìn tôi. “Em không nói thế.” Chất giọng đường phố của cô nàng bắt đầu trở lại, thứ mà tôi biết là cô nàng đã phải tập luyện vất vả ra sao để ngụy trang. “Em chỉ đang nói... Em chỉ đang nói là, đừng khiến mọi thứ rối tung lên. Hãy làm những gì anh định làm, nhưng... anh biết là cái gì rồi đấy, bất cứ điều gì. Làm bất cứ điều gì anh muốn.”

Tôi thở dài, rồi cuộc cũng phải ngược lên nhìn cô nàng. “Anh tiếp thu toàn bộ những gì em đang nói, Special K ạ”. Tôi khúc khích cười với biệt danh cũ của cô nàng.

Kelly xoay xoay cổ kêu rắc rắc rồi nói, “Anh không cần phải gọi tên em như thế”.

“Cần chứ, chị hai.” Tôi nở điệu cười sát gái với cô nàng, nó luôn có tác dụng.

Kelly làm một động tác giả vờ ngắt, rồi ôm chặt lấy cánh tay tôi. Ghì lên nó mạnh đến đau nhói. “Thôi khua môi và hát đi, đồ khốn.” Cô nàng vênh mặt lên bỏ đi, tôi chẳng buồn dõi theo làm gì. Chúng tôi có thể không ngủ với nhau nữa, nhưng điều đó không có nghĩa rằng tôi không được quyền đánh giá cao cảnh tượng đó.

Ngay sau suy nghĩ đó, trong tôi chợt dấy lên một cảm giác day dứt tội lỗi đến lạ kỳ. Tôi thấy khuôn mặt Nell hiện ra trong tâm trí, như thể tôi nợ em sự chung thủy của mình. Thứ mà tôi không hề nợ. Nhưng tôi không thể xua tan ý nghĩ đó. Vì thế tôi lại chơi nhạc, cố quên Nell và gã ông kẹ của em cùng Kelly với những rắc rối và những ký ức về những trận chiến trước kia.

Tôi đi bộ qua nhiều con phố. Tôi luôn làm như thế. Khi còn là một thằng nhóc mười bảy tuổi đầu, vô gia cư và đang trong cơn giận dữ trên đường phố của khu Harlem, đó là tất cả những gì tôi buộc phải làm. Tôi chả biết cái mẹ gì trong việc sống trên đường phố, vì thế tôi phải tản bộ. Để tránh những rắc rối, để có thể tỉnh táo, để có thể giữ ấm cho bản thân. Sau đó tôi đã gặp T-Shawn và Split, cùng vài thằng khác, những góc phố trở thành kẻ sinh nhai, thành cuộc sống, thành bãi cỏ của chúng tôi. Và rồi tôi đi dọc những đường phố để hành nghề kiếm sống. Giờ đây, tôi lại đi trên những con đường vì nó thật quen thuộc, thật thoải mái. Khi phải nghĩ cho thông những chuyện chết tiệt, tôi đều đi bộ. Tôi trượt cây đàn vào chiếc bao mềm và buộc nó vào chung chiếc Timberlands, sau đó đi tiếp. Có thể tôi đã đi từ nhà lên cửa hàng ở đại lộ Queens, sau đó dừng lại ở Harlem hoặc Astoria hay Mahattan gì đó. Tôi đi hàng giờ, không dùng iPod, không điểm đến, chỉ biết rằng mình đã đi qua những con đường dài và đông đúc, qua những con đường nứt vỡ, qua những tòa nhà cao ngút trời che khuất cả mây, qua những căn hẻm nhỏ hẹp, nơi những người bạn cũ vẫn tụ tập hút thuốc và đánh nhau. Bạn cũ hay là kẻ thù cũ, những người đó giờ đây đã không còn liên hệ gì với tôi nữa. Họ để kệ tôi, dù là bạn hay là thù, và họ để cho tôi rời đi.

2 giờ sáng, tôi gần như vẫn tỉnh như sáo, chẳng có nơi nào cho tôi có thể trú ngụ nên tôi vẫn tiếp tục bước đi. Tôi chưa sẵn sàng quay trở về căn hộ yên ắng và lạnh lẽo, chưa sẵn sàng để kết thúc khối công việc khổng lồ của mình. Tôi đang cố tự thuyết phục bản thân rằng tôi nên quên Nell đi. Đó là những gì tôi đã và đang làm trong suốt hai năm qua. Chẳng qua ở thời điểm hiện tại, việc đó đã trở nên khó hơn nhiều vì hình ảnh của em trong tôi giờ đây mới mẻ biết bao, mùi hương trên tóc em vẫn còn vương trên mũi, ký ức mịn màng về chiếc áo ngực bằng lụa ép lên áo sơ mi. Ý thức sống động về sự xinh đẹp đầy quyến rũ của em, về nỗi đau khắc nghiệt sâu thẳm trong trái tim em.

Thế nên tôi chẳng lấy làm ngạc nhiên khi 3 giờ sáng, tôi thấy mình mò đến căn hộ của em ở Tribeca. Cánh cửa trong tòa nhà không bị khóa một cách lạ lùng. Nhưng vì vài lý do, tôi đã không quan tâm để kiểm tra đến điều đó, tôi đẩy nó ra và bước lên cầu thang thì nghe giọng em nói.

“Dan, em vào trong đây. Một mình. Em mệt rồi.”

Giọng gã thấp, nhưng vẫn có thể nghe được, “Thôi nào bé cưng. Xem một bộ phim với anh đi”.

Tiếng em thở dài đầy bức tức, “Anh biết là em đâu có ngu. Em biết anh muốn cái gì. Và câu trả lời là không. Nó sẽ không thay đổi đâu”.

“Nhưng anh vẫn cứ hy vọng thế đấy”, giọng hằn đầy trào phúng và có phần giận dữ. “Thế tại sao mình thậm chí còn đang hẹn hò cơ đấy?”

“Anh nói điều đó nhé. Em chưa từng khuyến khích anh. Em chưa bao giờ nói là mình đang hẹn hò. Không có chuyện đó. Tại anh không chịu buông ra đấy thôi. Em sẽ không lên giường với anh đâu, Dan. Không phải tối nay mà cũng chẳng phải tối mai đâu.”

“Anh phải làm sao mới thuyết phục nổi em hả?”

“Trở thành một ai đó khác chẳng?”, giọng em sắc sảo và rít chặt.

Tôi lúc này vẫn đứng bậc thang đầu tiên, vịn tay lên lan can, tôi ngẩng đầu lên như thể tôi nhìn thấy họ xuyên qua những tầng lầu.

Tiếng khịt mũi của gã vang lên khả ố trong khi bật cười. “Cô đúng là loại đàn bà lẳng lơan chết tiệt, Nell.” Giọng trào phúng của hắn biến mất.

“Tôi không phải loại đàn bà như thế.”

“Cô chính là loại ấy đấy. Cô hôn tôi, để tôi sờ soạng, cô đi chơi cùng tôi và làm tất cả những thứ chết tiệt khác, nhưng khi tôi với cô về đến đây thì cô đóng sầm cửa lại.” Giọng hắn cao dần, trở lên giận dữ, “Tôi đã chịu đựng cái thứ khốn khiếp này ba tháng nay rồi. Tôi quá mệt mỏi với nó rồi đấy”.

“Vậy thì ngừng lại đi, Dan. Để tôi yên. Tôi chưa từng hứa hẹn điều gì với anh cả. Anh là người đàn ông tốt. Lúc không phải là một tên khốn thì anh có thể trở nên hài hước và vui vẻ. Nhưng chuyện này cũng sẽ chẳng đi đến đâu đâu, và cũng chẳng bao giờ đi đến đâu đâu.” Sự im lặng bao trùm lấy họ. Gã nổi giận, thậm chí ngay cả tôi cũng cảm thấy điều đó dù đang đứng tí dưới lầu. Tôi nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ, tay nắm cửa được vặn.

“Tạm biệt Dan.”

Sau đó là một tiếng rít lên phát ra từ em, mang trong đó nỗi đau đớn.

“Tôi không nghĩ thế đâu bé cưng ạ. Tôi đã tiêu tốn ba tháng trời vào cô em, mua đồ uống rồi bữa trưa và cả phê cung phụng cho cô chỉ để đổi lấy cái này, đổi lấy một sự vô nghĩa thôi á.”

“Xin lỗi Dan. Tôi chưa từng đòi anh phải làm những điều đó. Mà thật ra tôi đã nói với anh là đừng làm như thế, nhưng anh cứ khăng khăng đòi cho bằng được.”

“Nó được gọi là ga lẳng đấy.”

“Không, nó được gọi là mong chờ tôi cởi quần áo để trao đổi những đồ uống miễn phí. Giờ thì về đi, Dan.”

Tôi nghe tiếng bước chân nghiêng lên gỗ, tiếng bản lề cửa nhà cọt két mở, tiếng xáo trộn, tiếng bước chân ngập ngừng. “Tôi đã nói rồi, Nell. Tôi không nghĩ thế đâu. Tôi thích xem một bộ phim. Và tôi thậm chí đã để cho em chọn.”

“Nói vào chủ đề đi, Dan”, giọng em cứng cỏi nhưng tôi nghe trong đó có nỗi sợ hãi.

“Đây có phải là cái cách cô em muốn không? Tốt thôi, vậy thì, bé cưng. Chúng ta sẽ vào trong và vui vẻ với nhau. Cô em sẽ cho anh thấy thân hình của cô em ngọt ngào đến thế nào, và trông có thể ngon lành ra sao.”

“Biến đi.”

Một tiếng xô sát. Một tiếng tát vang lên.

Tiếng cười của Dan vang lên đầy chế nhạo và độc ác. “Tất tào không giúp ích được gì cho mày đâu, đồ lẳng lơ.”

Tiếng rên đau đớn và sợ hãi vang lên, tôi thấy mình đang nổi giận và chạy như bay lên cầu thang. Những thói quen cũ chết cứng; Tôi đeo chiếc găng tay sắt lên tay - thứ mà tôi chưa bao giờ thực sự cần đến, nhưng chúng gọn nhẹ nên tôi luôn mang theo vì ai mà biết được điều gì sẽ xảy ra với bạn trên đường phố New York cơ chứ, thậm chí cả tôi còn chẳng biết nữa.

Tôi đứng trước cửa nhà em, giờ thì nó đã đóng. Tôi nghe tiếng vật lộn, tiếng em bị bóp nghẹt.

“Đừng chống cự anh nữa em yêu, rồi anh sẽ nhẹ nhàng.”

Tên khốn đó sẽ chết.

Núm cửa phòng mở ra lặng lẽ trong tay tôi, và chiếc bản lề bắt đầu xoay để mở, nhưng âm thanh nhỏ bé đó biến mất trong tiếng thút thít của Nell và tiếng cười của Dan khi hắn đè lên em, lóng ngóng một cách thô bạo với váy và quần lót của em.

Rồi em nhìn thấy tôi, mắt em mở to. Dan trông thấy phản ứng của em liền quay lại và ngồi thẳng dậy đúng lúc để linh tron một nắm đấm. Hấn là một tên chó đẻ vô lại, tôi sẽ cho hấn biết điều đó. Hiếm có gã nào có thể đứng dậy nổi khi bị tôi dạy cho một bài học, đặc biệt là khi tôi buộc phải dùng thêm chiếc găng tay bọc sắt này. Mặt hấn đầy máu, mảng xương trắng hiện ra trên trán. Miệng hấn mở rộng há ra thể hiện niềm vui sướng hoang dã.

“Colton! KHÔNG! Hấn sẽ giết anh mất”, Nell hoảng loạn hét lên.

Hấn lau mặt bằng cánh tay và bước một bước về phía tôi, dấu hiệu của việc sẵn sàng chiến đấu.

“Mày không xem UFC[1] đúng không?”, hấn cười nhạo, và tôi biết rằng mình mới cắn đứt một đoạn kha khá trong việc nhận diện hấn ta. Giờ thì tôi đã nhận ra hấn. Dan Sikorsky, ứng cử viên nặng ký của giải UFC. Một tên khốn tàn bạo. Người ta đồn rằng hấn đã giết một gã trong con hẻm phía sau hội trường của giải đấu Quyền anh.

[1] Viết tắt của “Ultimate Fight Championship” - giải đấu võ thuật lớn nhất thế giới hiện nay, quy tụ rất nhiều cao thủ, thu hút sự quan tâm của hàng triệu người hâm mộ.

Tôi cười đáp trả hấn. Tôi cũng đã từng bị UFC do thám. Nhưng tôi đã từ chối họ. Tôi không còn chiến đấu vì tiền nữa. Chiếc găng tay sắt đã quay trở lại túi áo tôi lâu rồi.

Tôi liếc Nell. “Tôi sẽ ổn thôi. Nhưng em đang làm cái quỷ gì với một gã như này đây hả?”

Trông em có vẻ bối rối. Như thể em không hoàn toàn tin tưởng vào vẻ lạnh nhạt trong giọng nói của tôi khi đứng đối diện với một tên vô lại như Dan. Tôi nháy mắt với em và cười tự mãn dù tôi không hoàn toàn cảm thấy điều đó.

Hấn nhảy xổ về phía tôi, Nell hét lên. Dù thế thì đó là một cú nhảy xổ chậm chạp và vụng về. Hấn để lộ hướng của cú đấm thông qua ánh mắt và thái độ của hấn. Hấn thường dùng nó để nghiên nát đối thủ từ cú đánh đầu tiên. Tôi cũng thế, vì thế tôi hiểu cảm giác khi chiêu đó không hiệu quả là như thế nào. Dù sao thì để học được cách vô hiệu hóa chiêu đó thì cái mông của tôi cũng đã bầm dập mất vài lần.

Đồ vịt hơi... Tôi sẽ không chơi đẹp đâu. Đây không phải là UFC. Tôi kẹp đầu gối vào cơ hoành của hấn, giữ đầu hấn trong tay, dập mặt hấn xuống và lên gối. Đẩy hấn bật ngược trở lại. Tôi đá vào háng hấn hai cái thật mạnh. Đánh dập thận hấn bằng hai cú đấm cứng như búa bồ, dùng trán nghiền nát cái mũi gần như đã gãy của hấn.

Hấn nắm được áo tôi. Giờ thì, đến lượt tôi chịu đau đây. Hấn là một tên cuồng sát. Tôi chặn được vài cú đầu tiên, nhưng sau đó tốc độ những cú đấm quá nhanh, chết tiệt là tên khốn này còn có thể đấm rất mạnh. Nell vẫn la hét. Tôi và cái gã ông kẹ nhãi nhép này người ngợm đều đầm máu. Nhưng hấn đang đánh tôi bằng sự giận dữ và cơn thịnh nộ của một dã binh, thứ mà sẽ sớm nguội đi. Nhưng tôi lại ngăm trong mình một cơn thịnh nộ ngấm ngấm và lạnh lẽo. Tôi đau, nhưng vẫn có thể tặng hấn những cú đánh tởm tợ và chiến thắng trận này. Điều này nghĩa là, tôi bước đi trên sức mạnh của riêng mình.

Hấn không làm được điều đó.

Cuối cùng tôi cũng gỡ được nắm đấm ra khỏi áo nhờ cởi nó ra.

Tôi liếc mắt qua Nell và ra lệnh cho em. “Nell. Ngậm miệng lại.”

Em lập tức nín thinh, hít một hơi như thể đã nhận ra mình đang ở đâu và chuyện gì đang diễn ra. Em quay người, đào bới trong ngăn kéo ở bếp và lên ra phía sau Dan với một con dao khổng lồ trong tay, rồi ép nó vào cổ gã.

“Đủ rồi.” Em không cần phải hét lên. Con dao cũng đã nói đủ to rồi.

Dan vẫn bước đi. “Em không muốn làm điều đó đâu, Nell”, giọng hấn chết chóc.

Váy em bị rách ở phía trước và mở ra, quần lót cũng bị rách một phần. Múi em đang chảy máu, những vết bầm tím xuất hiện trên cánh tay và cổ.

Tôi không muốn em giết hấn. Sẽ có quá nhiều rắc rối mà chẳng ai trong số hai đứa tôi muốn điều đó. “Có chút buồn cười nhưng tôi đồng ý với ông kẹ này, chỗ này”, tôi nói. “Để tôi kết thúc chuyện này.”

Nell cười khúc khích với cái tên mà tôi gọi hắn, “Ông kẹ ư. Thật hợp”. Em bắt gặp ánh mắt tôi, rồi thả lỏng con dao. Đây đúng là một sai lầm. Lưỡi dao lập tức bị gạt ra xa, Dan bẻ khuỷu tay em, xoay người em lại rồi đâm em một cú, khiến em bay ra xa.

“Con khốn”, hắn gầm gừ rồi quay lại phía tôi.

Dĩ nhiên tôi chẳng tổn một khắc nào mà đứng ngẩn ra nữa. Chiếc găng sắt đã quay trở lại trên tay, và tôi sẽ không thể quay trở lại được nữa. Giây phút chứng kiến những vết bầm trên người em, tôi đã chết.

Tôi lại trở lại là một gã du côn trên đường phố, một kẻ thực thi luật lệ của đường phố. Ngoại trừ việc lần này hoàn cảnh hoàn toàn khác, vì hắn đã khiến Nell bị thương.

Hắn ta không có cơ hội để đứng nữa. Chỉ trong một vài khoảnh khắc, người hắn đầy máu me, gãy vụn như một đồng bùi nhùi nằm trên sàn nhà Nell. Tôi khiến cho một vài chiếc xương sườn của hắn mềm đi, đánh gãy xương mũi và xương gò má hắn, khiến cho một vài chiếc răng của hắn văng ra. Máu vương vãi khắp nơi.

Tôi lôi điện thoại ra khỏi túi áo, quay một số, lau sạch mặt bằng khăn giấy. “Split, Colt đây. Tôi gặp chút rắc rối.” Tôi giải thích mọi chuyện và đọc địa chỉ cho hắn. “Phải rồi, ở Tribeca. Ngâm mồm lại thẳng khốn. Đến đây và nhận tên chó này đi rồi đảm bảo rằng hắn sẽ không thể làm phiền cô ấy thêm lần nào nữa là được. Cảm ơn.”

Nell đã đứng dậy, lảo đảo chầm nhẹ lên miệng. Tôi lao đến để tóm được khi em lại ngã.

Tôi bế em lên, đặt em lên kệ bếp như một đứa trẻ, bọc vài cục đá vào giấy ăn và chườm lên những chỗ đã bị hắn đánh. Thật may là hắn không ngu đến nỗi dùng toàn bộ lực để đánh em, mà mới chỉ tát nhẹ để khiến em phải im miệng. Em sẽ có một vết bầm tím, nhưng chỉ thế thôi. Em chóng mặt, mắt lơ đãng nhưng lập tức tỉnh táo trở lại.

Dan rên rỉ phía sau tôi, nhắc nhở em về tình hình lúc này. Em cứng người trong nỗi sợ hãi khi nghe thấy tiếng hắn, nhìn chăm chú qua vai tôi vào cái đồng thịt bò đầm máu mang tên Dan Sikorsky đó.

Em chậm chạp nhìn từ hắn đến tôi rồi hỏi, “Anh đã làm gì hắn thế?”

Tôi cúi đầu có chút xấu hổ. “Anh hơi mất bình tĩnh.”

“Hắn có chết không?”, Em nói một cách bình tĩnh.

Tôi nhún vai, “Không chết trong phòng khách nhà em đâu”.

Em nheo mắt nhìn tôi. “Anh nói thế nghĩa là sao?” Tiếng gõ cửa lặng lẽ khiến em co người vào tôi. “Ai đó?”

Tôi chỉnh trang lại trang phục tã của em rồi mới trả lời. “Một người bạn. Vào phòng tắm đi, được chứ?”

“Bạn ư?” Em tuột khỏi kệ bếp để ra mở cửa.

Tôi ngăn em lại, “Anh sẽ dọn dẹp cái đồng này, đồng ý chứ?”.

Em lại nheo mắt nhìn tôi rồi biến mất trong phòng, đóng cánh cửa lại sau lưng em. Tôi mở cửa cho Split vào. Hắn không phải là một gã khổng lồ nhưng rất đáng sợ. Dù chỉ sở hữu một chiều cao trung bình, người hắn gọn gàng và săn chắc, nước da màu đen như bóng đêm, hàm răng trắng bóng với cặp mắt màu nâu sáng gần giống màu kaki. Đôi mắt bạn không thể nhìn thẳng vào nó quá lâu nếu như bạn không muốn sồn ra quần. Đôi mắt đó có thể nhìn thấu những bí mật của bạn và đe dọa bạn rằng ác mộng của mày rồi sẽ thành sự thật. Ở hắn toát lên vẻ quyền lực và nguy hiểm. Tôi mừng vì hắn là bạn của tôi, chủ yếu vì tôi đã từng chứng kiến những gì xảy ra với những gã mà hắn cho là kẻ thù: Chúng đều biến mất.

Hắn liếc xuống Dan, hỏi, “Hắn bị cái con mẹ gì thế?”

Nell bước ra ngoài với một chiếc áo phông sạch sẽ và quần tập Yoga. “Colton đã giúp tôi.”

“Cô là ai?”, Split hỏi.

“Nell Hawthorne. Đây là căn hộ của tôi.” Em giơ tay ra để bắt tay Split. Hắn nhìn xuống cánh tay đang giơ ra của em như thể nó là một con côn trùng nào đó, rồi nở nụ cười hiếm hoi khi bắt tay em. “Split.” Hắn

nhìn chăm chú khuôn mặt của Nell, nhìn xuống các vết bầm tím, vết ngón tay trên cổ họng. “Nó định hiếp cô hả?” Nell gật đầu.

“Tên hắn là Dan Sikorsky”, tôi nói, đoán ngay rằng Split sẽ tự suy ra mọi chuyện.

Mắt Split hơi giãn ra một chút, điều này cũng tương đương với việc một người bình thường kêu lên thảng thốt khi ngạc nhiên. “Tao đã từng thấy gã đánh Hank Tremaine vài tuần trước ở khu dưới Harlem. Tả tời. Mà đã gây ra sự vụ này hả?” Hắn quỳ xuống huých lên cổ Dan, kiểm tra thương tích trên người gã bằng con mắt của một chuyên gia. “Đánh kinh đấy, Colt. Gã này cần phải gặp bác sỹ thôi, hoặc gã sẽ chẳng hồi phục nổi đâu.”

“Hắn đã cố hiếp cô ấy, Split. Hắn còn đâm cô ấy nữa”.

“Nói công bằng thì”, Nell xen vào, “Hắn chỉ đâm tôi khi tôi kể dao lên cổ hắn”.

Split cười sằng sặc. “Cô làm cái gì cơ? Cô em, cô điên thật đấy. Đừng có mà kể dao lên cổ một thằng giống như Dan mà không giết hắn. Tự mua dây buộc mình sẽ đem lại rác rưởi thế đấy.”

“Nell đến từ ngoại ô Detroit, Split. Tôi lớn lên ở đó. Cô bé là người tốt.”

Hắn gật đầu, “Hiểu rồi. Nói thế này thôi, trong trường hợp có lần tiếp theo thì đừng đe dọa những gì mà cô không dám làm. Không phải với những thằng khốn như Sikorsky này. Hắn sẽ giết cô em kể cả cô em là một con điểm giàu có da trắng”.

“Gi cơ?”, Nell xù lông lên phản đối.

Split liếc nhìn tôi. Tôi cười lớn. “Ý cậu ta là cô nàng da trắng. Chứ không phải nhà thổ đâu em.”

“Nhà thổ?”, em nói từ đó cứ như thể nó là từ nước ngoài. “Anh có xuất thân từ nhà thổ không hả Colton?”

Split lại cười lớn. “Colton ư?”, hắn nhại lại tên tôi y hệt cách nói của em, nhấn mạnh từng âm tiết một. “Chàng trai, cô nàng này khác biệt thật đấy. Cậu moi đâu ra cô ta vậy?” Hắn nhìn sang Nell và tiếp lời, “Ồ, gã này xuất thân từ nhà thổ đấy. Cậu bé Colt của tôi là một tay AC chính hiệu đấy”.

Nell biểu hiện một vẻ mặt khó hiểu, “AC?”

Split chỉ thổi một tiếng cười lớn thoáng qua, một tiếng cười không thành tiếng. “Cậu cũng là một thứ gì đó khác đấy chàng trai.” Hắn lúi diện thoai ra và gửi tin nhắn, rồi quay lại nhìn Nell. “Hỏi người rồi chứ, cô gái da trắng?”

Mặt Nell bình thản, “Tôi ổn”.

Split gật đầu, nhưng tôi có thể đọc được rằng hắn tin cô ấy chẳng hiểu hơn tôi là mấy. Tôi đã tiến lại gần Nell hơn và không bỏ sót sự thật rằng em vẫn căng thẳng, dù người đó là tôi. “Đi tắm đi Nell. Nó sẽ giúp em đỡ hơn đấy.”

“Tôi không cần”, giọng em cứng cỏi và bướng bỉnh.

Tôi cười lớn nhưng không có ý chế nhạo em. “Vậy là em muốn tự mình thỏa thuận với hắn hả?” Tôi ra hiệu chỉ vào người Dan, người đang chết ngộp trong dòng máu của hắn. Split đã lật người hắn lại vì thế nước miếng hắn chảy cả ra sàn gỗ cứng.

Nell tái xanh mặt run rẩy. “Đi tắm nghe có vẻ tốt hơn đấy.”

“Đúng rồi. Tất cả những thứ này sẽ biến mất khi em tắm xong.”

Tôi thấy trên mặt em hiện lên vẻ hoảng loạn. “Anh sẽ không đi khỏi đây chứ, đúng không?”

“Em muốn tôi rời đi sao?”. Em lắc đầu, một chuyển động nhỏ và mong manh đủ để khiến con tim tôi chảy máu thêm một chút. “Vậy tôi sẽ ở lại. Chỉ để... đi tắm nước nóng đi.”

Em gật đầu và biến mất vào phòng ngủ. Tôi nghe tiếng vòi hoa sen bật, cố bắt mình không được tưởng tượng cảnh em ở trong đó như thế nào. Đây không phải là thứ mà em cần lúc này.

Split thu chân của Dan lại và bảo tôi, “Nhắc vai hắn cho tôi, Colt”.

Tôi cúi xuống nhấc găng lên, chúng tôi mang hăng xuống cầu thang và đi ra chỗ xe của Split đang chờ. Một đôi yêu nhau đi ngang qua chúng tôi, tặng chúng tôi một cái nhìn kỳ quặc, nhưng đây là New York nên họ sẽ chẳng hé lời nói bất cứ điều gì. Chúng tôi thô bạo quăng hăng lên ghế sau rồi đóng cửa. Split mở cửa ghế lái, trượt vào trong nhưng vẫn để cửa mở.

“Cô nàng không thuộc về thế giới này đâu, Colt.” Hăng chẳng thèm nhìn tôi khi nói.

“Tao biết.”

“Mày biết đích đâu. Đích bao giờ biết.”

“Tao cũng biết thế.”

“Tao thích mày đấy, cậu bé da trắng ạ. Đừng có bị kéo trở lại. Mày sẽ kết thúc cuộc chơi bằng cái chết, rồi ai sẽ giúp tao sửa xe khi nó hỏng hã?”. Split khởi động xe, nó rồ lên vài cái và bắt đầu nổ máy.

Ô tô của Split là một chiếc Bonneville 1973 màu vàng chanh với máy móc còn zin, được phục hồi bằng những linh kiện chính hãng. Nó là một chiếc xe xinh đẹp đến mức tôi đã luôn luôn có một chút ghen tỵ. Hăng mua nó từ một người phụ nữ hơi luống tuổi một chút ở Rochester chỉ với vài ngàn đô la, và tôi với hăng đã dành cả mùa hè để phục hồi nguyên trạng cho nó. Không tốn quá nhiều, vì bà già đó hiếm khi lái chiếc xe này kể từ khi chồng bà ta qua đời.

Hăng mang nó đến chỗ tôi khi cần nâng bánh lên một chút hoặc vài thứ khác, nhưng thực ra thì đây cũng là cái cách hăng muốn giữ liên lạc với tôi.

“Tao sẽ không kết thúc cuộc đời mình như thế đâu, anh bạn ạ.”

“Mày muốn tao làm gì với thằng đầu heo này?”

“Tao chẳng biết, tao cũng chẳng muốn biết. Hăng đáng bị nghẹt thở cho đến khi cái chết luồn vào kẽ răng thối tha của hăng, nhưng lương tâm tao lại không muốn điều đó.”

“Không cái khỉ gió. Mày đã tốn đủ máu cho con khốn đấy rồi.”

Tôi cười lớn. “Cảm ơn đã nhắc nhở tao.”

“Chỉ cần nhớ lấy điều đó.” Hăng đóng cửa và hạ cửa kính xe, “Tao sẽ đứng trước cửa hàng mà cho mày biết nếu hăng chết”.

“Đừng. Tao chỉ cần chắc chắn là hăng sẽ không quay lại đây nữa thôi.”

Split cười với tôi, hàm răng trắng ánh lên, nổi bật trên nền da đen. “Tao không cho rằng đây là vấn đề đâu.” Hăng gạt cần số xuống nấc “D”, nhưng vẫn dừng lại. “Vấn đề là, hăng sẽ có một trận với Alvarez tuần tới, và tao thì đã cược cả nghìn cho Alvarez.”

Tôi cười lớn. “Alvarez không có cơ hội thắng hăng đâu. Vì thế tao đã giúp mày tiết kiệm được một ngàn đồng đấy. Thằng này không những tinh ranh mà còn là một thằng khốn khỏe như trâu cơ.”

“Mày bỏ lỡ cơ hội rồi Colt. Đáng lẽ mày nên dọn sạch UFC mới đúng.”

Tôi lắc đầu, “Tao rửa sạch những thứ thối tha khỏi người rồi”.

“Tao biết, tao biết chứ. Tao chỉ nói vậy thôi.” Hăng giơ nắm đấm ra và đâm vào nắm đấm của tôi. “Gọi tao, thằng chó. Mình kiểm cái gì đó nhậu.”

“Chắc chắn rồi. Thứ Năm chắc được đấy.”

“Thứ Năm ok. Vậy tao phải giải quyết nốt đồng lộn xộn chết tiệt này sớm hơn. Nhưng đằng nào chả thế.”

Tôi gạt đầu khi hăng lái xe rời đi. Tôi mở cửa nhà Nell rồi bước vào, hát một bài để em biết đó là tôi. Tiếng vôi hoa sen vẫn chảy, cho tôi biết em vẫn đang chà sạch những vết nhơ trên người. Em vẫn cố để nước gột rửa sạch mọi cảm giác. Em sẽ ở trong đó cho đến khi nước chảy thật lạnh. Tôi đã từng chứng kiến quá nhiều bạn bè của mình trải qua việc này, những người bạn tôi không thể có mặt ở đó để cứu họ.

Tôi nhặt một cuộn khăn giấy dưới bồn rửa và chai nước rửa kính của em. Thật may là em dùng sàn gỗ. Việc lau dọn vết máu trên sàn gỗ dễ hơn nhiều so với việc tẩy sạch nó khỏi một tấm thảm. Tôi thấm hết máu, phun và chà lên sàn. Tôi tìm được một chai Pledge cũ em dùng để lau mặt bàn, phun nó lên sàn và tiếp tục chà nhiều hơn nữa. Rồi tôi lau những bức tường và khắp nơi những chỗ có máu vương lên.

Cuối cùng tiếng nước cũng tắt, vết tích của vụ lộn xộn cũng không còn. Nell bước ra ngoài với mái tóc ẩm ướt và xơ xác, chỉ trườn lên người duy nhất chiếc áo phong Disney với độ dài khó mà đến giữa đùi cho được. Tôi nghiêng rằng nghĩ đến những con chó con và những bà xơ đã chết, lúc đó tôi đã đi bộ đến nhà bà trong cơn mưa khi còn là một đứa trẻ. Nó chỉ giúp ích cho tôi một chút chẳng đáng kể. Em trông đáng thương hơn bao giờ hết, vì thế tôi đã bước lại phía em, dang vòng tay ôm em vào lòng trước khi tôi biết mình đang làm gì.

Lần này em đã thôi căng thẳng. Em thở sâu, hít những hơi thở dài và ổn định.

“Khóc đi, không sao đâu”, tôi nói.

Em lắc đầu, “Không, chẳng được đâu”.

“Em đã bị tấn công. Em được quyền khóc.”

“Em biết. Nhưng em sẽ không khóc. Em không thể khóc được.” Em đẩy tôi ra và đi vào bếp.

Tôi nhắc chai Jack khỏi tay em trước khi em có thể uống. “Em không chắc đây là cách hay đâu.” Em giật lại và nâng nó lên, nhưng tôi nắm lại nó. “Nó sẽ không biến mất mãi mãi. Nó sẽ quay lại.”

“Em biết.” Em vươn tay đòi lại chai rượu, tất nhiên là tôi không để cho em chạm vào nó, lấy hai ly nước trái cây từ trong tủ và rót đầy rượu vào đó. “Em cần nhiều hơn thế này.”

“Không đâu cô bé.”

Em chuyển sự chú ý về tôi, mắt em giờ đây có màu xám, giống như những đám mây trước bão, nổi giận. “Đừng có dạy em rằng em cần cái gì! Anh không hiểu em.”

“Nhưng tôi biết sự đau đớn khi say xỉn vì whiskey là thế nào. Nó có thể ngừng sau một chốc một lát nhưng rồi sau đó thì em sẽ thấy bao nhiêu rượu cũng không đủ.”

“Anh không bị hiếp làm sao anh biết được.”

“Suýt bị hiếp thôi. Anh đã ngăn hấn lại. Anh xin lỗi vì anh đã không làm điều đó sớm hơn, nhưng giữa việc bị hiếp và suýt bị hiếp có một sự khác nhau lớn đấy.” Mắt em long sòng sọc khiến tôi phải đưa tay lên. “Anh không nói là chuyện đó tốt. Nó chẳng tốt tý nào. Em được quyền cảm thấy những gì em đang cảm thấy. Anh chỉ nói là, nốc whiskey sẽ không xóa được những chuyện đã xảy ra.”

“Anh thì biết cái mẹ gì chứ.” Em nốc cạn ly rượu, áp thành ly lên trán rồi giơ nó ra để xin thêm rượu.

Đó là lúc tôi nhìn thấy những vết sẹo. Những vết dài màu trắng mịn trên cổ tay và cánh tay em tạo thành một mẫu chẳng chéo. Không che đậy, không giấu giếm. Một số đã lâu rồi và một số dường như không quá lâu. Một số vết rạch vẫn còn mới.

Thấy ánh nhìn của tôi, em ngẩng cao đầu và thách thức tôi đặt câu hỏi. Nhưng tôi không hỏi. Tôi vẫn cúi trần, vì thế tôi chỉ vào ngực mình, vào phổi, xương ức và bụng, chỉ vào những khu vực có những vết sẹo tương tự giống như một thân cây bị gió cắt chằng chịt. Tôi đã xăm lên vài chỗ, giấu đi một số vết sẹo trong hình xăm, và bỏ lại những vết sẹo trần trụi khác có thể thấy được. Em vươn tay ra, dùng ngón trỏ chạm lên những vết thương, từ vết sẹo này đến vết sẹo khác. Một số cái ngắn, ví dụ như những vết rạch ngắn dùng để đếm. Một vài trong số chúng là những biểu trưng cho những ngày tôi sống sót trong cái hầm đó hay những chiến thắng mà tôi đạt được. Em đuổi theo những vết sẹo, một vết dài được tạo ra để cầu xin nỗi đau, để tự giải thoát.

À thì. Tôi biết tại sao em lại tự cắt thân thể mình. Tôi chỉ không biết lý do thực sự của nó. Nó là thứ ở tận sâu trong tâm hồn em, và sẽ mất thời gian cùng với sự kiên nhẫn để có thể khiến em lôi nó ra ngoài được. Tôi có thể cũng sẽ phải kết thúc bằng việc kể cho em những lý do của chính mình nữa.

Đó là thứ tôi chẳng bao giờ thích làm.

Em nhìn lên tôi, mắt em dịu dàng, đầy thấu hiểu. “Anh tự rạch?”

“Đã từng.”

“Tại sao?”

Tôi lắc đầu. “Câu chuyện này nên dành cho một buổi tối khác, và nó có cái giá của nó.”

Em căng thẳng, “Một cái giá ư?”

“Câu chuyện của em.”

Em thở dài nhẹ nhõm, “Anh biết mà”.

“Không phải tất cả. Không phải nguyên nhân thực sự, cái thứ khôn khiếp ở sâu bên dưới, trong tim em.”

“Không ai biết điều đó đâu”, giọng em nghe gần giống như một tiếng thì thầm, và chết tiệt nếu như nó lại không quyến rũ, gợi cảm và đầy tổn thương trong cùng một lúc.

“À, tốt thôi, cũng chẳng ai biết về chuyện đó cả.”. Tôi dùng ngón cái chỉ vào ngực mình.

“Một cái giá. Một cuộc thương lượng sao.” Em bất động, chỉ cách tôi có một inch ngăn ngủ, mỗi hơi thở khiến ngực em chạm lên ngực tôi, những vết sẹo, những vết mực.

Tôi gật đầu. “Nhưng không phải lúc này. Giờ thì, chúng ta sẽ cùng uống thêm một ly nữa, rồi em sẽ xem một vài chương trình TV ngu ngốc và vô nghĩa. Sau đó em sẽ chìm vào giấc ngủ và ngày mai em sẽ phải ở nhà.”

“Em không thể. Em có tiết học ngày mai. Em cũng phải đi làm nữa.”

“Gọi điện xin nghỉ đi. Nói rằng em đang ốm.”

“Em...”

Tôi ngắt lời em, “Thôi nào, Nell”.

“Anh không thể ở đây cả đêm với em được.”

“Tại sao lại không?”

Em nhìn chăm chăm vào những ngón chân được đánh bóng bằng màu hồng nhạt. “Chỉ là không thể thôi.”

“Tôi sẽ ngủ trên ghế sofa. Em sẽ đóng cửa lại và ngủ trong phòng em.”

“Không”, một tiếng thì thầm khác vang lên.

“Tại sao không?”

“Nó... là một phần của giao dịch.”

Một bí mật, ý em là thế. “Vậy tôi sẽ ngủ trên sàn ngoài hành lang. Em sẽ không phải ở một mình đêm nay.”

“Em ổn mà, Colton.”

“Chết tiệt. Em không hề ổn.”

Em nhún vai, “Không hề. Nhưng em ổn”.

Tôi cười lớn vì điều đó. “Nhìn anh này.”

Em lắc đầu nói không, tự cắn môi mình. Tôi muốn cuốn phăng đôi môi đó trong miệng và mút nó cho đến khi những dấu răng mờ đi. Tôi muốn giúp em cắn đôi môi đó. Tôi muốn ném vị đầu lưỡi của em. Tôi muốn trượt tay dưới chiếc áo Lilo size XL nữ tính, ngó ngán và trẻ con của em, thưởng thức làn da em và những đường cong trên cơ thể cùng với sự mềm mại đến ngọt ngào của em.

Tôi chẳng làm bất cứ điều gì trong số đó. Tôi chỉ nhìn em không rời mắt, rồi dùng ngón trỏ chạm lên cằm em, nâng khuôn mặt em lên để ánh mắt em có thể chạm vào tôi. Em nhắm mắt, tôi có thể cảm thấy hơi ẩm. Em lại thở thật sâu, tôi thấy bàn tay em đang nắm chặt cổ tay còn lại, móng tay cắm ngập sâu lại thịt, trầy

xước và căng thẳng. Dùng nỗi đau thể xác thay thế cho nỗi đau. Tôi phải ép buộc em một cách dịu dàng nhất có thể để gỡ những ngón tay ra khỏi da thịt em, xoay chúng lại để chúng nắm chặt lấy cánh tay tôi.

Tôi kéo em về phía mình, những cánh tay bị khóa chặt để xuôi xuống giữa hai người, móng tay em cắm sâu vào cánh tay tôi. Em buông xuôi mình trong một lúc rồi chỉ giữ cánh tay tôi trong tay em.

“Chẳng giống lắm. Làm anh đau chẳng giúp gì cho em cả.” Em thì thầm những từ ngữ lên vai tôi, bên phải, phía vai xăm hình rồng Nhật Bản đang phun lửa lên một chữ Hán.

“Ý anh không phải thế. Anh chỉ muốn giúp em thôi tự làm đau chính mình đi.”

“Nó giúp...”

“Không, nó không. Nó chỉ khiến nỗi đau biến mất tạm thời thôi. Nó cũng chỉ giống rượu.”

“Nhưng em cần...”

“Em cần phải để chính bản thân em cảm nhận nó. Chấp nhận nó, sở hữu nó. Và tiếp tục cuộc sống.”

“Anh nói dễ nghe nhỉ.” Nỗi cay đắng nhỏ giọt trong mỗi âm tiết của em.

“Nó không dễ chút nào. Nó là thứ khó khăn nhất mà một người có thể thực hiện.” Tôi thở một hơi ẩm ướt lên mặt em. “Nó khó bỏ mẹ đi được ấy. Đó là lý do tại sao bọn anh đã uống rượu, nghiện thuốc và đánh nhau. Đó là lý do tại sao anh lại chơi nhạc và chế tạo máy móc.”

Em đẩy người khỏi tôi. “Anh chế tạo máy móc ư?”

Tôi cười. “Ừ. Âm nhạc là sở thích. Một niềm đam mê. Anh lắp ráp máy móc và khôi phục những chiếc xe cổ điển. Thứ đó là để trả cho những hóa đơn hàng tháng. Đừng hiểu nhầm anh, anh cũng phát cuồng vì những chiếc xe nữa, nhưng tình yêu này khác hơn.”

“Anh có làm việc cho ai không?”

“Không. Anh có một cửa hàng riêng ở phố Queens.”

“Thật á?”, giọng em đầy ngạc nhiên khiến tôi cảm thấy có chút bị xúc phạm, nhưng tôi chẳng nói gì.

“Thật.”

“Em có thể xem cửa hàng của anh không?”, giọng em đầy rạng rỡ và hy vọng.

“Bây giờ sao?”

“Vâng, bây giờ. Em không thể ở đây. Em vẫn sẽ phải gặp Dan. Em vẫn sẽ... sẽ... cảm thấy bàn tay của hắn trên người em, vẫn thấy hắn nằm ở trên sàn ngay chỗ này này, còn chảy máu nữa.” Em chỉ tay đến chỗ gã đã nằm. Em im lặng một lúc lâu, tôi biết điều tiếp theo là gì. “Liệu hắn có... hắn có chết không?”

“Không đâu cưng. Đừng lo lắng về hắn nữa. Hắn sẽ nhận được những điều hắn xứng đáng phải nhận.”

“Anh đã khiến hắn đau lắm đấy.”

“Lẽ ra anh nên giết hắn luôn mới phải. Anh có thể làm như thế lắm. Nếu hắn...”. Tôi lắc đầu, “Chuyện qua rồi. Quên nó đi”.

“Em lẽ ra nên nhìn thấy rằng chuyện đó sẽ đến mới đúng.” Tôi không ngạc nhiên trước những lời này, nhưng nó khiến tôi nổi giận.

Tôi dịch ra và liếc xuống nhìn em. “Chết tiệt em không dám sao, Nell Hawthorne. Em không dám nhận trách nhiệm cho chuyện này sao. Em bắt buộc không bao giờ nên nhìn thấy những thứ khốn khiếp như thế sẽ đến chứ.”

Em quay người lại, cứng đờ và sợ hãi trước cơn giận dữ mà tôi biết là đang tỏa ra từ tôi.

“Colton, em chỉ có ý là hắn đã luôn tỏ ra...”

“Thôi đi. Thôi ngay. Đương nhiên là, em lẽ ra chưa bao giờ nên tự đưa mình dính dáng vào một gã khốn khiếp như thế, nhưng chẳng có gì phải xin lỗi vì những gì hắn đã làm cả.” Tôi kéo em lại phía mình. Em kháng cự. “Em đang sợ anh sao?”, tôi hỏi, đổi chủ đề.

“Một chút. Anh quá... đáng sợ. Anh chỉ là... anh đã đánh hắn. Thậm chí sau khi hắn đánh anh. Em đã từng thấy hắn chiến đấu.”

Tôi nhìn em sửng sốt. “Ý em là trên TV ư?”

Em lắc đầu, “Không, trong những vụ khác. Những vụ ngầm. Những vụ mà bạn anh đã nói tới. Ở Harlem”.

“Em đến những trận đánh đấy sao?” Tôi còn shock hơn. Choáng váng. Kinh hoàng. Đó là những trận chiến lẫn quẩn, tàn bạo và độc ác. Những gã đàn ông giận dữ và vô cảm tàn sát lẫn nhau. Tôi nên biết điều đó.

“Vâng. Em không thích chúng cho lắm.”

“Anh hy vọng là không. Chúng là quỷ dữ.” Tôi cố giữ giọng trung lập nhưng thất bại. Tôi thấy mặt em hiện lên vẻ thừa hiểu, “Anh đã tham gia vào những trận đó”.

“Đã từng thôi.”

“Tại sao?”, giọng em rất nhỏ.

Tôi lắc đầu, “Đây là một phần của giao dịch, cô bé”.

Em rùng mình. “Đừng gọi em là cô bé”, giọng em yên lặng nhưng căng thẳng.

“Xin lỗi.”

“Được rồi. Đó chỉ là những gì Dan đã...”

“Anh biết. Anh đã nghe hết.” Tôi kéo em trở lại để chúng tôi có thể nhìn vào mắt nhau. “Nhưng mà, trả lời câu hỏi của anh. Em có sợ anh không?”

“Em đã trả lời rồi còn gì. Em nói một chút. Em sợ những gì anh có thể làm. Ý em là, dù thế em vẫn cảm thấy an toàn bên anh. Em biết anh sẽ không bao giờ làm hại em.”

Tôi ôm lấy mặt em trong tay. Nó quá quen thuộc, quá tình cảm, quá sớm. Nhưng tôi không thể chịu đựng được nó. “Ngược lại. Anh sẽ bảo vệ em. Khỏi những người khác và khỏi chính bản thân em. Anh sẽ luôn luôn làm thế.”

“Tại sao?”, giọng em thâm thì gần như hư không.

“Vì anh muốn thế. Vì...” Tôi đấu tranh để tìm những từ ngữ thích hợp. “Vì em xứng đáng với điều đó, và vì em cần nó.”

“Không, em không cần.”

“Có, em cần nó.”

Em lắc đầu, “Không. Em không xứng đáng với điều đó đâu”.

Tôi thở dài, biết rằng mình sẽ không thể chiến thắng trong vụ tranh cãi này. “Im nào, Nell.”

Em cười, tiếng cười khúc khích leng keng vang lên khiến tôi mỉm cười trong mái tóc em. “Vâng. Anh sẽ cho em xem cửa hàng của anh chứ?”

“Giờ mới có 4 giờ sáng. Chúng ta đang ở Tribeca và cửa hàng của anh ở tận Queens. Tít phía đầu thành phố cơ. Thêm vào đó, anh không có ô tô ở đây. Anh đã đi bộ đến đây từ quán bar.”

“Anh đi bộ đến đây á? Anh điên thật! Từ đó đến đây để phải hai mươi con phố đấy.”

Tôi nhún vai trả lời, “Anh thích đi bộ”.

“Vậy chúng ta sẽ bắt taxi.”

“Em thật muốn xem cửa hàng của anh đến thế cơ à?”

“Vâng. Với lại em thực sự chẳng muốn ở đây thêm một phút nào.” Em lại rùng mình nhớ lại.

“Vậy thì, ờ, em cần một cái quần đấy”.

Em lại cười khúc khích, tôi quyết định sẽ gọi nụ cười đó là Tinkerbelle. “Không. Quần chỉ dành cho những bà thím thôi.” Em dịch người ra và biến mất trong phòng. “Lần này đừng có nhìn trộm đấy, Pervy McGee.”

“Vậy thì đóng cửa phòng lại đi, đồ ngốc.”

Tiếng cửa đóng sầm lại như một câu trả lời, khiến tôi bật cười. Tôi vui vì em đã có thể cười lớn. Nó có nghĩa là em thực sự đang đối mặt với nó. Dù thế, tôi biết em đang giữ trong lòng rất nhiều thứ. Em chỉ đang thể hiện với tôi. Rồi em sẽ lại có những vết sẹo mới trên cổ tay, sớm thôi.

Em bước ra với quần jean và áo sơ mi màu tím cổ chữ V. Tôi phải giữ ánh mắt mình di chuyển liên tục để không nhìn chằm chằm vào em. Em không cần khao khát của tôi, ngay lúc này. Có thể là chẳng bao giờ em cần. Em lấy ví từ trên kệ bếp chỗ tôi đã đặt nó lên sau khi đã dọn dẹp mọi thứ.

Tôi giơ tay cho em, “Đi nào, Tinkerbelle”.

Em nắm lấy tay tôi, sau đó khựng lại với tên gọi mới tôi dành cho em. “Tinkerbelle?”

“Tiếng cười của em. Tiếng leng keng nhỏ khi em cười. Nó khiến tôi nhớ đến Tinkerbelle.” Tôi nhún vai.

Em tình cờ tạo ra tiếng leng keng đó một lần nữa, sau đó đập một bàn tay lên miệng. “Chết tiệt. Giờ thì anh đã khiến em ý thức được điều đó rồi. Nhưng mà dù sao anh cũng có thể gọi em là Tinkerbelle.”

“Đừng có sửa. Anh cho là nó rất dễ thương.”

Em nhăn mũi nhìn tôi trong khi khóa cửa lại. “Dễ thương ư? Đó có phải là một điều tốt không đấy?”

Tôi nhướn mày về phía em, “Anh có thể nghĩ tới hàng đồng từ khi nhớ đến em. Dễ thương có thể dùng trong lúc này”.

“Ý anh là gì?” Em nắm tay tôi theo một cách thuần khiết, lòng bàn tay trong lòng bàn tay.

Tôi vẫy một chiếc taxi chạy ngang qua với đèn bật sáng. Sau đó chúng tôi trượt vào bên trong. Tôi đưa cho tài xế địa chỉ của mình và nhìn anh ta nhập địa chỉ vào thiết bị định vị. Sau đó chúng tôi bắt đầu di chuyển với những giai điệu âm nhạc từ loại nhạc Á Rập của tài xế pháp phòng quanh chúng tôi, tôi quay sang Nell.

“Em có chắc là em muốn hỏi điều đó không?”

Em nâng cằm lên trả lời. “Có”.

“Em là rất nhiều thứ, Nell Hawthorne. Em phức tạp. Em dễ thương. Em đáng yêu. Em hài hước. Em mạnh mẽ. Em xinh đẹp.” Em dường như đang đấu tranh với những từ ngữ và cảm xúc. Tôi tiếp tục. “Em đang bị tra tấn. Em đang đau. Em thật tuyệt. Em thông minh. Em quyến rũ bỏ xừ”.

“Quyến rũ bỏ xừ ư?” Em nghiêng đầu với nụ cười nhỏ trên môi.

“Ừ”.

“Vậy là quyến rũ nhiều hơn hay ít hơn là quyến rũ khủng khiếp?”

“Nhiều hơn. Nhiều hơn í chứ”.

Em chỉ gật đầu. “Anh rất ngọt ngào. Nhưng chúng ta không được nhìn thấy chung một người khi chúng ta nhìn vào em.”

“Có thể đúng.” Tôi nhìn xuống bàn tay đang nắm lấy nhau của chúng tôi, rồi nhìn em. Tôi dịch chuyển những ngón tay đan vào ngón tay em. “Em nhìn thấy gì khi tự nhìn vào chính mình?”

“Yếu đuối. Sợ hãi. Say xỉn. Giận dữ. Xấu xí. Bỏ chạy.” Em quay khỏi tôi khi nói những điều đó, mắt em nhìn chằm chằm ra cửa sổ. “Em chẳng nhìn thấy gì cả. Chẳng nhìn thấy ai cả.”

Tôi biết giờ chẳng có lời nào có thể thay đổi những gì em đang cảm thấy, vì thế tôi im lặng. Tôi chỉ biết nắm lấy tay em và để sự im lặng bao trùm lấy chúng tôi qua những con phố.

Cuối cùng, em quay lại phía tôi, “Tại sao anh không phản bác lại khi em nói những thứ đó? Tại sao anh không thử thuyết phục em rằng những thứ em tự nói về mình chỉ là những thứ vớ vẩn?”

“Nó sẽ có tác dụng sao?”, tôi hỏi. Em nheo mắt nhìn tôi, sau đó lắc đầu. Tôi nhún vai, “Tốt. Em hiểu rồi đó. Đó là lý do tại sao. Tôi có thể nói với em những gì tôi thấy về em. Tôi cũng có thể cho em biết những gì tôi biết về em. Tôi có thể nói với em tôi cảm thấy thế nào. Tôi có thể chỉ cho em con người thật của em ra sao. Nhưng tranh cãi với em sẽ không mang lại điều gì cả. Tôi cho rằng hai chúng ta đều đã chia sẻ với những người cố thử hàn gắn vết thương của anh và em. Nhưng họ đều thất bại. Chúng ta chỉ có thể tự chữa lành vết thương của chính mình mà thôi. Hãy để chúng ta cùng làm điều đó.”

“Nhưng em không có bất cứ thứ gì trong những thứ anh vừa nói. Em chỉ là không có. Và em không thể tự hàn gắn em. Em không thể... không thể được chữa lành.”

“Em tự cam kết rằng em sẽ mãi mãi bị tổn thương sao?”

“Chết tiệt thật, Colton. Tại sao anh lại làm thế? Anh không hiểu em.”

“Anh muốn hiểu em.” Đó là câu trả lời cho cả hai tuyên bố của Nell.

8. Chương 8: Nỗi Đau Buồn Lên Men

Chúng tôi đến cửa hàng, một gara cũ kỹ có mặt trước nhìn ra con hẻm, một căn hộ nhỏ bé nằm bên trên. Tôi lấy từ trong túi ra chùm chìa khóa, mở cửa ngách và bước vào bên trong, bật đèn.

Sàn nhà màu bê tông sẫm với nhiều vết rạn; Những bóng đèn huỳnh quang nhấp nháy treo lủng lẳng trong những chiếc lồng cong vênh; Khu vực quầy đầy các hộp dụng màu đỏ và bạc xen kẽ nhau được treo trên móc trải dọc theo bức tường; Những chiếc xích từ trần nhà thả xuống để giữ những động cơ; Một khung kim loại của chiếc Mustang Shelby GT đời 1966; Vài lon nhựa rác khổng lồ màu xám bạc và gạt tàn thuốc đầy tràn; Chai bia bị bỏ rơi cùng vài hộp bánh pizza...

“Nó không quá nhiều, nhưng nó là của anh.” Tôi cười lớn. “Nó thực sự, thực sự là không quá nhiều nhận gì. Anh không thể tin nổi là anh đã mang em đến đây. Chỗ này quá bẩn và xấu xí.”

Lần đầu tiên tôi nhìn nơi này theo một cách như thế. Trước giờ tôi chưa từng mang cô gái nào về đây. Tôi đã đưa nhiều cô gái về chỗ mình, nhưng chẳng ai muốn nhìn cửa hàng của tôi, họ chỉ hứng thú với chiếc giường. Tôi nhìn quanh, dò tìm những thứ mà em phải nhìn.

Rồi em khiến tôi phải ngạc nhiên, “Em thích nó. Chỗ này giống như ... ở nhà í. Đây là một nơi mà anh rõ là phải yêu lắm”.

Tôi nhìn em chăm chăm, “Chỗ này đúng là nhà. Anh có thể ngủ ở trên lầu, nhưng cái gara này là nhà anh. Nhiều hơn em nghĩ”.

Tôi nghĩ đến tất cả những khoảng thời gian ngủ trong chiếc túi ngủ trên sàn nhà nơi chiếc Mustang đang được đặt lúc này, trước khi căn hộ trên gác được cải tạo để có thể sống được. Tôi mua chỗ này với giá khá rẻ mạt vì nó đã bị bỏ đi. Bị từ chối, bỏ rơi, chẳng ai muốn. Giống tôi. Tôi đã sửa lại nó. Biến nó thành của riêng mình.

Em buông tay tôi ra và đi vòng quanh cửa hàng, mở những ngăn kéo và kiểm tra mọi dụng cụ, những thứ trông thật công kênh, bất tiện, dơ bẩn với bàn tay sạch sẽ và tinh tế của em. Em luôn đẩy chúng trở lại chính xác vị trí ban đầu. Tôi tự hỏi liệu em có nhận ra tôi cầu thả thế nào hay liệu em chỉ đang lịch sự. Có thể chỉ là lịch sự thôi. Chúng tôi không thực sự hiểu rõ về nhau. Em không thể hiểu về chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của tôi đối với những dụng cụ đó.

“Cho em biết những gì anh làm đi”, em nói.

Tôi nhún vai chỉ vào động máy móc, “Động động cơ kia”. Tôi bước tới và chạy ngón tay quanh phần đầu mở của một chiếc pít tông. “Anh đã mua nó ở một bãi xe thải cách đây vài tuần. Nó rỉ sét, bẩn thỉu và hỏng gần hết. Nó là một chiếc xe cũ bị tai nạn, động cơ hết hạn hoàn toàn. Một chiếc Barracuda đời 77. Anh chỉ lấy động cơ, sửa những phần anh có thể sửa, thay thế những phần anh không sửa được nữa. Anh tháo toàn bộ chiếc xe ra thành từng phần một.”

Tôi kéo tấm bạt ra khỏi chiếc bàn dài và rộng ở trong góc, cho em thấy một động cơ đã được tháo rời, mỗi phần nằm trong một mô hình cụ thể. “Giống như thế này. Sau đó anh sẽ lắp ráp mọi thứ trở lại, mỗi lúc một phần, cho đến khi em nhìn thấy nó như thế này. Nó gần như đã hoàn thiện. Chỉ cần đặt thêm vài bộ phận nữa là xong, có thể sẵn sàng để đặt vào một chiếc ô tô.”

Em nhìn từ chiếc bàn đến động cơ tổ hợp. “Vậy anh đưa cái này...”, em chỉ vào những phần trên bàn, “...vào cái này sao?”.

Tôi nhún vai, “Đúng. Nó là những động cơ hoàn toàn khác nhau, nhưng đúng”.

“Ngạc nhiên thật. Làm sao anh có thể biết được toàn bộ vị trí của chúng chứ? Làm sao sửa được chúng?”

Tôi cười lớn. “Rất nhiều kinh nghiệm. Anh biết làm những thứ này từ việc anh đã phải hoàn thành có cả triệu lần. Tất cả mọi máy móc đều có một nguyên lý cơ bản, chỉ có một chút khác nhau khiến cho mỗi loại máy móc trở nên độc nhất. Anh đã tháo chiếc xe máy đầu tiên của anh ra sau khi anh mới chỉ... mười ba thì phải. Dĩ nhiên là, sau khi đã tháo rời nó ra anh đã không thể nào lắp nó lại được, nhưng đó là một phần của quá trình học tập. Anh đã sửa cái động cơ khi gió đó hàng tháng trời để nó có thể trở lại như cũ, phải tự đoán cách nó làm việc, phần nào đi với phần nào và chúng dùng để làm gì, làm cách nào để lắp chúng lại như cũ. Cuối cùng khi anh thành công và nó có thể hoạt động trở lại, nó khiến anh giống như, anh không biết nữa, giống như anh đã mất cả hàng năm trời xoay vòng với nó mỗi ngày. Sau đó anh lại tháo nó ra, và lắp nó lại. Cứ lặp đi lặp lại như thế cho đến khi anh có thể làm thành thạo mà không cần phải nghĩ đến chuyện cái gì sẽ phải làm tiếp theo.”

Em nghiêng đầu nhìn tôi, “Từ đâu mà anh có thứ máy móc đó?”.

Tôi nhìn chằm chằm lên trần nhà, cố nhớ lại. “Hừm... Anh nghĩ là anh đã mua nó ở cửa hàng của thầy giáo dạy anh hồi trung học. Anh đã phải tiết kiệm khoản trợ cấp và mấy tháng trời mới đủ tiền đấy.” Em trông vẫn có vẻ thắc mắc chưa hiểu nên tôi cười lớn. “Sau khi tốt nghiệp cấp 2 lên trung học, anh có một gia sư. Trong lúc đi bộ, anh đã tình cờ đến đúng cửa hàng đó và trông thấy cái xe này, sau đó thì cứ như kiểu bị ma ám ấy, anh đã xem người hướng dẫn ở cửa hàng, ông Boyd, lảng xảng với nó. Ông ta cuối cùng đã trở thành một trong số những người bạn tốt nhất của anh trước khi anh chuyển đến đây sống”.

Nell nhìn tôi chăm chú như thể đây là lần đầu tiên cô ấy gặp tôi. “Anh đã từng có một gia sư ư?”

Tôi nhăn nhó, ước giá mà cô ấy bỏ lỡ đoạn này. “Ừ. Ở trường anh học không được tốt cho lắm.”

Tôi quay lưng đi và ném chiếc tarp lên bàn, sau đó dẫn em đến một cầu thang riêng dẫn lên căn hộ của tôi. Đó là cái cách tế nhị và lịch sự của tôi muốn ám chỉ với em rằng tôi không muốn nói về chuyện đó, có vẻ như em đã nhận được thông điệp này.

Nói về việc tôi không thực sự học tốt cho lắm hồi còn ở trường là một tuyên bố cực kỳ nghiêm trọng, nhưng cô ấy không cần phải biết điều này. Tôi hy vọng mình có thể tránh được chủ đề này càng lâu càng tốt.

Căn hộ của tôi không có nhiều đồ. Một gian bếp nhỏ vừa đủ để tôi chui vào, nó giống như... tôi không thể nào mở được cửa tủ và gian bếp cùng một lúc, không phải vì thế mà tôi từng sử dụng bếp lò nhưng... nó là thế. Một căn phòng khách nhỏ đến mức mà nếu đứng trong đó, tôi có thể chạm vào cả bốn bức tường xung quanh nếu như tôi đứng ở chính giữa, và một phòng ngủ chỉ có độc nhất chiếc giường cỡ lớn, chẳng còn gì khác ngoài nó. Tất cả quần áo được cất trong tủ ngoài phòng khách, và nó cũng chỉ to gấp đôi cái ti vi không hơn. Nếu không phải vì thế thì tôi cũng từng thực sự xem ti vi đấy.

Tôi vươn tay chỉ quanh căn hộ. “Nó thậm chí còn nhỏ hơn cả dưới cửa hàng, nhưng đây là nhà anh. Anh muốn nói là anh có thể dẫn em đi một tour du lịch giá 10 cent nhưng anh cần phải trả lại cho em 9.5 cent mất.

Em cười lớn, giọng cười mang âm hưởng leng keng của Tinkerbell, nụ cười khiến tim tôi lâng lâng. Nhưng ngay cả với tất cả trạng thái bình thường thì những câu hỏi, về thích thú, tôi có thể nhìn ra rằng em đang đấu tranh để có thể bình tĩnh. Em che đậy mọi thứ thật khéo léo, giống như một kẻ giấu đồ chuyên nghiệp. Nó được chôn sâu và kỹ dưới bề ngoài của em.

Tôi tôn trọng nếu như cái thứ địa ngục đó rời khỏi em vì em đã phải vật lộn vất vả thế nào để thể hiện rằng em vẫn ổn. Tôi chỉ ước rằng em để cho tôi chỉ ra con đường phải đi tiếp, chỉ cho em làm thế nào để chính em cảm thấy tổn thương và đau đớn. Tôi muốn được gánh nỗi đau của em.

Em ngồi phịch xuống chiếc ghế dài, tôi có thể thấy vẻ kiệt sức trong mắt em, trong tư thế của em hiện giờ. Tôi để em ngồi trên ghế, đầu ngã ra, chân dang rộng. Đảm bảo rằng căn phòng của tôi không phải một cái chuồng lợn, xong xuôi, tôi thay ga phủ và lấy ra một chiếc chăn lớn, sau đó tôi quay trở ra để thông báo rằng em có thể đổ sập lên giường của tôi. Nhưng em đã lịm đi ngay trong tư thế ngồi ban đầu. Tôi nâng em dậy một cách dễ dàng. Em nhẹ như lông hồng, như một cô tiên trong cổ tích đang hiện hữu trước mặt tôi, được làm từ thủy tinh, huyền bí và mong manh với sức mạnh lửa đối. Tôi đặt em lên giường, kéo mạnh đôi giày khỏi chân em, đấu tranh xem có nên cởi giùm nốt chiếc quần em đang mặc ra hay không,

Cuối cùng tôi đủ ịch kỷ để quyết định rằng mình sẽ làm việc đó. Ý tôi là, tôi biết rằng chính mình cũng ghét phải mặc quần khi đi ngủ, vì thế tôi không thể tưởng tượng được sao em lại có thể thích nổi cái việc này. Tôi tháo chiếc cúc, trượt khóa quần xuống, bám vào lớp denim ở hông em và kéo. Em vặn vẹo và nâng hông lên, vì thế tôi có thể kéo nó xuống đầu gối em một cách dễ dàng. Cặp đùi thon dài màu kem nhạt của em khiến tôi khó lòng cưỡng lại, đặc biệt là chiếc quần lót nhỏ xíu cột dây da màu vàng hầu như không che đậy được chút nào vùng chữ V mềm mại mà tôi chỉ muốn được vùi mặt mình, cơ thể mình vào đó. Tôi không thể cưỡng lại việc những ngón tay trượt nhẹ lên cặp đùi em, dù chỉ là một sự đụng chạm nhẹ nhưng với tôi, nó là quá nhiều. Và gần như không đủ.

Tôi giật mình rụt tay lại và vuốt lên mặt, lên tóc, đấu tranh để có thể kiểm soát được bản thân.

Tôi quay trở lại, nhắm mắt và kéo chiếc quần ra khỏi phần còn lại trên cơ thể em.

Khi tôi vẫn đang kéo những ống quần ra khỏi ngón chân em, em lẩm bẩm, giọng khàn khàn và buồn ngủ, dễ thương đến chết tiệt đi được, “Anh đã từng nhìn em chỉ mặc quần lót. Sao giờ anh lại xấu hổ?”

Tôi đắp chăn kéo nó lên ngang cổ em, sau đó ép nó xuống bằng khuỷu tay đặt ở bên ngoài, nhướn lông mày nhìn chăm chăm vào em, lông mi em dài, mái tóc màu vàng dâu tây vương lên đường nét khuôn mặt hoàn hảo. Tôi quay đi trước khi bị cuốn vào cảm dỗ trượt những ngón tay lên để gạt tóc khỏi gương mặt em. Tôi không thể đọc được biểu hiện trên khuôn mặt em. Bộ dạng của em đáng thương đến khốn kiếp, như thể tất cả mọi nỗi đau trên đời này đều đang ồ ạt kéo đến, đốt cháy em trong khi em cố nung nấu nó ở bên trong, giờ đây cơn buồn ngủ gần như đã chiếm lấy em.

“Đó là một hành động khốn nạn”, tôi nói. “Lẽ ra anh không nên làm thế. Em đang ngủ, anh không muốn...”

“Nó rất ngọt ngào”, em ngắt lời tôi.

“Có rất nhiều từ để miêu tả anh, Tinkerbell. Nhưng từ đó không thuộc một số những từ để nói về anh.” Tôi vùi tay vào mái tóc, lòng rối bời. “Anh chỉ nhắm mắt để anh không mơn trớn em trong khi em ngủ.”

Mắt em mở to nhìn tôi. “Anh muốn mơn trớn em ư?”

Tôi không cảm thấy thực sự thành công trong việc bóp nghẹt tiếng cười đầy hoài nghi của mình, em đâu hiểu rằng tôi muốn em đến chết tiệt thế nào. Điều đó tốt cho em. Em không hề biết thế.

Tôi bước một bước lại gần em hơn, đứng cạnh giường, chỉ là tôi không đủ can đảm để chống lại điều đó. Một sợi tóc vương trên gò má cao và đẹp mê hồn của em. Tôi gạt nó ra, thăm nguyên rửa sự mềm yếu của bản thân.

“Em không có bằng chứng, Nell.” Tôi lùi lại trước khi cái miệng bắt đầu phản bội lại mình thêm.

“Ngủ đi, và nghĩ màu xanh.”

Em khịt mũi. “Nghĩ đến màu xanh ư?”

“Đó là một cách anh đã học được để tránh mơ thấy những điều tồi tệ.” Tôi kể cho em, “Khi rơi vào giấc ngủ, anh thường nghĩ đến màu xanh chung chung. Không chỉ là những thứ có màu xanh, chỉ là, một ý nghĩa bất tận và bao trùm của màu xanh. Biển xanh, bầu trời xanh...”

“Giống như màu mắt của anh”, giọng em mềm mại đến đau đớn.

Tôi lắc đầu, mỉm cười. “Nếu nó là những thứ mang đến cho em sự bình yên, vậy thì chắc chắn là như thế. Vấn đề là, hãy nghĩ đến những màu sắc mượt mà. Tưởng tượng nó đang trôi qua em, trong con người em, xung quanh em, cho đến khi em trở thành những màu sắc đó.” Tôi nhún vai, “Nó đã giúp anh vượt qua những cơn ác mộng”.

“Anh đã mơ thấy những gì?” Mắt em giờ đã tỉnh táo và đầy tò mò.

Tôi quay người đi và tắt đèn, giọng nói xa dần khỏi em. “Chẳng có gì có thể làm em phải lo lắng cả. Những thứ xấu xa. Những thứ cũ kỹ.” Tôi quay lại và nhìn về phía em, khi đôi mắt em lại nặng trĩu một lần nữa. “Ngủ đi, Nell.”

Tôi đóng cửa lại sau lưng mình, rút lui vào bếp. Lúc đó trời đã gần 5 giờ sáng, tôi cũng đã kiệt sức. Sáng hôm trước tôi phải thức dậy từ lúc 7 giờ sáng để hoàn thành nốt việc phục hồi một con Hemi, những công nhân khác sẽ đến cửa hàng và bắt tay hoàn thiện con Stang vào lúc 8 giờ sáng. Tôi kết thúc công việc viết ghi chú của mình và dính nó lên một cái khung, dặn mọi người rằng tôi sẽ không có mặt ở đây hôm nay. Họ biết họ phải làm gì. Perk sẽ đảm nhiệm việc trông coi mọi người, tôi đoán thế. Tôi bước một cách nặng nề lên cầu thang và trượt trở lại chiếc ghế dài, mắt nặng trĩu, nhưng trí óc vẫn hoạt động.

Tôi sẽ không bao giờ quên nổi với mật độ ngủ như thế này. Tôi thậm chí rửa, cố xóa đi hình ảnh cặp đùi trần trụi của Nell đang cầu xin để nhận được sự vuốt ve của tôi. Nhưng vô ích.

Tôi tiêu tốn hàng chục lần tìm kiếm vô ích những phương thức tuyệt vọng hòng xóa đi những hình ảnh đó. Ngăn kéo phía trên cùng trong tủ quần áo của tôi có một hộp thuốc lá nhỏ màu trắng. Tôi cất nó để dành cho những lần như thế này, khi tôi không thể ngủ nổi, không thể ngừng suy nghĩ. Đây là những tàn dư còn sót lại của những ngày tháng đen tối. Tôi cuộn một điếu thuốc mỏng và hút từ từ, thưởng thức nó. Gần đây, tôi rất hiếm khi hút thuốc. Thành thật mà nói, tôi thậm chí chẳng nhớ nổi lần cuối cùng mình hút thuốc là khi nào.

Tôi đã cai chứng uống rượu điên cuồng của mình, tôi cai thuốc lá, thuốc lắc, cai rất nhiều những thứ chết tiệt khi tôi quyết định sẽ quay trở lại với cuộc sống tử tế đàng hoàng. Nhưng có một vài lần hiếm hoi trong cuộc sống, tôi vẫn cần chơi một chút cổ. Tôi ngắt cuống quả anh đào và xếp gọn nó để cuộn thành một điếu thuốc, cuối cùng tôi nằm ngửa xuống ghế, trôi dần đi, cho tới khi nghe thấy những âm thanh đó.

Căng thẳng, the thé, ồn ào. Một tiếng ồn ào lạ lẫm, sợ hãi. Như thể em đang phải chiến đấu với từng sợi thần kinh của mình để không khóc nức lên, rằng em nghiền chặt lại với nhau. Tôi gần như có thể thấy em đang lặn lộn trên giường, hoặc cuộn tròn người giống như một bào thai.

Trong chốc lát, tôi đã vượt qua cánh cửa và ôm em trong vòng tay. Em nằm gọn trên đùi tôi, áp lên ngực tôi, trong tay tôi một cách hoàn hảo. Em đang rùng mình, run rẩy, mỗi sợi thần kinh trên người em đều co giật. Tôi dùng ngón tay vuốt lại tóc em, áp bàn tay lên má em, cảm nhận về căng thẳng ở hàm dưới của em. Những tiếng ồn ào đến từ thẳm sâu trong em, rít lên từ tận đáy tâm hồn em. Nó khiến con tim tôi tan nát. Nó đang giết tôi.

“Nell, nhìn anh này.” Tôi nâng cằm em lên, nhưng em giật đi, chúi người vùi sâu vào ngực tôi, như thể muốn leo lên giữa xương sườn tôi và nép mình vào khoảng không gian giữa tim và phổi tôi. “Được rồi. Ổn rồi. Không nhìn anh nữa. Nhưng nghe anh này.”

Em lắc đầu, những ngón tay bấu mạnh vào bắp tay tôi đến mức tôi sẽ có những vết bầm ngay sau khi em thả nó ra.

Cô ấy khỏe khủng khiếp.

“Không ổn chút nào”, tôi nói với em. Câu nói này đã thu hút sự chú ý của em lên tôi. Đó không phải là những gì em đang mong chờ. “Em không cần phải bình thường trở lại.”

“Anh muốn gì?”, giọng em thều thào, tuyệt vọng.

“Anh muốn em để mặc những cảm xúc của mình và để chính mình bị tổn thương. Cứ đau đi.”

Em lại lắc đầu, “Em không thể. Nếu như em làm thế, em sẽ không bao giờ bình thường lại được nữa”.

“Em sẽ.”

“Không, em sẽ không bình thường được. Nó sẽ không... Chuyện đó quá sức với em.” Em cãi, hít một hơi thật nhanh và lắc đầu tỏ ý từ chối một cách quyết liệt, “Em sẽ không thể ngừng khóc được nữa, và em sẽ trở nên trống rỗng”.

Em cố leo ra khỏi người tôi và tôi để em làm điều đó. Em ngã mạnh khỏi giường, đập tay và đầu gối xuống sàn, bò đi và trườn vào phòng tắm. Tôi nghe tiếng em nôn mửa, những tiếng ọe lớn, và tiếng nấc bị bóp nghẹt. Tôi đứng lên đi đến thành cửa và nhìn em. Bàn tay em đang nắm chặt lại, ngón tay bấu vào cánh tay sâu đến mức những giọt máu bắt đầu rỉ ra nơi những móng tay bập lên da thịt.

Nỗi đau chồng chất nỗi đau.

Tôi bước đến trước mặt em, giữ lấy cằm em trong tay và buộc em phải nhìn tôi. Em nhắm mắt lại và ngoảnh mặt đi. Cảnh tượng em chảy máu khiến tôi hoảng loạn. Tôi không thể chứng kiến cảnh em tự làm đau mình. Tôi vật lộn với bàn tay em, nhưng em không buông nó ra, nếu tôi ép em, sẽ chỉ khiến em tự làm mình bị đau tệ hơn.

Tôi cần phải biết cái gì đang điều khiển cô gái này. Điều gì đó đang ngấu nghiến tâm hồn em.

“Nói anh nghe”, tôi thì thầm từng lời với em, vang vọng và thô ráp trong căn phòng tắm tối tăm, ánh bình minh trở thành màu xám sau khi bị lọc bởi lớp kính bẩn.

“Anh ấy đã chết.”

“Điều đó vẫn chưa đủ.”

“Đó là tất cả.”

Tôi thở dài, thật sâu, nhìn xoáy vào đỉnh đầu em. Em cảm thấy điều đó, cuối cùng em cũng nhìn lên tôi với đôi mắt đỏ hoe. Buồn rầu, ám ảnh và giận dữ.

“Đừng nói dối anh, Nell”, những lời lẽ như bào mòn em và khắc nghiệt. Tôi tiếc rằng mình đã thốt ra những lời đó, nhưng tôi vẫn nói tiếp, “Nói cho anh”.

“Không!”. Em xô tôi thật mạnh khiến tôi ngã ra sau.

Em lại sập người về phía sau, gập người lại co thành một quả bóng ngay trước toilet, bên cạnh bồn tắm. Tôi quỳ xuống, bước lên phía trước như thể tiếp cận một con chim sẽ đang bị thương và sợ hãi. Mà rõ ràng là tôi đang phải làm như vậy còn gì nữa. Em liên tục cào những móng tay lên xuống đùi, để lại những vết xước đỏ, những dấu da thịt chuẩn bị rách. Tôi bắt được tay em và giữ chúng lại. Chúa ơi, cô ấy khỏe khủng khiếp. Tôi lại buông một tiếng thở dài khác, rồi xốc em lên, ôm em trong tay, sau đó mang em quay lại phòng ngủ.

Tôi kẹp chặt em và cố định em trên giường, trượt người xuống em cho đến khi đầu em gối lên ngực tôi trong khi tôi vẫn ôm em thật chặt, ép cứng lấy em, một tay nắm chặt cổ tay em.

Giờ đây em đang lạnh cóng và căng thẳng. Tôi phải mất nhiều thời gian, thậm chí cả hơi sức của mình, để buộc tóc cho em bằng cánh tay còn lại. Dần dần em bắt đầu thả lỏng. Tôi đếm những hơi thở của em, cảm nhận chúng phả ra, rồi em mềm oặt đi trên tôi, chìm vào giấc ngủ, hơi co giật trong giấc ngủ của mình.

Tôi thức chờ và biết chắc chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo.

Em lại vật vờ, quằn quại và bắt đầu những tiếng rên, sau đó em lại tỉnh táo và gây ra những tiếng ồn ào the thé đến chói tai khủng khiếp kia trong cổ họng. Tôi phải giữ em thật chặt, không cho em tiếp tục. Em phản kháng lại tôi và tỉnh dậy.

“Để em đi!”, em lẩm bẩm

“Không.”

“Chết tiệt, để em đi Colton”, giọng em nhỏ, sợ hãi, đáng thương và mãnh liệt.

“Em mới phải để nó đi.”

“Tại sao?”

“Vì em cứ như thế này thì nó sẽ giết em.”

“Thật tốt.” Em tiếp tục vùng vẫy, giãy ra khỏi sự kìm kẹp của tôi.

“Trên đời này không có nhiều bộ ngực hoàn hảo như thế này đâu. Sẽ thật đáng tiếc nếu như em phá hủy nó.”

Em ngừng giãy giụa và cười lớn. “Anh vừa mới trích dẫn ‘Cô dâu Công chúa’ với em đấy à?”

“Có lẽ.”

Em cười to, rồi tiếng cười nhanh chóng tắt ngấm, trở thành tiếng nức nở, nghẹn ngào.

Tôi thở dài, “Được rồi. Em thấy thế nào nếu tôi bắt đầu trước?” Tôi thực sự không muốn làm điều này. “Khi anh đến New York, anh mới chỉ mười bảy tuổi. Anh chỉ có năm đô la trong túi, một chiếc balo đầy quần áo, một gói bánh quy Ritz, một lon coca, và chẳng gì nữa hết. Anh chẳng biết ai ở đây. Anh mới có tấm bằng tốt nghiệp trung học, vừa mới thôi, và anh biết rằng anh có thể sửa bất cứ một động cơ nào được đặt ở trước mặt mình. Anh đã dành cả ngày đầu tiên khi anh bước xuống khỏi xe buýt để tìm một gara sửa chữa máy móc hòng kiếm được một công việc. Chẳng ai cho anh cơ hội vào làm. Thậm chí anh còn chẳng ăn gì trong hai ngày liền. Anh ngủ trên một băng ghế ở công viên trung tâm tối ngày hôm đó, ít nhất, cho đến khi một cảnh sát tiến đến buộc anh phải rời đi.”

Giờ thì, tôi đã có sự quan tâm của em. Em vẫn nằm trong tay tôi, nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi đang nói chuyện với cái trần nhà, vì ánh mắt em quá thấu hiểu.

“Nói thật là anh đã dói tưởng như chết đến nơi. Anh chẳng biết gì cả. Anh đã lớn lên với những đặc quyền, em biết bố anh rồi đấy, em biết họ giàu thế nào đúng không? Anh chưa bao giờ phải tự chuẩn bị thức ăn cho mình, chưa bao giờ phải tự giặt quần áo. Đột nhiên anh bơ vơ giữa cái thành phố điên rồ này, nơi mà chẳng ai buồn quan tâm đến chuyện của ai. Chó ăn thịt chó, và đó là tất cả.”

“Anh đã sống sót bằng cách nào?”

“Anh đã có một cuộc chiến.” Tôi cười lớn. “Anh kiếm được một chỗ khá đẹp để ngủ dưới chân cầu, rồi một gã ăn mày già nua xuất hiện, nói rằng chỗ đó là của gã, và anh phải cuốn xéo khỏi đó. Chà, anh đã không thực sự được ngủ trong mấy ngày liền, thế nên anh cũng chẳng có ý định rời đi. Vì thế bọn anh đánh nhau. Đó là một trận đánh vụng về và khó chịu vì lúc đó anh vừa đói, vừa mệt, vừa sợ, trong khi gã ta vừa già, vừa dai vừa khó chơi, nhưng anh đã thắng. Sau đấy có một gã đã theo dõi toàn bộ sự việc và tiến đến sau khi anh kết thúc trận đấu, gã hỏi là liệu anh có muốn kiếm cả trăm đô la một cách nhanh chóng hay không. Anh đã không ngần ngại đồng ý. Thế là hắn mang anh đến cái nhà kho cũ kỹ và xấu xí này trong lúc anh thậm chí còn chẳng biết nó nằm ở chỗ nào. Có lẽ là ở một con hẻm phía sau Long Island chẳng. Hắn cho anh đồ ăn, cho anh những cốc bia lạnh. Sau đó thì anh trở thành người mới ở đó. Hắn mang anh xuống dưới tầng hầm của cái nhà kho cũ kỹ đó, nơi có hàng trăm người đang vây quanh thành một vòng tròn, reo hò cổ vũ và kích động. Anh đã nghe thấy âm thanh của một trận đánh nhau.”

Nell thở hắt hắt, tôi biết ngay là em biết chuyện này sẽ đi đến đâu.

“Hà. Cuối cùng thì anh thắng. Cái gã đánh nhau với anh là một tên khổng lồ nhưng chậm chạp. Anh đã từng có vài rắc rối khi ở trường học nên biết cách phải đánh nhau thế nào. Gã này chỉ được cái to và khỏe nhưng lại không có kỹ thuật. Đêm đó, anh đã đánh ba trận liên tiếp. Trận cuối anh bị đánh một cú kính hòn nhưng mà cũng thắng. Anh kiếm được bốn trăm đô la trong đêm ấy, và đó cũng là cách mà anh đã bắt đầu. Sau đó anh gặp Split. Hắn có mặt ở một trận đấu mà anh tham dự. Hắn đưa ra một lời đề nghị công việc dành cho anh, có thể gọi là thế. Hắn nói rằng hắn cần một người cơ bắp làm việc cho hắn, giúp hắn thu hồi những món nợ, một người phải đáng sợ. Chà, anh có thể tỏ ra đáng sợ để dọa dẫm người khác. Vì thế anh đã đi cùng Split và anh... Chà, đó không phải là những cuộc chiến để giành chiến thắng đơn thuần mà

hầu như chỉ là đe dọa thôi. Mọi người nợ hẳn những ân tình, hoặc là ma túy, hoặc là vì một sở thích nào đó... Anh giúp hẳn giải quyết vấn đề. Anh đã gặp Split như thế và kết thúc với Bishops 5 - 1 như thế đấy.”

“Đó là một băng đảng hay sao?”

“Đúng thế, một băng đảng.” Tôi thở dài. “Họ là một gia đình. Những người bạn của anh. Họ cho anh đồ ăn, cho anh một cái giường để ngủ. Họ cho anh rượu để uống và cỏ để hút, cho anh gái để anh có thể cuốn mình vào. Xin lỗi em, nhưng đó là sự thật. Anh không hề có chút nào tự hào về những thứ chết tiệt mình từng làm, nhưng những người đó - họ rất đoàn kết với nhau. Họ có danh dự, hầu hết là như thế, theo cái cách của họ. Họ chưa bao giờ, chưa từng lừa dối anh dù có thể nào đi chăng nữa. Họ quay lại với trò chơi của anh, không hỏi một câu nào. Thậm chí đến tận bây giờ, nhiều năm trôi qua và anh đã thoát khỏi cuộc chơi để sống sạch sẽ và trung thực, anh tự làm việc cho chính mình, nhưng nếu như anh gọi bọn họ, bọn họ sẽ đến, sẽ chẳng ngần ngại là bất cứ thứ gì mà anh yêu cầu.”

“Giống như Split, ngày hôm nay.”

Tôi gạt đầu vào tóc em, “Chính xác”.

“Cho em biết sự thật đi Colton. Anh ấy sẽ đưa Dan đi đâu?”

Tôi nhún vai. “Anh thật sự không biết. Anh đã nói với hẳn là anh cũng không muốn biết. Nhưng anh cũng dặn Split là anh không muốn lương tâm mình vướng bận đến một thi thể nào và cũng không muốn em thêm một lần nào nữa phải lo lắng về Dan. Vì thế hãy quên hẳn đi.”

Một sự im lặng kéo dài, tôi biết trong đầu em đang hình thành một câu hỏi: “Anh làm như thế sao?”.

“Anh làm gì cơ?”

“Những thi thể trong lương tâm anh?”

Tôi không trả lời. “Có vấn đề gì sao?”

“Có. Với em là có đấy.”

“Vậy thì đúng thế. Anh có.” Tôi do dự một lúc lâu. “Em không thể hiểu được cuộc sống đó đâu Nell. Chỉ là không thể. Đó là sự sinh tồn.”

“Em đoán là em có thể hiểu được.”

“Nhưng?”

Em thở dài, “Em không hiểu tại sao anh phải cô độc một thân một mình đến nơi này trong khi không có một xu dính túi. Trường đại học thì sao? Tại sao bố mẹ lại không giúp anh? Họ có biết bằng cách nào anh có thể sống sót được hay không?”.

Tôi lắc đầu và tỉ mỉ mân mê những đốt ngón tay của mình. “Đó là một cuộc nói chuyện khác.”

“Đến phiên em sao?”

“Đúng”, tôi trả lời. “Đến phiên em.”

“Anh biết câu chuyện mà, Colton. Kyle đã chết.”

Tôi găm giữ một tiếng phát ra từ lồng ngực. “Còn chuyện khác nhiều hơn thế.” Tôi nâng cổ tay em lên và trườn theo những vết sẹo ở đó. “Chỉ chuyện đó thôi không đủ để em gây ra những thứ này.”

Em không trả lời trong một khoảng thời gian dài đến mức tôi cứ nghĩ rằng em đã chìm vào giấc ngủ. Cuối cùng em lên tiếng, khi em nói, giọng em như một lời thì thầm nguyên thủy. Tôi nín thở, không dám làm gián đoạn câu chuyện của em.

“Bọn em đi lên phía Bắc. Đến cabin của bố mẹ anh. Lúc đó bọn em đã yêu nhau được hơn hai năm và rất phấn khích khi có dịp được nghỉ lễ cùng nhau, giống như người lớn. Bố mẹ anh và bố mẹ em đã có một buổi nói chuyện với hai đứa về vấn đề thận trọng trong chuyện quan hệ, thậm chí mặc dù chúng em đã ngủ với nhau gần như cả hai năm trời. Cho đến khi đó thì nó là vấn đề có thể gọi là không hỏi và không kể cho ai hết. Em đoán thế. Em không biết nữa. Nhưng bọn em đã có khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau. Bọn

em cùng nhau bơi, cùng nhau ngồi bên bếp lửa, cùng nhau làm tình. Em... Chúa ơi... Em không thể.” Em đấu tranh vật vã để chống lại những cảm xúc dâng trào. Tôi chải những ngón tay qua mái tóc em và gỡ nhẹ lưng em. Em tiếp tục nói, giọng như nghẹn lại, nhưng có một chút mạnh mẽ, “Chủ nhật, cái ngày cuối cùng đó, là một ngày mưa bão. Mưa to đến mức em không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, gió mạnh khiếp lên được. Ý em là, em chưa từng gặp cơn gió nào như thế, chưa từng, trước đây và đến tận bây giờ. Những cây thông khổng lồ quanh căn nhà cũng bị uốn cong gần như gấp đôi lại.”

Em ngừng lại, thở hổn hển như thể đã kiệt sức, sau đó em lại tiếp tục kể, giọng nhẹ hơn và đáng thương hơn rất nhiều. “Một cái cây đã đổ xuống. Đáng lẽ nó đã đổ trúng em... Nó đã gần như đổ thẳng xuống người em. Em thấy nó rơi về phía mình, em không thể động đậy nổi. Trong một số cơn ác mộng, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần khoảng khắc em nhìn thấy cái cây đó đổ về phía em. Đó lẽ ra là những cơn mộng dễ dàng và xinh đẹp biết bao. Chỉ một tích tắc trước khi nó ập lên người em thì Kyle đã làm một cú đánh bật em ra khỏi chỗ đó. Ý em là, anh ấy đã đá em như một quả bóng, khiến em bay ra khỏi chỗ đó. Em ngã đè lên tay. Em không nhớ mình đã hạ cánh xuống đất như thế nào, nhưng em nhớ khi em đau và cảm nhận cơn đau, nó giống như một làn sóng trắng xóa. Em thấy xương trắng lòi ra cả cánh tay mình, xương cốt em gần như bị bẻ gãy thành một góc chín mươi độ. “Tôi gần như không nghe thấy những lời tiếp theo. “Lẽ ra em đã chết. Nhưng anh ấy đã cứu em. Cái cây đó đã đổ lên anh ấy thay vì em. Đón ngã anh ấy. Chỉ là.. anh ấy đã vỡ vụn tan nát. Một cành cây gãy và... đâm vào anh ấy. Em vẫn nhớ như in cảnh máu trào ra khỏi miệng Kyle... Bọt máu trên môi anh giống như những bọt nước. Hơi thở của anh ấy... giống như đang huyết sáo. Anh ấy... Em đã chứng kiến cảnh anh ấy chết dần đi. Em thậm chí không biết địa chỉ của ngôi nhà, và anh ấy... anh ấy đã đọc cho em địa chỉ ngay cả khi đang hấp hối chờ xe cấp cứu đến. Nó thậm chí còn chẳng đến kịp mãi cho đến khi anh ấy ra đi. Em đã cố đẩy cành cây ra khỏi người Kyle cho đến khi móng tay em bật cả máu. Em đã bẻ tay em gãy ra còn tệ hơn trước khi em ngã mạnh xuống bùn. Đó là điều tồi tệ nhất trong giấc mơ của em, ký ức đó, ký ức em nằm trong bùn, chứng kiến anh ấy chết đi. Chứng kiến... Chứng kiến ánh sáng rời khỏi mắt anh ấy. Đôi mắt màu nâu sô cô la tuyệt đẹp của anh ấy. Những lời cuối cùng anh ấy nói với em là ‘Anh yêu em’ ”.

Tôi không dám mở miệng nói. Em đang run rẩy từng chập một cách khó khăn đến mức tôi lo lắng rằng nó gần như một cơn động kinh. Em sẽ sớm gục ngã.

“Em còn thấy một thứ khác nữa, trong mỗi đêm chết tiệt của em, là đôi giày của anh ấy. Chúng em đã cùng nhau ăn tối ở một nhà hàng Ý yêu thích của hai đứa. Hôm đó, anh ấy đi đôi giày cùng tông với quần áo. Một đôi giày da màu đen. Với những cái tua ngu ngốc ở mũi giày. Em ghét đôi giày đó. Khi cái cây đổ lên người anh ấy, việc tháo đôi giày khỏi anh ấy thật khó khăn biết chừng nào. Em đã nhìn thấy đôi giày đó, trong vũng bùn. Em đã nhìn thấy chiếc giày ngu ngốc khốn kiếp đó, với những cái tua của nó.”

Tôi phải nói ra với em điều đó. Em bắt đầu phát điên lên, nhưng tôi phải nói, “Đó không phải lỗi của em”.

“KHÔNG ĐƯỢC NÓI THẾ! ANH THÌ BIẾT CÁI QUÁI GÌ CHỨ!”, cô ấy rít lên bên tai tôi to đến mức khiến tai tôi ù đi.

“Vậy thì nói cho anh biết đi”, tôi thì thầm.

“Em không thể. Em không thể. Em không thể đâu.” Em lắc đầu, xoắn nó từ bên này qua bên kia, từ chối vỡ lẽ mọi chuyện. “Đó là lỗi của em. Em đã giết anh ấy.” Một tiếng nấc, sau đó là một tiếng nấc vỡ òa, không kiểm soát nổi.

“Mẹ kiếp. Thằng bé đã cứu em. Nó yêu em. Em không giết nó.”

“Anh không hiểu đâu. Em đã giết anh ấy. Chúng em đã cãi nhau. Nếu như em chỉ cần nói đồng ý thôi, anh ấy có lẽ vẫn sống. Nhưng em đã nói không.”

“Nói đồng ý với cái gì cơ Nell?”

Những hơi thở của em thều thào rách rưới. Em phập phồng và rùng mình, vẫn cố phủ nhận sự chia sẻ đó. Em thì thầm những từ ngữ, tôi biết chúng sẽ khiến em tổn thương, một lần, và mãi mãi. “Anh ấy muốn chúng em kết hôn. Nhưng em đã từ chối.”

“Em chỉ mới mười tám tuổi.”

“Em biết. Em biết! Đó là lý do tại sao em lại từ chối. Anh ấy muốn đến học ở Stanford, trong khi em muốn đến Syracuse. Em lẽ ra đã có thể đến Stanford với anh ấy, chỉ để được ở cạnh anh ấy, nhưng... em không thể cưới anh ấy được. Em chưa sẵn sàng để đính hôn. Chưa sẵn sàng để cưới.”

“Hoàn toàn có thể hiểu được.”

“Anh không hiểu đâu, Colton. Anh không... Anh không hiểu.” Tiếng nấc cụt của em lúc này khiến những từ ngữ bị ngắt quãng. “Anh ấy đã cầu hôn em, trong xe anh ấy. Em đã chạy ra ngoài, em giận dữ vì anh ấy không hiểu tại sao em lại từ chối. Anh ấy đã đuổi theo em. Đứng trên đường cãi nhau với em. Em đã đứng ngoài cổng. Hàng chục phút như thế, anh ấy đứng trên đường lái xe, em đứng ở cổng. Chúng em lẽ ra nên đi vào trong nhà, nhưng chúng em đã không làm thế. Trời tạnh mưa nhưng gió lại rít tòi tệ hơn bao giờ hết. Em nghe thấy tiếng cây gãy. Nó giống như tiếng pháo đang nổ.”

“Em không giết cậu ấy, Nell. Em không làm thế. Em từ chối không có nghĩa là em...”

“Đừng nói gì cả. Làm ơn... đừng nói gì cả. Em đã từ chối. Anh ấy nghĩ rằng điều đó có nghĩa là em không yêu anh ấy, bọn em đã tốn rất nhiều thời gian đứng ở bên ngoài, ngay chỗ cái cây đổ. Nếu như em chỉ cần nói đồng ý, rồi đi vào trong nhà với anh ấy, có lẽ cái cây đã bỏ lỡ bọn em, cả hai đứa em. Không đổ lên em, không đổ lên anh ấy. Anh ấy sẽ vẫn còn sống. Em đã do dự, thế nên anh ấy phải chết. Nếu em không sợ đến mức cứng người lại, nếu như em chỉ cần chạy ra khỏi chỗ đó, chỉ một cái nhảy sang bên trái hoặc bên phải. Em hoàn toàn có thể làm như thế. Nhưng em đã đông cứng người lại. Anh ấy đã cứu em... và anh ấy... anh ấy đã chết. Anh ấy đã đi rồi, và đó là lỗi của em.”

“Đó không phải là lỗi của em.”

“ANH IM ĐI”, em hét lên vào lồng ngực tôi. “Em đã giết anh ấy. Anh ấy đã chết và đó là lỗi của em... lỗi của em. Em muốn anh ấy sống lại với em”, lời thì thầm cuối cùng, vỡ vụn. Và cuối cùng, tôi cảm thấy những giọt nước mắt ẩm ướt, ấm nóng rơi trên ngực mình.

Đầu tiên, nó im ắng. Tôi nghĩ rằng có lẽ em đang chờ để bị lên án vì sự yếu đuối của mình. Dĩ nhiên là tôi không làm thế. Tôi chỉ giữ lấy em. Tôi không nói với em rằng mọi chuyện ổn rồi.

“Cứ đi đi”, tôi nói, “Cứ đau đi. Cứ tổn thương đi. Cứ khóc đi em”.

Em lắc đầu, chỉ hơi một chút lắc từ bên nọ sang bên kia, một sự phủ nhận, một sự từ chối vô ích. Vô ích, bởi vì em đang khóc. Tiếng rên rỉ the the vang lên lúc đầu, sau đó cao dần trong cổ họng. Trở thành một tiếng nức nở.

Có lần, tôi bắt gặp một chú mèo nhỏ xíu trong một con hẻm, nó ngồi cạnh mẹ nó. Con mèo mẹ đã chết, do tuổi tác hoặc vì cái gì đó, tôi không biết. Con mèo con ngồi cạnh gãi gãi vai mẹ nó và không ngừng kêu meo meo, âm thanh bất tận đó thật đau lòng, thật đáng thương. Đó là thứ âm thanh như muốn nói rằng: Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi phải sống thế nào đây? Làm sao tôi có thể tiếp tục được chứ?.

Âm thanh này, từ Nell, là loại âm thanh như thế. Nhưng nó còn tồi tệ hơn. Nó khiến tâm hồn héo úa của tôi không thể thở nổi trước nỗi đau đó. Bởi vì tôi chẳng thể làm cái quái gì tốt hơn cho em ngoài việc giữ chặt em trong tay.

Em lại bắt đầu giãy giụa điên cuồng trong tay tôi, nắm chặt bờ vai trần của tôi đến nỗi có thể làm rách da thịt, nhưng tôi không quan tâm, vì điều đó có nghĩa là em sẽ không tự làm đau chính mình nữa. Những âm thanh bắt đầu chuyển thành tiếng nức nở thều thào, tàn phá toàn bộ con người em, Chúa ơi, em đã trải qua hai năm liền với những giọt nước mắt dồn nén bên trong, và giờ chúng tuôn ra cùng một lúc. Thật sự quá tàn nhẫn.

Tôi cũng thậm chí không hay biết em đã thổn thức bao nhiêu lâu. Thời gian như ngừng lại, em chỉ có khóc, khóc và khóc. Tiếng khóc xé nát tôi và khiến cho những âm thanh trong cõi lòng tôi tan nát, nỗi sầu khổ kéo dài từ chối ngừng lại.

Nỗi đau buồn lên men còn tệ hơn gấp nhiều lần.

Ngực tôi thấm hết những giọt nước mắt. Vai tôi bầm dập. Người tôi cứng lại và đau nhức vì ôm em, bất động. Tôi kiệt sức. Nhưng không có một vấn đề nào trong số những thứ đó để có thể khiến tôi ngừng lại.

Tôi sẽ ôm em cho đến khi em ngất đi.

Cuối cùng, những nước nở của em nhỏ dần rồi tắt hẳn, chỉ còn lại tiếng khóc thút thít. Đã đến lúc an ủi em.

Tôi chỉ biết có một cách duy nhất, tôi hát.

“Hãy yên lặng tiếng khóc của em, đưa trẻ lạc nhà.

Hãy để sự bào chữa cho thanh thần trượt qua đôi môi em.

Em ổn rồi, lúc này đây.

Em ổn rồi, giờ phút này.

Đừng khóc nữa, hãy lau khô những giọt nước mắt.

Hãy cuộn nỗi đau lại, đặt nó xuống đất và bỏ lại cho những chú chim.

Đừng chịu đựng nữa, đưa trẻ lạc nhà.

Hãy đứng dậy và chọn lấy một con đường, tiếp tục bước đi và hàn gắn nỗi đau đằng sau những khoảng cách.

Nó có thể không ổn, có thể không tốt lắm.

Tôi biết, tôi biết mà.

Màn đêm quá dài, nó tối tăm và độc ác.

Tôi biết, tôi biết.

Em không đơn độc. Em chẳng đơn độc đâu.

Em được yêu. Em được ôm ấp.

Hãy yên lặng tiếng khóc của em, đưa trẻ lạc nhà.

Em ổn rồi, lúc này đây.

Em ổn rồi, giờ phút này.

Chỉ cần tiến lên, thêm một ngày nữa.

Chỉ cần tiếp tục, thêm một giờ nữa.

Ai đó sẽ đến bên em.

Ai đó sẽ giữ em thật chặt.

Tôi biết, tôi biết mà.

Nó có thể không ổn, có thể không tốt lắm.

Nhưng nếu như em chỉ cần bước tiếp,

Thêm một ngày nữa, thêm một giờ nữa thôi.”

Nell lặng im, nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt màu xám xanh trong trẻo như màu đá rêu lốm đốm. Em nghe thấy từng lời, nghe thấy tiếng khóc của cậu bé lạc nhà.

“Anh đã viết lời bài hát ư?”, em hỏi. Tôi gật đầu, cọ cảm lên da đầu em. “Cho ai?”

“Cho anh.”

“Chúa ơi, Colton”, giọng em khàn đi trong thốn thức, khào khào, gọi tình, “Nó thật buồn”.

“Lúc đó anh gục ngã như thế đấy.” Tôi nhún vai. “Anh không có ai bên cạnh an ủi, vì thế anh phải viết bài hát đó để tự an ủi mình.”

“Nó hiệu quả chứ?”

Tôi nổi giận với câu hỏi lố bịch đó. “Anh hát nó đến phát chán lên, đến nỗi anh chìm vào giấc ngủ, và thì, kiểu đó.”

Cuối cùng tôi liếc xuống nhìn em, thực sự nhìn sâu vào mắt em. Đó là một sai lầm. Em mở to mắt, đầy dự định, đầy đau khổ, những nỗi buồn và sự từ bi. Nó không phải là một sự thương hại. Tôi sẽ cảm thấy ngu ngốc nếu trông thấy một ánh mắt thương hại trong em, cũng giống như là em sẽ cảm thấy thế nếu nhìn thấy điều đó trong tôi.

Sự từ bi và thương hại không giống nhau. Thương hại là coi thường một ai đó, cảm thấy đáng tiếc cho họ và nó sẽ chẳng mang lại cho người ta điều gì. Lòng từ bi là nhìn thấy nỗi đau trong ai đó và chia sẻ với họ sự thấu hiểu.

Em xinh đẹp đến chết tiệt. Tôi đã đánh mất mình trong đôi mắt ấy, không thể quay đi nổi. Đôi môi em, nó đỏ, nứt nẻ, mím lại, như cầu xin tôi hãy hôn em, nó gần tôi đến mức tôi không thể lơ nó đi được. Đột nhiên tôi ý thức được việc cơ thể em đang áp sát lên tôi, bộ ngực đầy đặn của em ép lên ngực tôi, chân em, một cặp đùi tròn, màu da nhạt như kem, đang gác lên chân tôi. Lòng bàn tay em với những ngón tay thon dài cong lại, dựa lên vai tôi, luồng điện chạy qua tôi khi em chạm vào tôi. Tôi ngừng thở. Đúng theo nghĩa đen, hơi thở như tắc trong cổ họng, bị khóa chặt bởi con tim tôi.

Tôi muốn hôn em. Tôi cần phải hôn em. Hoặc tôi có thể sẽ không bao giờ tìm lại được hơi thở nữa.

Tôi là một thằng khốn, vì thế tôi hôn em. Em xứng đáng nhận được sự đối xử dịu dàng nhất có thể, môi tôi nhẹ tựa lông hồng đáp lên môi em, lướt qua môi em. Tôi có thể cảm thấy từng đường cong trên đôi môi đó, chúng đang nứt nẻ, khô ráp vì khát, vì khát của em. Tôi làm chúng ẩm ướt bằng đôi môi mình, hôn lên mỗi cánh môi riêng lẻ. Đầu tiên là môi trên, vuốt ve nó bằng đôi môi mình, nếm nó, chạm vào nó. Em thở một tiếng dài.

Tôi nghĩ rằng tôi ổn, nghĩ rằng em muốn điều đó. Lúc đầu, tôi đã thật sự sợ hãi nghĩ rằng em sẽ giật ra, tát cho tôi một cái và chạy đi. Em sẽ nói với tôi rằng em không thể tiêu hóa nỗi nộ hôn từ một tên quái vật dẫm máu như tôi. Tôi không xứng đáng với em, nhưng tôi là một tên khốn, một thằng ích kỷ, vì thế tôi lấy những thứ tôi có thể nhận được từ em, tôi cố thử để chắc chắn rằng tôi sẽ cho em những gì tốt nhất mà mình có.

Dù thế, em cũng không hôn đáp trả lại. Em ngo nguẩy trên cơ thể tôi, ngón tay em cong lại, siết chặt lấy ngực tôi, nhưng môi em thì sao? Em chỉ chờ, và để tôi chiếm lấy miệng em bằng miệng tôi. Tôi mút lấy môi dưới của em bằng hai hàm răng của mình, dịu dàng hơn bao giờ hết. Tay tôi, bàn tay thô ráp với lớp da tay bị chai đi miên man trên má em, trên làn da mịn màng búng bĩnh, rồi trở lại sau tai em. Em để mặc tôi làm điều đó. Cô gái ngốc nghếch. Để một kẻ vũ phu như tôi hôn em, chạm vào em. Tôi sợ rằng những vết chai trên tay tôi sẽ làm xước da em, tôi lo lắng rằng máu ngấm trong xương tôi sẽ thấm khỏi lỗ chân lông và trườn vào làn da trắng như ngà voi của em.

Em vui mặt trở lại trong lòng bàn tay tôi. Miệng em mở ra trong tôi, hôn đáp trả lại nụ hôn tôi đang cho em. Ôi Chúa ơi. Ý tôi là, chết tiệt, cô gái này có thể hôn. Hơi thở của tôi chưa bao giờ thực sự rời khỏi cổ họng, và giờ nó thoát ra ngoài trong niềm tin rằng em sẽ để điều đó diễn ra, rằng em cũng sẽ tham gia một cách tích cực.

Tôi không biết tại sao. Tôi không có vẻ gì là một anh chàng tử tế cho lắm. Tôi không tử tế. Tôi chỉ ôm em khi em khóc. Tôi chẳng làm được gì khác cho em nữa.

Tôi kết thúc nụ hôn trước khi nó có thể biến thành một điều gì khác. Cô ấy chỉ nhìn tôi, môi mở ra khe khẽ, giờ nó ướt át giống như những quả sơ ri, và rất, rất đỏ. Khốn thật, tôi không thể cưỡng lại việc để cho những dây thần kinh đang đói khát về đẹp của em được chứng tỏ mình qua nụ hôn dành cho em. Em trở lại với sự nhiệt tình nhiều như lúc đầu, em di chuyển để có thể hoàn toàn nằm đè lên tôi, và không ngăn tôi lại khi tay tôi trượt khỏi da đầu em, xuống gáy em, xuống lưng em, khẽ nghỉ ngơi ngay trên cặp mông em. Tôi không dám chạm vào em ở đó.

Điều này thật điên khùng. Tôi đang làm cái quái gì thế này? Em vừa mới rửa xong đôi mắt, khóc nức nở sau nhiều giờ đồng hồ. Em đang tìm kiếm niềm an ủi, tìm kiếm sự lãng quên. Tôi không thể có em theo cái cách như thế này.

Tôi đẩy em ra, trượt ra khỏi em.

“Anh đi đâu?”, em hỏi.

“Anh không thở nổi khi em hôn anh như thế. Khi em để anh hôn. Nó... Anh không tốt. Nó không tốt cho em chút nào. Nó giống như anh đang lợi dụng em.” Tôi lắc đầu và quay người khỏi vẻ khó hiểu ánh lên trong đôi mắt em, một nỗi thất vọng. Tôi rút lui, nắm tay thành nắm đấm, nổi giận với chính mình. Em cần nhiều thứ hơn là tôi.

Tôi chộp lấy cây đàn, lôi nó ra khỏi lớp vỏ da mềm, rồi hướng về phía chiếc cầu thang ọp ẹp để đi lên trên gác mái lấy xuống một chai Jameson. Tôi ngã phịch lên chiếc sofa hiệu Lay-Z-Boy màu xanh đã bị hỏng do thời tiết, chiếc ghế tôi mang lên đây cũng chỉ vì mục đích này, vặn nút chai và xoay nút cho nó bắn ra. Sau đó dùng chân đá nó lên gờ mái, quan sát những vệt màu xám hồng của ánh bình minh đang lên, với cây đàn đặt lên bụng, gảy một nốt nhạc.

Cuối cùng, tôi ngồi dậy và bắt đầu làm việc với một bản nhạc tôi đang học. Bản “This Girl” của “City & Colour”. Ngay lập tức tôi cảm thấy hối hận vì lời của nó làm cho tôi nhớ lại những gì mình không xứng đáng với Nell. Nhưng đó là một bài hát làm say lòng người đến mức tôi bị lạc đi trong ca từ của nó cho đến khi nghe thấy tiếng em trên gác.

“Anh thật là một thiên tài, Colton”, cô ấy nói, khi tôi đã chơi xong bài hát.

Tôi đảo mắt, “Cảm ơn em”.

Em đã mặc lại quần, cầm trên tay một trong số những cây đàn của tôi. Vuông góc với chiếc sofa Lay-Z-Boy là một chiếc đôn màu cam hình vuông, em ngồi bắt chéo chân trên đó, ôm cây đàn trong tay và kê nó lên đùi.

“Chơi bản gì đó cho anh nghe đi”, tôi yêu cầu.

Em cố ý nhún vai, “Em gà lắm. Em chỉ biết mấy bài vợ vẫn thôi”.

Tôi cau mày nhìn em. “Khỉ thật, giọng em nghe như thiên thần ấy. Nghiêm túc đấy. Em có giọng hát ngọt ngào và trong trẻo nhất mà tôi từng được nghe.”

“Dù thế thì em cũng không biết chơi mấy bản tào lao đó.” Nói thế nhưng em cũng gảy một bản nhạc.

“Ừ”, tôi đồng ý với em. “Nhưng điều đó không quan trọng lắm một khi em đã bắt đầu cất giọng hát. Ngoài ra thì, cứ tiếp tục chơi và tập luyện thêm đi, em sẽ khá hơn thôi.”

Em đảo mắt, nhiều không khác gì tôi, và bắt đầu dạo các hợp âm. Lúc đầu tôi không nhận ra giai điệu mà em đang chơi. Phải đến đoạn điệp khúc đầu tiên tôi mới đoán ra bài hát đó. Nó là một bản nhạc buồn, rêu rắt, ám ảnh và thâm trầm. Ca từ của nó có cái gì đó rất... cổ xưa, nhưng tôi hiểu được. Chúng ngọt ngào và đầy khao khát. Em đang hát bản “My Funny Valentines” của Ella Fitzgerald. Ít nhất thì đó là phiên bản mà tôi biết. Tôi đã nghe hàng tá phiên bản khác nhau của bài này, nhưng tôi nghĩ em là người duy nhất khiến cho nó trở nên nổi tiếng.

Cái cách Nell đang hát bài này... Giọng em có tông cao hơn so với tông mặc định của bài hát, nhưng khi em gân lên để hát những nốt thấp hơn chỉ khiến cho giai điệu trở nên đầy đủ và khao khát hơn. Như thể khát vọng là một thứ gì đó có thể cảm nhận, một thứ gì đó thật dày trong em đến nỗi không thể hợp với những nốt đúng.

Em ngân thẳng đoạn cuối bài hát nhưng tay tôi xoay nhạc thành một vòng tròn, vì thế em bỏ lỡ mất một vài nốt, em suy nghĩ, im lặng, và thêm một vài nốt chậm rãi, một nhịp điệu tấn công khác. Ôi Chúa ơi, nó thật hoàn hảo. Em hát bản “Dream a Little Dream of Me” của Louis Armstrong và Ella. Lạy Chúa, tôi thích bài hát này. Tôi ngờ rằng em nhận ra điều đó. Tôi ngạc nhiên kinh khủng khi em có thể thích hợp với những đoạn của Louis đến thế. Em cười rạng rỡ và hạnh phúc, rồi em tiếp tục hát. Thật chết tiệt là giọng của chúng tôi giờ đang hòa vào với nhau.

Tôi sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới việc cover lại cả đồng nhạc jazz sang thể loại đồng quê. Nó thật mới mẻ, thật hay. Tôi biết bài hát này, vì thế tôi có thể hát đệm cho em một số đoạn, gảy nhạc cao hơn và bao trùm lấy giọng em.

Chúng tôi kết thúc bài hát, nhưng tôi chẳng đời nào muốn ngừng lại việc cùng em tạo nên những bài hát. Tôi liền thử một bài khác “Stormy Blues” của Billie Holiday. Nó là một bài hát có tiết tấu chậm, nên giọng hát trong như thủy tinh của Nell cùng âm vực sôi đá của tôi khiến nó trở thành một bản Ballad. Dù vậy, tôi có thể nghe thấy giọng của Billie khi hát. Tôi nghe thấy nó từ một cửa sổ đang mở từ một tòa nhà kế bên cửa hàng, quay ngược lại khoảng thời gian khi tôi mua nó. Bà Henkel có nhạc cụ để chơi những bản jazz. Bà ấy là một bà già cô đơn, nhạc jazz khiến bà nghĩ đến người chồng đã mất từ rất lâu về trước. Vì thế bà đã đập vỡ tất cả cửa sổ trong nhà, sau đó chơi bản “Cout Basie” và “Benny Goodman” của hai nữ danh ca nổi tiếng Billie và Ella, rồi khiêu vũ và hồi tưởng. Tôi đã giúp bà phát triển cửa hàng rau quả. Bà đã véo mũi tôi rồi dọa đâm tôi về chuyện làm tình nếu bà ấy trẻ lại khoảng nửa thế kỷ. Bà ấy đã pha trà cho tôi, mời tôi rượu whiskey, và chúng tôi cùng nhau thưởng thức những điệu jazz tùy hứng.

Tôi tìm thấy bà ấy nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, trên ngực ôm bức ảnh của ông Henkel với nụ cười nở trên môi. Tôi đến đám tang trong hình ảnh một thằng cháu trai khốn kiếp với cú sốc về sự giàu có của bà.

Ánh mắt tôi đã tố cáo một vài suy nghĩ trong đầu vì Nell đã hỏi tôi đang nghĩ gì. Tôi kể cho em về bà Henkel. Về những cuộc nói chuyện rất dài giữa tôi và bà ấy, những giờ phút rơi vào cơn say chậm rãi khi cùng nhau thưởng thức những ngụm Earl Grey. Về việc bà ấy luôn tặc lưỡi như thế nào với tất chân và chiếc quần rộng thùng thình của tôi. Khi tôi trở về với cuộc sống tử tế và ngừng công việc như một gã du côn lại, bà ấy đã thức trắng đêm để khâu lại những chiếc quần Jean cho tôi.

Điều mà tôi giữ lại cho mình mà không nói với cô ấy là trong khoảng thời gian dành cho bà Henkel, tôi chỉ là một thằng Colton ích kỷ. Lúc đó tôi rất cô đơn. Tôi rời ra những cậu bạn từng một thời vào sinh ra tử, tất cả ngoại trừ Split, và tôi chỉ còn lại một mình. Bà Henkel là một người bạn, một cơ hội cho tôi để có thể ở bên ai đó có ảnh hưởng tốt với mình. Bà ấy có lẽ đã rửa xả sự lệ thuộc vào tôi nếu như bà ấy biết được dù chỉ là một nửa những thứ khốn nạn mà tôi đã làm, và tôi nghĩ bà ấy biết điều đó vì bà ấy chẳng bao giờ hỏi han nửa lời.

Cuối cùng, tôi rơi vào im lặng, chủ đề về cái chết của bà Henkel chẳng còn gì để nói nữa.

“Giải thích cho em ý của anh là sao”, em nói.

“Về cái gì?” Tôi biết chính xác ý của em là gì, nhưng không thể giải thích nổi.

“Tại sao anh lại chẳng có gì tốt đẹp? Tại sao anh lại nói như thế sẽ là lợi dụng em?”

Tôi đặt cây đàn xuống, nhấp một ngụm rượu rồi đưa nó cho em. “Anh... là một tên khốn, Nell.”

“Em chẳng khác gì.”

“Khác chứ. Anh không tốt. Ý anh là, anh không phải quý dữ, anh cũng có một số phẩm chất để cứu rỗi linh hồn mình, nhưng...” Tôi lắc đầu, không có cách nào tìm được lời thích hợp. “Anh đã làm những việc rất xấu. Gần đây anh đang cố để thoát ra khỏi những rắc rối, nhưng nó không xóa tan được những gì anh đã làm.”

“Em cho rằng anh là người tốt”, em nói điều đó một cách yên ắng mà không hề nhìn tôi.

“Em đã thấy những gì anh làm với tên đầu vịt Dan rồi chứ.”

Em khịt mũi. “Tên đầu vịt Dan à. Nghe hợp đấy. Chà, em thấy rồi, và đúng là nó khiến em sợ thật. Nhưng anh đang bảo vệ em cơ mà. Chỉ là bảo vệ em. Và anh đã dừng lại.”

“Dù thế thì anh cũng đã không muốn.”

“Nhưng anh đã làm điều đó.” Em che tay lên miệng và ngáp. “Anh đang bán rẻ mình đó, Colton. Anh còn chẳng cho em nổi một sự tín chấp để biết những gì em muốn cơ.”

“Ý em là gì?” Tôi biết em có ý gì, nhưng tôi vẫn muốn nghe điều đó từ chính miệng em.

“Em đã hôn đáp trả lại anh. Chuyện đó thật điên rồ và rối tung, và còn khiến cho em hoang mang nữa. Nhưng mắt em đã mở to. Em ý thức điều đó. Em không hề say.” Em nhìn tôi qua đôi mắt với lông mi tối và dài, đôi mắt nói lên hàng ngàn điều mà miệng em không nói.

Miệng tôi trở nên khô khốc, “Lẽ ra anh không nên hôn em.”

“Nhưng anh đã làm thế.”

“Ừ. Anh là một tên khốn như thế đấy. Anh chỉ là không kiềm chế được điều đó, khi ở bên em.”

“Em không nghĩ anh là một tên khốn. Em nghĩ anh rất ngọt ngào. Và nhẹ nhàng”, em nói với một nụ cười nhẹ.

Tôi lắc đầu, “Không. Chỉ là với em thôi. Em đã mang những thứ khốn nạn ra khỏi tôi. Tôi là một gã du côn, Nell. Tỉnh lại đi”.

“Cựu-du-côn”, em cười.

Tôi cười lớn. “Một lần làm du côn, cả đời làm du côn. Anh có thể sẽ không còn chạy trên những đường phố nữa, nhưng nó vẫn là một phần con người nói lên anh là ai.”

“Và em thích con người anh như thế.”

Tôi đứng dậy, cảm thấy không thoải mái với những thứ mà câu chuyện đang đưa đến. “Muộn rồi. Chúng ta nên đi ngủ.”

Em nhìn về phía mặt trời, những ánh nắng xen qua những tòa nhà cao tầng trên phố. “Bây giờ là ban sớm, nhưng thôi. Em cũng kiệt sức rồi.”

Tôi cầm cây đàn từ tay em và nắm lấy bàn tay ấy khi em leo cầu thang. Tôi thích cảm giác tay em trong tay tôi biết bao. Tôi không muốn để em đi, nên tôi đã không làm vậy. Em cũng thế. Em dừng lại ở phòng tắm, tôi thay giày và chiếc quần đi chạy. Cuối cùng, tôi bắt đầu cảm nhận được những cơn đau nhức đến từ trận đánh với Dan. Tôi đuổi thẳng người, cảm thấy xương sườn bứt rứt, dùng lưỡi thăm dò chiếc răng đang lung lay, nhắm mắt lại với cơn đau âm ỉ. Ngay tại thời điểm đó, Nell xuất hiện bên cạnh tôi với một chiếc khăn. Tôi thận trọng nhìn em và gạt ra khi em vươn tay chạm lên mặt tôi.

“Anh ổn”, tôi gầm gừ.

“Ngậm miệng lại và ngồi yên đó.”

Tôi đảo mắt và đưa mặt quay trở lại tầm với của em. Sự đụng chạm của em quá dồi dào đối với một gã khốn nạn như tôi. Em chạm vào cằm tôi, đẩy mặt tôi qua lại hai bên, lướt tay lên những vết cắt và bầm tím như thể sợ làm tôi đau đớn hơn nữa. Tôi nín thở khi ở gần em, khi ngửi thấy mùi hương của rượu tỏa ra ở em đến say mê, mùi dầu gội lẫn mùi chanh, mùi whiskey, và mùi phụ nữ.

Em quay đầu tôi lại, lau phía bên má còn lại, mắt em nhắm lại khi tập trung lau sạch những vết máu đã đóng vảy. Tôi sạch sẽ hơn một chút khi em trở lại phòng tắm giặt sạch chiếc khăn, nhưng trông vẫn chưa ổn lắm. Em lại lau môi trên của tôi, lau cằm cho tôi, lau trán, và má tôi. Em hạ khăn xuống, đưa tay chạm lên mặt tôi, đến mỗi vết cắt một cách dịu dàng, đầy khám phá.

Tôi ngồi yên để cho em chạm vào mình. Nó khiến tôi sợ hãi. Em đang nhìn tôi như thể đây là lần đầu tiên, như thể em đang cố ghi nhớ tôi trông như thế nào. Ánh mắt em gay gắt, cầu khẩn. Ngón tay em thôi không vuốt ve nữa, nhưng lại trên môi tôi. Tôi cắn nó với một chút đau đớn.

Mắt em mở to, mũi phập phồng, em hít một hơi thật nhanh khi lưỡi tôi chạy qua một phần ngón tay em.

Tôi đang làm cái quái gì thế này? Nhưng tôi không thể ngừng lại được.

Lần này, em nghiêng người về phía tôi. Em rút ngón tay ra khỏi miệng tôi, thay nó bằng đôi môi em. Bằng lưỡi em. Điều này thật điên cuồng. Tôi không nên để cho nó diễn ra.

Nhưng tôi đã làm thế. Chúa ơi, tôi đã... tôi đã hôn đáp trả em với tất cả cơn đói khát trong mình. Chúng tôi đang ở trong căn phòng của tôi, chỉ ngay bên trong ngưỡng cửa, chỉ cách giường vài inch. Kéo em lên giường, lăn lên người em, đặt em nằm xuống, thật dễ dàng biết bao, thậm chí, tuột từng món đồ trên người em xuống... và...

Tôi đẩy người ra. Em thở dài khi tôi làm thế, đó là âm thanh của sự thất vọng tràn trề.

“Anh vẫn muốn dừng lại”, em nói.

Tôi trượt ra khỏi vòng tay em một cách miễn cưỡng. Tôi hoang mang, rối bời. Tôi muốn em, nhưng một vài giọng nói mơ hồ trong đầu nói với tôi rằng có em là một điều sai trái. Một phần trong tôi nói rằng chúng tôi thuộc về nhau, cho tôi biết rằng hãy ôm em thật chặt và không bao giờ để em rời đi. Đường như em cũng muốn tôi, và tôi muốn em... nhưng tôi biết... tôi biết... tôi không đủ tốt để dành cho em.

“Chúng ta cần phải ngủ”, tôi nói, “Em có thể dùng giường của tôi”.

Tôi quay người đi, nhưng em bắt lấy khuỷu tay tôi.

“Em không muốn ngủ một mình”, em nói, “Em đã phải ngủ một mình quá lâu rồi. Chỉ là em... em muốn được ôm, làm ơn?”. Bỗng nhiên em lại trở nên đáng thương một cách tội nghiệp. Tôi không nên làm thế. Nó quá hấp dẫn tôi, và tôi không thể đoán ra được điều này đúng hay sai. Nhưng chỉ là tôi không thể nói lời từ chối.

“Anh có thể làm được điều đó”, tôi nói, “Trung thực mà nói, anh chẳng mong điều gì hơn thế”.

9. Chương 9: Những Bóng Ma

Nell

Mỗi sợi dây thần kinh tồn tại trong từng tế bào đang gào thét trong tôi. Tôi nhũn như bún trong vòng tay anh. Cổ họng bỗng rất trong tuyệt vọng. Cảm giác tội lỗi lẫn bình an đẩy lên cơn giận dữ và chiến tranh như hai thái cực trong đầu tôi.

Tôi đã kể cho anh ấy, tôi đã kể cho Colton tội lỗi được giữ kín đó của mình. Tôi khóc. Tôi thút thít hàng giờ liền. Hết giờ này đến giờ khác. Tôi thậm chí còn không biết mình đã khóc mất bao nhiêu lâu. Và Chúa lòng lành ơi, cảm giác đó đối với tôi thật dễ chịu. Nhưng cảm giác tội lỗi vẫn còn. Tôi biết rằng điều đó thật nực cười. Tôi biết, nhưng khổ nạn cái là, tôi không thể xua tan được cảm giác đó ra khỏi mình.

Thế nên giờ đây, cảm giác đó bị nhân lên hàng triệu lần chỉ bởi vì cánh tay rắn chắc của Colton đang dang ra và ôm trọn tôi vào lòng. Thề có Chúa, tôi vẫn không thể ôm chặt lấy người đàn ông thô kệch, nguyên thủy và đầy nam tính này. Tôi đã không gặp anh trong hai năm trời, rồi tôi bất chợt thấy anh trong băng ghế công viên, hát những ca khúc về mọi thứ, và rồi anh trở nên to lớn biết bao vào lúc đó. Anh thật tuyệt vời. Khi ở đám tang, trông anh như một con dã thú với tay áo dài thả xuống cài cẩn thận theo bộ lễ phục. Còn giờ đây? Thánh thần ơi. Miệng tôi khô không khốc khi bắt gặp hình ảnh anh ngồi hát ngoài công viên. Tóc anh đen tuyền rủ xuống quanh mắt và cong trên cổ áo, nó lộn xộn, xù xì, và hoàn hảo. Đôi mắt anh - thứ chưa bao giờ thay đổi, có màu xanh ngọc bích và là một đôi mắt có hồn. Nhưng thân hình anh? Lạ Chúa... Lạ Chúa... Lạ Chúa lòng lành của tôi ơi.

Những hình xăm biến thân hình anh trở thành một bức tranh tường sống động với bài thơ chạy dọc trên xương sườn; Con rồng trên vai phải đang phun lửa lên những dòng chữ tiếng Nhật, lửa lan ra thành ngọn lửa hoang dã chạy xuống lưng và biến mất trong mặt trời vàng chói lọi trên cột sống; Một thứ gì đó cổ xưa, trông gần giống như bông hoa hồng định hướng; Một cô gái đứng trong bóng đen trên cánh tay trái; Những dòng chữ khác trên dải sườn phía bên kia, trông có vẻ như là chữ Latin; Những nốt nhạc trải dài trên cả hai cánh tay; Các ngôi sao, mặt trời, đầu lâu xương chéo hợp lại với nhau, tất cả hòa quyện thành một khối. Anh quả thực là một kiệt tác của nghệ thuật trên làn da. Một kiệt tác của những cơ bắp nam tính cuộn cuộn, chắc nịch và khổng lồ.

Anh thật đáng sợ. Anh mang trong mình một sức mạnh tàn bạo và uy lực. Anh đã đánh bại Dan. Hắn đã nhận một đám nặng ký và dường như hoàn toàn bối rối khi chiếc mũi bị gãy, hắn cũng nhận đủ những cú đánh vào sườn, vào ngực, thêm cả những vết cắt trên khuôn mặt mình. Dan là một con quái vật, và Colton đã xé tan hắn một cách dễ dàng.

Đó là điều kinh khủng nhất mà tôi từng được chứng kiến; Cảnh tượng rừng rợn nhất tôi từng xem. Con thịnh nộ của Colton là một điều gì đó hoang sơ, dày đặc và sôi sục đến mức tôi có thể cảm nhận được trong không khí. Đôi mắt anh lúc đó là đôi mắt lạnh lẽo và tính toán của một chiến binh, một đôi mắt đáng sợ trong cơn thịnh nộ băng giá.

Tôi hoàn toàn không có khả năng chống lại anh.

Anh muốn tôi, nhưng lại không muốn dấn thân vào điều đó. Điều mà tôi đang thật sự đang nhấn chìm vào.

Anh là anh trai người yêu đã chết của tôi. Điều này thực sự... sai trái.

Làm thế nào mà hai người có thể gặp nhau nhỉ?Ồ, chúng tôi gặp nhau trong đám tang của em trai anh ấy. Người em trai bé nhỏ của anh ấy, người tình đầu tiên của tôi.

Thật kinh khủng.

Nhưng Colton thì... Khi ở bên anh, tôi được an toàn. Anh lôi sự thật ra khỏi con người tôi. Anh kéo nỗi đau ra khỏi tâm hồn tôi. Colton hiểu những nỗi đau. Anh ấy quen thuộc với nó. Anh ấy sống cùng nó. Anh ấy cũng có những cảm giác tội lỗi như tôi.

Colton cũng có những bí mật, và tôi muốn biết tất cả những bí mật đó.

Tôi muốn miệng anh áp lên miệng tôi. Muốn bàn tay anh đặt lên tôi. Tôi cần chúng. Chúng khiến tôi cảm thấy mình như được sống. Được an toàn. Được bảo vệ. Được trân trọng. Colton sẽ... theo nghĩa đen... giết bất cứ ai có thể làm tổn thương đến tôi. Anh đã suýt làm điều đó với Dan. Thực sự thì, có thể là đã làm vậy rồi cũng nên.

Tôi không muốn biết thêm về điều đó.

Tôi muốn biết tại sao Colton lại cô độc giữa New York khi cha anh là một thượng nghị sĩ; Tại sao anh lại phải bước chân vào những trận đánh trong thế giới ngầm để chiếm lấy những món giải thưởng hồng sống sót như thế; Tại sao anh lại chấm dứt mối liên hệ với băng nhóm của mình. Tôi muốn biết tại sao Colton không tiếp tục hôn tôi; Tại sao anh luôn dứt ra khỏi tôi; Tại sao anh nghĩ rằng mình không tốt trong khi với tôi, anh là người đáng tuyệt vời nhất mà tôi từng gặp, một tài năng xuất chúng với giọng nói khàn khàn, sâu lắng và rần rở, một thiên tài với kỹ năng đánh guitar điên rồ cùng niềm đam mê bất tận khi biểu diễn.

Bài ca anh hát cho tôi nghe là một bản capella? Một bản nhạc xinh đẹp nhất tôi từng được nghe. Nó quá buồn, quá sâu sắc. Sự cô đơn và khao khát chứa đựng trong đó đau đớn biết bao. Tôi không nghĩ rằng bài hát ấy có một cái tên, tôi cũng chẳng cho rằng có ai đó ngoài mình đã từng nghe anh hát nó.

Còn giờ đây thì sao?Ồi, cánh tay anh đang bao bọc lấy tôi, ôm tôi thật chặt. Thật gần. Tôi muốn được vùi mình vào vòng tay anh biết bao, chôn mình vào đó, nép trong lòng anh và để sự mạnh mẽ ấm áp của cơ thể anh gột rửa tôi. Giống như thế này, anh ôm tôi, tay anh đặt trên thắt lưng tôi, không động chạm một cách quá thân mật. Giống như thế này, gần như là thuần khiết.

Gần như là thế.

Tôi muốn nhiều hơn thế nữa. Tôi dám sao?

Tôi dám.

Tôi xoay người tại chỗ khiến Colton bị khuấy động, anh nới lỏng vòng tay, bật ra một âm thanh trầm thấp trong cổ họng đầy ngái ngủ. Nó khiến tôi mỉm cười nhưng lại biến thành tiếng rên nhỏ. Anh đang nằm nghiêng, không xoay người khi tôi luồn vào và rúc sâu trong lòng anh. Tôi áp mắt lên chỗ hõm dưới cằm anh, trượt lòng bàn tay lên những chiếc xương sườn để áp lên lưng anh. Tôi hít thật sâu mùi hương của anh, để hơi nóng từ cơ thể ấy sưởi ấm mình. Chúa ơi. Hành động của tôi có lẽ thực sự là một sai lầm khi cảm giác ở bên anh quá ư hoàn hảo. Tôi sẽ không bao giờ muốn chìm vào giấc ngủ theo bất cứ một cách nào khác nữa. Tôi cuộn tròn một bên cánh tay đặt dưới chiếc gối đầu, cơ thể anh chính là nơi trú ẩn, là pháo đài mà tôi có thể đánh mất chính mình trong đó. Tôi có thể cảm nhận tim anh đang đập mạnh, truyền lên cổ họng, áp vào mũi mình. Tôi có thể đếm từng nhịp đập đó và chờ đợi giấc ngủ ập đến.

Nó đã đến một cách thật ngọt ngào. Không mơ mộng. Không một chiếc giày rỗng, không bùn đỏ trơn hay những bọt máu. Chỉ có giấc ngủ cùng bàn tay của Colton đặt trên hông tôi. Có thể chính tôi đã để nó lên. Đúng, tôi đã chủ động kéo tay anh lên hông mình. Và tôi yêu điều đó. Tôi không nên thế, nhưng tôi đã làm vậy.

Tôi bắt đầu chìm sâu vào chuyện này. Thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, đúng không? Ồ, có lẽ tôi đã có đủ thời gian rồi, và giờ là lúc tôi nên tiếp tục bước về phía trước, để cho mọi chuyện được trôi đi. Có điều gì đó đã khiến tôi hạnh phúc, sau rất nhiều, rất nhiều ngày sống trong nỗi đau.

Tôi dần dần tỉnh giấc, cảm giác như đang bồng bềnh trên mặt hồ sau một hộp lặn thật sâu. Điều đầu tiên tôi nhận biết được chính là những tiếng đập thình thịch... thình thịch... từ lồng ngực Colton, ngay dưới tai tôi. Lạy Chúa, tôi yêu âm thanh này biết bao. Tôi bắt đầu ý thức được cơ thể anh, cứng cáp nhưng cũng thật mềm mại bên dưới mình. Tôi cơ bản đang nằm đè lên người anh, một nửa thân trên đặt trên ngực và bụng anh, chân đè lên chân anh, bàn chân nằm giữa hai bàn chân của anh. Rồi tôi bắt đầu ý thức được bàn tay mình.

Nó đang nằm trên bụng anh. Đúng vậy... À, thực sự thì... nó không phải nằm trên bụng anh. Nó đang nằm thấp hơn một chút nữa. À, thấp hơn rất nhiều. Tôi đang úp tay lên một phần cơ thể anh, cái thứ mà rõ ràng đang tỉnh táo nhất. Rất, rất tỉnh táo. Và khổng lồ. Tay tôi đang đặt lên trên nó. Nắm lấy nó.

Ồi lạy Chúa. Khốn thật. Lạy Chúa.

Dù vậy, anh vẫn đang ngủ. Hơi thở của anh thậm chí còn rất sâu nữa.

Vấn đề lớn nhất trong tình huống này là tôi không muốn bỏ tay ra khỏi đó. Tôi muốn chạm vào anh. Đã quá lâu rồi, và những suy nghĩ về anh, về cái mà tay tôi đang chạm vào... Tôi cảm nhận một thứ gì đó bị siết chặt từ sâu bên trong mình, một ham muốn bị đè nén đang chờ phun trào.

Thực sự tôi không thể cưỡng lại được hành động của mình. Tôi bắt đầu trượt tay xuống dưới rồi lại vuốt ngược lên. Anh trở mình, nhấc hông lên rồi bắt đầu thư giãn. Tôi làm lại việc đó, từ từ, nhẹ nhàng, đầy tội lỗi. Tôi nhìn ngấu ngiên trong cơn đói khát khi cơ bụng anh bắt đầu gợn lên, căng cứng lại khi anh bắt đầu nhấc hông lên lần nữa. Anh rên rỉ, ngậm trong cổ họng những tiếng gầm thấp phát ra từ lồng ngực. Hơi thở của anh bắt đầu gấp gáp, rồi anh như chìm trong một hơi thở thật sâu.

Tôi liếc nhanh lên khuôn mặt góc cạnh của anh, một khuôn mặt đẹp trai, thư giãn và vô tội trong giấc ngủ.

Cánh tay anh vẫn đang ôm tôi, cúp vào lưng tôi để tôi áp sát vào anh, bàn tay còn lại anh đặt lên ngực mình. Giờ tay anh đã trượt xuống dưới lưng tôi, rơi khắp khiêng một chút trên lưng và trên vùng mông. Đúng thế. Tôi thích nó. Tôi dịch người lên một chút để lòng bàn tay và các ngón tay của anh cúp lại như đang nắm chặt lấy bờ mông trái của mình.

Tôi đang làm cái gì thế này? Tôi đang rơi vào một mớ hỗn độn chết tiệt vì thèm khát. Tôi đã thấy thất vọng khi anh ngừng hôn để tránh lợi dụng, và giờ thì tôi đang mơ trốn anh trong giấc ngủ, ăn cắp những cảm giác rẻ tiền từ bàn tay anh đang chạm vào mông mình, trong khi anh đang ngáy ngủ một cách ngây thơ và vô tội.

Tôi cần mạnh mẽ hơn, chỉ để chắc chắn rằng tôi đang không nằm mơ. Sự bứt rứt nhói đau nói cho tôi biết rằng tôi đang tỉnh. Tỉnh táo, và rõ ràng là một con khốn không có đạo đức. Ý tôi là, tôi đã không chạm vào bất cứ ai như thế này trừ Kyle. Tôi đã hôn vài gã trai trong nỗ lực ép buộc chính mình phải bước tiếp, nỗ lực xóa đi cơn đau và nhu cầu tình dục mà mình đã giữ gìn bao lâu nay. Nhưng chưa một ai có thể đốt cháy lên bất kỳ một ngọn lửa khát khao nào trong tôi. Chỉ có cái chết, ngoài ra chẳng còn gì hết. Dan đã thử đi thử lại, hết lần này đến lần khác, tôi cũng đã thực sự cố gắng để quên mình trong gã. Nhưng chưa bao giờ thành công.

Tôi không thể nói chính xác rằng đây là một tia lửa, với Colton. Không, nó là một cách khác với tia lửa. Chỉ cần nhìn anh thôi cũng đã đốt cháy trong tôi nỗi khát khao đó rồi. Chạm vào anh, được anh chạm vào, thậm chí là những cái đụng chạm trong sáng như khi anh nắm lấy tay tôi cũng tạo ra được những ngọn lửa từ địa ngục.

Điều này là sao? Chạm vào anh một cách thân thiết, một cách vô liêm sỉ? Bạn có thể đốt cháy một que diêm từ những làn sóng nóng bỏng đang tỏa ra từ tôi, ngọn lửa của sự khát khao, đề mê cháy bùng lên mỗi giây, mỗi phút.

Tôi không thể ngừng lại việc vuốt ve cái của anh. Lên, rồi lại xuống, vuốt ve dọc theo chiều dài của anh, khám phá sự to lớn của anh qua lớp vải quần. Giờ thì, anh đã di chuyển cùng với những chuyển động của tôi, anh đang tỉnh giấc. Anh đang rên rỉ, quần quai dưới mỗi cái vuốt của tôi. Tôi không thể dừng lại, tôi nghĩ rằng anh đã rất gần, rất gần tới đỉnh.

“Việc quái gì thế này?”, giọng anh khù khờ, bối rối và chậm chạp.

Mắt anh bắt được ánh mắt của tôi, tôi có thể đọc được trong đó rằng anh đang tự hỏi liệu mình đang tỉnh hay mơ, đọc được cảm giác của anh, bối rối của anh.

“Em xin lỗi”, tôi thì thầm. “Em thức dậy và thấy mình đang chạm vào anh, một cách tình cờ. Sau đó thì em không thể dừng lại được nữa.”

“Anh đang mơ sao?”, anh hỏi một cách thận trọng.

Tôi lắc đầu. “Không.”

Anh nhìn xuống chính mình, xuống đồng hồ độn trên bụng anh. “Nghĩa là em vừa mới...”

Tôi gật đầu, “Vâng”.

“Trong khi anh đang ngủ ư?”

Tôi lại gật đầu, và tôi không thể chịu đựng được ánh mắt của anh thêm được nữa. “Vâng. Em không biết là... Em xin lỗi. Em... Em đã không thể ngừng được. Em biết là mình không nên, nhưng chỉ là...”, tôi bắt đầu nói luyên thuyên, mất kiểm soát đến mức không hoàn thành được câu nói. Tôi hít một hơi thật sâu và nói lại, “Anh quá cứng cáp và to lớn, đã rất lâu rồi, và em...”

“Nell”, anh cắt lời tôi, “Im đi”.

Tôi im.

“Nhìn anh này”, anh ra lệnh. Tôi buộc phải nhìn vào mắt anh.

“Em xin lỗi”, tôi thì thầm.

“Anh bảo em im đi.”

Tôi nhả mặt trước giọng điệu khắc nghiệt của anh, nhưng tôi ngậm miệng lại chờ anh tiếp tục.

“Anh thậm chí còn không biết phải nói gì. Anh đã nghĩ là anh đang mơ.” Mắt anh chìm vào mắt tôi, xanh và rực lên như một ngọn lửa bunsen đang cháy. “Em muốn biết anh đã mơ thấy gì không?”

Tôi gật đầu.

“Trả lời anh. Thành tiếng.”

Đây là một Colton mới mẻ. Một người hách dịch và thẳng thắn. Tôi không chắc rằng liệu tôi có nên nổi giận với cái cách anh đang quát tháo ra lệnh cho tôi hay không, hoặc là bật lại anh. Tôi sẽ chọn cả hai.

“Vâng. Em muốn biết anh đã mơ thấy điều gì”, giọng tôi mềm mại và đầy phục tùng, nhưng tôi biết ánh mắt mình đã phản bội lại cơn giận dữ.

Khuôn mặt anh trông bình thản. “Em. Anh đã mơ thấy em.” Ánh mắt anh nheo lại, “Anh đã mơ thấy em đang làm những gì mà em dường như đã thực sự làm”.

“Đó có phải là một giấc mơ đẹp không?”, tôi hỏi một cách liêu lĩnh. “Anh có thích giấc mơ đó không?” Tôi trườn những ngón tay dọc theo cơ bắp trên bụng anh, nhìn vào anh từ phía dưới những lông mi cụp xuống.

Anh hít một hơi thật sâu, dõi theo những ngón tay đang vẽ thành từng đường trên bụng mình của tôi, rồi ánh mắt anh trở lại nhìn tôi một lần nữa. “Đó là một giấc mơ đầy mâu thuẫn. Lẽ ra anh không nên muốn nó không phải là một giấc mơ. Lẽ ra anh không nên muốn nó trở thành sự thật. Nhưng anh đã...”

Tôi cố lờ đi những tiếng sấm sét đang nổ đùng đùng bên tai. “Tại sao anh lại không nên chứ?”

Anh cau mày, “Vì...vì tất cả mọi thứ”.

“Nói rõ ra đi. Tất cả mọi thứ”. Tôi cũng có thể trở nên hách dịch.

“Vì em đã yêu Kyle.”

“Anh ấy không còn nữa. Đây không phải là một sự lừa dối với anh ấy.” Tôi nuốt nước bọt đầy khó khăn, bởi vì một phần trong tôi nói rằng đó là một lý do rất, rất hợp lý. Tại sao không? Bởi vì nó sẽ... Tôi có lẽ đang lừa dối anh ấy.

“Đến lượt em nói.”

“Nói cái gì cơ?”

“Em đang nghĩ gì.”

Tôi bắt đầu truy tìm những Hán tự trên ngực anh, truy tìm những ngọn lửa màu vàng cam, những con mắt của rồng. “Em là một đứa dối trá. Rõ ràng là đây sẽ là sự lừa dối với anh ấy. Là sự lừa dối trong những ký ức về anh ấy. Nhưng... nó thật vớ vẩn.”

Đầu anh ngả trở lại xuống gối, anh quay sang nhìn chăm chăm lên bức tường. Tôi thấy anh siết chặt hàm rồi lại thả lỏng, quan sát bộ râu đen rậm rạp thay đổi trên khuôn mặt rám nắng của anh.

“Việc này là thế quái nào cơ chứ?” anh lầm bầm. Tôi gần như không nghe được rõ.

Anh bước khỏi giường, tiến thêm vài bước ngang qua căn phòng rồi đi vào phòng tắm. Tôi nhìn anh nhúng khăn vào nước và lau sạch bụng. Sau đó anh trở lại, trượt vào giường bên cạnh tôi, nghiêng người, đối mặt với tôi.

“Nhưng, đó cũng là những điều anh đang nghĩ đến”, anh nói. “Nó ngu ngốc, nhưng anh không thể xua tan được cảm giác đó. Anh và em sẽ... nó sẽ là một sự sỉ nhục dù là với ký ức về Kyle. Nhưng nó chẳng có nghĩa lý gì vì cậu ấy đã chết, và cậu ấy muốn cả hai chúng ta được hạnh phúc.”

“Ôi, điều đó cũng ngu ngốc không kém đâu. Nếu Kyle còn sống, anh ấy sẽ muốn em.”

“Nhưng cậu ấy không còn trên đời này nữa.”

“Mình đang thảo luận hay tranh luận đây?”, tôi hỏi.

Anh nén một điệu cười lớn. “Đến anh còn chẳng biết.” Anh quay lại nhìn tôi. “Em vừa mới làm gì? Điều đã thay đổi tình cảnh này đây?”

“Em biết.” Tôi nói từng từ nhưng thậm chí còn chẳng thành một lời thì thào nữa, nhỏ hơn rất nhiều, “Anh đang giận em?”.

Anh gật gù, “Giận á? Không. Không giận. Chỉ là bối rối. Anh không định nói dối, chuyện này rất mù mờ. Anh không thể nói với em rằng anh muốn nó, hoặc đã không muốn nó”.

Tôi nghệt thở. “Em biết. Em biết. Em xin lỗi. Em... Em cảm thấy chán ghét bản thân mình.”

“Không. Đừng như thế. Anh cũng không tốt hơn em chút nào. Anh đã cởi quần áo của em khi em đang ngủ...”.

“Anh chỉ cố gắng khiến em cảm thấy thoải mái thôi”, tôi ngắt lời.

Anh nói át tiếng tôi, “Anh muốn được nhìn thấy em một lần nữa. Anh muốn được chiêm ngưỡng lại cặp môi ngọt ngào và tròn lẳn của em. Anh đã chạm lên đùi em”.

“Nhưng anh đã không... Anh đã không muốn làm những gì em mong đợi.”

Anh đưa tay lên vuốt mặt.

“Đây có phải là một cuộc cạnh tranh hay không thế? Ai trong hai đứa mình khôn kiếp hơn người còn lại?”, tôi hỏi.

Dù thế, tâm trí tôi đã choáng váng đến mức khó thở bởi những gì anh nói. Anh muốn được chiêm ngưỡng “cặp mông ngọt ngào và tròn lẳn” của tôi. Tôi đã luôn nghĩ rằng mông mình to quá. Nó trở thành một nỗi bất an. Tôi biết nó phổ biến, nhưng tôi không thể nào xua tan được ý nghĩ đó. Tôi vẫn thường chạy như một con quỷ, bởi vì dường như trong một vài lần, tôi có thể được giải thoát khỏi những giấc mơ, ký ức, ác mộng và cảm giác tội lỗi. Rồi cả khi tôi say xỉn hay lúc chơi nhạc. Nhưng dù tôi có chạy nhiều đến thế nào, mông tôi vẫn to và ngực tôi vẫn nặng.

“Anh sẽ thắng trong cuộc đấu này thôi, đầu hàng đi. Không hỏi thêm gì nữa”, Colton nói. “Em chỉ từng có giây phút yếu đuối, hay đại loại thế. Còn anh thì luôn luôn là một thằng khốn chưa ngơi phút nào.”

“Anh sai rồi”. Tôi đề lên người anh và bắt được ánh mắt anh chỉ cách tôi vài milimet. Khoảng cách khi đang hôn. “Đó không phải giây phút em cảm thấy yếu đuối. Đó là rất nhiều khoảnh khắc em thấy thèm muốn. Và anh không phải một tên khốn.”

“Em muốn gì, Nell?”

“Em đã hỏi anh câu hỏi đó, nhớ không?”

“Vậy chẳng ai trong số hai chúng ta biết câu trả lời?” Mắt anh tìm kiếm mắt tôi, và tay anh vẽ những vòng tròn nhỏ trên lưng tôi.

“Không. Đúng thế. Em biết mình muốn gì, nhưng em không chắc điều đó đúng hay sai. Em biết rằng cái cách em đã dẫn mình vào nó là sai. Vì thế, em xin lỗi.”

“Vậy ý em là lẽ ra em không nên làm những điều đó, vậy còn nếu như anh đang thức thì sao?” Lòng bàn tay anh tiếp tục xoa trên lưng tôi thành những vòng tròn, nhưng di chuyển xuống thấp hơn.

Tôi cong lưng một cách đầy tinh tế và vừa đủ. Anh chú ý đến hành động đó, mắt anh mở lớn, lỗ mũi phập phồng, môi mím lại mỏng hơn, và hơi thở của anh trở nên sâu hơn.

“Vâng”, tôi nói.

Tôi phải chịu trách nhiệm về những gì mình đã làm, những gì mình muốn. Anh quá đúng khi nói rằng những gì tôi đã làm sẽ thay đổi mọi thứ. Tôi không thể quay trở lại được nữa. Tôi biết anh cảm thấy thế nào trong bàn tay tôi. Tôi muốn biết cơ thể anh cảm thấy thế nào bên dưới cơ thể tôi, và tôi muốn nhiều hơn nữa những cảm xúc đó. Tôi cũng biết bàn tay anh cảm thấy ra sao khi đặt trên cặp mông tôi. Và tôi biết thừa anh muốn điều này cũng nhiều như tôi muốn, và cả hai chúng tôi đều đã mâu thuẫn với những cảm giác đó.

Tôi bắt gặp mắt anh và giữ chặt ánh nhìn của anh khi tay anh bắt đầu khám phá khu vực thấp hơn. Tôi cần môi khi tay anh bắt đầu chạy lên đỉnh một bên mông tôi. Khi nằm xuống giường, tôi đã cởi quần jean, vì thế tất cả những gì tôi đang mặc bây giờ chỉ là một chiếc quần lót nhỏ màu vàng. Tôi cũng đã cởi áo ngực, vì thế trên người tôi cũng chỉ còn lại một chiếc áo phông nhỏ xíu, một thứ vừa vặn, bằng vải cotton màu xanh với một chiếc túi ở ngực bên phải có hình trái tim lấp lánh.

Tay anh mơn trớn lần theo sợi dây trên quần lót của tôi, mắt anh dán vào tôi, rồi anh chậm rãi, một cách cố ý, áp tay lên mông trái của tôi. Tôi tìm kiếm ánh mắt anh, thấy chính mình đầy ham muốn được phản chiếu trong đôi mắt đó: Một cơn thèm muốn đầy mâu thuẫn.

“Anh tha thứ cho em”, anh nói trong điệu cười nhếch mép đầy tinh tế. “Sau cùng thì, đó là một giấc mơ thật sự tuyệt vời.”

Tay anh đã khám phá đến chiếc dây giữa hai mông tôi. Tôi đang nín thở, dường như không thể bắt được một hơi nào. Tay anh trượt tiếp lên bờ mông còn lại, rồi trượt xuống dưới, vuốt ve từ đùi bên này sang đùi bên kia. Chúa ơi, lạ Chúa tôi. Giờ thì tay anh đang chạy lên cột sống của tôi, lên bờ lưng trần trụi, phía dưới áo. Những ngón tay và lòng bàn tay anh đang áp lên da thịt tôi, như đốt lên những ngọn lửa đam mê.

Những ngón tay anh đi đến phần giữa cánh tay và xương sườn tôi, tìm kiếm đường đi về phía trước. Tôi dịch cánh tay lên, trượt lòng bàn tay lên ngực anh, do dự ở vai anh. Tôi sẽ làm những gì mà mình muốn từ rất, rất lâu rồi. Tôi cào tay lên bộ râu trên cằm anh, hành động này đã cho anh một con đường để tiến tới. Tay anh di chuyển quanh sườn tôi, lướt trên những đường cong nơi ngực tôi đang áp lên ngực anh.

“Chúng ta đang làm gì thế này, Nell?”, anh hỏi. Giọng anh như một lời thì thầm khàn đặc.

Tôi lắc đầu và nhắc một bên vai lên, “Em không biết. Nhưng em thích nó”.

“Anh cũng thế.” Anh kéo tôi lại gần anh hơn, cao hơn. Tôi đi cùng anh, dịch người để có thể hoàn toàn nằm nghiêng trên người anh, đầu gác lên một bàn tay, chân gác lên đùi anh, một tay còn lại đặt thoải mái lên xương ức của anh.

Giờ thì tôi đã mạo hiểm. Áo tôi bị đẩy lên cao đến mức phần phía dưới bộ ngực lộ hẳn ra dưới tầm mắt anh. Tôi thách thức anh trong im lặng, khuyến khích anh bằng sự bất động của mình, ánh mắt kiên định dán chặt lấy đôi mắt màu xanh cũng đầy kiên định của anh.

Lạy Chúa. Anh chấp nhận lời thách thức đó. Bàn tay anh, đầu tiên, đặt lên bụng tôi, tôi nghĩ anh có thể sẽ đi xuống phía dưới, và đoán chắc anh đã cân nhắc đến điều đó. Rồi tay anh dịch chuyển lên trên, về phía viền áo đã bị kéo cao. Tôi hoàn toàn nín thở, nhưng cổ họng như thắt lại chặt hơn, phổi như bị thiêu đốt, trái tim dường như cũng ngừng đập hoặc là đập điên cuồng, tôi không thể quyết định cái nào mới đúng.

Rồi bàn tay khổng lồ, dịu dàng và thô ráp của anh đáp lên ngực tôi, bên dưới lớp áo vải. Tôi đã không thở một hơi nào trong ít nhất ba mươi giây. Ôi, ôi, Chúa ơi. Tay anh thật tuyệt vời, thật cứng cáp, thật hỗn loạn. Ngực tôi rất lớn, cỡ C, mà cũng gần như cỡ D, nhưng anh có thể ôm trọn một bên thật dễ dàng. Lòng bàn tay đó đang mơn man trên nhũ hoa của tôi, hơi thở của tôi òa vỡ như một vụ nổ, vội vã chạy qua, khiến tôi quay cuồng.

“Colton...” Tôi cúi đầu, vùi trán mình vào vai anh.

“Nhìn anh, Nell”, anh ra lệnh, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. Tôi làm theo lời anh. Đôi mắt anh mờ đi và đầy nghiêm túc. “Bước ngoặt này, ngay bây giờ. Nếu không muốn, em phải nói với anh ngay lúc này. Hãy đứng dậy và ra khỏi đây. Tất cả những điều này sẽ chìm vào trong quên lãng. Anh vẫn sẽ là bạn em. Nhưng hãy nói điều đó ngay bây giờ. Vì chỉ cần tiến xa thêm một phút thôi, chúng ta sẽ không thể dừng lại được nữa.”

Tôi nuốt xuống. Gật đầu. Cắn môi và nhìn đi chỗ khác.

“Chúa ơi. Khốn nạn thật, đừng làm thế”, anh nói, giọng anh đứt quãng.

Tôi bối rối, “Làm gì?”.

“Cắn môi em. Nó khiến anh phát điên lên được. Miệng em là của anh.” Giọng anh giờ đây đã hoàn toàn đứt quãng, thô ráp và khàn đặc đầy rung động, khơi gợi một dòng nóng ấm vào ra từ phía dưới bụng tôi.

“Thật tốt khi biết được điều đó”, tôi thì thầm.

Tay anh di chuyển khỏi tôi. “Quyết định lúc này đi, Nell. Đặt cược tất cả, em là của anh, hay chúng ta sẽ phải vỡ như chuyện này chưa từng xảy ra.”

“Em là của anh ư?”, giọng tôi mềm mại và run rẩy.

“Em đang hỏi ư? Hay đang nói với anh điều đó?”

“Em... Colton, em không thể quên... nhưng chúng ta...”. Tôi tự ngắt lời, biết rằng mình đang mất kiểm soát. Trong vô thức tôi lại cắn môi, điều đó khiến Colton gầm gừ.

“Anh đã nói với em rồi. Đừng... làm... điều đó. Anh không thể kiểm soát được. Khả năng kiềm chế của anh thực sự rất mỏng manh với nó, và em lại đang cắn môi.”

“Tại sao anh lại nổi điên lên với em vì chuyện đó?”, tôi hỏi chỉ để câu thêm giờ.

Câu thêm giờ để làm gì thì tôi không biết. Tôi biết mình muốn gì. Nhưng bây giờ... với Colton trong vai trò một người chỉ huy thẳng thắn, tôi trở nên xấu hổ, do dự, yếu đuối và sợ hãi. Tôi đã rơi vào một tình thế chết tiệt. Tôi lạm dụng tình dục trong khi anh ngủ, sau đó lại không thể nhảy vào cuộc khi anh muốn mọi chuyện rõ ràng rằng anh muốn tôi giống như tôi muốn anh. Rõ ràng tôi là một đứa mất trí mất rồi.

“Anh không biết”, anh nói, “Đó chỉ là một thứ gì đó. Khi em cắn môi, anh muốn chiếm lấy đôi môi đó bằng miệng mình và mút nó như mút một que kem. Anh muốn liếm môi em và cắn chúng, hôn em cho đến khi em quên mất mình là ai, thở hổn hển và khuây động trên sàn nhà”.

Ôi... Khốn thật. Tôi muốn điều đó.

Lo lắng ư? Nó biến mất rồi.

Tôi cảm thấy tim mình đang làm thứ kỳ lạ này, nó sưng lên, đập thành thịch, đau thắt lại rồi lấp bấp. Và tôi biết mình đã quyết định xong.

Tôi cắn môi, cuộc chơi kết thúc.

“Mẹ kiếp. Em điên thật đấy, bé cưng”, giọng anh gầm gừ và hoang dã qua hàm răng đang nghiến chặt.

Tôi thậm chí còn không thấy anh di chuyển. Một giây sau anh đã ở trên tôi, rồi anh lao vào tôi, dùng miệng nghiền nát môi tôi, đúng như lời nói lúc trước, anh chiếm lấy môi dưới của tôi trong miệng mình, mút ngấu nghiến, liếm điên cuồng nó. Tôi gai người và choáng váng bởi sự thô lỗ đột ngột trong nụ hôn của anh, rồi tan chảy khi anh mút lấy môi tôi. Sau đó tôi hoàn toàn nhũn như con chi chi phía dưới anh khi anh đột nhiên dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt tôi đầy dịu dàng, ngấm tôi say đắm, đôi môi của chúng tôi vẫn dính vào nhau, sau đó anh chậm rãi hôn tôi, từ từ, triệt để, sâu lắng, và tôi... đánh mất mình. Miệng anh di chuyển trên miệng tôi, tuyên bố chiếm đoạt tôi, đánh cắp trái tim tôi bằng đôi môi anh, chiếm lấy cơ thể tôi bằng miệng anh.

Chúng tôi đã từng hôn nhau trước đó, và lần này... so với tất cả mọi lần... là nụ hôn tuyệt nhất mà tôi đã từng nhận được. Tim tôi thất lại khi nhận ra rằng điều đó, bao gồm cả, trước vụ lở đất, bao gồm cả mỗi nụ hôn mà Kyle từng trao cho tôi. Tôi không có bất cứ sự so sánh nào ở đây. Điều đó thật đau đớn, nhưng đúng là như thế. Nỗi đau này quá ngọt ngào, quá sâu sắc, quá lạ lẫm, tôi chỉ không biết rằng mình nên làm gì với nó.

Nỗi đau này... tôi đã chết. Chết. Tôi biết, trong khoảnh khắc này, rằng tôi đã thuộc về anh. Đó là những gì anh nói với tôi: Tôi là của anh. Làm sao điều đó lại xảy ra, tôi không biết. Tôi thực sự ước rằng mình biết được điều đó.

“Cơ hội cuối cùng, bé Nelly”, giọng anh trầm thì trong tai tôi. Thậm chí không phải là một lời nói thầm, chỉ là hơi thở mang lời nói đến tôi mà tôi có thể cảm thấy bên tai. “Nói với anh rằng em không muốn điều này.”

Tôi đẩy anh lên và thấy nỗi đau trong mắt anh trước khi tôi có thể sửa lại lời nói của anh cho đúng. Anh bắt đầu nhận ra, nhưng tôi đã bắt được phản ứng của anh và giữ anh lại. Tôi cúp những ngón tay của mình dưới viền áo và cởi nó ra. Mắt Colton mở lớn, rồi anh liếm môi.

“Em muốn anh”, tôi nói to như có thể, câu nói như một hơi thở hổn hển, gần như thế, “Em cần điều này”.

Ánh mắt anh sau câu nói đó lập tức thay đổi. Chúng trở nên hoang dã.

Ôi chàng trai, chúng ta cùng bước tới thôi.

“Cởi quần của em và giang chân ra.”

“Nói làm ơn đi.” Tôi tìm thấy sức mạnh trong trò chơi này. Tìm thấy quyền lực, lòng biết ơn, và cả sự tổn thương đã được dịu bớt đi của mình.

Anh chỉ nhìn tôi không chớp mắt. Tôi không hành động theo lời anh. Anh lắc đầu và hơi nhấp nháy mắt tỏ vẻ hoài nghi. Sau đó anh chỉ đơn giản là kéo chiếc quần của tôi ra. Anh không giật nó, anh cũng không phải dùng đến bất cứ nỗ lực nào. Anh chỉ đặt hai ngón tay dưới chiếc dây quanh hông và kéo mạnh. Đứt phụt, biến mất. Giờ thì tôi hoàn toàn trần trụi. Điều đó thật dễ.

“Em đã rất thích cái quần đó”, tôi phản đối.

“Anh không nên nghe thấy điều đó.” Những ngón tay của anh bắt đầu tìm đến bụng dưới của tôi, nơi đang co thắt lại từng cơn, chạy dọc qua chỗ đó xuống đến cặp đùi đang kẹp chặt. “Giăng chân ra và tự do gào thét đi cô bé. Không ai có thể nghe thấy đâu.”

Tôi đỏ mặt khi nghe lời anh nói, và sau đó trong đầu chẳng còn bất cứ khoảng trống nào để nghĩ đến bất kỳ điều gì khác, ngoại trừ tiếng rên đang cao xé trong cổ họng. Vì Chúa... Tôi chưa từng cảm thấy bất cứ điều gì như thế này. Chưa bao giờ. Tôi quần quai trên giường, cong mông lên, phối hợp cùng anh đúng lúc

khi lưỡi anh liếm, vỗ lên nó. Sau đó...oh... đúng thế... mọi thứ bắt đầu trở nên tuyệt vời hơn. Anh đưa một ngón tay vào trong tôi và hơi cuộn nó lại, và tôi chỉ là... chỉ là... đánh mất mình. Tôi bùng cháy. Tôi hét to đến mức tai tôi đau nhức, để rồi phải nghiêng chặt răng và hai hàm với nhau.

“Em tin anh chứ?”, giọng anh lúc này biểu thị một sự ngạc nhiên, nhưng vì tôi đã chìm đắm trong dục vọng đến mức không hiểu nổi anh đang nói gì.

“G... gì cơ?”

“Em... có... tin... anh... không?” Những ngón tay anh không ngừng chuyển động.

“Vâng.”

“Em có lẽ muốn cắn một cái gối.”

“Tại sao...?”, tôi bắt đầu câu hỏi, nhưng không bao giờ có thể hoàn tất được nó. “Ồi...ôi!”

Tôi bắt đầu cắn vào gối. Toàn bộ sự tồn tại của tôi lúc này chỉ giống như đang bùng bình trong cơn khoái cảm. Tôi thấy những ngón tay của mình đang đan vào tóc anh, dí mặt anh một cách bừa bãi vào chỗ đó của tôi, thậm chí là tôi còn đang rên rỉ cầu xin anh.

“Colton... Colton... Làm ơn... Ôi trời đất ơi... Chúa ơi...”

“Anh đang... Anh đang làm gì với em thế này?”, tôi hỏi.

“Anh đang làm em sẵn sàng.”

“Sẵn sàng cho cái gì?” Tôi muốn biết. Chúa ơi. Tôi thực sự muốn biết. Còn điều gì nữa nhiều hơn sao?

“Lên đỉnh đi. Rồi anh sẽ cho em thấy.”

“Em nghĩ là em đang lên?”

Anh cười. “Ồi không.” Bàn tay còn lại của anh vươn lên, và đột nhiên anh ở khắp mọi nơi. Anh kẹp nhũ hoa của tôi vào giữa ngón trỏ và ngón cái, se se chúng. Anh làm tình với tôi bằng những ngón tay, chạm vào tôi, cong lên bên trong tôi, đẩy thật sâu... “Ra đi nào cưng. Ngay bây giờ.”

Đó là một mệnh lệnh, tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc tuân theo anh. Tôi bùng nổ thành từng mảnh li ti, nước và lửa, gào thét và nức nở. Thực sự nức nở. Giống như, cùng những giọt nước mắt.

Và sau đó... sau đó... anh trườn lên người tôi giống như một loài động vật ăn thịt mà anh thực sự là thế. Bộ râu xung quanh miệng anh ẩm ướt. Từ tôi. Tôi đỏ bừng mặt.

Rồi tôi liếc xuống, và nhìn thấy cái... cái của anh. Tôi chưa từng dùng đến nó sau khi Kyle mất. Tôi chỉ là không quan tâm đến điều đó nữa. Nhưng tình dục thì sao? Quên nó đi. Không có phần nào trong cuộc đời tôi dính dáng đến nó, từ sau khi anh mất. Tôi chửi thề, tôi nguyện rửa, tôi say xỉn, nhưng tôi không đụng đến sex. Tôi chôn mình trong những lớp học ở một trường đại học và làm việc cho bộ trong văn phòng của ông, từ chối gặp gỡ mọi người, không làm bất cứ điều gì, và chẳng là ai cả. Tôi đã làm việc. Tôi đã học. Tôi đã chơi nhạc. Tôi đã sống một cuộc sống với lớp vỏ bọc nhưng tâm hồn bị cảm giác ray rứt tội lỗi tàn phá và chẳng bằng một người đã chết.

Giờ thì... tôi đã sống lại. Thực sự sống. Và tôi thích cảm giác đó.

Tôi không còn biết xấu hổ nữa. Tôi thích nó. Một phần vì cảm giác tội lỗi về những gì mà chúng tôi đang làm, một kiểu mới của sự đau đớn, và nỗi đau chính là con người tôi.

“Đừng lo lắng. Anh sẽ cẩn thận.” Giọng anh rất, rất dịu dàng.

Anh nghĩ rằng tôi đang sợ, tôi cho là thế. Và đột nhiên, nhận thức đó... sự thật đúng là như thế. Tôi đang sợ hãi. Một sự sợ hãi ngọt ngào. Một nhận thức khác bao trùm lên tôi và rửa trôi tôi, nó mang đến từng cơn sóng của nỗi đau đớn, sự xấu hổ, tội lỗi, và cả những giọt nước mắt.

“Nell? Cái gì thế? Tại sao em khóc?”. Anh ngã xuống một bên cạnh tôi, dùng mũi cọ lên mặt tôi. “Mẹ kiếp. Mẹ kiếp. Anh đã làm điều đó. Quá nhiều. Chúa ơi. Khốn kiếp thật”. Anh ép tay lên trán.

“Không...”, tôi nghẹn ngào phát ra âm thanh khiến chúng trở thành những tiếng nức nở. “Không. Không phải anh...”

“Vậy thì là cái gì?”

“Ôi... vâng.” Tôi thở sâu và vuốt những móng tay xuống cánh tay mình. Cơn đau lập tức thực hiện công việc của nó và khiến tôi trở nên bình tĩnh. “Là anh, nhưng không phải... không phải như những gì anh đang nghĩ.”

“Là thế đó, mẹ kiếp”, anh lẩm bẩm.

“Xin lỗi. Em xin lỗi.” Tôi hít một hơi và kéo tóc mình đến khi cảm thấy đau. “Anh chỉ... quá nhiều. Quá nhiều... hơn bất cứ một người nào khác. Quá nhiều đến mức... hơn cả... Kyle”, và với những từ cuối cùng đó, tôi lại bắt đầu nức nở.

“Mẹ kiếp”, anh át giọng tôi, chống một khuỷu tay lên và nhìn xuống tôi, nhưng tôi hầu như không nhìn thấy anh qua làn nước đang đốt cháy đôi mắt mình. “Nell, anh chỉ là... Anh biết anh đã nói về cơ hội cuối cùng, nhưng... nó đã xong. Được chưa? Đừng... Đừng sợ hãi. Đừng... Chúa ơi. Anh đúng là một tên khốn nạn nhất trên đời. Nhìn này, điều này là về em, được chứ? Anh xin lỗi vì đã đẩy em vào cảnh này.”

Tôi bật cười sau cơn nức nở. “Anh đúng là một tên ngốc.” Tôi thành công khi nói ra những lời đó.

Anh lập tức đông cứng người lại, ngơ ngác.

“Gì cơ? Em vừa mới gọi anh là gì?”, giọng anh lạnh lẽo đầy chết chóc.

Tôi xoay người lại và trong thấy anh đang tái mét, hàm răng anh căng cứng, các cơ bắp siết chặt hiện rõ gân guốc. “Colton, em... em chỉ có ý là em không sợ, không phải vì anh. Và em nói anh ngốc là do cách anh cư xử như thể chính anh đã đẩy em vào chuyện này. Anh không làm thế. Em mới là người đẩy anh vào mới đúng.” Anh lắc đầu, anh đang quá điên, và tôi cảm thấy hoang mang lẫn sợ hãi. “Em xin lỗi... Em... Em đã không có ý như thế... Làm ơn.. Em...”

“Im lặng vài giây và để anh bình tĩnh lại, được chứ?” Tôi gật đầu và hoàn toàn nằm bất động một chỗ. Sau vài phút, anh nói với giọng bình tĩnh hơn rất nhiều. “Anh có vấn đề với từ đó. Với việc bị gọi là thằng ngốc, đồ ngốc, hoặc đồ ngu. Hay bất cứ thứ gì tương tự. Đồ chậm chạp, rùa bò, tên đần độn, những thứ khốn kiếp kiểu như thế... Đó là một cái nút mà em không nên đụng vào. Đừng bao giờ nói kiểu đó. Không được, kể cả là nói đùa. Hiểu chưa?”

Tôi gật đầu, “Vâng. Em hiểu. Em xin lỗi. Anh không phải đồ ngốc. Anh quá tuyệt vời. Anh... hơn thế nhiều. Đó là ý của em. Nó...”

“Không cần phải quá nhiệt tình để lẩn át điều đó đâu Nell”, Colton ngắt lời.

Tôi không thể ngừng bao trùm ánh mắt mình lên anh, tìm kiếm anh, tự hỏi điều gì đã xảy ra khiến anh gặp phải vấn đề này. Rõ ràng là ai đó thường xuyên sử dụng nó để xúc phạm trí thông minh của anh. Để trở thành một vấn đề lớn đối với Colton thì hẳn nhiên nó phải bắt nguồn từ một điều gì đó thực sự nghiêm trọng. Tôi chỉ không thể gặp hai bác nhà Calloways để hỏi về điều đó. Họ luôn luôn ủng hộ Kyle, họ quá nhân từ, quá tốt bụng. Một vài lần họ cũng nghiêm khắc, đặc biệt là trong trường hợp phải như thế để đảm bảo rằng bất cứ việc gì được đưa ra công chúng đều tích cực. Điều này là hoàn toàn có thể hiểu được.

“Em đã không...”, tôi lặng lẽ nói, “Em đang giải thích tại sao em đột nhiên lại bắt đầu khóc lóc như một cô gái”.

“Em thực sự là một cô gái”, anh chỉ ra cho tôi thấy.

“Vâng”, tôi nói, “Nhưng cho đến khi anh quấy rầy em và đẩy em vào việc nói về điều này, em đã không khóc nữa. Ý em là... không một chút nào”.

Colton xoay người trên giường để nhìn tôi. “Em chưa từng khóc về những điều đã xảy ra với Kyle ư?”

“Không.”

“Em không hề đau buồn ư?”, giọng anh gần như ngờ vực.

“Đau buồn?”. Khái niệm này có vẻ dị thường. Anh nói như thể đây là điều đã được mong đợi.

Anh nhắc đầu dậy để khóa chặt ánh mắt lên tôi. “Đúng thế. Là ‘đau buồn’. Xuyên suốt quãng thời gian sau này.” Anh thả đầu trở lại gối, dùng những ngón tay xoa lên ấn đường. “Dĩ nhiên là em đã không như thế. Có lẽ đó là lý do tại sao em lại cư xử một cách tồi tệ về chuyện này đến thế.”

Tôi gác tay lên trán để giấu đi cơn giận dữ cùng nỗi đau đớn của mình, và để giấu đi cảm giác cay cay nơi khóe mắt. “Anh ấy đã chết. Em chấp nhận điều đó.”

Colton khịt mũi. “Không. Em không hề chấp nhận sự thật tồi tệ đó. Em đã trở thành một đứa bị emo, tự cắt vào tay chân mình, Nell.”

“Em đã không làm điều đó trong nhiều tuần nay.” Tôi nhận thức được rằng mình đang mân mê những vết sẹo trên tay mà không thể ngừng lại được.

Anh nắm lấy hai bàn tay tôi và tách chúng ra khỏi nhau, dùng móng tay trượt theo những vết sẹo dài đã mờ thành những vết trắng. Cử chỉ đó dịu dàng đến mức khiến tim tôi dịu lại, miệng tôi run rẩy. Ánh mắt anh trông thâm lương biết bao.

“Tốt”, anh nói. Ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt tôi và trở nên kiên quyết lẫn cứng rắn. “Nếu em còn tự cắt vào người mình lần nữa, anh sẽ nổi điên lên đấy. Giống như... thực sự, thực sự rất tức giận. Em sẽ không muốn nhìn thấy điều đó đâu.”

Không, tôi chắc như đinh đóng cột rằng tôi chẳng muốn chứng kiến điều đó tẹo nào. Nhưng tôi không trả lời anh. Tôi không thể hứa với anh điều đó. Tôi đã thành công trong việc không cắt tay chân mình trong một thời gian, chỉ đơn giản vì trong đầu tôi có sự tồn tại của Colton, và điều đó đã khiến tâm trí tôi đủ hoang mang để không còn chú ý đến những thôi thúc được chìm trong cơn tê dại của da thịt khi chảy máu.

Colton không để mình bị tôi đánh lừa. Anh dùng hai ngón tay nâng cằm tôi lên, đẩy tôi quay lại đối diện với anh. “Hứa với anh, Nell”. Đôi mắt anh xanh đến da diết. “Hứa với anh đi, Nell. Không được hành hạ mình nữa. Gọi anh khi em cảm thấy bị thôi thúc phải làm điều gì đó. Em sẽ có anh bên cạnh. Chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua nó, được không?”

Tôi ước gì mình có thể cho anh một lời hứa. Nhưng tôi không làm vậy. Anh không hiểu rằng tôi cần điều đó nhiều đến mức nào. Tôi ghét nó, thực sự rất ghét. Thậm chí ngay sau khi cắt bất cứ phần nào trên cơ thể mình, tôi đều cảm thấy tồi tệ hơn rất nhiều, điều này khiến vấn đề trở nên nghiêm trọng. Nó giống như một thói quen mà tôi không thể bỏ, nhưng không đơn thuần là thói quen, nó giống như một cơn nghiện mà tôi cảm thấy xấu hổ - hút thuốc, dùng chất kích thích, chơi thuốc lắc, bất cứ thứ gì. Tôi biết anh nhận ra nhu cầu hành xác đó của tôi, nhưng lại không hiểu rằng sự thôi thúc đó trong tôi lớn và ăn sâu vào máu thịt đến nhường nào.

Tôi đã không cho anh một câu trả lời. Tôi chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà và lắc đầu. Tôi muốn hứa với anh điều đó lắm chứ. Tôi muốn được hàn gắn những vết thương của mình, muốn không bao giờ phải ghi dấu thêm bất cứ một đường cắt nào trên cổ tay, cánh tay nữa.

Colton ngồi dậy, anh ôm trọn tôi vào lòng, bế tôi đặt lên đùi anh, buộc tôi phải đối diện với ánh nhìn giận dữ anh đang gửi đến.

“Hứa đi, Nell.”

“Không!” Tôi giãy người để thoát khỏi vòng tay anh, trườn xuống và bước ra khỏi giường, thoát khỏi da thịt nóng bỏng với những cơ bắp săn chắc cùng ánh mắt giận dữ đến nổ đom đóm đó của anh. “Không! Anh không thể nói như thế với em, anh không thể ra lệnh cho em điều đó. Anh không hiểu! Anh không thể nào chỉ mới xuất hiện trong cuộc đời em rồi lại cố thay đổi em theo cái cách như thế này.”

“Có, anh có thể.” Giọng anh bình tĩnh nhưng ẩn chứa sự kiên quyết.

Anh vẫn ở trên giường, quan sát tôi. Tôi nhặt nhanh những mảnh quần áo trên sàn, nhưng không tài nào tìm nổi dù là áo hay quần của mình, vì thế tôi đành phải lấy áo phông của Colton và trùm lên người mình. Nó dài đến giữa hai đùi tôi, mềm mại và có mùi của anh, thứ mùi khiến tôi trở nên bối rối và thoải mái biết chừng nào.

“Không. Anh không thể. Anh không hiểu em. Anh đâu biết những gì em đã trải qua. Anh không biết em cảm thấy như thế nào.”

“Em nói đúng. Nhưng anh đang thử cố gắng để hiểu những điều đó.”

“Tại sao?”

“Vì lẽ ra em không nên bị bỏ rơi một mình để chịu đựng những điều này mới phải. Lẽ ra em không bao giờ được phép chôn giấu tất cả mọi chuyện để rồi nó bùng mủ như thế này. Cái chết của Kyle là một vết thương vẫn còn hở miệng trong em. Nó sẽ không bao giờ lành, không bao giờ ngừng chảy máu. Nó khó chịu đến chết tiệt và sẽ khiến em bị hoại tử. Nell. Nó đang thối rữa. Em cần phải để ai đó bước vào và chữa lành vết thương trong em. Em cần anh làm điều đó cho em.”

“Em không thể... Em không thể...” Tôi bắt đầu chạy. Chạy ra khỏi phòng anh, chạy vào trong bếp.

Đó là sự lựa chọn để say xỉn hoặc là cắt tay mình.

Anh đang khơi mào tất cả mọi chuyện, buộc tôi phải trưng những thứ xấu xa mà tôi đã chôn sâu xuống lòng mình từ hai năm trước đó. Anh biết về nó và đang làm điều này một cách có mục đích.

Tôi đã giữ những nỗi đau này chìm sâu trong lòng mình một thời gian quá lâu. Bất cứ khi nào nó đe dọa sẽ xuất hiện trở lại, phá tan lồng ngực tôi và nhảy ra ngoài, tôi đều uống cho đến khi nào cơn đau đó nguôi ngoai và ngoan ngoãn nằm im, hoặc tôi sẽ cắt cho đến khi chảy máu còn hơn là phải cảm thấy nó, khốc lốc, kêu gào hay trở nên giận dữ.

Tôi biết anh có whiskey ở đâu đó trong nhà, nhưng tôi không thể tìm thấy. Nó không ở trong tủ lạnh, tôi cũng không đủ cao để với lên chiếc tủ phía trên, tôi biết chỗ đó chắc chắn có rượu. Tôi trèo lên kệ bếp, với tay và mất thăng bằng. Tôi ngã, đập mạnh người xuống sàn, hơi thở như bị đánh bật khỏi người.

Nó đang đến. Nó đã đến khi anh buộc tôi phải bật khóc, khi anh khiến cho tôi phải thú nhận rằng mình chính là người đã giết Kyle. Cảm giác tội lỗi đến rồi lại đi, nhưng nó rất đau, giống như những con dao đang cứa từng nhát lên trái tim tội nghiệp của tôi.

Là thứ này sao?

Đây chính là nỗi đau sao? Sự mất mát khi nhận thức rằng Kyle đã chết. Dĩ nhiên anh đã chết, tôi biết điều đó. Đây chính là nỗi đau buồn, sự tổn thương, sự cô đơn. Nó còn tệ hơn là cảm giác tội lỗi. Tôi luôn luôn tin rằng cảm giác tội lỗi này không đúng, và nó bị đặt sai chỗ. Cảm giác tội lỗi mà tôi không thể biện minh để nó chấm dứt, không thể thay đổi hay giải thích, hoặc chôn vùi được nữa.

Tôi cố ngăn mình thôi không nức nở, cố chống lại cơn co thắt ở dạ dày và phần ngực trái, nơi trái tim tôi đang đập.

Không được.

Không được.

Tôi sẽ không để nó được tự do.

Anh đã buộc tôi phải giải phóng cho cảm giác tội lỗi đang mang trong mình. Nhưng anh không thể buộc tôi giải phóng cho nỗi đau này. Tôi không muốn làm như thế. Nó quá nhiều đối với tôi. Nó đang cứa vào tôi.

Một cái ngăn kéo mở sầm ra, một chiếc dây bạc lúc lắc. Tôi không nhận thức được những chuyển động đó, tôi đang đào sâu xuống để tìm một con dao. Mặc kệ anh nổi điên thế nào. Tôi không quan tâm nữa. Tôi bỗng nghe thấy tiếng giậm chân của anh lúc này. Anh đang cho tôi một không gian để bình tĩnh lại, tôi đoán thế, nhưng giờ anh biết tôi đang định làm gì.

Anh đã bước vào quá muộn.

Cơn đau giống như một sự giải thoát đầy hạnh phúc. Tôi dõi theo nó trong sự thỏa mãn đầy tội lỗi khi một vết máu dài và đỏ chảy xuống cánh tay thành đường dài. Con dao không quá sắc nên tôi đã phải ấn thật mạnh. Nó là một vết cắt rất sâu.

“Cái quái gì thế này?” Colton, giờ đang mặc chiếc quần soóc, lao về phía tôi, giân dữ xen lẫn sợ hãi. “Nell... cái khốn kiếp gì đây?”

Tôi chẳng buồn trả lời anh. Tôi quay cuồng. Máu đang chảy. Tôi nhìn xuống và thấy máu loang ra, rất nhiều, quá nhiều. Tôi đã cắt rất sâu. Quá sâu. Tốt lắm. Nỗi đau khổ cũng đã bị chẻ làm đôi, trượt đi, loang ra trên sàn gỗ trầy xước.

Tôi nằm trong vòng tay anh, cảm nhận được một lực ép xuống cánh tay mình. Một chiếc khăn tắm màu trắng đang chuyển dần sang hồng vì thấm máu. Anh ép cánh tay tôi chặt đến nỗi nó còn đau hơn cả cơn đau từ vết cắt. Chiếc khăn đã được cột lại xung quanh cánh tay tôi, sau đó được kẹp và cố định lại một chỗ.

Tôi nằm kẹp giữa hai đầu gối anh, lưng dựa vào ngực anh. Tôi cảm thấy lồng ngực săn chắc và hơi thở hỗn hển điên cuồng của anh phả ra, vòng tay anh ôm chặt lấy vai tôi. Anh giữ chiếc đai bằng một tay, tay còn lại nắm lấy cổ tay tôi. Mặt anh đang áp lên đỉnh đầu tôi. Hơi thở của anh hỗn hển thật to bên tai tôi, trên tóc tôi.

“Chết tiệt, Nell. Tại sao chứ?”

Tôi tìm thấy giọng mình. Nỗi đau trong từng từ của anh gần như có thể sờ thấy được, như thể tôi đã cắt vào da thịt của anh thay vì da thịt của chính mình, và tôi muốn làm dịu đi nỗi đau đó. Thật kỳ lạ. Tôi muốn làm dịu đi nỗi đau của anh, nỗi đau bắt nguồn từ vết cắt của tôi.

“Em không thể chịu được”, tôi thì thầm, vì lời thì thầm là tất cả những gì tôi có thể kiểm soát được. “Nó quá nhiều. Anh ấy đã chết, anh ấy sẽ không trở lại nữa. Là lỗi của em hay không... thì anh ấy cũng đã đi rồi. Anh ấy đã chết. Xương của anh ấy đã nằm trong quan tài, trở thành một ký ức đang dần mờ nhạt. Không gì có thể ngăn được nỗi đau đó. Dù là thời gian.”

“Anh biết.”

“Anh không biết đâu.” Những từ cuối cùng bị tôi găm giữ trong cơn điên dại. “Anh đã không có ở đó. Anh không ở trong đầu em. Anh làm sao biết được.”

“Nó là em trai anh, Nell.” Giọng anh nghe vụn vỡ gần như giọng của tôi.

“Nhưng... anh đã bỏ đi khi chúng em mới mười một tuổi. Anh thậm chí còn chẳng bao giờ quay trở lại để thăm bọn em.” Đó là thứ mà tôi và Kyle chưa từng nói về, nhưng tôi biết nó khiến anh rối bời, khiến anh đau khổ. Bố mẹ anh sẽ không bao giờ nói bất cứ điều gì về Colton.

“Đúng thế, à... anh đã không có nhiều lựa chọn. Anh đã gần như không còn tồn tại. Mỗi ngày qua đi anh đều nhớ nó. Anh đã viết cho nó hàng ngàn bức thư trong đầu khi cố ép mình phải chìm trong giấc ngủ trên những chiếc ghế đá ngoài công viên, và trong những cái hộp bữa trưa sau các con hẻm, với những tờ báo phủ lên người. Cả ngàn những lá thư anh chưa bao giờ có thể viết, anh không thể viết. Anh không có tiền mua thức ăn hay chi trả cho một nơi trú ẩn, không nhiều hơn một cái vé xe buýt hai chiều đến Detroit.”

Một điều gì đó trong những thứ anh vừa nói đã tác động lên tôi một cách kỳ lạ. Nhưng tôi bị chóng mặt và yếu dần, mọi vật trước mắt mờ ảo đến nỗi tôi không thể định nghĩa nổi thứ gì.

Anh tạm thời bỏ tay ra khỏi miếng gạc garo, thận trọng nâng chiếc khăn ra khỏi tay tôi. Máu bắt đầu rỉ ra từ từ, nhưng chậm chạp. Anh bế nhắc tôi lên, tôi thả lỏng đầu mình dựa vào lồng ngực to lớn của anh. Anh đặt tôi lên giường, biến mất, rồi quay lại với một cuộn gạc, băng y tế và tuýp Neosporin.

“Lê ra vết thương này phải được khâu lại”, anh nói. Anh gấp một miếng gạc lại rồi đặt nó lên vết cắt, sau đó cán và cố định chặt vào quanh cánh tay tôi. “Nhưng anh biết em sẽ không có nó. Vì thế đây là những gì anh sẽ phải làm cho em.”

“Sao anh biết em sẽ không có chứ?”, tôi hỏi.

“Em sẽ sao?”

“Không đời nào. Nhưng sao anh lại biết?” Tôi quan sát khi anh bắt đầu dán các cạnh lại.

“Có lẽ anh sẽ không muốn, nếu như đó là anh. Sẽ có cả tá câu hỏi cùng cả tá dịch vụ cộng đồng, rồi tâm lý học và cả trại tâm thần xuất hiện trong vụ này. Tệ nhất là họ sẽ gọi về cho bố mẹ em.” Anh đặt hai ngón tay dưới cằm tôi, một ngón trở dọc theo hàm.

“Đó là những gì mà em sẽ nhận được nếu cái thứ khốn kiếp đó xảy ra một lần nữa. Anh sẽ đẩy em vào phòng cấp cứu và gọi về cho hai vị phụ huynh của em, như cái cách anh nên hành động lúc này, nhưng anh sẽ không làm vậy.”

“Tại sao lại không?”, tôi thì thầm.

“Vì họ sẽ hiểu sai tất cả mọi chuyện. Đây không đơn giản chỉ là vài câu khóc lóc để gây sự chú ý hay bất cứ thứ gì thuộc về tâm lý nhằm nhí cả.” Anh cọ trán mình lên trán tôi. “Vì anh có thể giúp em, nếu em để cho anh làm như thế. Chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua chuyện này.”

Chúng tôi ư? Chết tiệt. Chết tiệt. Mắt môi tôi vẫn đang run rẩy, ngực còn nặng trĩu. Bản năng trong tôi là gây ra những cơn đau để lấn át đi những giọt nước mắt, ngăn không cho chúng tuôn rơi nữa. Colton biết điều đó, anh đang giữ tôi thật chặt và thật sát trong ngực mình. Anh quyết tâm sẽ ủng hộ và yêu thương tôi. Đây chính xác là những gì tôi luôn luôn lo sợ, rằng sẽ phải thừa nhận việc mình thực sự rất muốn nó. Ngoại trừ việc anh kiên quyết không để cho tôi trốn chạy hay nói dối, rút lui hay giả vờ, và anh biết mọi mảnh khóc của tôi.

“Để... nó... qua... đi”, anh thì thầm, giọng anh vẫn khốc liệt phả lên mái tóc tôi.

“Không. Không!”, tôi hét lên với từ cuối cùng.

“Em phải làm thế. Em không thể cứ lấy máu mình như vậy. Em không thể tiếp tục giả vờ, tiếp tục say xỉn như thế này.”

Một cái rùng mình, một cơn run rẩy, răng tôi va vào nhau lập cập và bập xuống môi dưới. Những ngón tay cào lên bộ ngực cứng như thép và săn chắc của anh. Tôi không nức nở. Tôi không...

Mẹ kiếp, đúng là tôi đang nức nở thật.

“Nó tệ chết đi được ấy. Colton...”, giọng tôi như lạc đi trong cơn nức nở nghẹn ngào và run rẩy. Cơ thể đang hấp hối của tôi như hộp lấy từng hơi thở. “Em muốn anh ấy quay trở lại! Em không muốn chứng kiến cảnh anh ấy chết thêm chút nào nữa.”

Tôi khóc và khóc, còn anh chỉ giữ tôi trong tay. Cuối cùng tôi cũng kéo mình ra và tuôn hết những gì muốn nói. “Hết lần này đến lần khác em nhìn thấy nó. Mỗi khi nhắm mắt lại, em thấy cảnh anh ấy chết. Em biết đó không phải là lỗi của mình, em luôn biết điều đó. Em đã tự thuyết phục rằng đó là lỗi của mình vì điều đó còn tốt hơn nhiều so với nỗi đau khi ý thức rằng anh ấy đã chết.”

“Thằng bé chết rồi. Em phải chấp nhận điều đó.”

“Em biết. Chỉ là nó rất đau.” Giờ đã đến lúc phải thú nhận những lời khó khăn nhất trong tất cả. “Em phát hiện ra rằng em đang dần quên mất anh ấy. Em thấy anh ấy đang chết dần hết lần này qua lần khác, nhưng em không thể nhớ nổi mùi của anh ấy như thế nào nữa. Cảm giác vòng tay của anh ấy ôm em như thế nào. Ngủ với anh ấy cảm giác như thế nào. Hôn anh ấy cảm giác ra sao. Em không thể nhớ được anh ấy nữa. Đôi khi em tự hỏi liệu em có thực sự yêu anh ấy hay không. Liệu đó có phải chỉ là rung động của tuổi mới lớn hay không. Em nghĩ đến việc em yêu anh ấy chỉ vì anh ấy là người đầu tiên của em. Bởi vì bọn em đã làm tình với nhau. Em không biết nữa. Em không nhớ nữa. Và giờ thì đến lượt anh, anh xuất hiện và anh... còn hơn cả anh ấy. Anh mạnh mẽ hơn anh ấy. Anh thay đổi em theo cái cách khiến em cảm thấy những điều mà anh ấy chưa bao giờ có thể. Cách anh hôn em, nó tuyệt vời hơn tất cả những gì em nhớ về những nụ hôn mà anh ấy dành cho em. Khi anh khiến em lên đỉnh, em nhận ra một điều rằng mình chưa bao giờ cảm thấy tương tự như thế, chưa bao giờ. Kể cả những lần em cùng với Kyle trong suốt hai năm yêu nhau.”

Một tiếng thét đau đớn và bất lực, tự ghê tởm chính mình, giận dữ, cùng với những giọt nước mắt trong đau khổ thoát ra khỏi cổ họng tôi. Colton giữ chặt tôi trong lòng, để cho tôi gào thét. Anh không giục giã tôi, hay dỗ tôi im lặng, không thì thầm bất cứ điều gì và cũng chẳng hề nói rằng mọi chuyện sẽ ổn.

“Em đã quên anh ấy mất rồi, Colton! Em thậm chí còn chưa từng một lần yêu anh ấy, còn anh ấy thì đã chết! Và em sẽ không bao giờ có được lại anh ấy, em sẽ không bao giờ bình thường trở lại được nữa!”

“Lãng quên là cách riêng của tâm trí em để giúp em bình ổn lại. Giúp em tiếp tục cuộc sống. Em đã yêu thằng bé, Nell. Thằng bé là người đầu tiên của em. Là người bạn tốt nhất của em trước khi việc đó xảy ra. Anh biết về hai em còn nhiều hơn thế. Bọn em ngay từ khi sinh ra đã không thể tách rời. Em đã thực sự yêu thằng bé. Đúng thế, Kyle đã chết, và chuyện đó tồi tệ hơn bất cứ chuyện quái gì khác. Nó đã bị mang đi khỏi em quá sớm, mang khỏi tất cả chúng ta quá sớm. Anh không thể nói với em rằng chuyện đó không sao. Nhưng em phải bình phục lại. Em phải để chính mình được chữa lành nỗi đau đó và tiếp tục cuộc sống. Em đang mắc kẹt trong khoảnh khắc về cái chết của Kyle, ngay lúc này. Em bị trói buộc trong một vòng luẩn quẩn không có lối ra. Em phải phá cái vòng đó thôi.”

“Em không biết phải làm thế nào.”

“Cảm nhận nó. Đau đớn vì nó. Để chính mình cảm nhận mọi cơn giận dữ đến từ sự thật rằng Kyle đã bị mang đi khỏi em. Cảm nhận nỗi mất mát này. Cảm nhận nỗi buồn đau và nhớ nhung thằng bé. Đừng khóa nó lại, đừng cắt chính bản thân mình để ngăn lại điều đó, đừng uống đến khi say mềm nữa. Chỉ cần em ngồi xuống, để cho tất cả mọi thứ mình cam chịu được bùng phát. Sau đó đứng dậy và tiếp tục cuộc sống. Thở một hơi một lần. Sống thêm một ngày một lần. Tỉnh dậy và thấy mình vụn vỡ. Khóc thật to cho thỏa thích. Sau đó ngừng lại và tiếp tục sống nốt thời gian còn lại trong ngày. Em không ổn một chút nào, nhưng em sẽ vẫn đang sống, và rồi bình yên sẽ trở lại với em, một ngày nào đó.”

“Anh nói nghe thật dễ làm sao.”

“Mẹ kiếp là không một chút nào, nó không hề dễ chút nào. Đó là điều khó khăn nhất trên đời. Nhưng đó là cách duy nhất. Những gì em đang làm sẽ giết chết chính em.”

Tôi cảm thấy anh đang nói về chính những gì từng trải qua trong cuộc sống của mình. “Anh đã làm điều đó ư?”

Anh thở dài. “Đúng thế. Nhiều hơn một lần.”

“Kyle thì sao?”

“Nó cũng thế.”

“Còn ai khác nữa sao?”

Anh lại thở ra một hơi dài lần nữa, một hơi thật dài và thất vọng. “Những người bạn. Những người anh em. Một cô gái mà anh... người mà anh đã yêu.”

“Kể cho em.”

“Mẹ kiếp. Thật chứ? Em muốn nghe điều đó bây giờ sao?” Tôi gật đầu khi anh găm gờ trong lồng ngực. “Tốt thôi. Người đầu tiên là một trong những người bạn tốt nhất của anh và Split. T-Shawn. Split đã lớn lên bên cạnh cậu ấy. T-Shawn và Split đã bắt đầu với 5 - 1 Bisshop cùng nhau. Ở trên sàn bóng rổ, bọn họ chơi một ván bài. Chủ yếu là một vài ván đầu tiên, có một gã đã chơi bẩn. Sự việc vỡ lở. Một trong số những gã còn lại bắt đầu rút dao ra. Đâm vào cổ họng T. Anh đã chứng kiến... chứng kiến máu của cậu ấy chảy ướt đầm bàn tay và cánh tay anh. Anh đã chứng kiến T chết, ôm cậu ấy bằng đôi tay vô dụng của mình khi cậu ấy chảy máu không ngừng... Sau đó, anh đã giết thằng khốn ấy. Anh đã nghiền nát đầu nó xuống sàn cho đến khi não nó chảy ra. Lúc đó, anh đã không thể ngăn lại hành động của mình. T là một chàng trai tốt. Một người bạn tốt. Một người hiền lành thực sự. Nhưng cậu ấy đã gặp vận xui khi sinh ra tại một khu ổ chuột. Em chẳng thể làm được gì ngoài việc giữ cho hơi thở của mình tồn tại. Mọi thứ thậm chí không hẳn là một sự lựa chọn. Nó đơn giản chỉ là cuộc sống. Một cuộc sống như luôn phải đứng trước mũi xe. Làm sao nó có thể như thế chứ. T là một người đàn ông thông minh và lanh lợi. Cậu ấy lẽ ra đã được đến trường đại học, viết lách vài thứ lãng nhách thông thái nào đó, lẽ ra cậu ấy phải là một ai đó nếu như cậu ấy biết nắm lấy cơ hội. Nhưng không. Giờ thì cậu ấy đã không còn trên cõi đời này nữa.”

“Em rất tiếc.”

“Sau đó, một người anh em nữa của anh bị bắn. Là Lil Shady. Ban đầu bọn anh không phải bạn bè gì cho cam. Gái của cậu ấy từng có vài thứ dành cho anh, cậu ta không thích điều đó tẹo nào. Anh chưa từng làm gì với cô ấy, nhưng... cậu ấy không thích anh chỉ vì điều đó. Cuối cùng, khi mà bọn anh đã vượt qua được định kiến vớ vẩn này và tựa lưng chống đỡ nhau có điều gì đó tồi tệ xảy ra. Shady nhận một phát đạn vào đầu. Tạ ơn Chúa là anh đã không nhìn thấy điều đó. Nhưng cậu ấy cũng ra đi, và nó thật tồi tệ. Chỉ là... ra đi. Anh đã hút cần sa với cậu ấy một tiếng trước khi cậu ấy chết, em biết không. Sau đó Split và Mo gõ cửa phòng anh, mang Shady đến, la hét về một vài băng đảng khác đang lái xe đi.” Anh ấy đã chết, đôi mắt anh ấy trống rỗng hồi tưởng lại quá khứ. “Hai người khác cũng ra đi vào hai năm khác nữa, cùng một nguyên nhân trong những ngày khác nhau. Không một ai gần gũi với anh như T và Shady.” Anh thở dài, tôi nhận ra rằng anh đang chìm đắm vào những ký ức của mình.

Tôi đan những ngón tay mình vào tay anh. “Anh cũng đã nhắc đến một cô gái? Một người nào đó anh từng yêu?”

“Đó là ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời anh. Lý do anh quyết định rời bỏ quãng đời ở các băng nhóm mà sống tử tế, mua một cửa hàng và cố tránh xa tất cả những thứ xấu xa đó.” Anh gục đầu xuống, vùi mặt vào mái tóc xoăn của tôi, hít một hơi thở thật sâu. “Tên cô ấy là India. Cô ấy xinh đẹp khủng khiếp. Mẹ cô ấy là người da đen, bố là người Hàn Quốc. India có đôi mắt hình quả hạnh nhân, mái tóc đen dài óng ả đến tận thắt lưng, thân hình cô ấy giống như... ừ, giống như một ngọn lửa. Một cô gái ngọt ngào biết bao nhiêu. Quá ngọt ngào để phải sống trong một khu ổ chuột và đối mặt với những thứ khốn nạn. Cô ấy là một trong những người bạn của bạn gái Split. Cô ấy quanh quẩn ở đó rất nhiều lần và anh đã chú ý đến cô ấy. Đôi theo cô ấy, phải lòng cô ấy. Anh đã nhận ra rằng cô ấy cũng để mắt tới anh. Cuối cùng, bọn anh cũng đi đến một mối quan hệ chính thức sau một đêm tiệc tùng, lang thang nơi cửa thoát hiểm và tâm sự với nhau cho đến khi trời sáng. India muốn được học trong một ngôi trường xinh đẹp hoặc một ngôi trường hiện đại, cô ấy cũng không chắc mình muốn cái nào. Có thể sẽ thật tuyệt vời nếu như cô ấy được chọn cả hai.”

Rồi một đoạn dừng rất dài. Quá dài. Nhưng tôi cũng không thể lấp đầy nó. Tôi chỉ chờ đợi anh nói tiếp.

“Bọn anh đã hẹn hò với nhau khoảng một năm. Hẹn hò có lẽ là một từ không thực sự chính xác cho lắm vì nó không giống như là anh đang đưa cô ấy đến Broadway và Little Italy hoặc thứ gì đó vớ vẩn như thế, em hiểu chứ? Bọn anh đã ở bên nhau cả năm trời, đó là những gì anh muốn nói. Mẹ kiếp. Anh không thể nói về điều này.” Giọng anh vỡ òa, anh hít một hơi thật sâu, rồi thở ra, và lại tiếp tục, “Có vài thứ khốn nạn xảy ra với một băng đảng đối đầu với bọn anh, hai trận đối đầu. Một vòng quay khốn khiếp. Nó trở nên tồi tệ. Anh bị tách khỏi Split, mọi người bị một đám gangster với số lượng nhiều hơn anh có thể ‘cân’ được đuổi theo suốt hàng chục dặm. Anh không cố ý, nhưng anh đã dẫn chúng tới chỗ India. Cô ấy đang tụ tập với mấy người bạn. Khi nhìn thấy anh chạy xuống đường cô ấy lập tức hiểu rằng anh đang gặp rắc rối. Cô ấy gọi đám bạn ra giúp anh. Vì thế họ và anh đã hợp sức để giải quyết mọi việc, anh bị một cú vào vai, nhưng dù thế nào thì nó cũng không quá tồi tệ. Tên cuối cùng chửi rửa, bọn anh thấy hắn đã sẵn sàng bỏ chạy và để hắn làm vậy. Mẹ kiếp... Hắn chạy đi, sau đó dừng lại cách đó vài mét, nổ một phát súng, giống như câu chửi thề ‘Mẹ kiếp’ cuối cùng. India đứng ngay đầu mũi súng, viên đạn bay thẳng xuyên qua trán cô ấy. Một tai nạn quái đản. Anh có thể nhìn thấy khuôn mặt của gã đó. Hắn như thể đang muốn thốt lên rằng ‘Ồi khốn kiếp’, vì tất cả mọi người đều biết India. Không quan trọng việc em thuộc về nhóm nào, nếu em biết India, em sẽ phải yêu cô ấy, sẽ phải kính trọng cặp mông của cô ấy. Cô ấy là kiểu ngọt ngào như thế đấy. Gã bị tóm vào ngày hôm sau, không phải anh, nhưng nó đã xảy ra. Dù thế, nó không phải là vấn đề. Cô ấy đã chết. Tất cả mọi sự xinh đẹp của cô ấy, những ngọt ngào đó, tình yêu dành cho tất cả mọi người, không kể là ai... đều đã chết.”

Tôi cảm thấy tóc mình ảm ứ, thấy những giọt nước mắt trong giọng anh. Tôi dịch chuyển, xoay người lại và kéo anh về phía mình. Tôi ôm khuôn mặt anh vào lồng ngực, và cuối cùng, tôi đã hiểu những gì anh muốn nói, rằng hãy để bản thân mình bị giày xéo. Colton là một gã cứng đầu, mạnh mẽ, kiên cường và cứng rắn. Nhưng anh ấy... đã tổn thương, đã bị vụn vỡ bởi những ký ức. Những ký ức dù là nhiều năm sau đó.

“Cô ấy là người đầu tiên anh từng yêu. Ý anh là, anh đã có rất nhiều bạn gái trước đó, em hiểu chứ? Anh thậm chí đã nghĩ rằng mình từng yêu một vài người, nhưng đó không phải là tình yêu. Đó chỉ là thứ gì giống như tình yêu, gần như là tình yêu. Nhưng khi em thấy cần phải ở bên một người nào đó, người khiến em có thể làm bất cứ điều gì khốn kiếp nào cho họ, bất kể là gì. Họ tồn tại trong da thịt, trong tâm hồn em, giống như chính em. Họ khắc sâu lên người em đến nỗi mỗi tác động xung quanh khi em thở, mỗi sự

thần kinh trên người khi em tồn tại, đan xen vào nhau. Đó chính là tình yêu. Anh đã yêu cô ấy bằng một tình yêu như thế đấy.” Giọng Colton giống như... bị xé nát. “Và giờ thì cô ấy đã chết. Đó là lý do tại sao anh lại có những thứ này trên ngực, những vết sẹo. Anh không thỏa hiệp với nó. Anh cũng không thể chấp nhận được sự thật rằng cô ấy đã chết trong một thời gian dài tưởng chừng như bất tận. Nó rất đau, đau chết đi được ấy. Nó sâu đến mức anh phải dừng lại theo một cách nào đó, anh cảm thấy một thứ gì đó ngoài những đau đớn về tình cảm. Split là người đã cứu anh. Split đã khiến anh phải đối mặt với những gì xảy ra, bắt anh phải đối diện với tâm trạng thực của mình và để cho nó được bộc phát ra ngoài.”

Anh cười chua chát, thô tục. “Nhưng em lại chưa bao giờ để cho cảm xúc của mình được tự do. Em không dừng lại. Em cứ tiếp tục tổn thương, cứ tiếp tục yêu như thế đi. Nó không biến mất, em sẽ tiếp tục sống, và cuối cùng, cuộc sống của em sẽ tràn ngập những thứ rác rưởi cho đến tận cuối đời, nó sẽ ăn dần ăn mòn em. Để rồi một ngày nào đó, khi em biết rằng mọi chuyện đã qua. Nó vẫn sẽ đau, em vẫn sẽ nhớ về con người đó. Và, em quên mất những chi tiết. Quên mất mùi hương của cô ấy, quên mất cảm giác môi cô ấy hương vị như thế nào, làn da cô ấy ra sao, quên mất giọng nói của cô ấy bên tai mỗi ngày. Nó gần giống như một cuộc sống hoàn toàn khác, một người hoàn toàn khác đã từng yêu cô ấy. Nhưng đến mức ngày qua ngày, em biết là em đã ổn. Kiểu như thế.”

“Anh đã học cách yêu người khác?”, tôi hỏi, vì tôi cần phải biết.

Anh ngồi dậy, giờ thì chúng tôi mặt đối mặt, chân vắt lên chân. “Anh không biết gì về điều này.” Mắt anh đầy yếu đuối, để tôi nhìn vào nó. “Nhưng anh đang làm điều này. Anh sẽ cho em biết.” Anh ám chỉ tôi.

“Làm sao anh có thể dứt bỏ được bóng ma ấy, Colton?”, câu hỏi được thềm thì trong một khoảng im lặng kéo dài.

Anh nhún vai. “Anh không biết. Em không biết. Em chỉ nên hiểu rằng đó là một phần của bản thân mà em không thể rũ bỏ, vì nó thuộc về một người đã chết. Anh không biết nữa.”

“Chúng ta có thể làm điều đó không? Em và anh? Anh với bóng ma về India, còn em với bóng ma của Kyle?”

Anh nắm lấy tay tôi, mân mê những đốt ngón tay bằng ngón trỏ. “Tất cả những gì chúng ta có thể làm là cố gắng, làm hết sức mình. Cho đi tất cả, mỗi ngày một lần. Mỗi hơi thở một lần.”

“Em không biết làm cách nào để thực hiện được điều này. Em sợ.” Tôi có thể nhìn vào mắt anh, nhưng không có khả năng nhìn thấy những gì ẩn chứa trong đó.

Anh lại đưa tay ra để nâng cằm tôi lên, ép tôi phải đối diện với anh. Ngoại trừ việc lần này, anh cúi xuống đến khi môi anh miết lên môi tôi. “Anh cũng không biết cách, và anh cũng sợ. Nhưng nếu chúng ta muốn sống, không phải là để trở thành những người có nửa con ma cùng tồn tại, bết tắc trong những ký ức yêu đương mờ nhạt về ai đó đã chết, thì chúng ta phải cố thôi.” Anh lại hôn tôi. “Mình thấu hiểu nhau, Nelly. Anh và em, chúng ta đều đã mất đi những người chúng ta yêu nhất. Chúng ta có những vết sẹo và những nỗi nuối tiếc cùng với sự giận dữ. Chúng ta có thể làm điều đó cùng nhau.”

Tôi thở trong nỗi sợ hãi, cơn run rẩy, niềm khao khát được thoát ra. “Em thích anh gọi em là Nelly. Từ trước đến giờ chưa từng có người nào gọi em như thế.”

Anh chỉ cười và ôm tôi chặt hơn.

10. Chương 10: Làm Yên Lặng Những Bóng Ma

Một tháng sau

Mọi thứ quay trở lại như bình thường, trừ việc Colton sẽ đến và đưa tôi đi chơi. Giữa tôi và anh ít xảy ra những đụng chạm cơ thể, dù tôi vẫn cảm thấy bị anh thu hút nhiều như thế, nếu như không nhiều hơn, và tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh thường xuyên dán lên tôi. Thi thoảng chúng tôi hôn nhau, nhưng

đường như cả hai đều giữ một khoảng cách mà chẳng ai nói ra trong chuyện đụng chạm thân thể. Tôi không chắc tại sao lại như thế. Tôi không chắc liệu tôi có thích điều đó hay không. Tôi muốn anh. Tôi cần được anh chạm vào.

Tôi tham gia những lớp học ở trường Đại học New York, tôi chạy, tôi chuyển công việc sang làm một cô hầu bàn phục vụ rượu cocktail, và chơi nhạc. Và tôi nhìn Colton, nhưng không đủ gần. Trên tất cả mọi thứ, tôi cố không lặn tẩn thêm nữa về việc mình sẽ chấp nhận hay từ chối tham gia vào trường Đại học Biểu diễn nghệ thuật. Trước tất cả những sự điên rồ đến từ buổi gặp Colton ở công viên và những sự kiện tiếp theo, tôi đã thành công trong việc thực sự quên đi lá thư đang đến.

Cuối cùng thì nó cũng đến, được kẹp trong những lá thư khác được gửi bởi Colton. Tôi ngồi trên kệ bếp, chân đặt lên ghế, luyện tập một bài hát khi Colton gõ cửa và bước vào trong thậm chí khi anh vẫn còn đang gõ. Anh đưa cho tôi một tá thư, nhưng dù thế thì tôi cũng không phân loại chúng làm gì. Lá thư từ Đại học New York dĩ nhiên là nằm ở dưới cùng. Khi nhận được nó, tim tôi bắt đầu đập thành thịch đến mức làm rơi hết toàn bộ số thư còn lại.

“Cái gì thế?”, Colton hỏi khi trông thấy phản ứng của tôi.

“Em đã đăng ký học tại Đại học Biểu diễn nghệ thuật. Đây không phải là thư bảo đảm rằng em sẽ được nhận mà chỉ là thư thông báo đồng ý hoặc từ chối thôi.” Tôi miết tay dưới gờ thư và mở nó, lòi ra một tờ giấy A4. Lúc này mọi can đảm của tôi đều biến mất, tôi mở lá thư ra rồi vỗ tay và hét lên như một đứa tuổi teen. “Em không thể đọc đâu! Anh giúp em đi.” Tôi nói rồi đưa nó cho anh.

Colton cầm lá thư, liếc mắt rồi đưa lại cho tôi. “Không. Nó là của em. Em phải đọc nó.” Trên mặt anh xuất hiện một loại biểu cảm lạ lùng mà tôi không tài nào giải thích nổi.

“Em hồi hộp lắm”, tôi nói. “Làm ơn đi? Đọc cho em đi mà!”

“Em nên tự mình đọc nó, Nelly bé cưng. Nó sẽ không giống như khi em tự đọc chính mình đâu.”

“Anh không biết em lo thế nào đâu”, tôi nói, đẩy nó trở lại tay anh, giờ đang đầy tò mò và kích thích, “Làm ơn đi mà? Làm ơn đọc cho em đi?”. Tôi biết mình không nên làm lên. Tôi có thể thấy mặt anh đang đành lại, báo hiệu một điều chẳng lành. Điểm nhấn. Nhưng tôi đã nói ra miệng mà cứ cố ý không cho qua.

“Không, Nell. Anh sẽ không đọc cho em. Đây là thư đồng ý của em, không phải của anh.” Anh quay người đi, nhét tay vào túi áo và từ chối bất cứ lời thuyết phục nào.

Anh bắt đầu nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, rũ vai xuống, hàm căng ra.

“Thôi nào, Colton. Có chuyện gì nghiêm trọng chứ? Em chỉ muốn chia sẻ khoảnh khắc này với anh mà thôi.”

Anh nhìn xoáy vào tôi, ánh mắt nóng rẫy đau đớn và giận dữ. “Em muốn biết chuyện gì nghiêm trọng phải không? Anh không thể đọc nổi cái gì hết! Được chưa? Đó là vấn đề nghiêm trọng đấy. Anh không thể đọc được.” Anh quay người trở lại phía cửa sổ, hai tay cuộn tròn thành những nắm đấm ở hai bên hông.

Tôi sững sờ. “Cái... Cái gì? Anh không thể đọc được ư? Giống như... toàn bộ ư? Làm... Làm sao chuyện này lại có thể cơ chứ?” Tôi bước lại gần phía sau anh một cách thận trọng, dịu dàng, đặt một tay lên vai anh.

Bờ vai cơ bắp của anh cứng như đá. Anh không thềm quay lại khi cất lời, và giọng hạ thấp đến mức tôi phải căng tai lên mới nghe được.

“Anh mắc chứng khó đọc. Kiểu như, cực kỳ nghiêm trọng. Anh có thể đọc, nhưng thực sự, thực sự rất tệ. Để đọc một dòng đơn giản sẽ khiến anh mất một quãng thời gian tưởng chừng như mãi mãi. Một đứa học sinh lớp một trời đánh cũng có thể đọc tốt hơn anh, được chưa? Nếu như anh ngồi trong một căn phòng hoàn toàn yên ắng, không có bất cứ điều gì làm phân tâm, và tập trung toàn bộ trong một đến hai tiếng đồng hồ, anh mới có thể đoán ra được toàn một bài viết đầy đủ trong một tờ báo, cái thứ mà được viết bằng ngôn ngữ và văn vẻ của lũ học sinh lớp năm hoặc cái gì vớ vẩn như thế.”

Quá nhiều những cú hích đến với tôi lúc này. “Phần đó là lý do tại sao anh lại ở đây, ở New York, đúng không? Lý do đến từ những vấn đề phát sinh với cha mẹ anh?”

Anh gật đầu hai lần, mỗi lần đều ngắn và giật mạnh thể hiện sự thừa nhận. “Đúng thế. Nó luôn là một vấn đề lớn trong suốt cuộc đời anh. Quay trở lại khi anh vẫn còn là một đứa trẻ thì những thứ khổ nạn xảy ra với anh không nhiều như bây giờ. Ngày nay em có thể tìm thấy cả tá những thứ hỗ trợ dành cho bọn trẻ con ‘không có khả năng học’ như anh”, anh sử dụng một câu trích dẫn truyền miệng trong những câu nói của mình. “Chúng có dụng cụ hỗ trợ cùng một phòng thí nghiệm học tập cũng như được hướng dẫn và cả tá những thứ tiện lợi chết tiệt khác. Khi anh còn nhỏ, trong một thị trấn giống như vùng nông thôn nơi chúng ta lớn lên thì, anh chẳng có bất cứ thứ gì ở đó. Bọn họ đơn giản chỉ nghĩ là anh là một đứa trẻ đần độn. Bố mẹ anh cũng nghĩ thế. Họ đưa anh đi kiểm tra với đủ mọi loại công cụ, nhưng chúng khó đọc không phải điều gì vĩ đại đối với các radar của con người, hoặc bất cứ cái gì như thế, vì vậy họ không biết phải tìm kiếm điều gì và anh cũng không biết phải giải thích với họ vấn đề đó của mình như thế nào.”

“Tất cả những gì em thực sự biết về chúng khó đọc là có một điều gì đó diễn ra gây khó khăn cho quá trình đọc.” Tôi miết tay lên theo hình tròn trên lớp đá granite ở vai anh.

Anh gật đầu, cuối cùng cũng quay lại với tôi. Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn và quyết định phải đẩy lùi đi lớp rào cản trong quá khứ giữa hai chúng tôi. Tôi đứng sát lại gần anh, ép người mình vào anh, trượt tay xuống hai cánh tay anh và ôm lấy lưng anh. Tôi ngẩng mặt lên để nhìn vào anh, dựa cằm lên ngực anh. Mùi hương của anh, hơi nóng tỏa ra từ anh, sự cương cứng của anh khiến tôi mê mẩn, một cơn thôi thúc nhu cầu được giải tỏa ập đến, xuyên qua tôi.

“Đúng thế, cơ bản là vậy, nhưng nó còn nhiều hơn”, anh nói. “Nó... Tất cả những thứ được viết ra không có ý nghĩa gì với anh. Những lá thư, những con số, những câu từ, những phương trình toán học... tất cả mọi thứ. Anh có thể giải một khối lượng phương trình toán học khổng lồ trong đầu. Anh cũng có thể nhớ được một vốn từ vựng kha khá, anh hiểu ngữ pháp, nhưng tất cả phải được truyền đạt đến anh thông qua giao tiếp. Chỉ cần nói với anh một từ và ý nghĩa của nó là gì, nó sẽ trở thành của anh. Chỉ cần giải thích cho anh một công thức toán học nào đó, anh sẽ hiểu mà không gặp bất cứ rắc rối nào. Nhưng viết nó ra thì sao? Chẳng có gì cả. Nó như thể một đồng hồ hỗn độn mà khi sắp xếp lại sẽ thành một đồng hồ thứ vô nghĩa. Anh nhìn vào tờ giấy này”, anh chạm vào tờ giấy trên tay tôi bằng ngón trỏ, “Anh thấy những chữ cái. Anh biết bảng chữ cái alphabet, anh có thể đọc nó một cách máy móc, anh có thể làm điều đó ‘từng từ từng từ một’. Nhưng khi nhìn xuống tờ giấy thì anh thấy là đó toàn là những thứ nhảm nhí, chỉ là những chữ cái không có ý nghĩa. Anh bắt buộc phải tập trung vào từng câu từng chữ một mỗi lần đọc thật to nó, đoán xem nó có nghĩa gì. Sau đó anh sẽ quay trở lại, ghép các câu, các đoạn vào với nhau để mừng tượng ra nội dung của cả trang giấy. Và điều đó luôn luôn có nghĩa rằng anh phải thực hiện nó hết lần này đến lần khác. Việc đó nhiều thời gian kinh khủng.”

“Vậy còn những bài hát anh đã viết thì sao, những ca từ...”

“Tất cả đều ở đây”, anh chỉ vào đầu mình. “Anh đã soạn lời, soạn nhạc, mọi thứ, trong đầu anh.” Tôi sững sờ, “Anh không cần bất cứ thứ gì để ghi sao?”

Anh cười lớn, một cơn ho khắc nghiệt. “Không, bé cưng ạ. Anh không chỉ không thể đọc một cách khôn khéo, mà anh thậm chí còn không thể viết ra những thứ nhảm nhí nữa cơ. Chỉ là việc đó cũng khó khăn ngang như thế. Thực tế thì, khó hơn, vì khi anh bắt đầu viết những thứ trong đầu mình thì những thứ rắc rối mặt hạng khác lại xuất hiện, vô nghĩa một cách ngẫu nhiên.”

“Vậy nghĩa là anh thuộc lòng tất cả mọi thứ?”

Anh nhún vai. “Anh là thế đó. Anh có một trí nhớ tuyệt vời, và cả âm nhạc, sở hữu một trong những đôi tai hoàn hảo nhất. Anh có thể chơi một bản nhạc sau khi nghe xong. Những nốt nhạc, giai điệu, tất cả đều có ý nghĩa với anh ngay khi anh nghe thấy nó. Những thứ thuộc về cơ khí cũng tương tự. Chỉ là anh ý thức được chúng, một cách bản năng. Ý anh là, anh cũng vẫn phải học cách sử dụng, giống như cái cách anh học cách chơi guitar và sử dụng giọng của mình sao cho đúng, nhưng mọi thứ đến với anh rất tự nhiên.”

“Và bố mẹ anh không hiểu bất cứ điều gì về những thứ đó?”, tôi hỏi.

Anh thở dài, tiếng thở lẫn với tiếng gầm gừ. “Lạy Chúa, anh ghét phải nói về cái thứ vớ vẩn này.” Tay anh lơ đãng chải từ tóc tôi ra đằng sau. “Không. Thực sự thì họ không phải là người như thế. Anh là đứa con đầu tiên của bố mẹ. Họ đã mắc những sai lầm. Anh hiểu điều đó. Cũng chẳng làm cho tất cả những thứ xảy ra ít tồi tệ hơn được.”

“Điều gì đã xảy ra cơ?”

Anh nhìn xuống mắt tôi, dường như tìm được sức mạnh nào đó từ trong đôi mắt ấy. “Như anh đã nói, họ không thể thực sự hiểu được vấn đề của anh. Anh rõ ràng không phải người, kiểu như là, chậm chạp hay gì đó. Anh có thể nói rất tốt, có thể giao tiếp xã hội và cột dây giày, anh có thể phân biệt màu sắc, hình khối và tất cả những thứ như thế, nhưng khi bắt đầu học mẫu giáo, tiếp cận với những bài học đầu tiên đòi hỏi anh phải nhìn vào những tờ giấy có chữ, anh chỉ là không nắm bắt được nó. Điều này khiến tất cả mọi người thất vọng. Cha anh, sau đó, đang trên đà phát triển sự nghiệp, và có những khát vọng rất lớn. Ông có những kế hoạch khổng lồ cho anh, đưa con trai đầu lòng của mình. Anh sẽ là thành công đầu tiên của ông, anh sẽ là một bác sỹ, một luật sư, hoặc điều gì đó vĩ đại tương tự. Ông đã quyết định rằng số phận của anh sẽ là như thế, và không gì có thể thay đổi được suy nghĩ đó. Nó khiến mọi chuyện ngày càng trở nên khó khăn, vì việc đọc hiểu lẫn kỹ năng viết của anh chỉ là... chỉ là một con số không. Sự thật thì anh chưa bao giờ qua nổi những lớp đọc viết đầu tiên. Anh đã phải cố gắng gấp ba lần những đứa trẻ khác để có thể hoàn thành bài tập về nhà, để có thể vượt qua những kỳ kiểm tra, tất cả mọi thứ đó. Anh hầu như không thể nào đuổi kịp bạn bè trong suốt quãng thời gian đến trường. Cha nghĩ rằng anh lười biếng. Ông nói với anh rằng anh cần phải chăm chỉ hơn nữa, để ngăn không cho điều gì có thể làm anh dừng bước. Ông thúc anh, ông chỉ làm vậy từ phía sau mà chưa bao giờ thực sự nhìn thấy những nỗ lực của anh để có thể đáp ứng và vượt qua được việc đó. Anh suýt nữa không qua được trung học, ý anh là, anh đã phải học và làm bài tập về nhà môn Văn trong bốn đến năm tiếng mỗi đêm. Bởi vì tất cả mọi thứ đều tập trung xung quanh việc viết những câu trả lời, đọc những quyển sách đầy chữ. Giống như anh đã nói, anh có thể làm điều đó, chỉ là nó... khó đến mức gần như không thể, và chẳng bao giờ chấm dứt. Anh lúc đó vẫn chỉ là một thằng nhóc. Anh muốn được đi đá bóng và đi chơi với đám bạn, muốn được lang thang với chúng nó, và muốn làm tất cả những việc bình thường chết tiệt khác mà bọn trẻ con vẫn làm. Nhưng anh không thể, vì anh chẳng bao giờ được rời khỏi căn phòng khốn kiếp của mình, luôn phải cố gắng để hoàn thành việc đọc hơn mười trang giấy về lịch sử của The Giver.”

Tôi tựa trán lên ngực anh, cảm thấy đau đớn thay cho anh. “Chúa ơi, Colton.”

“Đúng thế đấy, khổ thật. Cha anh chỉ đơn giản là không hiểu điều đó. Ông ấy không phải người xấu. Ông ấy rất vĩ đại, thực sự là thế. Nếu không nói về chuyện trường lớp thì ông luôn luôn hết sức vĩ đại đối với anh. Nhưng khi anh dần trưởng thành thì ông lại trở thành cái bóng quá lớn bao trùm lên tất cả mọi thứ. Trước khi lên trung học, anh luôn sống trong giận dữ. Toàn bộ thời gian. Anh ghét trường học, ghét giáo viên và hiệu trưởng, ghét bố mẹ anh, ghét tất cả mọi thứ. Làm sao tránh được đến khi anh mười lăm tuổi. Kyle lúc đó đã trở thành đứa con cưng của gia đình, một thằng bé hoàn hảo với cách cư xử lễ độ, một thằng bé khỏe mạnh, có rất nhiều bạn bè, thu hút người khác và hàng tỉ tí thứ nữa. Trong khi anh phải học sáu tiếng một ngày mới có thể đạt được điểm C và D. Và, phần tệ nhất là anh biết mình hiểu được những khái niệm cơ bản. Anh biết mình không phải là một thằng ngu. Anh có thể nghe và hiểu những gì giáo viên nói. Anh có thể nghe bài giảng và đọc thuộc lòng những thứ nhắm nhĩ, đúng nguyên văn những gì giáo viên đã nói. Nếu được tham gia những bài kiểm tra miệng thì rất có thể anh đã trở thành một sinh viên hạng A thật dễ dàng. Nhưng lúc đó chẳng có sự lựa chọn nào cho anh.”

Anh miết một ngón tay theo khuôn mặt tôi, trườn ra sau tai, chạy xuống cổ, miên man trên xương đòn của tôi. Tôi rung mình bởi hơi nóng lan tỏa trong những cái đụng chạm anh mang đến. “Anh đã có rất nhiều rắc rối ở trường chỉ vì luôn luôn nổi con mẹ nó giận, luôn luôn quá thất vọng. Những đứa trẻ khác lấy anh ra làm trò đùa, dĩ nhiên, vì anh luôn vướng vào những rắc rối và hiếm khi vượt qua được, vì thế anh đã đánh nhau với chúng nó không biết bao nhiêu trận.”

“Trẻ con luôn luôn tồi tệ khi ở trường trung học.”

“Không đùa đâu”, anh nói qua tiếng cười cay đắng. “Anh không thực sự để ý đến chúng, thật sự là thế. Những vấn đề với bố mẹ mới chính là điều đã giết chết anh. Họ chỉ nghĩ rằng anh chưa đủ cố gắng, rằng anh đang phóng đại những vấn đề của mình để có thể nghỉ học hoặc đại loại thế. Họ kỳ vọng rằng anh sẽ nghe theo họ, đi theo con đường họ đã vạch ra cho anh. Trong kế hoạch của họ bao gồm cả trường đại học. Tất cả những gì anh muốn lại là được làm việc trong một cái gara, được tự mình sửa chữa và lắp ráp những chiếc ô tô. Anh muốn được chơi guitar. Nhưng đó là điều không thể chấp nhận được với họ.”

Tôi bắt đầu hiểu mọi chuyện. “Thế nên khi anh chuẩn bị tốt nghiệp...”

“Cha anh khẳng khái bắt anh phải nộp đơn vào tất cả những trường đại học này, từ Ivy League đến các trường khác.” Anh cười, điệu cười chẳng lấy gì làm vui vẻ, mà đầy cay đắng và giận dữ với những thứ diễn ra trong quá khứ. “Đại học cái con khỉ gì chứ? Anh đã suýt không qua được trung học. Anh gần như không thể đọc. Anh ghét trường học. Anh chán ngấy với nó rồi. Anh đã nói với ông điều đó, và ông ấy chỉ đơn giản là chẳng thèm quan tâm. Ông ấy lôi ra những mối quan hệ và điểm số tệ hại của anh ở trường. Cuối cùng thì anh biết rằng mình phải làm cho ông ấy hiểu mọi chuyện. Anh nhớ như in ngày đó, giống như nó mới xảy ra ngày hôm qua. Đó là một ngày đẹp trời tháng Sáu, đầy nắng và trong xanh. Anh vừa mới tốt nghiệp được vài tháng và đang dành toàn bộ thời gian để chết dí trong cái gara, nghịch ngợm với chiếc Carmaro của mình. Ông ấy muốn anh phải nộp đơn vào Harvard và Columbia hoặc Brown, nhưng anh không thèm nghe. Vì thế nó trở thành một cuộc chiến tranh bất tận. Cuối cùng anh đã xả hết tất cả mọi thứ với ông trên bến tàu. Anh nói rằng anh không muốn học đại học, không bao giờ. Phản ứng của cha anh ư? “Vậy mày phải tự lo lấy cái thân của mày.” Ông ấy sẽ trả tiền cho con đường của anh, đã hỗ trợ anh, đã thuê cho anh một căn hộ và đó là tất cả những gì ông sẽ làm cho anh nếu như anh chấp nhận đi học đại học. Nếu như anh chống đối, ông ấy sẽ chẳng cho anh lấy một cái.”

Colton ngừng lại, tôi biết rằng đây sẽ là một phần khó khăn nhất trong câu chuyện của anh. “Mọi chuyện trở nên tồi tệ. Ông ấy... Anh và cha đã đánh nhau, rất kinh khủng. Ông dùng đủ mọi cái tên để gọi anh, nói với anh rằng anh chỉ là một thằng ngu và lừa dối. Ông đã quá giận, anh biết điều đó, nhưng... nó vẫn trở thành một nỗi ám ảnh suốt ngốc trong đời anh. Tất cả những gì anh muốn chỉ là sự đồng thuận của ông, để ông có thể thấy rằng anh còn sở hữu nhiều khả năng khác, rằng anh thông minh theo nhiều cách khác. Ông ấy chỉ là không để anh được toại nguyện. Như anh đã nói, vụ đánh nhau đó rất tồi tệ. Nó sặc mùi bạo lực. Ông ấy đâm anh, anh đâm lại ông ấy. Rồi anh bỏ chạy. Anh bỏ lại chiếc xe của mình, chiếc Camaro mà anh đã dành hàng năm trời chết tiệt để khôi phục lại nó từ một đồng rác. Anh bỏ lại tất cả những thứ rác rưởi anh từng có lại phía sau. Anh chỉ gói gém một ba lô quần áo và tất cả số tiền mình có. Anh mua vé xe buýt để đến New York. Và không bao giờ nhìn lại. Dĩ nhiên, vé xe buýt đã ngốn gần hết số tiền của anh, vì thế trước khi đến được thành phố thì anh đã phá sản hoàn toàn, tay trắng, trở thành đứa trẻ mười bảy tuổi đầu không biết những chữ cái cơ bản, gặp những vấn đề với cơn giận dữ của mình và không có kế hoạch, không tiền, không bạn bè, không xe ô tô, không nơi ở, không gì hết. Chỉ với một chiếc ba lô, mấy cái bánh quy, và một vài bộ quần áo để thay đổi.”

Nỗi đau trong giọng anh thật thê lương đến xé lòng. Tôi thấy anh trong tâm trí mình, một cậu bé đơn độc, giận dữ và sợ hãi bị buộc phải chiến đấu để sinh tồn. Một cậu bé quá kiêu hãnh để có thể quay trở lại căn nhà của nó, thậm chí là khi anh có thể. Đói khát, lạnh lẽo, cô độc, sống trên những đường phố.

“Colton... Em... em rất tiếc khi biết anh đã phải trải qua những điều đó.” Tôi nghe thấy giọng mình cũng vụn vỡ.

Anh nâng cằm tôi lên. “Này. Không được khóc đâu nhé. Không phải là cho anh. Anh đã làm được rồi còn gì, đúng không?”

“Đúng thế, nhưng anh lẽ ra không đáng phải chịu đựng những chuyện đó.” Anh chỉ nhún vai một cái, tôi đẩy anh ra và trừng mắt nhìn anh. “Này này, đừng có nhún vai cho qua chuyện. Anh đã làm được quá nhiều. Anh đã sống sót. Anh đã tự mình thoát ra khỏi cuộc sống đường phố đó. Anh đã có cho riêng mình một sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Anh đã làm tất cả những thứ đó bằng chính khả năng và sức mình, bất chấp rằng anh không có khả năng học tốt. Em thấy điều đó thật kinh ngạc, thật tuyệt vời, thật khó tin. Với em, anh thật xuất sắc.”

Anh lại nhún vai và đảo mắt, trông rõ ràng là đang không thoải mái. Tôi đưa tay lên mặt anh, cảm thấy yêu biết bao cái thô ráp từ bộ râu của anh dưới lòng bàn tay mình.

“Anh rất thông minh, Colton. Anh chính là như thế đấy. Anh còn rất tài năng nữa. Người anh khiến cho em đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.”

“Em đang làm anh xấu hổ đến chết đi được đấy, Nelly”.

Colton vòng cánh tay quanh người tôi, thô lỗ kéo tôi sát vào ngực mình. “Nhưng cảm ơn em vì đã nói với anh điều đó. Nó có ý nghĩa với anh nhiều hơn em nghĩ đấy. Giờ thì, quay trở lại vấn đề của em. Em có được nhận hay không đây? Anh sắp chết vì phải nói về toàn thứ rác rưởi trong cuộc đời mình lắm rồi.”

Tôi giờ lá thư lên phía sau lưng anh, đọc nó qua vai anh. “Ồi, em được nhận rồi.”

“Không có gì phải bàn cãi nữa. Anh tự hào về em, Nelly bé cưng của anh.”

Tôi giấu mặt trong ngực anh mỉm cười, hít thật sâu mùi hương của anh vào lồng ngực.

Tôi khó khăn nuốt nước bọt. Tôi không chắc liệu mình có làm được điều đó không. Tôi giữ chặt phía đầu cây đàn và cố giữ cho mình không được hoảng sợ.

“Sẵn sàng rồi chứ?”, giọng Colton vang lên bên cạnh tôi. Đầu gối anh huých vào đầu gối tôi.

Tôi gật đầu, “Vâng, vâng. Em có thể làm được”.

“Em làm được. Chỉ cần theo sau anh và cất tiếng hát của em hài hòa là được, okay? Em chỉ cần gây nhịp như khi chúng ta tập luyện và để mọi người được nghe thấy giọng ca thiên thần của em được chứ?”

Tôi lại gật đầu, gập ngón tay lại. Tôi chưa bao giờ biểu diễn trước đám đông. Ý tôi là, tôi đã từng hát dạo vài lần trước đó, một mình và cùng với Colton, nhưng hai chuyện đó khác nhau. Lần này... Lần này thật đáng sợ. Chúng tôi đang ngồi trên sân khấu của quán bar, nơi này sát với hàng trăm con người đang quan sát, đang chờ đợi chúng tôi bắt đầu. Họ biết Colton, họ ở đây vì anh ấy, và bị nổi tò mò về tôi cuốn hút. Không chút áp lực.

“Chào các bạn. Tôi là Colt, còn đây là Nell. Chúng tôi sẽ chơi vài bản nhạc cho các bạn, có được không ạ?” Một vài tràng pháo tay vang lên kèm theo những tiếng huýt sáo. Colton liếc sang tôi rồi lại quay trở lại với đám đông, “Vâng, tôi biết là cô ấy rất tuyệt vời, các chàng trai, nhưng cô ấy là hoa đã có chủ rồi. Tôi cho là chúng tôi sẽ cùng nhau bắt đầu với vài bài của Avett Brothers, bản ‘I Would Be Sad’”.

Anh bắt đầu với một chuỗi hợp âm phức tạp được sắp xếp với nhau dựa trên âm điệu của bản gốc. Tôi bắt nhịp với anh kịp lúc với giai điệu dương cầm cùng nhịp điệu đơn giản mà tôi đã luyện tập nhiều lần đến mức thậm chí chẳng cần phải nghĩ cũng có thể chơi được, vì thế tôi đã chơi phần của mình mà không gặp bất cứ vấn đề gì. Họ vẫn đứng ở đó. Giọng hát của tôi hoàn hảo hòa cùng giọng của Colton, âm vực trong trẻo của nó như réo rắt chơi đùa quanh giọng hát thô ráp của anh.

Tôi điều chỉnh nhịp điệu khi chúng tôi bắt đầu chuyển sang bài hát tiếp theo, bài hát mà Colton đã giới thiệu.

“Có ai trong số chúng ta thích ‘City & Colour’ không ạ?”. Vài tiếng vỗ tay hỗn loạn vang lên từ phía dưới tổ ý tán thành, anh nhe răng cười với họ. “Tốt! Vậy thì tôi hy vọng rằng các bạn sẽ thích bài hát tiếp theo mà chúng tôi muốn chơi, bản ‘Hello, I’m Delaware’”.

Trong khi anh giới thiệu với mọi người bài hát tiếp theo và khiến nó trở nên hết sức “cool”, tôi gây những dây đàn, nhưng sâu bên trong tôi đang run rẩy bầy với niềm phấn khích. Sâu trong thâm tâm tôi, những suy nghĩ đang quay trở lại với khi chúng tôi mới bắt đầu, khi anh chỉ đơn giản tuyên bố rằng tôi là của anh. Tôi thích điều đó. Thêm vào đó, anh đã nói với mọi người rằng tôi thật tuyệt vời. Tôi đã hoàn toàn bị đánh gục.

Tôi hoàn toàn nhập tâm vào bản “City & Colour”, vì Dallas Green đơn giản chỉ là quá tuyệt vời. Tôi để mặc giọng hát của mình được tự do nhảy múa những ca từ, tôi không giữ lại bất cứ thứ gì ở đó. Tôi hát và để những từ ngữ múa hát quanh tôi, xuyên qua tôi, thấm vào tôi. Nỗi lo lắng đã hoàn toàn biến mất, tất cả những gì tôi biết là âm nhạc đang chảy cuộn cuộn trong huyết quản, vẻ đẹp thuần khiết của bài hát và những nốt cao biết rằng tôi đang giết chết nó.

Bài hát tiếp theo chỉ dành cho Colton. Tôi đã nghe anh luyện tập bài này, vì thế rất mong chờ được nghe anh biểu diễn nó lúc này. Cây đàn của chúng tôi trở nên lặng lẽ, Colton điều chỉnh âm trên đàn trong khi thực hiện lời giới thiệu tiếp theo.

“Ok, giờ thì một mình tôi sẽ chơi bản nhạc này. Có lẽ ai đó trong số các bạn đã từng nghe bài hát này trước đây, nhưng nó không giống như bản nhạc tôi sẽ chơi đâu. Đó là bản ‘99 Problems’, bản nguyên gốc chỉ thuộc về một, và duy nhất Jay-Z. Dù thế thì việc phối lại ca khúc mà tôi đang chuẩn bị hát này, được đặt cùng nhau bởi một họa sỹ mang tên Hugo. Tôi ước gì mình có thể trả tiền cho ông ấy vì bản phối, một

cách trung thực, bởi vì nó đúng là một bản phối thiên tài đến chết người. Vì thế vâng, tôi hy vọng các bạn sẽ thích nó.”

Lại một tràng pháo tay nữa vang lên, rồi tan dần khi anh bắt đầu một chuỗi tiếng trống bằng cách đập tay lên thùng guitar. Tôi có cảm giác háo hức, phấn khích xen lẫn tự hào. Lần đầu tiên nghe anh chơi bản nhạc này, tôi đã không chắc về những gì mình đang nghe, bởi vì nó quá ư đặc biệt, nhưng sau đó tôi nhận ra và bị ấn tượng mạnh, sau đó tôi phải thừa nhận nó. Anh đã đúng về sự phối âm rực rỡ này, bởi vì nó là, hoàn hảo.

Nhưng vẫn còn quá sớm để đến lượt tôi.

“Các bạn thật tuyệt vời. Những bản nhạc còn lại của Hugo cũng đẹp đến chết người, nhưng đó là một phần yêu thích của tôi dành cho ông ấy. Nên dù sao thì, Nell sẽ là người hát bản solo tiếp theo để phục vụ các bạn.”

Anh khẳng khái bắt tôi phải tự giới thiệu đoạn của mình, vì thế tôi điều chỉnh lại micro lại gần và gảy một điệu để mở đầu và hâm nóng không khí. “Hey các chàng trai. Tôi chưa từng hát solo trước đám đông như thế này bao giờ, vì thế hãy rộng lượng với tôi, được chứ? Tôi sẽ chơi bản ‘It’s time’ của Imagine Dragons.” Tôi quay sang nhìn Colton, “Em muốn tặng bài hát này cho anh, vì mỗi khi hát ca khúc này, nó gọi em nhớ về anh rất nhiều”.

Tôi đã phải chạy bộ và nghe lại toàn bộ list nhạc trong chiếc iPod của mình để tìm ra bài hát mà mình muốn cover lại cho buổi tối ngày hôm nay. Tôi tình cờ bắt gặp bài hát này. Một bài hát tuyệt hảo thuộc nhóm nhạc thập niên 80 truyền cảm hứng cho tôi, một bài hát mà tôi biết rằng sẽ tạo nên bản phối thú vị. Nhưng ca từ của nó mới chính là thứ gây ấn tượng mạnh mẽ nhất, nhấn mạnh vào sự kiên định không bao giờ thay đổi, và vào việc bạn là ai. Colton đã xuất hiện trong đầu tôi xuyên suốt bài hát, và anh hoàn toàn sống đúng với bản thân mình, một người kiên định từ chối mọi thay đổi, hoặc đơn giản là chỉ nghe theo để đáp ứng lại sự kỳ vọng của người khác dành cho anh.

Tôi đã phải đấu tranh với điều này trong một khoảng thời gian dài. Tôi đã chọn những ngôi trường và con đường sự nghiệp dựa trên những gì người khác và cha mẹ tôi muốn tôi phải như thế. Sau cái chết của Kyle, tôi không thể lựa chọn điều gì, không thể nghĩ đến điều gì, không thể cảm thấy bất cứ niềm khao khát nào dành cho mọi thứ. Tôi làm việc cho bố và tham gia một trường học cộng đồng đơn giản, chỉ bởi vì nó là con đường có ít sự miễn cưỡng nhất. Bố tôi luôn tràn đầy những thứ gọi là kỳ vọng vào việc tôi sẽ có một sự nghiệp vĩ đại và làm việc cho ông. Tôi chưa từng cân nhắc xem xét đến bất cứ thứ gì khác. Tôi chưa từng nghĩ về khả năng lẫn những ước muốn của mình mà chỉ đơn giản là đi theo kế hoạch của họ mà không có bất cứ một câu hỏi nào.

Sau khi Kyle mất, chỉ vài tháng sau đó, tôi nhận ra rằng mình cần một lối thoát. Tôi cần một thứ gì đó để phân tâm khỏi những tội lỗi và đau đớn. Đàn guitar đến với tôi như một sự may mắn kỳ diệu. Lúc đó tôi bất chợt nhìn thấy tờ rơi ghim trên bảng thông báo của trường về lớp học guitar nhằm quảng cáo cho một công ty chuyên cung cấp dây đàn điện tử. Giáo viên là một thầy trông lớn tuổi với mái tóc màu xám và vui tính. Ông ấy là một giáo viên tài năng, kiên nhẫn và thấu hiểu học sinh. Tuyệt nhất là, ông ấy dường như hiểu rằng tôi chỉ muốn một vài giờ mỗi tuần để thoát khỏi mọi thứ. Ông ấy không bao giờ đặt cho tôi bất kỳ câu hỏi nào, chỉ dạy tôi một cách kiên nhẫn, tận tụy, đẩy tôi và giữ cho tôi bận bịu, chẳng cho tôi có thời gian rảnh làm gì khác ngoài việc thực hành nâng cao khả năng tạo ra những âm thanh. Ông ấy cũng cho tôi một lịch biểu thực hành tích cực và đá vào móng tôi nếu như tôi không theo kịp bài học.

Ca hát dường như là phần mở rộng một cách tự nhiên khi chơi guitar. Tôi đã học một bài, và, dĩ nhiên, tôi hát theo khi chơi. Cuối cùng tôi nhận ra rằng mình thích hát hơn là chơi đàn, sau đó âm nhạc tự nhiên trở thành lối ra đó. Tôi đã dành hàng giờ hàng giờ liền để chơi đàn, ca hát, ngồi trên bến tàu dõi theo ánh mặt trời đang lặn và những ngôi sao dần tỏa sáng trên bầu trời. Tôi từ chối việc nghĩ về Kyle, từ chối việc đang nhớ anh, từ chối việc phải khóc vì anh. Tôi đã chơi cho đến khi ngón tay bắt đầu chảy máu, hát cho đến khi cổ họng đau rất mới thôi.

Giờ thì âm nhạc là thứ ràng buộc tôi với Colton. Những bài hát chúng tôi hát cùng hay giống như những lời tuyên bố. Một cuộc thảo luận luôn luôn diễn ra trong mỗi nốt nhạc.

Vì thế tôi hát, và để mọi thứ được tuôn trào ra ngoài. Tôi có thể cảm thấy những ánh mắt đang dõi theo

mình, cảm thấy cái nhìn của Colton như đang nuốt chửng lấy tôi. Tôi kết thúc những câu cuối cùng, gảy nốt nhạc cuối cùng vang lên trong không gian, rồi tay tôi bắt đầu run rẩy, trái tim đập thành thịch điên cuồng trong lồng ngực. Xung quanh tôi giờ yên tĩnh đến lạ lùng, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn lên tôi, những khuôn mặt tỏ vẻ kinh ngạc. Tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi, vì chẳng có tiếng vỗ tay nào vang lên, nhưng rồi họ đã òa vỡ, họ thét lên, họ huýt sáo, họ vỗ tay, tôi nhận ra rằng tất cả mọi người đều bị bàng hoàng đến mức im lặng.

Tôi cho rằng đây là điều tốt đẹp.

Khi những tiếng ồn ào lắng đi một ít, Colton hạ chiếc micro khỏi môi và cất lời khi đối mặt với tôi, nhưng nhìn về phía khán giả. “Chết tiệt thật, Nell. Thật không thể tin nổi. Thật tuyệt vời. Nghiêm túc đấy.” Tôi nghe thấy vẻ căng thẳng trong giọng anh, nhìn thấy những cảm xúc trong mắt anh. Anh đang che giấu nó rất tốt, nhưng tôi hiểu và tôi có thể cảm nhận được điều đó đang tỏa ra từ anh.

Chúng tôi để những khoảnh khắc căng thẳng trôi qua trong im lặng. Cả hai đều biết bài hát tiếp theo là gì, và cả hai chúng tôi đều lo lắng.

“Tôi chưa từng hát bài này cho bất cứ một ai từ trước đến giờ”, Colton nói, “Nó... là một bài hát đậm chất cá nhân, mang nhiều tâm sự mà tôi viết cách đây rất, rất lâu rồi. Nell là động lực của tôi - ý tôi là, động viên tôi - mang bài hát này đến cho mọi người hàng tuần nay, cuối cùng tôi cũng phải chấp nhận với cô ấy. Vì thế... vâng. Giờ thì nó sẽ xuất hiện. Tôi chưa từng đặt tên cho bài hát này, nhưng tôi cho rằng chúng ta có thể gọi nó là... ‘One More Hour’. Tôi hy vọng các bạn thích nó”.

Tôi có thể thấy làm điều này với anh khó khăn biết chừng nào. Giai điệu anh chơi trầm lắng, nặng nề, da diết vào u sầu. Hết đoạn dạo đầu, anh bắt đầu hát một bài hát ru, Chúa ơi, cả quán bar đều rơi vào im lặng đến mức bạn có thể nghe thấy tiếng miếng pin rơi giữa các giai điệu và nốt nhạc. Không một ai di chuyển, thậm chí không một ai là đang thở. Chúng tôi đã cùng nhau tập bài hát này. Anh sẽ chỉ có thể chơi nó nếu như tôi đứng sau hòa âm và làm bè cho anh, vì thế đó là những gì tôi đang làm. Tôi hát một vài đoạn bè cho anh và chơi những đoạn nhạc nền cơ bản, nhưng tôi giữ cho nó trầm, thấp, yên lặng đủ để anh trở thành trung tâm. Và anh đã làm được như thế. Hoàn toàn. Tôi thấy những ánh mắt di chuyển, những cổ họng đang thất lại. Dưới kia cũng có cả những giọt nước mắt. Tôi có thể cảm nhận được nỗi xúc động mãnh liệt mà bài hát về câu chuyện của riêng Colton mang lại, nó trong trẻo trong giọng hát đầy mãnh lực của anh. Anh đang hát cho chính mình, một lần nữa. Anh trở thành cậu bé không nhà, cô đơn trên đường phố New York. Một lần nữa tôi đau đớn thay cho anh. Tôi muốn ôm anh, muốn hôn anh, muốn nói với anh rằng lúc này anh không cô đơn, anh không còn cô đơn chút nào nữa.

Lại một lần nữa, quán bar chìm vào im lặng, ở yên trong trạng thái đó cho đến khi những nốt nhạc cuối cùng vang lên trong không trung, rồi đám đông trở nên điên cuồng.

Một vài bài hát nổi tiếng khác mà Colton đã dạy tôi, chúng tôi cùng nhau chơi bản “Barton Hollow”, bài hát cuối cùng cho đêm diễn hôm nay. Tôi phấn khích, lắc lư trong tâm trạng hào hứng. Tôi đã đăng ký vào Đại học Biểu diễn nghệ thuật chỉ vì sở thích, giống như một hành động nổi loạn, để nói với bố mẹ rằng tôi đang bắt đầu tự làm mọi việc theo cách của mình. Tôi chưa từng thực sự được biểu diễn từ trước đến giờ. Tôi... đang vùng lên.

Colton nhận tiền biểu diễn của chúng tôi xong liền vội vã kéo tôi ra khỏi quán bar. Tôi không tài nào đọc được biểu cảm trên khuôn mặt anh, nhưng tôi có thể nhìn thấy vẻ căng thẳng tỏa ra từ mọi tế bào trên người anh, trong ngôn ngữ cơ thể anh. Tôi rất lo lắng khi chúng tôi đứng cạnh nhau trên tàu điện ngầm, những cây đàn chạm vào nhau ở phía sau, tay giữ chặt dây bám phía trên đầu. Anh im lặng, tôi không chắc liệu anh có đang cảm thấy thất vọng và nổi giận về chuyện gì đó, liệu anh có phải vẫn còn chịu ảnh hưởng từ dư âm của buổi biểu diễn. Điều đó khiến tôi hoang mang.

Tôi vươn tay nắm lấy tay anh, lòng ngón tay của chúng tôi vào nhau. Anh liếc nhìn tôi, rồi nhìn xuống bàn tay đang đan vào nhau của chúng tôi, sau đó quay trở lại bắt gặp ánh mắt tôi. Khuôn mặt anh trở nên dịu dàng.

“Xin lỗi, chỉ là anh... chơi bài hát đó một cách tự nhiên. Anh bị phân tâm, anh cho là thế. Anh không phải là bạn đồng hành tốt cho lắm.”

Tôi dịch lại gần anh hơn một chút, ép sát người vào anh. “Em biết, Colton. Em tự hào về anh. Anh cực kỳ tuyệt vời. Mọi người đều đã khóc.”

Anh buông tay tôi ra, giơ tay ôm lấy eo tôi, kéo tôi lại gần hơn. Lòng bàn tay anh nằm yên vị trên xương hông tôi, bỗng nhiên tôi không còn nhận ra mình đang đứng trên xe điện ngầm mà thay vào đó là một luồng điện chạy qua tôi, thúc mạnh vào tôi khi tôi nhận thức được sự có mặt của anh, hơi nóng tỏa ra từ anh, từ những cơ bắp trên người anh. Sự đụng chạm của anh giống như một ngọn lửa, đốt cháy mọi tầng vải giữa chúng tôi cho đến khi tôi gần như có thể cảm nhận làn da của anh đang mơn man trên da thịt tôi. Tôi cần điều đó. Tôi cần sự đụng chạm trần trụi đó, ham muốn hơi nóng đó. Chúng tôi đã cùng nhau khiêu vũ lâu quá rồi, hương vị thoang thoảng của anh quanh tôi chẳng bao giờ đủ. Tôi cần nhiều hơn thế. Tôi không biết tại sao anh vẫn giữ một khoảng cách giữa hai chúng tôi, nhưng tôi đã chán ngấy điều đó rồi. Tôi đã chơi đùa cùng anh, đã làm chậm đi nụ hôn của chúng tôi khi anh muốn làm điều đó, đã không giục giã nó. Những nụ hôn chúng tôi trao cho nhau gần đây gần như là hoàn toàn trong sáng và thuần khiết, sự đụng chạm vội vã của hai bờ môi thỉnh thoảng lắm mới thúc giục chúng tôi nhiều hơn, thúc giục và cảm dỗ nó thỏa mãn cơn khát và nhu cầu.

Giờ thì, cơ thể tôi đang đòi hỏi sự gần gũi của anh, tâm trí và trái tim tôi đang ù đi như thể tôi đang ở một độ cao ngất ngưỡng, tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến lúc này là anh, nỗi khao khát anh đến tuyệt vọng. Những ngón tay anh đang vùi sâu vào da thịt ở hông tôi, ánh mắt anh đốt cháy ánh mắt tôi, ngọn lửa từ anh đang khóa chặt tôi lại. Tôi biết anh cũng cảm thấy điều đó, nhiều như tôi.

Tôi cắn môi, thừa biết điều này sẽ tác động lên anh như thế nào. Ánh mắt anh khép hờ một nửa, ngực anh phập phồng, ngón tay siết chặt lấy tôi thậm chí còn nhiều hơn cho đến khi nó biến thành cơn đau đớn.

“Em sẽ qua nhà anh”, anh nói.

Đó là một mệnh lệnh, không phải một câu hỏi. Tôi gật đầu, không rời mắt khỏi anh. “Em sẽ đến”, tôi xác nhận với anh. Tôi dựa sát vào anh hơn, ấn bờ môi lên vành tai anh. “Không dùng dằng nữa đâu nhé, đêm nay.”

Tôi nghe tiếng anh rít lên, hít một hơi thở sâu. “Em chắc chứ?”, giọng anh lạc đi, giống như vừa mới bị bắn vào lồng ngực.

“Chúa ơi, vâng”. Tôi cần anh phải hiểu điều đó. “Làm ơn.”

Anh cười lớn, nhưng đó không phải là một điệu cười châm chọc hay hài hước. Đó là âm thanh của một con thú đang đi săn mồi, một lời hứa hẹn đầy khiêu khích. “Nelly bé cưng... em không cần phải cầu xin anh.”

Tôi tuôn ra với giọng điệu như thể xấu hổ, “Nhưng mà, em vẫn cầu xin anh. Anh đã bắt em chờ lâu quá rồi. Em cần điều đó. Em không chờ nữa.”

Ánh mắt anh cháy rực, màu xanh thăm thẳm trong đó như muốn đoạt lấy hơi thở của tôi. “Anh đang cho em thời gian và không gian riêng. Anh không nghĩ rằng em đã sẵn sàng. Anh không hoàn toàn là chính anh, không hẳn.”

“Em hiểu, và em đánh giá cao điều đó. Nhưng giờ em đang nói rằng... em không cần thêm thời gian nữa, không cần thêm thời gian nữa.”

Tay anh hạ xuống, trượt quanh rất nhẹ, giờ thì anh gần như... nhưng không hoàn toàn... ôm lấy hông tôi. “Anh chỉ muốn em chắc chắn. Không còn những câu hỏi. Không còn những do dự. Anh muốn chúng ta sẽ cùng làm việc đó một cách đúng đắn.”

Tôi tựa trán lên vai anh, rồi ngẩng lên nhìn anh. “Em đã sẵn sàng rồi. Rất sẵn sàng. Vâng, em vẫn sợ hãi chứ. Nhưng em đã sẵn sàng rồi, Colton.”

Anh lại bật cười thành tiếng. “Em nghĩ là em đã sẵn sàng ư. Em chưa đâu”, giọng anh khàn đặc, “Nhưng em sẽ, cô bé ạ. Anh sẽ đảm bảo với em điều đó.”

Ôi Chúa ơi, lay Chúa lòng lạnh, sự đe dọa của anh, lời hứa chắc nịch ẩn chứa trong những lời anh nói đủ khiến cho tôi phải kẹp chặt hai đùi để giữ cho chất dịch ẩm ướt phía giữa hai chân không có cơ hội trào ra ngoài. Tôi biết mắt mình đang mở lớn, thở hổn hển từng hơi thật sâu.

“Ngừng cắn đôi môi chết tiệt của em lại trước khi anh mất kiểm soát trên tàu đấy nhé”, Colton gầm gừ. Tôi chậm rãi trượt môi ra khỏi hai hàm răng, trêu chọc anh ngay cả khi tuân thủ anh. “Khỉ thật, tại sao cái thứ đó lại quyến rũ chết người như thế chứ?” Anh dường như thực sự bối rối với phản ứng của chính mình.

Tôi cong lưng và hít một hơi thật sâu, áp sát ngực vào ngực anh. Chúng tôi đang ở trên tàu điện ngầm và xung quanh là hàng tá người đứng chen chúc, nhưng họ chẳng biết gì và tôi đơn giản chỉ là không quan tâm đến họ. Tôi bị những nhu cầu của mình thôi thúc và chi phối, trong người bùng bùng ngọn lửa ham muốn. Mọi cảm giác của tôi đều biến mất, sự kiềm chế cũng bị thôi bay.

“Thôi đi, Nell”. Colton giật mạnh tôi áp sát vào anh, giờ thì tôi đang đứng trước mặt anh, đối diện với anh. Tôi có thể cảm thấy khao khát của anh đang áp lên bụng tôi, cương cứng và vĩ đại. “Đừng có trêu chọc anh thêm nữa. Em rất khiêu gợi và anh muốn em. Thế đã được chưa?”

Tôi giả vờ dùng ánh mắt ngây thơ nhìn anh. “Em đang không cố bắt anh phải thừa nhận điều đó, Colton.” Tôi dựa sát vào anh, thì thầm điều đó vào tai anh, hơi thở của tôi thật nhẹ. “Em có hứng”. Tôi cảm thấy buồn cười và vớ vẩn khi nói điều ấy, nhưng đó là những gì tôi đang cảm thấy lúc này. Nó là sự thật.

Colton không cười lớn giống như những gì tôi nghĩ. “Mẹ kiếp. Nell. Em đang khiến anh nổi điên. Anh đang tính đẩy lưỡi của anh xuống cái cổ họng xinh đẹp của em ngay trên tàu đấy.”

Đôi mắt to tròn và vô tội lại được tôi trưng ra lần nữa. “Anh không nên nghe em phàn nàn thêm nữa.” Tôi cắn môi, chỉ để tiếp tục khiêu khích anh và chốt hạ. Anh nghiêng chặt hàm, dùng cả hai tay vòng qua eo để vượt hông tôi. Ôi Chúa ơi, tôi thích điều đó. Tôi thích những bàn tay của anh đặt lên hông mình. Chiếc váy bút chì màu đen dài đến mắt cá chân làm bằng cotton mỏng nên tôi có thể cảm nhận được những vết chai thô ráp trên bàn tay anh, sức mạnh nguyên thủy dội lên từ dưới quần anh khi anh nắm lấy tôi và kéo tôi áp sát vào thân hình đang căng cứng của anh.

Môi anh đáp xuống môi tôi, cứng rắn và thô ráp, răng anh chiếm hữu môi dưới của tôi, cắn nó, nuốt nó, đói khát nó. Lưỡi anh trượt qua răng tôi, môi anh di chuyển trên môi tôi. Tôi bật lên một tiếng rên rỉ mềm mại, và đáp trả anh với niềm hạnh phúc. Tôi hôn anh, nhưng “hôn” không hẳn là một từ chính xác. Một nụ hôn với môi chạm môi, lưỡi chơi đùa với nhau... Điều này...

Điều này thật chết tiệt, nhưng bằng miệng của cả hai đứa. Nó thật thô, nguyên sơ và đói khát.

“Đi kiểm một phòng đi, mẹ kiếp”, giọng phụ nữ đầy bức mình vang lên phía sau chúng tôi. Đó chính xác là minh chứng cho một sự khiêu gợi tại thời điểm này mà một người New York đã sẵn lòng nói ra điều đó trong sự phấn khích gay gắt. Không phải là một người New York lắm lời, tôi đã phát hiện ra điều đó.

Con tàu dừng lại, tay Colton vẫn còn đặt hờ trên lưng tôi, đẩy tôi về phía trước. Chúng tôi leo lên những bậc cầu thang dẫn lên đường phố phía trên, rồi anh kéo tôi lại gần anh hơn. Anh dẫn tôi xuống phố và bước vào cửa hàng đã tắt đèn. Trên đường qua gara, mùi dầu mỡ, mùi mồ hôi, mùi thuốc lá và tất cả những mùi khác từ Colton xộc vào tôi. Đó là những mùi tuyệt vời, một mùi hương mà bằng cách nào đó nó đang bắt đầu trở thành nhà của tôi. Ý nghĩ đó thật đáng sợ nhưng đồng thời cũng thật chân thực.

Đi lên phía cầu thang hẹp, tay anh ép sát lên hông tôi, không hoàn toàn là trên hông tôi, không hẳn là trên thắt lưng tôi. Sự nóng rực cương cứng của anh sát rạt phía sau tôi, toàn bộ máu trong cơ thể như dồn hết lên tai. Những bậc cầu thang dường như bất tận. Tôi chẳng muốn gì hơn ngoài việc làm tình với anh ngay tại đây, tại bậc cầu thang này.

Niềm vui đó thật áp đảo.

Con đói khát, một nhu cầu đang chảy trong mỗi lỗ chân lông trên người tôi. Tôi cần cơ thể anh, cần hai bàn tay anh, cần miệng anh và cả bờ môi anh. Tôi cần những ngón tay mình lồng lên tóc anh, cần chúng khám phá từng đường cong trên cơ thể săn chắc của anh, sợ hãi những sự tương phản khiến anh ngồng dậy, sợ hãi những cơ bắp của anh, làn da mềm mại trên người anh, những vết chai thô ráp, mái tóc mềm mượt trải dài xuống vai, đôi môi ướt át của anh và chỗ nhô ra đầy nam tính của anh mỗi khi tôi di chuyển bàn tay mình.

Tôi cần tất cả mọi thứ của anh, tôi cần chúng, ngay lúc này.

Tôi cảm nhận sự ẩm ướt và run rẩy giữa hai đùi, đau đớn và nhói lên từng cơn một.

Cảm ơn Chúa. Cuối cùng chúng tôi cũng bước qua cánh cửa, chốt khóa được mở ra chỉ với một tiếng click nhẹ nhàng, tôi bị anh tóm gọn trong vòng tay, ép sát lưng vào cánh cửa, bất động. Tôi bị nghiền nát giữa cánh cửa gỗ cứng và thô ráp với những cơ bắp đang căng dần của anh.

Đây chính là những gì tôi muốn.

Tôi dùng hai chân quần lấy eo anh, ôm khuôn mặt đầy râu thô ráp của anh trong tay, áp chặt miệng lên miệng anh, dẫn anh vào một nụ hôn sâu và cuồng nhiệt.

Tôi vẫn cảm thấy bóng ma của Kyle lớn vồn trong tâm trí, trong linh hồn đầy tội lỗi và đau đớn của mình. Nhưng tôi mặc kệ nó, để nó ám ảnh. Tôi để nó được giận dữ.

Tay Colton xoa một cách nhẹ nhàng trên lưng tôi, dưới mông tôi, xuyên qua mái tóc tôi, cuối cùng bóng ma đó cũng trở nên yên lặng. Anh rời ra, tìm kiếm ánh mắt tôi bằng đôi mắt sáng lấp lánh của mình, tôi nhìn thấy bóng ma trong chính tâm hồn anh cũng đang cố vùng vẫy để tỏ cơn thịnh nộ.

Chúng tôi đều bị ám ảnh bởi những bóng ma của quá khứ, nhưng một lúc nào đó chúng tôi phải tiến lên và buộc những âm thanh của tội lỗi trong lòng phải im lặng.

Thời điểm đó đã đến.

11. Chương 11: Ngã Trong Vòng Tay Anh

Colton đặt tôi xuống một cách chậm rãi, tôi cảm thấy cơn hưng phấn của anh khi phía trước của tôi trượt sát lên anh. Chúng tôi lại quay cuồng trở lại, tôi đi giật lùi về phía phòng anh, hơi thở của tôi trở thành những cơn hỗn hển. Tay anh vòng quanh eo tôi nhưng tôi thoát ra khỏi sự đụng chạm đó. Những nếp nhăn trên trán anh cau lại trong bối rối và khó hiểu, sau đó giãn ra khi tôi nhảy vài bước lùi lại phía sau, rồi đặt những ngón tay lên viền áo phía dưới. Tôi cởi nó ra một cách nhanh chóng, thả nó xuống sàn giữa hai chúng tôi. Colton cúi xuống móc nó lên mà không dời mắt khỏi tôi, anh nâng nó lên áp sát vào mặt, và hít một hơi ngửi nó.

Tôi cười lớn, rồi vươn tay ra sau lưng, trượt khóa chiếc váy xuống, dừng lại ở ngưỡng cửa phòng anh. Anh đang đứng ở hành lang, chỉ là ngoài tầm với của anh, chiếc áo của tôi vẫn cuộn lại trong một nắm tay, tay còn lại chống lên tường. Vòm ngực to lớn và cặp hồng sần chắc của anh in bóng dưới ánh đèn huỳnh quang trong nhà bếp, miệng tôi khô khốc khi nhìn thấy cảnh tượng đó, nam tính, hấp dẫn và sẵn chắc.

Tôi lắc hông, cắn môi, và để chiếc váy mùa thu của mình rơi xuống chân, bây giờ trên người tôi chỉ còn lại áo ngực và quần lót. Tôi nhìn chiếc quần jean của anh bắt đầu phình lên vì bị kích thích.

Mắt anh như mơ màng, khép hờ lại, nguyên sơ và đói khát.

Tôi tháo móc áo ngực, mỗi lần một móc, tôi trượt một dây quai áo khỏi vai, để nó rơi xuống một tay và treo lên một ngón tay phía trước. Colton gầm gừ thở sâu trong lồng ngực, một âm thanh tán thành thuần khiết.

Da tôi bắt đầu căng lên, hai núm hoa cương cứng nhô cao như một viên sỏi dưới cái nhìn đắm đuối thèm muốn của anh. Tôi đứng đó, mặc kệ anh nhìn mình. Anh tiến một bước về phía trước, tôi muốn lùi lại về phía chiếc giường, nằm xuống đó chờ anh, trốn tránh ham muốn mãnh liệt trong ánh mắt anh. Nhưng tôi không làm thế. Tôi đứng yên và ngẩng cao đầu nhìn sâu vào mắt anh cho đến khi anh đứng trước tôi. Môi chúng tôi chỉ còn cách nhau vài centimet, nhưng không có nụ hôn nào cả. Tôi có thể cảm nhận hơi thở của anh nóng rẫy trên môi mình, muốn cảm nhận chúng miên man trên mình, nhưng tôi không chuyển động. Tôi chỉ chờ đợi. Cho đến khi tôi không thể chịu đựng nổi ánh mắt và hơi thở đó nữa. Tôi kéo mạnh áo anh ra, bắt chước hành động của anh, nhắc nó lên môi và mũi, ngửi nó, và, ôi lạy Chúa tôi, hương vị của nó thật không thể tin nổi, giống như anh, quen thuộc và thoải mái và kích thích. Tôi trườn những ngón tay lên ngực anh, mơn trớn dần xuống phía dưới, dừng lại ở dải lông đen trên bụng anh, rồi lại mơn man tiếp xuống quần anh. Tôi mở từng chiếc cúc, chậm chậm kéo từng nấc khóa quần, dùng những đốt ngón tay khôu gợi sự kích tình của anh.

Anh đá chiếc quần jean khỏi người, giờ trên người hai chúng tôi chỉ còn lại duy nhất một lớp đồ lót. Gần như có, gần như không.

Những ngón tay của tôi lại mơn man trên những chiếc dây của chiếc quần lót string màu hồng, nhẹ nhàng và chậm rãi tụt nó xuống.

“Dừng lại. Để nó ở đó”, giọng Colton thấp, gầm gừ và ngăn chặn hành động của tôi.

Tôi lập tức thực hiện theo lời anh, để hai tay thông xuống hai bên. Tôi không chắc tại sao, nhưng cảm thấy thật nóng bỏng khi anh ra lệnh cho tôi theo cách như thế này. Tôi nhận ra một chút náo nức nhói lên ở bụng dưới, một cơn rung mình xuất hiện giữa hai đùi. Tôi ép hai chân vào với nhau cố làm dịu đi cơn đau ở giữa chúng, nhưng vô ích. Anh rút ngắn lại khoảng cách để ngực tôi chạm vào ngực anh, nơi cương cứng của anh ép lên bụng tôi. Tôi vươn tay chạm lên vai anh, trượt lòng bàn tay dọc đốt sống lưng anh, kéo anh lại gần hơn. Anh cúi xuống hôn tôi, đầu tiên là nhẹ nhàng, cực kỳ dịu dàng. Nó khiến tôi tan chảy, mềm nhũn, nó mang đến cho tôi sự bình yên và những hơi thở hỗn hển khi thường thức đôi môi anh như một món ăn ngon lành. Tôi phải bám chặt vào eo anh để giữ cho mình không khuyu xuống.

Tay tôi lúc này đã khám phá đến biên giới giữa hông anh nơi da thịt gặp lớp vải cotton. Tôi kiếng chân để nụ hôn được sâu hơn, và đẩy theo sự đàn hồi của nó để ôm lấy bờ mông săn chắc mát rượi của anh, di chuyển trên bờ mông của anh bằng cả hai tay. Anh rên rỉ trong nụ hôn, một bàn tay mơn trớn theo xương sống ngay phía trên hông tôi, tay còn lại chạm lên eo tôi, mơn trớn lên trên, lên trên nữa, qua sườn... lên ngực tôi. Lòng bàn tay thô ráp của anh phủ lên hai nhũ hoa khiến tôi bị chìm trong cảm giác mê mẩn đến tuyệt vọng. Bàn tay to lớn của anh mơn trớn phía sau hai đùi non của tôi. Tôi cắn môi, liếc xuống nhìn anh, nín thở.

Chúa ơi, lạy Chúa tôi, lạy Chúa tôi.

Anh ấn mũi mình vào chỗ giữa của hai đùi tôi, ngay khu vực tam giác, cái của tôi, thúc lên miếng lụa tam giác màu hồng. Tôi không thể không bật lên một tiếng rên rỉ, nhưng anh vẫn chưa xong bất cứ việc gì cả. Tôi bật ra một tiếng khô khốc khi đột nhiên anh vươn tay lên, kéo và tụt chiếc quần lót của tôi xuống. Anh nắm lấy mắt cá chân tôi và nhấc một chân lên, ra lệnh ngừng cho tôi phải bước ra. Tôi làm theo lời anh một cách ngoan ngoãn, giờ tôi đang hoàn toàn trần trụi, với khuôn mặt của Colton đối diện giữa hai đùi mình. Tôi chờ đợi, mong ngóng, dự đoán, nhưng anh chỉ đang ngược lên nhìn tôi, ngấu ngiến tôi bằng cặp mắt mình, tay anh ôm lấy hai đùi tôi một lần nữa, nhưng lần này là ngay dưới mông tôi.

Anh đang định dùng miệng của anh lên đó ư? Ở phía dưới của tôi ư? Giữa hai đùi tôi? Chúa ơi, tôi muốn anh sẽ làm như thế.

Không có bất cứ cảnh báo nào, anh kéo dài trạng thái tấn công lên cơ thể tôi khi mắt tôi nhắm nghiền chẳng có bất cứ điều gì cả... Rồi đột ngột cái lưỡi nóng bỏng ướt át của anh từ từ trượt lên những nếp gấp giữa hai chân tôi. Đầu tôi ngửa ra sau, rên rỉ trong niềm hân hoan, nhẹ nhõm.

Ngọn lửa địa ngục như đang bốc cháy bên trong tôi, một quả bóng khổng lồ dường như sắp vỡ. Tôi gần lên đến đỉnh, anh đã mang tôi đến đó, đưa tôi vượt qua nó, đến vùng đất tuyệt vời như bay bổng lên thiên đường. Tôi muốn chạm vào anh, chạm lên mái tóc anh, chạm vào làn da anh, nhưng anh bắt tôi phải giữ tư thế này và nếu như tôi không nghe lời, anh sẽ ngừng lại những gì đang làm, điều đó sẽ rất tệ, cực kỳ tệ. Vì thế tôi giữ nguyên tư thế và để cho bản thân được tự do rên rỉ to như mình muốn. Tiếng rên rỉ của tôi càng to thì anh càng liếm láp tôi nhanh hơn và thêm muốn hơn.

Đúng, đúng thế, chạm vào tôi ở đó, chỗ đó. Tôi cần những ngón tay của anh, ở bên trong tôi.

“Chạm vào em đi. Thọc những ngón tay của anh vào bên trong em đi. Làm em tiếp đi...” Tôi thậm chí còn không thềm kiềm chế những tiếng rên rỉ khi anh trượt hai ngón tay vào bên trong tôi lúc này đang ướt đầm, nóng rẫy và đau nhói một cơn đau đầy khoái cảm. “Cho em lên đỉnh đi, làm ơn.”

“Gọi tên anh.”

Tôi cắn môi, vì tôi không thể nhịn được nữa và vì nó sẽ khiến anh phát điên lên. “Làm em ra đi, Colton...”

Anh bật ra những tiếng làu bàu từ lồng ngực. Một âm thanh mới tốt làm sao. “Em biết không”, anh nói, ngừng lại để liếm những nếp gấp của tôi bằng lưỡi anh, sau đó tiếp tục, “Em là người đầu tiên trong cuộc

đòi gọi anh bằng cái tên đó. Tất cả mọi người đều gọi anh là Colt”.

“Anh muốn em gọi anh là Colt ư?”, tôi hỏi.

“Chết tiệt là không. Anh yêu cái cách em gọi anh như thế.”

Sau đó, không một từ nào được nói ra nữa, vì những ngón tay anh đang chuyển động theo cái cách khiến cho tôi chỉ muốn hét lên, lưỡi anh một lần nữa đáp lên phía dưới tôi, tay anh vuốt ve mơn trớn hông tôi. Anh đang bao phủ lên tôi, bên trong, bên ngoài, toàn bộ con người tôi. Thế giới của tôi như chìm xuống bên dưới cái bóng của anh, bên dưới Colton và những điều điên rồ không thể tin nổi mà anh đang làm với tôi.

Gần đến rồi, gần đến lúc rồi. Nhưng dường như bất cứ khi nào tôi gần lên đến đỉnh, anh đều biết và giảm tốc độ lại, chuyển nhịp điệu và kéo tôi quay trở lại với hiện thực. Tôi nghĩ anh đang vẽ lên hình ảnh của anh qua giọng tôi. Anh lắng nghe tiếng rên của tôi nhiều hơn lúc gần lên đỉnh, và rồi khi tôi thở hổn hển và rên rỉ trong sự cấp thiết, anh dừng lại, để rồi tôi phải gục đầu xuống trong thất vọng, nhưng rồi tôi lại nhìn xuống để xem cái cách anh đang liếm láp tôi. Ôi Chúa ơi, anh đâu biết rằng trông anh thật gợi tình khi anh làm điều đó. Mái tóc đen của anh ánh lên dưới ánh đèn, làn da sẫm màu như tối lại trong ánh sáng mờ, những cơ bắp của anh cuộn cuộn lấp lánh và chuyển động khi di chuyển. Tay anh đặt lên hông tôi, giữ cho tôi sát lại gần mình, lúc này tôi đã hoàn toàn mất kiểm soát. Tôi đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể lên hai đầu gối yếu ớt của mình, lên miệng và những ngón tay anh, tay tôi đan vào mái tóc rối bù của anh, dí sát anh vào tôi để thỏa mãn nhu cầu tình dục của mình.

“Em muốn ra, Colton”, tôi thở. “Làm ơn, giải thoát cho em.”

Anh vuốt ve hông tôi thành hình tròn, xoa lên bờ hông trái, tay phải vẫn ở bên trong tôi, cọ vào điểm G của tôi, xoa nó theo cái cách buộc tôi phải rên rỉ và thở hổn hển.

Đúng rồi, sắp tới rồi. Sắp rồi.

“Em ra đây”, tôi nghe chính mình đang nói, trong tiếng rên rỉ. “Đừng ngừng lại, ah... đừng ngừng lại.”

Anh không trả lời mà tiếp tục một cuộc tấn công mới...

Nhìn những gì anh làm là có thể đoán ngay điều gì sẽ xảy ra tiếp theo: Để anh nằm trên tôi, chạm vào anh, hôn anh, dùng tay để khiến anh lên đỉnh, tất cả những điều đó tôi đều đã làm. Nhưng làm tình một cách thực sự, anh ở trên tôi, trượt vào trong tôi... lại là chuyện khác.

Rồi anh tụt quần lót ra, đặt nó lên giường, cạnh tôi, chống khuỷu tay nằm trên tôi. “Nghĩ lại ư?”, anh hỏi, có lẽ đã nhìn thấy vẻ mặt tôi lúc này.

“Sẽ không có ép buộc. Nếu em không muốn làm điều này, chúng ta sẽ không...”

“Em muốn.” Tôi đưa tay vuốt ve những khắc trên cột sống của anh, lần xuống hông anh. “Em thực sự muốn. Đã quá lâu rồi em chưa làm điều đó, em sợ. Nhưng em muốn nó.”

“Còn những bóng ma?”

“Vẫn ở đó, nhưng em đang cố để vượt qua chúng.” Tôi mò theo những đường nét hai bên hông anh, chạy lên sườn anh, rồi quay trở lại hông anh. “Anh thì sao?”

“Giống em.” Mắt anh cào xuống thân hình tôi, sau đó ngược lên nhìn vào mắt tôi. “Em quá quyến rũ, Nell. Quá xinh đẹp. Đến mức anh không thể cưỡng lại được, em quá hấp dẫn. Anh không xứng đáng với một thiên thần nhỏ quyến rũ như em.”

Và chỉ cần như thế, mọi dây thần kinh trên người tôi như tụ lại dưới cơn sóng thủy triều của sự dịu dàng và khao khát. “Em không phải thiên thần”, tôi nói, chống lên khuỷu tay nhấc người dậy và lật anh nằm ngửa xuống giường. “Và anh xứng đáng với em. Anh xứng đáng một người tốt hơn...”

“Anh xứng đáng với chính xác là em”, anh cất lời tôi, đặt tay lên hông tôi khi tôi quỳ xuống chắn ngang đùi anh. “Chỉ một mình em. Những điều tốt hay những điều xấu. Tất cả đều là em, tất cả vẻ xinh đẹp của em.”

Tôi chỉ có thể đáp lại anh bằng cái nhìn đắm đuối, chớp mắt trong niềm xúc động. Không có nước mắt, không thực sự. Nhưng... cảm động. Tôi chuyển ánh nhìn lên cơ thể anh, lên con rồng đang phun lửa trên người anh, lên những ký tự, những hình ảnh, tất cả những hình xăm trên vóc dáng cơ thể mạnh mẽ của anh. Tôi mơn trớn lên ngực anh, trên bụng anh, xuống đến vùng chữ V bị cắt, những ngón tay trở nên run rẩy. Tôi chạy theo đường viền của chữ C, xuống sâu hơn nữa... Tôi liếm môi và cúi xuống, có chút do dự. Anh không cử động mà chỉ nới lỏng tay khỏi hông tôi.

“Chạm vào nó đi”, anh nói. “Đây là những gì em muốn. Là của em.”

Môi tôi đau nhức, nhưng tôi đang cắn nó quá mạnh, và những ngón tay anh đang siết lên da thịt trần trụi ở hông tôi, sự kiềm chế của anh trở nên khó khăn. Tôi đã từng làm điều này cho anh trước đây, nhưng lúc đó anh vẫn đang ngủ, anh không dõi theo tôi thế này. Nó rất khác. Tôi muốn biết anh thích nó đến nhường nào, tôi muốn biết anh thích gì, muốn biết điều gì làm cho anh cảm thấy phát điên lên được. Đó là điều tôi đã từng làm chỉ một hoặc hai lần cách đây rất, rất lâu rồi, và giờ tôi bỗng phát hiện ra mình đang khao khát được thử điều đó với anh.

Tôi trượt tay dọc theo chiều dài của anh, sau đó lại trượt xuống một lần nữa, trở thành một giai điệu của riêng mình.

“Chúa ơi, Nell. Anh yêu cái cách em chạm vào anh.” Giọng anh khàn khàn, chậm rãi.

Tôi thích nó. Tôi không biết điều đó nói lên cái gì về tôi, và tôi cũng chẳng quan tâm. Anh cũng thích nó, tôi biết điều đó. “Chết tiết, Nell. Chết tiết, thật tuyệt vời.” Anh thở dốc run rẩy trong nỗ lực kiềm chế cơ thể nằm im.

“Anh có thể chuyển động mà”, tôi nhắc anh. “Đừng bắt mình bất động như thế.”

Anh bật một tiếng rên và bắt đầu di chuyển theo nhịp điệu của tôi, khuôn mặt anh ngẩng lên trần nhà, lộ ra cơn đau đớn đầy thống khoái trên mặt. Tôi yêu việc biết rằng mình đang mang lại cho anh sự thống khoái đó. Những ngón tay anh nắm chặt trên những lọn tóc của tôi, khiến chúng căng ra trên da đầu. Anh kéo tôi vào anh một cách nhẹ nhàng, anh khuyến khích tôi tiếp tục công việc của mình.

Anh đã cho tôi quá nhiều khoái cảm như thế khi anh làm cho tôi, giờ thì tôi có thể làm lại cho anh, cho anh lên đến đỉnh điểm của sự khoái lạc.

Colton vẫn còn căng thẳng và run rẩy với những cơn rung mình. “Mẹ kiếp, Nell. Nó thật không thể tin nổi.”

Tôi khúc khích cười trên vai anh. “Cảm ơn em sao? Em không chắc là em làm có đúng không, nhưng có vẻ như anh thích nó, thế nên...” Anh cướp lời, “Em chưa từng làm việc đó trước đây sao?”

Tôi nhún vai. “Em đã từng, nhưng... đã rất lâu, rất lâu rồi, và thực ra em chỉ làm có một hai lần.” Đó là những điều gần như chi tiết nhất có thể mà tôi sẵn lòng chia sẻ với Colton tại thời điểm này.

Có vẻ như anh hiểu điều đó vì anh chỉ gật đầu. “Đã hiểu. Anh có thể nói với em rằng đó là điều chết tiết tuyệt vời nhất mà anh từng cảm thấy.”

Tôi nhận ra cảm giác tự hào kinh khủng đang trào lên. “Thật chứ?” Sâu trong đầu tôi có tiếng nói chắc hẳn anh phải có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này lắm, chuyện mà tôi thực sự không muốn phải kiểm chứng nó quá sâu.

“Hoàn... toàn.”

“Anh chỉ đang nói để đẩy thôi.”

Anh cười lớn. “Không, anh không. Nó thực sự rất tuyệt.” Anh di chuyển, một sự thay đổi đột ngột, tôi nằm ngửa ra giường và anh ở phía trên tôi, môi chạm lên vai tôi, đáp những nụ hôn mềm mại lên da tôi. “Giờ thì anh phải hôn từng milimet làn da xinh đẹp đến không thể tin nổi trên cơ thể em.”

Anh bắt đầu từ vai, hôn chậm rãi xuống xương ức, quỳ lên giữa hai chân tôi, trải những nụ hôn lên ngực. Tôi muốn miệng anh đặt lên đó, nhưng anh lại chọc ghẹo tôi, hôn lên hai bầu ngực nhưng miệng anh không ngậm lên đầu nhũ hoa như mong muốn của tôi. Anh chạm bờ môi lên tôi trong một chuỗi những nụ hôn ướt át rơi xuống bụng, ngang qua thắt lưng xuống hông, xuống hai đùi tôi.

Sau đó anh di chuyển ngược lên sau khi đã hôn căng chân, hai mắt cá chân và bàn chân tôi. Anh đi đến đầu gối, do dự, ngập ngừng, nâng hông tôi lên bằng hai tay và lật tôi nằm sấp xuống. Tôi gối đầu lên cánh tay, cố giữ tỉnh táo khi anh hôn lên những mắt cá chân, hôn lên phần đùi phía sau của tôi, sau đó, đứng thẳng, anh hôn lên mỗi mông tôi, môi anh lang thang trên hai bờ mông tròn lẳn của tôi, dành một sự chú ý đặc biệt lên nó, đưa tay miên man mỗi bên mông tôi áp lên môi anh, ép vào những dây thần kinh trên đó.

Những ngón tay của anh chạm đến những nếp gấp giữa hai mông, đột nhiên những nụ hôn không còn ngọt ngào như sự khiêu khích của nó nữa. Miệng anh vẫn đặt lên hai bờ mông tôi, nhưng ngón tay anh, nó đang đi xuống giữa hai đùi tôi, trườn xuống, sâu hơn, sâu hơn nữa...

Nó quá mãnh liệt, quá bốc lửa. Nó chọc thẳng vào tôi với một chút đau đốn nhẹ, nhưng với tôi, đau đốn là thứ gì đó quen thuộc, kích thích và được chào đón. Quá hoàn hảo. Nhưng tôi nhận ra rằng có lẽ sẽ hoàn hảo hơn rất nhiều nếu anh ở trong tôi thay vì những ngón tay.

“Em muốn anh ở trong em.” Tôi quay đầu lại, thì thầm qua vai, “Ngay bây giờ”.

“Giống như thế này sao?”

“Chúa ơi, đúng thế. Giống như thế này”, Giọng tôi thì thầm đầy kích thích.

“Nell, anh...” Đôi khi anh như người thống trị, anh ra lệnh cho tôi đến mức tôi thấy mình phải tuân theo mệnh lệnh đó, mang tôi lên đến chín tầng mây, chìm trong cơn mê sảng đầy khoái lạc. Và rồi sau đó, tỉnh thoảng, một vài lần khác, anh lại là một kẻ do dự và thiếu quyết đoán, nhưng tôi hiểu đó là vì anh nghĩ cho tôi, tôn trọng tôi, muốn chắc chắn rằng tôi cũng muốn điều đó như anh, muốn chắc chắn rằng tôi muốn những điều sắp diễn ra.

“Em ổn chứ? Anh không làm em đau chứ?”

Tôi lắc đầu. “Anh hoàn hảo.”

Tôi cảm thấy sức nóng như một ngọn núi lửa đang chực chờ tuôn trào trong tôi. Anh cong người lên tôi, chôn sâu vào trong tôi, tựa đầu lên dải xương sống trên lưng tôi. “Tại sao em lại tuyệt đến thế này cơ chứ?”

Tôi không có cách nào để trả lời anh, và cũng chẳng có cơ hội để tìm thấy bất cứ một khoảng dừng nào. Từng cơn sóng cực khoái ập đến giống như sự hiện diện của một cơn sấm đang bùng nổ bên trong tôi, tôi biết nó đang đến, nó sẽ òa vỡ và đưa tôi lên thiên đường. Một thiên đường không tì vết, một niềm hạnh phúc trọn vẹn mà tôi chưa từng được biết đến, không có cảm giác tội lỗi, không đau đốn, không xấu hổ hay bất cứ điều gì khác ngoài thân hình của Colton đang ép lên tôi...

Tôi không muốn đánh đổi khoảnh khắc này cho bất cứ điều gì khác. Tôi chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ từ bỏ việc có nó với Colton. Tôi muốn được trải nghiệm một lần nữa và một lần sau nữa, muốn được thưởng thức nó nhiều hết mức có thể. Tôi cảm thấy gần gũi với Colton hơn trong khoảnh khắc này so với bất cứ với người nào khác trước đó. Ý nghĩ này khiến cảm giác tội lỗi ủa về, nhưng tôi lập tức gạt nó khỏi đầu.

“Em đang nghĩ gì, bé cưng?” Colton ôm và cuộn tôi nằm lên bên trên anh.

Tôi duỗi chân lên chân anh, tay lang thang trên người anh, tóc xòa xuống ngực anh. “Em đang nghĩ đây là khoảnh khắc kỳ diệu nhất trong đời mình. Một cách trung thực. Em thấy gần gũi với anh trong lúc này hơn với... bất cứ một người nào khác. Em đang nghĩ... em muốn những giây phút bên anh thế này sẽ kéo dài mãi mãi.” Tôi hít một hơi sâu và thở ra, tiếp tục. “Em đang đấu tranh với cảm giác tội lỗi vì điều đó, vì mọi thứ chúng ta đã nói với nhau về em trai anh, nhưng... đó là sự thật. Em thấy em thuộc về anh hơn là với anh ấy. Em không biết tại sao lại như thế. Điều đó khiến em đau đốn và hoang mang. Em biết mình đã yêu anh ấy. Em thực sự đã yêu anh ấy. Nhưng... một cách nào đó, em chỉ... mọi thứ với anh và em chỉ là... nhiều hơn. Em không biết nữa.”

Anh vuốt ve mái tóc tôi, xoa đầu tôi. “Anh hiểu. Anh cũng cảm thấy như thế. Anh biết anh đã yêu India. Nhưng điều này với em thì sao? Nó giống như là... nhiều hơn rất nhiều, nó là một điều hoàn toàn khác.”

Tôi ngơ ngậy, nghiêng đầu để có thể nhìn vào mắt anh. “Em yêu anh, Colton. Em không biết liệu có quá sớm để nói điều đó với anh, nhưng... đó là sự thật, vì em không biết liệu mọi người sẽ hiểu điều đó, nhưng

lúc này đây em không quan tâm. Bởi vì, chỉ bởi vì... em phải nói cho anh biết điều đó.”

Anh kéo tôi lên và hôn tôi, bàn tay to lớn của anh ôm lấy má tôi. Tôi thấy mình thật bé nhỏ trong tay anh, giống như tôi có thể cuộn tròn lại trong anh và biến mất.

“Nó không quá sớm. Anh đang định nói với em điều đó, nhưng em nhanh chân hơn mắt rồi.”

Tôi cười. “Dù sao thì, nói cho em biết đi. Làm ơn”.

Anh hít một hơi thật sâu rồi thở ra, chăm chú nhìn từng đường nét trên khuôn mặt tôi một cách ngốc nghếch, rõ ràng là anh đang soạn từng lời trong đầu mà.

“Anh không chỉ yêu em, Nell. Anh u mê trong em. Em là đại dương, và anh chìm trong đó, chết đuối trong đó. Giống như những gì em đã nói, nó thật đáng sợ, nhưng cũng là điều tuyệt vời nhất từ trước tới nay. Em là điều tuyệt vời nhất anh từng có.”

Lần đầu tiên kể từ sau sự ra đi của Kyle, tôi thấy mình khóc trong những giọt nước mắt hạnh phúc. Tôi đã quên mất chúng như thế nào.

12. Chương 12: Cảm Nhận Cơ Thể Anh

Tôi tỉnh dậy trong tiếng đàn guitar và giọng hát của Colton. Nó có chút gì đó mờ nhạt, vang vọng xa xa. Anh đang ngồi trên mái nhà. Tôi dụi mắt xua đi cơn ngái ngủ, xoay chân nhảy ra khỏi giường anh... giường của chúng tôi chứ nhỉ?... Chui vào trong chiếc áo phông từ một giỏ đựng quần áo trên sàn. Trời lúc này vẫn còn tối, nhưng khi leo lên chiếc cầu thang ọp ẹp để đến chỗ anh, cùng với cây đàn trong tay, tôi nhìn thấy một dải xám nơi chân trời, giữa ánh mặt trời đang lên và những tòa nhà cao tầng che khuất. Đó là thời điểm trước bình minh khoảng một hoặc hai tiếng gì đó.

Colton ngồi trên ghế, mặc một chiếc quần thoải mái với chiếc áo Hoodie rách rưới, tóc rơi xuống lông mày anh, một lọn màu đen quét qua trán. Gót chân trần gác lên một mỗm đá. Đôi mắt khép lại, đàn ôm trong lòng, tay gảy chậm chậm tạo ra những âm thanh ngọt ngào gọi cho tôi nhớ đến bài hát “City & Colour” nhưng có vẻ như không phải. Giọng hát của anh thật mềm mại, khuôn mặt và đôi lông mày nhăn lại khi lên những nốt cao. Biểu hiện này cho thấy khả năng cảm thụ âm nhạc mãnh liệt của anh khi hát. Một cốc cà phê đặt trên sàn, dưới chân anh, trong tầm với, vẫn còn hơi nóng, chiếc bình đặt bên cạnh để anh tiện để thêm vào. Tôi ngồi trên mỗm đá, chân đặt lên bậc cầu thang, lắng nghe anh hát và ngắm nhìn anh. Tôi không thể đuổi theo toàn bộ những từ anh đang hát vì anh chỉ lẩm bẩm rất khẽ. Thỉnh thoảng, anh dừng lại, ghi nhớ vài nốt và điều chỉnh một điệu hoặc cả một đoạn dài.

Tôi nhận ra anh đang viết một bài mới.

Khi chạm đến những câu cuối cùng trong bài hát, anh vươn tay xuống để lấy cốc cà phê và phát hiện ra tôi đang ngồi đó. “Ồ, này. Hy vọng là anh đã không làm em thức giấc đấy chứ.”

Tôi nhún vai và bước lên mái nhà để ngồi cạnh anh. “Không sao. Em thích tỉnh dậy và nghe thấy giọng anh.” Chúa ơi, điều này nghe thật ngớ ngẩn làm sao, nhưng tôi không quan tâm, đặc biệt là khi tôi thấy đôi mắt của anh bừng sáng đến thế nào. “Anh làm gì ở đây lúc sáng sớm thế này?”, tôi hỏi.

Anh đưa cốc cà phê cho tôi, tôi nhận lấy nó và nhâm nhi trong lúc anh trả lời. “Anh tỉnh dậy khi bài hát này vang lên trong đầu. Nên anh phải viết nó ra, ý anh là, lôi nó ra khỏi đầu ngay, em hiểu chứ?”

“Từ những gì em nghe thấy thì bài hát đó thật đẹp”, tôi thành thật trả lời anh.

“Nó vẫn chưa hoàn thành, nhưng cảm ơn em.”

“Về điều gì?”

Anh gảy một chuỗi âm bằng ngón cái. “Về em. Về chúng ta. Nó đến từ những gì anh nói với em đêm qua.”

“Chơi cho em nghe được chứ?”

Anh mỉm cười lắc đầu. “Ừ... hừm, không, cho đến khi nó hoàn thành. Chúng ta sẽ có một buổi biểu diễn vào thứ Năm. Lúc đó anh sẽ chơi bản đó cho em.”

Tôi giả vờ bĩu môi, Colton chỉ phá lên cười. Chúng tôi cùng nhau thưởng thức cà phê và ngắm mặt trời mọc giữa những tòa nhà, tập những bài hát mà chúng tôi sẽ biểu diễn.

Tôi hạnh phúc, từ chối để cho bất cứ điều gì phá hỏng giây phút đó, thậm chí cả loại cảm giác tội lỗi luôn luôn hiện hữu, và sự thật là tôi vẫn còn nhớ Kyle.

Tôi nhận ra mình luôn luôn nhớ Kyle, và một phần trong con người tôi luôn cảm thấy tội lỗi chỉ bởi vì tôi được sống trong khi anh thì không, đó là điều mà tôi sẽ phải sống cùng với nó cả đời.

Hôm nay là thứ Năm, sự lo lắng trong tôi dâng lên nhiều hơn bao giờ hết. Tôi đã hát solo lần thứ ba trong tuần này, cộng với việc Colton đang chuẩn bị ra mắt bài hát mới của anh. Chúng tôi cùng cover lại bài “Mumford & Sons”, “The Civil Wars”, “Rosi Golan” và một số bài khác. Trong đó có một số bài tôi sẽ hát solo như “Let It Be Me” của Ray LaMontagne, một số cover nhạc của Ella và Bille, những bài hát dạo gần đây rất được đám đông yêu thích khi tôi chơi cùng Colton. Sau đó, ngay khi giờ nghỉ giải lao kết thúc, Colton hắng giọng vào micro và gảy đàn, điều chỉnh lại dây đàn. Đó là cách anh thu hút sự chú ý của đám đông.

“Okay, giờ thì tôi có một bài hát mới”, anh nói. “Nguyên bản của nó thuộc về Colton. Có ai muốn nghe không ạ?” Tôi la lên “CÓ!” vào micro, sau đó quay đi và cùng vỗ tay với mọi người. Anh mỉm cười nhìn tôi khi biết tôi cũng rất muốn nghe bài hát đó. Tôi đã quấy rầy anh khi ngày nào anh cũng nhìn lên tôi từ cái buổi chúng tôi cùng nhau ngắm mặt trời mọc trên mái nhà đó.

“Vâng, vậy thì tôi sẽ chơi nó.” Anh hít một hơi thật sâu, rồi thở ra. “Vâng. Bài hát này có tên là “Falling Into You” (Rơi vào tình em) và nó nói về Nell. Một bài hát về tình yêu, nhưng đừng nói với ai đấy nhé. Tôi sẽ mang tiếng là một tên khốn sau khi hát xong nó đấy.” Đám đông cười to vui vẻ, khuyến khích anh hát.

Anh bắt đầu gảy những giai điệu đầu tiên trên cây đàn của mình, một đoạn mix phức tạp với các hợp âm và tiết tấu. Nhưng tôi bắt đầu nhận ra nền nhạc cơ bản mình đã được nghe anh chơi trên mái nhà. Khi hát, mắt anh khóa chặt lên tôi, tôi nhận ra anh đang hát nó cho tôi, chỉ một mình tôi. Chúng tôi có thể đang ở trước đám đông với hàng trăm con người, nhưng chúng tôi cũng chỉ có ở đây, một mình, chỉ hai đứa.

“Cuộc đời anh dường như

Anh đang rơi xuống,

Không,

Anh thất bại,

Đầu như không thể thoát khỏi mặt nước.

Và rồi một ngày kia

Anh nhìn thấy em

Đứng bên dưới bóng cây đang tỏa rộng,

Không hề khóc.

Nhưng thậm chí sau đó anh còn trông thấy

Gánh nặng của nỗi đau ẩn giấu tận sâu phía sau ánh mắt em.

Và anh đã ước rằng

Ở đó, dưới bóng cây đó.

Anh có thể xua tan cơn đau ấy.

Nhưng anh không nói những lời để có thể hàn gắn em.
Anh không nói những lời để hàn gắn chính mình.
Và giờ đây, khi số phận đã can thiệp.
Âm mưu lời kéo chúng ta về phía nhau.
Mặc kệ năm tháng trôi qua giữa hai chúng ta.
Mặc kệ gánh nặng của những nỗi đau.
Phía sau ánh mắt anh và em, mặc kệ những bóng ma đang lớn vờn.
Giống như một lớp sương mù của những linh hồn bị ám ảnh.
Anh vẫn cố tìm thấy một lời nào đó để xoa dịu em.
Mang nỗi đau của em đi và biến nó thành nỗi đau của chính mình.
Để đôi mắt xinh đẹp của em có thể mỉm cười.
Để em có thể sống trong yên bình thanh thản.
Và giờ số phận đã nhúng tay can thiệp.
Âm mưu lời kéo chúng ta vào với nhau.
Anh không thể cưỡng lại sự quyến rũ trong đôi mắt em.
Sự cám dỗ từ vẻ đẹp của em,
Vang lên như một bài hát khi em cất tiếng
Thì thầm tên anh,
Trong bóng tối tâm hồn anh
Anh không thể cưỡng lại em, bé yêu,
Vì anh vẫn đang rơi vào,
Anh đang rơi vào tình em.”

Trước khi anh kết thúc bài hát, tôi đã giàn giụa nước mắt. Những giọt nước mắt tốt đẹp. Một kiểu hạnh phúc ngớ ngẩn. Tôi hoàn toàn quên mất chúng tôi đang ở trên sân khấu. Tôi nhảy ra khỏi ghế, nhào vào lòng anh, mặc cho cây guitar ép ở giữa, tôi hôn anh thật sâu. Anh đan ngón tay vào tóc tôi, phía sau gáy, hôn đáp trả cho đến khi đám đông bắt đầu huýt sáo cổ vũ, kéo chúng tôi quay trở lại thực tại.

“Anh hiểu rằng em thích bài hát đó?”, Colton hỏi thăm vào tai tôi.

Tôi chỉ có thể gật đầu, cổ trắn tĩnh để chúng tôi có thể cùng nhau chơi bài hát tiếp theo mà không làm hỏng nó.

Tôi đứng trên tum căn hộ của mình cùng Colton, tay vòng lên ôm cổ anh. Tôi đứng ở bậc thang thứ hai, anh đứng trên sàn, nên giờ tôi có thể cao bằng anh, cọ lên tai anh khi anh cố thuyết phục tôi trở lại chỗ của anh thay vì ở đây.

“Colton... Đây là căn hộ của em, là nhà em. Em đang trả tiền thuê nó, rất nhiều tiền, thế nên em phải sử dụng nó một chút chứ. Dù thế anh cũng vẫn có thể đến với em.”

“Anh phải làm việc vào buổi sáng. Công nhân của anh sẽ có mặt lúc 7 giờ để hoàn thành chiếc Hemi mà bọn anh đang khôi phục.”

“Và em thì có lớp lúc 8 giờ. Chúng ta sẽ cùng nhau dậy sớm.” Tôi cau mày, nhận ra anh đang làm điều gì đó để tránh cảm giác khó chịu nhưng anh lại không nói. “Vấn đề thực sự ở đây là gì, Colton? Tại sao anh không muốn ở lại chỗ em?”

Anh nhún vai, sau đó nhìn vào mắt tôi. “Đó chỉ là một phần. Sau khi trở nên vô gia cư một thời gian quá lâu, rất khó để anh có thể ngủ ở nơi nào khác ngoài nhà mình. Anh không biết phải giải thích thế nào. Chỉ là anh... anh thích ở nhà. Đó không có ý nghĩa là anh không thích nơi ở của em, hay bất cứ nơi nào tương tự. Chỉ là anh thích chỗ ở của mình hơn.”

“Anh có thể thử được không? Vì em? Em muốn anh nằm trên giường em.” Tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ về điều đó cho đến bây giờ, nhưng hầu như toàn bộ thời gian chúng tôi ở cùng nhau đều là tại nhà anh, hoặc bên ngoài.

“Em muốn anh ở trên giường em ư?” Anh mỉm cười với tôi một cách láu cá.

Tôi kéo anh lại gần mình hơn. “Vâng. Và câu đó có đầy đủ toàn bộ nghĩa đen và nghĩa bóng.”

“Trong trường hợp này, anh có thể sẽ cố thử xem sao. Vì em” Anh trượt tay xuống phía dưới sau lưng tôi để áp sát cơ thể tôi lại gần anh, ôm hông tôi một cách gợi cảm và nhắc tôi lên.

Tôi cắn lên cổ anh và thì thầm vào tai anh. “Nó sẽ đáng giá, em hứa đấy.”

“Anh biết. Bất cứ giây phút nào bên em, ở bất cứ nơi đâu, đều đáng giá. Thậm chí là khi chúng ta không làm gì ngoài việc ngủ, cũng đáng giá.”

Tôi mở cửa và dẫn anh lên cầu thang, đi giật lùi. “Chúng ta sẽ làm nhiều thứ hơn là ngủ.”

“Ồ? Như thế nào cơ?”, giọng anh đen tối và đầy hứa hẹn.

“Nó có thể liên quan đến miệng em này, và một số phần trên cơ thể anh chẳng hạn.”

“Anh có thể thích điều đó.”

“Anh có thể đi vào trong em.”

Anh không cười nữa nhưng ánh mắt vẫn lộ rõ ý cười. “Ồ, anh sẽ đi vào trong em. Anh nghĩ anh sẽ uốn cong em trên chiếc ghế dài ở đằng kia và đi vào em từ phía sau.”

“Có phải như thế không?”, tôi hỏi.

“Là như thế đấy.”

Chúng tôi đã ở cửa phòng. Tôi tra chìa khóa vào ổ và vặn, kéo anh theo sau tôi chìm vào sự tối tăm của căn hộ. Tôi không có thời gian để làm phiền những ánh đèn. Anh đóng cửa lại và kéo áo sơ mi của tôi lên quá đầu, đẩy quần jean lẫn quần lót của tôi xuống, rồi bằng cách nào đó, anh cũng mình trần, gần như ngay lập tức, miệng anh đáp lên miệng tôi, mềm mại và rạo rực đầy đòi hỏi.

“Em sẵn sàng?”, anh hỏi, giọng khàn đặc nổi thêm khát.

“Em là của anh”, tôi thì thầm, “Bất cứ cách nào anh thích”.

Anh cười lớn, một điệu cười rung lên trong lồng ngực, rồi lồng bàn tay anh trượt lên cột sống của tôi, xuống bên dưới xương sườn và cúp lên bầu ngực đang đông đưa tự do bằng bàn tay vĩ đại của mình. Anh kẹp chặt nhũ hoa của tôi, ấn xuống nó, nghịch ngợm nó, xoắn nó, se se nó, cuộn nó lại, cuốn phẳng hơi thở của tôi khỏi lồng ngực. Bàn tay còn lại của anh lang thang xuống hai đùi, đột ngột chạm lên những nếp gấp khiến tôi rơi vào cơn mê. Tôi cong lưng nhắc hông lên cao hơn dọn đường cho anh vào, gục đầu xuống khi anh bắt đầu chà xát lên đó, xoay thành vòng tròn đưa tôi lên đỉnh.

Tôi không nhận ra chính mình nữa khi tôi như thế này, đánh mất mình trong khoảnh khắc này. Nó khác xa so với cô bé Nell mười sáu tuổi đầu, người chỉ lắc qua lắc lại trong nhà nghỉ Red Roof Inn khi bạn trai đầu tiên của cô ấy chạm vào cô một cách đầy chủ kiến.

Tôi yêu những thứ anh làm với tôi, yêu cái cách anh khiến tôi trở nên điên cuồng, khiến tôi phải muốn những thứ mình thậm chí chẳng bao giờ biết sẽ có lúc lại muốn đến thế.

...

“Anh không thể tin nổi em lại hoang dã đến như thế”, anh nói.

“Tại sao lại không?”, tôi hỏi, vẽ những hình vô định lên làn da anh, trượt tay xuống bên dưới để nắm lấy cái của anh, vuốt ve nó trong tay.

“Chỉ là trông em rất ngây thơ và tinh tế.”

“Anh biết em thậm chí còn chẳng hề có cái gì như thế, Colton.”

“Ừ, anh biết, nhưng đó là cái cách mà em dường như là phải thế.” Anh chơi đùa cùng hai nhũ hoa của tôi, xoắn vặn nó bằng ngón trỏ của mình. “Một phút trước, em còn rất đạo mạo, sang trọng, xinh đẹp, và tất cả những thứ tương tự thế, nhưng một phút sau, em lại dường như... là một người khác, một thứ gì đó hoang dã xuất hiện nơi em. Em trở thành một...”

“Một con thú vô liêm sỉ?”, tôi gợi ý cho anh.

Anh khịt mũi, đưa ngón tay nâng cằm tôi lên để tôi nhìn vào anh. “Nghe hài đấy, nhưng không phải đâu. Em là bất cứ điều gì ngoại trừ điều đó, Nell. Đừng bao giờ nghĩ về chính mình như thế.”

“Không đâu, em chỉ đang đùa thôi mà.” Đó là kiểu của tôi, nhưng tôi sẽ không thú nhận một sự thật sâu kín hơn.

Dù sao thì anh cũng nhìn ra nó, thật là chết tiệt. “Nell”. Đôi mắt xanh của anh đốt cháy tôi.

Tôi phải nhìn ra chỗ khác. “Em chỉ là... Nó giống như những điều cũ, Colton. Một phần trong em không thể vượt qua được suy nghĩ rằng điều này là sai. Anh là anh trai của anh ấy. Em biết, em biết. Anh ấy đã chết và em cần phải vượt qua điều đó. Chúng ta... Điều này, với anh và em... Nó không sai. Nó không bao giờ sai. Nhưng cái cảm giác tội lỗi ngu ngốc đó lại luôn hiện hữu.”

Anh không trả lời tôi ngay lập tức. “Anh hiểu, Nell. Anh cũng thế. Chỉ là... nói với anh về cái thứ khiến kiếp đó được không? Đừng cố khóa nó lại rồi cất nó đi. Anh sẽ hiểu.” Tôi gật đầu lên ngực anh, rồi mỉm cười khi cảm thấy cái của anh dừng đứng trở lại trong tay tôi. Tôi trượt những ngón tay quanh anh cho đến khi anh đẩy hông vào bên trong tôi, trượt vào một cách dễ dàng vào hoàn hảo. Tôi ngồi lên anh, nâng đùi lên và hạ người xuống. Tôi bất ngờ bắt được cái của anh và nó khiến tôi choáng váng. Anh đông cứng người lại một lúc, sau đó anh ôm lấy hông tôi và cùng tôi chuyển động.

“Chúng ta cần... Chúng ta cần dùng bao cao su, em yêu.” Ánh mắt anh mãnh liệt một cách kỳ lạ. “Điều cuối cùng chúng ta cần lúc này là em có thai.”

Tôi không giảm tốc độ nâng lên hạ xuống của mình. “Mình sẽ ổn thôi, anh yêu. Em đã uống thuốc tránh thai.”

“Từ khi nào?”

Tôi cau mày. “Từ khi... luôn luôn. Em chưa bao giờ ngừng uống nó kể từ khi... điều đó xảy ra.” Đó là một thời điểm khó xử. Tôi áp người nằm lên anh và hôn anh. “Vấn đề là, chúng ta sẽ ổn. Em muốn như thế này cơ, không bao cao su, không có gì giữa hai chúng ta.”

Anh ôm lấy khuôn mặt tôi bằng hai tay và nuốt chửng miệng tôi. “Cảm ơn Chúa. Anh đã muốn cảm nhận em trần trụi thế này biết bao.”

“Em cũng thế”.

Và rồi, chẳng còn chỗ nào dành cho những lời lẽ chen vào giữa hai chúng tôi khi những hơi thở hỗn hển, những nụ hôn cùng tiếng rên rỉ xuất hiện. Chúng tôi cùng chuyển động trong một nhịp điệu hoàn hảo, mỗi cử động, mỗi hơi thở đều hòa hợp cho đến khi tan vào nhau, lên đỉnh cùng nhau.

Cho đến khi cơn cực khoái cùng đến với cả hai người, tôi ấn môi vào tai anh, thầm thì. “Em yêu anh, Colton.”

“Em quên điều đó ư, em yêu.”

Tôi khịt mũi và liếc xéo anh.

Anh hôn tôi dịu dàng. “Chỉ là đùa thôi, Nell. Anh yêu em. Rất nhiều.”

13. Chương 13: Vạch Kẻ Xanh

Tám tuần sau

Không.

Không.

Khốn kiếp, không. Điều này không được xảy ra. Không được. Nó không thể nào xảy ra được. Không phải lúc này.

Tôi đưa tay lên bịt miệng, đó là tất cả những gì tôi có thể làm để ngăn chặn cơn hoảng loạn lúc này. Tôi đang ngồi trên thành bồn tắm, chẳng mặc bất cứ thứ gì trên người ngoại trừ một chiếc áo phông có hình búp bê. Hai đầu gối ép chặt vào nhau, run lẩy bẩy. Tôi lắc đầu điên cuồng, mắt mở lớn, mơ hồ, chua xót.

Tôi nhìn xuống tay trái, nơi đang giữ một thanh nhựa màu trắng giữa hai ngón cái và ngón trỏ. Một ô cửa sổ vuông nhỏ trên thanh nhựa cho thấy hai đường màu xanh kẻ ngang.

Tôi thậm chí không thèm bận tâm gói đồ đạc. Tôi lập tức đặt chuyển bay quay trở lại Detroit, chuyển bay sẽ cất cánh trong ba giờ tới. Không đủ thời gian, nhưng tôi vẫn phải đi.

Trên đường ra sân bay, tôi ghi âm lại lời giải thích duy nhất của mình cho Colton ở cửa trước: Một cuốn sổ chỉ có duy nhất ba từ kèm theo kết quả thử thai.

Khi tôi bắt taxi đến sân bay, những lời của anh vang lên trong đầu, lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác: Điều cuối cùng anh muốn bây giờ là em có thai.

Tôi quay lại nơi tôi đã bắt đầu, theo lý trí: Khóa chặt mọi cảm xúc, không được khóc. Tôi muốn tìm cách nào đó để khiến cho mình phải đau, để không còn phải cảm thấy nỗi sợ hãi cùng cơn hoảng loạn trong ý thức rằng đây là điều cuối cùng mà anh muốn.

Trước khi tôi đến được DTW, môi tôi đã sưng tấy vì cắn quá mạnh.

Tôi suýt bật ra những tiếng nức nở khi nhớ lại anh đã điên cuồng thế nào mỗi khi thấy tôi cắn môi.

14. Chương 14: Bài Hát Cho Đứa Trẻ Không Được Ra Đời

Hai ngày sau

Tôi gần như điên cuồng trong nỗi lo lắng trước khi có thể rời khỏi cửa hàng và bắt một chiếc taxi đến căn hộ của Nell ở Tribeca. Đã hai ngày rồi tôi không thể liên lạc được với em. Không một cuộc gọi, không một tin nhắn. Đáng lẽ em sẽ phải đến nhà tôi sau giờ học lý thuyết, nhưng em lại không xuất hiện. Điện thoại được nối thẳng tới tổng đài tin nhắn thoại. Tin nhắn không thể gửi được. Chủ một quán bar nhỏ, nơi em làm việc hai tối một tuần, nói rằng em đã không xuất hiện vào ca của mình. Tôi liên lạc với em trên Facebook Messenger, không một hồi âm. Cuối cùng tôi rời khỏi Hectoc để khóa cửa hàng, vì tôi không thể chịu đựng được chuyện này thêm nữa.

Tôi quăng tiền lên ghế taxi và không chờ để lấy số thừa. Tôi phải thở vài hơi thật sâu trước khi đủ bình tĩnh trở lại để mở cửa nhà em bằng chiếc chìa khóa mà em đã đưa cho tôi.

Tuần trước, chúng tôi đã trao đổi chìa khóa nhà cho nhau. Tôi cho rằng điều này thật tuyệt.

Tôi nhảy lên cầu thang ba bậc một bước, suýt va phải một phụ nữ trung niên trên đường chạy lên căn hộ. Có một mẫu giấy gấp đôi được dán lên cửa nhà. Khốn kiếp, không. Không được. Đây là cái gì?

Tôi giật mạnh tờ giấy khỏi cửa. Trong tờ giấy có một túi nhỏ bằng nhựa, bên trong cái túi là một que thử thai đã có kết quả. Ôi khốn kiếp, không.

Ồi không. Sao lại không cơ chứ.

Dấu hiệu tốt.

Nhưng không có Nell. Tôi lục tung căn hộ nhỏ xíu của em hơn một lần, như thể sẽ tìm được em đang trốn sau một cánh cửa tử nào đó ra ngoài, hoặc thứ gì tương tự như vậy.

Chỉ có kết quả thử thai trong một cái túi ngu ngốc và ba chữ viết nguệch ngoạc: Em xin lỗi.

Chết tiệt, cô bé đó đã bỏ chạy rồi. Tôi giận dữ lẫn hoảng loạn. Tôi không biết tâm trạng mình bây giờ như thế nào nữa, một mớ hỗn độn hình thành trong đầu tôi, trong tim tôi, khiến tôi không thể suy nghĩ thông suốt. Đột nhiên tôi thấy trên một chuyến bay, hoàn toàn không có chút ký ức nào về việc đã đến sân bay như thế nào hoặc mua vé ra sao. Tôi đang trong một tình thế rất xấu, rất xấu.

Những ký ức bỗng nhiên trỗi dậy, những thứ tôi chưa từng kể với ai, chưa bao giờ, thậm chí là với Nell, tôi đã nói với Nell nhiều thứ, rất nhiều chi tiết bản thủ trong cuộc đời khốn nạn của tôi...ngoại trừ điều đó.

Hàng giờ nghiền ngẫm dài dằng dặc sau đó, máy bay hạ cánh và tôi ngồi trong một chiếc ô tô cho thuê... Tôi thậm chí còn không biết đó là loại gì... và chạy như bay về phía bắc với tốc độ 175km/h. Tôi hoàn toàn trống rỗng lúc đó. Không hề suy nghĩ. Những suy nghĩ nguy hiểm. Tôi không linh cảm được bất cứ điều gì. Tất cả những gì tôi có thể làm là hành động, di chuyển, và tồn tại.

Tôi phải tìm thấy em.

Mẹ kiếp, bắt buộc phải tìm thấy.

Hàng dặm trôi qua như vũ bão, những chiếc đèn đỏ bật lên quá sớm khiến tôi bị chậm lại. Tôi thậm chí còn vượt qua vài cái đèn đỏ khác, thu được một đồng những lời chửi rủa và những ngón tay thối giờ lên. Rồi tôi cũng đến được nhà bố mẹ em, lúc đó trời đã nhá nhem tối, nhưng tôi biết em không có ở đó, tại sao em có thể ở đó được cơ chứ? Tôi trượt đến một trạm dừng giữa hai nhà. Tôi để cửa xe mở, để mặc máy vẫn nổ. Con hoảng loạn vô cơ điều khiển tôi, đến mức không sao ngừng lại được dù tôi không thể hiểu nổi mình đang làm gì. Tôi chỉ có thể để mặc nó dâng lên như thủy triều bên trong mình.

Tôi xông vào cửa trước của nhà Hawthornes, đập cửa một cách thô bạo. Tôi nghe tiếng thủy tinh vỡ và giọng người phụ nữ hét lên.

“Colt! Cái quái gì vậy... Con đang làm gì ở đây thế này?” Rachel Hawthorne dựa người vào bồn rửa bát, tay áp lên lồng ngực trấn tĩnh, vẻ hoang mang và sợ hãi hiện rõ trong mắt bà.

“Cô ấy đâu?”

“Ai cơ? Cái gì... Con đang làm cái gì ở đây?”

“Nell... đang... ở ... đâu?”, giọng tôi thấp và khô khốc.

Bà nghe thấy sự đe dọa trong lời nói của tôi và vẻ hoảng loạn của tôi, bắt đầu lắc đầu và lùi người lại. “Colt... Bác không biết con đang làm... Con bé đang chạy. Nó ra ngoài đi chạy rồi.”

“Cô ấy thường chạy ở đâu?”, tôi ra lệnh.

“Tại sao con lại muốn biết? Hai đứa...”

“Cô ấy ở đâu, Rachel?” Tôi đứng cạnh bà vài inch, cao chót vót, áp đảo bà một cách rõ rệt. Tôi nên lùi lại, nhưng tôi không thể.

Rachel bắt đầu run rẩy, trắng bệch như một tờ giấy. “Con bé... ở trên đường cũ dẫn xuống thành phố. Về phía bắc. Nó chạy theo hình vòng cung khá rộng, và con bé... con bé sẽ chạy ngang qua ruộng ngô nhà ông Farrell.”

Tôi thoát khỏi cửa và chạy, chạy nước rút, sử dụng hết tốc lực mà mình có thể. Cơ khủng hoảng chồi móng vượt ra khỏi tôi khiến tôi không thể hiểu nổi nó. Nó kiểm soát tôi, thúc vào tôi. Em đang mang thai và em thà bỏ chạy còn hơn nói với tôi về điều đó nhưng nó vẫn chưa đủ để lý giải cho những thứ phản ứng đã chiếm đoạt đi sự kiểm chế của tôi từ buổi sáng hôm nay. Nó đến từ một thứ sâu bên trong tôi, một tâm lý biết trước rằng có điều gì đó thật kinh khủng đang diễn ra, điều sai lầm khủng khiếp nào đó, tôi phải tìm bằng được cô ấy.

Chân tôi đạp lên bùn đất, bỏ lại hàng dăm phía sau. Trời đã nhá nhem tối. Những ngôi sao bắt đầu lấp lánh trên bầu trời, mặt trăng thấp hơn và tròn vành vạnh. Máu tôi như bị lửa đốt, trái tim tôi nặng ngàn cân và đầu tôi đau nhức, tay nắm chặt thành những nắm đấm.

Tôi đang run rẩy, tôi đã chạy thẳng một mạch ít nhất hai dặm trong khi tôi không thuộc mẫu người có thể làm được điều đó, nhưng tôi không thể dừng lại. Không thể. Không phải là sẽ không...

Chỉ là không thể.

Một dặm nữa trôi qua, tôi biết tốc độ của tôi đã chậm lại, nhưng tôi đang tự thúc mình vì tôi phải tìm ra em. Đất nhà Farrell, một vùng rộng cỏ cao và những cánh đồng bỏ hoang cùng những hàng cây phân chia tài sản cũ. Nếu em trượt ngã ở đám cỏ này, có thể tôi sẽ đi qua em và không bao giờ biết điều đó.

Nhưng em đang ở đó. Lạy Chúa Jesu, cảm ơn Người.

Em chỉ ngồi đó, gập người, gục mặt vào bàn tay. Em đang khóc nức nở. Thậm chí là khi em kể với tôi mọi thứ của mình, đồng ý xóa đi những năm tháng tìm mình trong nỗi đau, em cũng không khóc như thế này. Điều đó... Chúa ơi. Đó là âm thanh kinh khủng nhất mà tôi từng nghe thấy trên cõi đời này.

Tệ hơn cả khi máu ứa đầm trên người tôi, bắn ra từ cái đầu của gã người Ấn Độ.

Nell đang tổn thương sâu sắc, nhưng tôi không biết tại sao.

Tôi cúi xuống cạnh em, chạm vào vai em. Em thậm chí không có một chút phản ứng, không thèm nhìn tôi. Tôi giơ tay xóc em lên, một thứ gì đó ướt nóng phủ lên cánh tay tôi.

Mặt đất nơi em ngồi ướt đầm, tối đen trong ánh sáng nhờ nhờ. Một vùng cỏ rộng lớn xung quanh đầm màu do một thứ chất lỏng màu tối.

Máu.

Chết tiệt.

“Nell? Bé cưng?”

“Đừng gọi em như thế!” Một tiếng hét bất ngờ và quần trí vang lên. Em vùng khỏi tay tôi ngã xuống cỏ, bò đi, nặng nề và khó khăn đến mức khiến em gần như nôn ọe. “Nó mất rồi... mất rồi... Nó chết rồi...”

Tôi biết điều gì đã diễn ra, nhưng tôi thậm chí còn không thể nghĩ ra một lời nào để nói.

Tôi xóc em lên một lần nữa, thứ chất lỏng nóng ướt dính lấy em. Em vẫn đang chảy máu. “Nell, em yêu, anh ở đây rồi.”

“Không... Không, anh không hiểu đâu. Anh không... không hiểu nổi đâu. Em mất nó rồi. Đứa trẻ... Em làm mất đứa trẻ rồi.”

“Anh biết, em yêu. Anh biết. Anh tìm thấy em rồi, anh ở đây rồi.” Tôi không thể giữ cho giọng mình khỏi vụn vỡ. Tôi cũng đau khổ hết như cô ấy, nhưng tôi không thể để nó chiếm lấy mình lúc này.

Dù sao em cũng đã nghe thấy những gì tôi nói. Cuối cùng dường như em đã nhận thức được đó là tôi. Em khụy xuống trong vòng tay tôi, ngẩng đầu lên nhìn tôi. Khuôn mặt em đỏ quạch những vết máu lẫn mồ hôi, tóc bết lại dính lên trán. “Colton? Ôi chúa ơi... Em không nghĩ là anh lại đi tìm em.”

Cơn giận bộc phát khỏi tôi. “Cái quái gì đây, Nell? Tại sao em lại bỏ chạy? Anh yêu em. Em nghĩ rằng anh sẽ không... sẽ không... Chết tiệt thật... Em nghĩ rằng anh đã nói cái gì cơ chứ?”

Em đề lên vai tôi bằng cánh tay yếu ớt. “Đó là những gì anh đã nói. Một đứa con là điều cuối cùng anh muốn. Và đó là những gì em đang có. Một đứa con. Một đứa trẻ chết tiệt.”

“Không, Nell. Không. Đó không phải những gì anh đã nói. Anh nói có thai là điều cuối cùng chúng ta cần. Anh không nói một đứa nhóc là điều cuối cùng anh muốn. Và mặc kệ chuyện đó thì, việc bỏ chạy khỏi anh... thật quá sai trái. Em là của anh. Đứa bé sẽ... sẽ... lẽ ra sẽ là của chúng ta. Anh lẽ ra sẽ chăm sóc cho em. Anh luôn luôn muốn chăm sóc cho em.” Tôi đang òa khóc. Giống hệt như một đứa con gái. Tôi chỉ khóc mà không thèm để ý đến điều gì khác trong khi bé Nell qua cánh đồng, vấp phải những rễ cây, những nhánh chòi ra, những gò đất mấp mô. “Anh ở đây rồi... Anh ở đây, Nell.”

Em vẫn im lặng. Chỉ nhìn tôi, mắt khép hờ yếu ớt. Mơ màng. Những vết máu ướt lấp lánh dưới ánh trăng. Rủ lên tôi. “Em xin lỗi. Em xin lỗi. Chỉ là em đã quá sợ hãi. Em rất sợ, Colt.”

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời em gọi tôi là Colt. “Anh biết, Nell cưng. Anh tìm được em rồi. Em sẽ ổn thôi.”

“Không... Không. Nó không ổn chút nào. Em mất đứa bé rồi. Colton.” Giọng em thút thít, vỡ vụn.

“Anh biết...” Đứa bé cũng là con của tôi. “Anh biết.”

“Em đã không muốn có con. Em đã không muốn trở thành mẹ. Em còn quá trẻ. Còn quá sớm. Em đã cầu xin rằng mình sẽ không có em bé bằng tất cả mọi cách. Nhưng... Nhưng em đã không cố ý làm điều này. Em đã không muốn điều này... Em xin lỗi... Không phải là theo cách như thế này.” Em gần như lí nhí, lan man.

Em mất rất nhiều máu. Người tôi dính đầy thứ chất lỏng đó từ ngực trở xuống. Cánh tay tôi run rẩy, chân tôi nhũn như thạch. Tôi đã chạy rất xa, rất nhanh, tôi phải vận toàn bộ ý chí quyết tâm để có thể tiếp tục bế em quay trở lại. Tôi gần như nửa đi nửa chạy với em trên tay, vấp vấp trong bóng tối.

Sau đó, ánh sáng màu vàng phía sân sau nhà Hawthorne thấp thoáng xuất hiện, tôi dùng bàn tay đầm máu của mình mò mẫm ở chỗ cửa trượt. Rachel Hawthorne điên cuồng lao ra, cầu nguyện Chúa trời, yêu cầu được biết chuyện gì đã xảy ra. Jim Hawthorne đang nói chuyện điện thoại.

“Colt, chuyện gì đã xảy ra?”, giọng Rachel như vọng lại từ rất xa.

Tôi sẽ không buông em ra, không thể. Em đã bất tỉnh. Nhưng vẫn còn chảy máu trên tay tôi.

Một bàn tay lắc mạnh vai tôi, mang tôi trở lại thực tại. “Colt, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao con bé lại chảy máu như thế này?”. Đó là Jim, đầy khắc nghiệt, giận dữ và uy quyền.

“Em ấy... sẩy thai...”, đó là tất cả những gì tôi có thể nói được với họ.

“Sẩy... Con bé có thai ư? Với cậu sao?” Giờ thì ông ấy bắt đầu nổi giận lôi đình.

“Tôi đã không... không biết. Cô ấy đã không nói cho tôi biết. Cô ấy đã bỏ chạy. Đã về đây...” Tôi cúi xuống nhìn khuôn mặt đáng yêu của em. “Anh xin em, Nell. Tỉnh dậy đi. Tỉnh dậy đi.”

Em không mở mắt. Đầu em ngoẹo về một bên, tay em rơi thông xuống. Nhưng em vẫn còn thở... thoi thóp.

Những bàn tay đeo găng màu xanh da trời mang em ra khỏi tôi, nhẹ nhàng nhưng cương quyết. Tôi cố gắng chống lại họ, nhưng những bàn tay khác đã lôi tôi ra. Những bàn tay mạnh hơn, thô bạo hơn, quá nhiều những bàn tay đang giữ tôi tránh xa khỏi em. Tôi quay lại. Bố tôi, Jim, mẹ tôi, Rachel. Tất cả đều đang kéo tôi tránh xa ra ngoài. Họ đang quát vào mặt tôi, nhưng không có âm thanh nào cả. Chỉ là những tiếng gầm lên trong tai tôi. Một thân hình mặc đồng phục bước vào tầm nhìn, một người đàn ông trẻ đến từ EMS. Mất anh ta mà nâu sẫm nhưng nhân từ. Âm thanh quay trở lại với tôi. “... Sẽ ổn thôi, Colton. Cô ấy đã mất quá nhiều máu, nhưng cậu đã kịp thời cứu cô ấy. Tôi cần cậu bình tĩnh lại hoặc tôi sẽ phải yêu cầu giam cậu lại để cậu không thể làm bất cứ điều gì tốt đẹp như thế này với Nell nữa.”

Tôi thở hổn hển. Tôi nhìn vào mắt ông ta. Hy vọng như sống dậy trong tôi. “Cô ấy không chết chứ? Cô ấy ổn rồi chứ?”

“Cô ấy vẫn sống. Đúng vậy. Vẫn bất tỉnh nhưng còn sống.”

“Quá nhiều máu...” Tôi ngã phịch xuống phía sau, mông rơi xuống chiếc ghế, đập vào thành ghế và lăn xuống sàn như một gã say.

“Cô ấy đang xuất huyết rất nhiều, nhưng các bác sĩ sẽ ngăn nó lại, tôi đảm bảo với anh.”

Tôi không nghe thấy bất cứ điều gì. Tâm trí tôi chìm vào quá khứ, quay trở lại bệnh viện ở Harlem, nơi bác sĩ đang giải thích điều gì đó với tôi, nhưng tôi cũng không nghe được những gì ông ấy nói từ lúc hiểu được toàn bộ những lời giải thích về việc đứa bé đã mất. Tôi quay trở lại với ký ức trên sàn gạch lạnh băng trong phòng chờ bệnh viện, khóc nức nở. India... cô ấy đã chết. Cô ấy chưa bao giờ nói cho tôi biết. Hoặc cũng có thể chính cô ấy cũng không biết điều đó. Dù là trường hợp nào đi chăng nữa thì cô ấy cũng đã chết, và cả đứa bé tôi chưa từng biết về sự tồn tại của nó trên cõi đời này.

Những bàn tay dịch chuyển tôi đi, kéo tôi, đẩy tôi. Lột chiếc áo ướt của tôi ra, lau người cho tôi bằng một chiếc khăn ấm và nóng. Tôi rơi vào tâm trạng rối bời. Đau đớn, vụn vỡ, tổn thương, tim như bị xé nát. Một đứa con khác mà tôi không bao giờ có cơ hội được biết, được ôm trong tay, nó đã chết. Lẽ ra tôi sẽ được làm điều đó, nhưng tôi không bao giờ có cơ hội. Không một ai hỏi tôi muốn gì. Họ cứ mặc định rằng, vì tôi là một gã còn đồ không có khả năng đọc nên tôi sẽ không bao giờ muốn có một đứa con.

Nhưng thật không công bằng. India cũng đã chẳng có cơ hội giống tôi. Có thể cô ấy sẽ cho tôi biết điều đó. Để tôi trở thành một người cha. Chúng tôi đã nói với nhau về những đứa con, India và tôi. Cô ấy muốn chúng.

Tôi im lặng và để cô ấy nói, tôi đã không cho cô ấy biết những gì mà mình nghĩ. Tôi đã không nói với cô ấy rằng mình sẽ yêu những đứa trẻ và để cho chúng trở thành bất cứ thứ gì chúng muốn, theo cách của chúng, thậm chí là ngay cả khi nó không thể đọc. Đó là tất cả những gì tôi muốn trong cả cuộc đời nhưng chưa từng một lần có được.

Giờ nó lại bị mang đi khỏi tôi một lần nữa.

Cơn giận dữ đột ngột bùng lên trong tôi, nóng rực, nổ tung phát tiết ra ngoài.

Mẹ kiếp, thật bất công.

Đột nhiên tôi không còn là chính mình nữa. Tôi chỉ là người đứng ngoài cuộc, quan sát một gã nào đó trông giống tôi đang đứng bật dậy, chộp lấy thứ nào đó gần hần nhất - một cái tay ghế bằng da thuộc dày và nặng, đập điên cuồng vào cánh cửa kéo ngang. Tiếng thủy tinh vỡ vụn, văng ra khắp nơi, khung cửa vỡ nát.

Những bàn tay quen thuộc nhưng cũng xa lạ, chạm lên vai tôi. “Sẽ ổn thôi, Colton.” Tiếng bố tôi vang lên, thì thầm thật thấp vào tai tôi. “Bình tĩnh lại nào.”

Nhưng ông không biết. Ông không biết tôi. Ông không biết bất cứ thứ quái gì về cuộc sống khốn nạn của tôi hay bất cứ điều nào khác mà tôi đã trải qua. Tôi xô ông và chạy ra cửa trước. Chiếc xe tôi thuê đã chuyển bánh, tôi trèo lên phía sau tay lái. Jim Hawthorne trườn vào ngồi cạnh tôi.

“Có chắc là cậu có thể lái được chứ, con trai?”, giọng ông trung lập đầy thận trọng.

“Tôi ổn. Và mẹ kiếp, tôi không phải con trai ông.” Tôi không ổn chút nào, nhưng đó không phải là vấn đề.

Tôi ép mình phải lái xe một cách bình thường đến bệnh viện trong nửa đoạn đường đầu tiên. Dù thế, trước khi tôi có thể nhảy ra khỏi xe, Jim vẫn đặt tay lên vai tôi.

“Chờ một chút, Colt.”

Tôi biết câu chuyện tiếp theo là gì. “Không phải lúc đâu, Jim.”

“Chính là lúc này đây.” Những ngón tay ông ta siết chặt lấy cánh tay tôi, tôi suýt gỡ chúng ra khỏi người, nhưng tôi đã không làm thế. Ông ấy không sợ tôi, nhưng ông ấy nên như thế. “Nó là con gái tôi. Đứa bé duy nhất của tôi.”

Tôi cúi đầu hít thật sâu để dốc toàn bộ sự bình tĩnh khôn khiếp ra khỏi người. “Tôi yêu cô ấy, Jim. Tôi thề bằng cả linh hồn chết tiết của mình với ông là tôi không biết chuyện đó. Tôi sẽ không bao giờ để cô ấy đi bất cứ nơi nào một mình nếu tôi biết chuyện. Cô ấy... cô ấy đã bỏ chạy. Cô ấy đã sợ hãi.”

“Làm sao cậu có thể đẩy nó vào chuyện này sau những gì mà nó đã trải qua?” Ông ấy cũng đau đớn, sợ hãi và giận dữ như tôi.

Tôi hiểu.

“Chúng tôi đã cùng nhau vượt qua nó. Hai đứa tôi. Tất cả những gì xảy ra giữa chúng tôi, và tôi không có trách nhiệm phải giải thích cái gì cho ông lúc này hoặc bao giờ hết. Chúng tôi phù hợp và dành cho nhau.” Tôi buộc mình phải nhìn vào ông. Mẹ kiếp, giá như đôi mắt của ông ta không giống đôi mắt em khi đau đớn. “Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy, bây giờ và cả sau này.”

Ông không trả lời, chỉ ngồi đó và nhìn tôi chằm chằm với ánh mắt buồn rầu. Tôi thấy hình ảnh của người cha trong ông bên cạnh một doanh nhân khôn ngoan với cái đầu đầy sỏi, ánh mắt dò xét của một người có thể phán xét người khác một cách nhanh chóng và chuẩn xác.

“Con bé có thể trưởng thành, nhưng với tôi nó vẫn là một đứa trẻ. Một cô con gái nhỏ bé.” Giọng ông ta trầm thấp và đầy đe dọa. “Cậu tốt nhất là nên chăm sóc cho con bé. Con bé đã chịu đựng đủ rồi. Giờ thì sao? Khốn kiếp, cậu nên chăm sóc cho nó. Hoặc là, tôi thề trước Chúa, tôi sẽ giết cậu.”

Đó là một lời đe dọa không cần thiết, nhưng tôi hiểu ông ta. Tôi đáp lại ánh mắt của ông ta. Để ông ta nhìn vào một phần nội tâm sâu thẳm của tôi. Một tên du côn sớm học được cách không bao giờ lùi bước, không bao giờ, với bất cứ ai. Ông ta gật đầu sau một khoảng thời gian rất dài. Tôi ra khỏi xe lao vào bệnh viện, hỏi y tá trực ban số phòng của cô ấy.

141 - Phòng cấp cứu khẩn cấp.

Đôi giày cao cổ của tôi rít lên sàn nhà. Mùi khử trùng xộc lên mũi tôi. Một giọng phụ nữ mơ hồ vang lên trên loa thông báo. Một phụ nữ trẻ với mái tóc màu nâu trong trang phục lạ lùng nhún nhảy đi qua tôi, tay cầm chiếc máy tính bảng.

Sau đó, tôi bắt đầu đếm số phòng, 137, 139...141. Bức màn được vén ra. Màn hình vang lên tiếng bíp đều đặn. Tay tôi vẫn đặt trên bức màn đang vén, dừng lại và run rẩy.

Một phụ nữ cao, gầy và già với màu tóc vàng nhạt được búi gọn gàng xuất hiện bên cạnh tôi. “Cô ấy đang ngủ. Họ đang làm vài xét nghiệm nhưng vẫn chưa xong đâu, vẫn cần thêm vài lần kiểm tra khác nữa.”

“Cô ấy còn chảy máu không?”

“Xuất huyết đã ngừng, nhưng có vẻ như cô ấy vẫn còn chảy máu.” Bà ta nhìn lên tôi, lòng bàn tay đập vào tờ biểu đồ. “Ông là cha cô bé?”

Tôi suýt tắt thở vì câu hỏi này. “Tôi là bạn trai của cô ấy, đúng thế.” Giọng tôi thấp gần như chuyển sang chế độ nói thầm.

Bà ta nhận ra mình đã nói hớ. “Tôi... Tôi xin lỗi. Chắc do tôi nhạy cảm quá.” Bà ta vội vàng thoát khỏi tôi, bỏ lại câu dẫn dò, “Cậu có thể vào trong với cô ấy, nhưng hãy để yên cho cô ấy ngủ.”

Chúa ơi, em đang nằm trên giường trắng bệch như tuyết. Trông em quá yếu đuối, giống như thế. Những chiếc ống được cắm vào mũi em, những chiếc kim chằng chịt trên cổ tay em.

Tôi ngồi xuống cạnh em. Chỉ ngồi. Và ngồi. Tôi không nói chuyện với em vì không biết nên nói gì.

Họ đến và đẩy chiếc giường của em đi trong khi em vẫn đang ngủ. Hôn mê, chứ không phải là ngủ. Chẳng cần phải nói vòng vo làm gì. Em sẽ tỉnh dậy chứ? Họ sẽ không nói điều đó, cho tôi biết rằng em có thể không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Tôi kết thúc trong nhà nguyện, không phải để cầu nguyện, mà là để cảm nhận sự yên tĩnh, để được tránh xa cái mùi của bệnh viện, mùi hôi thối của bệnh tật và cái chết, những âm thanh của một đôi giày thể thao vang lên trên gạch, những giọng nói vang vọng, những tiếng bíp chết tiết của màn hình. Tránh xa khỏi những khuôn mặt trông giống tôi, nghiêm trọng, buồn rầu, quan tâm và lo sợ.

Lớp kính màu tím, đỏ, xanh và vàng, mô tả một thứ gì đó mà tôi không buồn quan tâm xem nó là gì. Cây thánh giá khổng lồ trống rỗng làm từ gỗ mùn nâu và được cắt bằng máy.

Bố tìm thấy tôi trong nhà nguyện, ông cầm cây đàn guitar đầu tiên của tôi trong tay. Một cây đàn với vỏ hộp đã vỡ, xước, không có tên tuổi, làm từ gỗ tan và dây thép, bị bỏ lại phía sau cùng với tất cả những thứ khốn nạn trong cuộc đời tôi. Tôi không biết tại sao ông lại mang cây đàn đó đến, nhưng tôi biết ơn ông vì điều đó.

Chỉ có duy nhất hai chúng tôi trong nhà nguyện. Ông không nhìn tôi khi ông cất lời, “Ta nợ con những lời xin lỗi dài bằng cả cuộc đời, Colt. Con là một người đàn ông tốt.”

“Bố không biết con như thế nào đâu. Bố không bao giờ biết. Bố không biết những thứ khốn nạn mà con đã làm.”

“Ta biết. Nhưng con đang ở đây, và con yêu con bé sâu sắc. Con đã làm được mọi thứ bằng chính sức của mình mà không yêu cầu hay cần bất cứ sự giúp đỡ nào từ chúng ta. Chúng ta lẽ ra nên ở bên cạnh con, nhưng chúng ta đã không làm điều đó. Vì thế...ta xin lỗi.”

Tôi biết để làm điều này với bố là quá nhiều, nhưng nó cũng không bao giờ là đủ. Dù thế, đây cũng là một sự khởi đầu. “Cảm ơn bố. Con ước rằng bố đã nói với con điều này từ rất lâu về trước, nhưng dù sao cũng cảm ơn bố.”

“Ta biết nó không bào chữa cho những gì chúng ta đã đối xử với con khi trưởng thành, để cho con tự đi trên con đường của mình theo cách mà chúng ta đã làm. Con còn quá trẻ, nhưng ta chỉ... ta đã...”

“Tập trung toàn bộ vào sự nghiệp của bố, và đưa con vàng ngọc của bố.” Tôi đưa tay lên vò tóc. “Con hiểu điều đó. Con không muốn nói cái thứ khốn kiếp đó nữa. Nó đã qua rồi, đã xong rồi và nó chỉ là những thứ cũ kỹ đối với con. Con ở đây là vì Nell, không phải là để hàn gắn cái hàng rào đã vỡ từ hàng thập kỷ qua.”

Tôi ấn nút mở hộp đàn, nhấc cây đàn ra. Những chiếc núm điều chỉnh lại nó và lôi ra một gói dây đàn. Tôi bận bịu với việc nối lại đám dây và điều chỉnh âm thanh cho cây đàn. Bố chỉ quan sát tôi, trầm ngâm trong suy tư, trong những hồi ức, hoặc những tiếc nuối.

Thú thực là tôi chẳng bận tâm xem ông đang suy tư cái quái gì.

Cuối cùng, ông rời đi, không nói một lời.

Tôi bắt đầu gảy đàn. Âm nhạc tuôn ra một cách tự nhiên không gò bó, như một dòng sông. Tôi gập người trên cây đàn, ngồi trên một chiếc ghế cứng giữa nhà thờ, nhìn chằm chằm xuống mũi giày Timberland vương đầy dầu mỡ của mình. Tôi thì thầm tiếng hát, chìm trong ca khúc mà mình đang nghĩ ra, nơi âm nhạc đang tuôn trào, chiếm lấy tôi, trở thành cơn lũ cuốn trôi và thiêu đốt tôi bằng các ca từ lẫn giai điệu.

“Ngài Calloway?”, một giọng nữ rụt rè đến từ cửa nhà thờ. Tôi hơi ngoảnh đầu lại để thông báo về sự nhận biết của mình với cô ta. “Cô Hawthorne đã tỉnh lại. Cô ấy muốn được gặp ngài.”

Tôi gạt đầu, cất đàn và mang theo nó khi đi theo y tá quay trở lại phòng em.

Em đang cần môi khi tôi đi vào, gãi ngón trở lên vết sẹo để lại từ việc cắt lên người của mình. Tôi kéo chiếc ghế thăm bệnh nhân bằng nhựa cứng đến cạnh giường và nắm lấy những ngón tay của em trong tay mình. Hôn vào lòng bàn tay em, lên mỗi đốt ngón tay của em. Cố giữ cho mình không bật khóc như một đứa con gái khốn kiếp nữa.

Em nhìn tôi, đôi mắt màu xanh xám của em đỏ quạch, quá đẹp và quá đau thương. “Colt... Colton. Em...”

Tôi chạm lên môi em. “Suyt. Anh yêu em. Luôn luôn là như thế.”

Em vẫn nhìn xuyên qua tôi. “Anh cũng không ổn chút nào, đúng không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Không hoàn toàn.” Tôi nhìn thấy câu hỏi trong mắt em, vì thế tôi thở dài và kể cho em câu chuyện của mình. “Anh đã kể cho em về India, về lý do cô ấy chết đúng không?”

“Vâng”. Em do dự, như thể em đã đoán được câu chuyện đi về đâu.

“Anh đã ở bệnh viện hôm ấy, vài người bạn của anh bị thương trong cuộc hỗn loạn đó nên anh phải đến xem họ thế nào. Để đảm bảo rằng mọi người đều ổn. Bằng cách nào đó một trong các y tá biết anh, biết cả anh lẫn India. Anh nghĩ cô ấy sống cùng tòa nhà với India hoặc cái gì đó tương tự. Tôi phải thử thật sâu để giữ cho giọng mình được bình tĩnh, thậm chí là sau từng đầy năm đã trôi qua. “Cô ta nói với anh... Chúa ơi, mẹ kiếp. Cô ấy đã nói với anh rằng India đã có em bé trong bụng khi qua đời. Anh thậm chí đã không biết điều đó. Anh không biết liệu India có biết điều đó không. Đứa bé chưa được bao lâu, giống như, mới chỉ có sáu hay bảy tuần gì đó. Nhưng... đúng thế. Có thai. Anh thậm chí chưa từng được... Cô ấy không bao giờ có cơ hội được nói với anh điều đó.”

“Ôi Chúa ơi, Colton. Em xin lỗi. Em... Chúa ơi, Colton.”

“Đúng thế.” Tôi không thể nhìn vào mắt em, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào những móng tay mỡ màng của mình. “Anh hiểu tại sao em lại bỏ chạy, Nell. Anh hiểu. Chỉ cần... Chỉ cần hứa với anh rằng em sẽ không bỏ chạy khỏi anh như thế này thêm một lần nào nữa. Em sẽ phải hứa với anh điều chết tiệt đó. Đặc biệt là trong chuyện này. Anh biết anh... Anh biết anh chỉ là một con khỉ mua vui mù chữ, nhưng anh có thể chăm sóc cho em. Anh có thể yêu em và nếu em... nếu chúng ta... nếu... Anh sẽ chăm sóc cho em dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.”

Em nức nở, “Chúa ơi, Colton. Đó không phải là lý do tại sao em lại bỏ chạy. Anh giỏi hơn nhiều một con khỉ mù chữ, Colton. Anh không phải là một tên côn đồ. Anh không phải bất cứ thứ gì mà anh luôn nghĩ. Anh tốt hơn rất nhiều. Em đã sợ. Em đã hoảng loạn”. Em cố tìm kiếm từng hơi thở trong nước mắt, “Lẽ ra em không nên làm điều đó. Em xin lỗi. Là lỗi của em, Colton. Em không nên rời đi, không nên bỏ chạy thế này, em không nên...”

Tôi siết chặt tay em. “Không, Nell. Chết tiệt em dám làm thế này sao. Đó không phải lỗi của em.”

Một bác sĩ bước vào trong khoảnh khắc đó. “Tôi không thể tránh được việc nghe lỏm”, ông ta nói. Một vị bác sĩ ở tuổi trung niên, người Ấn Độ, toát lên vẻ nhân hậu, kinh nghiệm và làm việc hiệu quả. “Trong bất cứ trường hợp nào thì đó cũng không phải lỗi của cháu, Nell. Những thứ như thế này đôi khi diễn ra và chúng ta không có cách nào biết được tại sao nó lại như thế, không có cách nào biết được tại sao nó lại như thế, không có cách nào để ngăn chặn được nó.” Ánh mắt và giọng nói của ông ta thật mạnh mẽ. “Cháu không nên tự trở thành nạn nhân của việc đổ lỗi cho chính mình. Sự thật là cháu đã bỏ chạy trong khoảng thời gian đó không phải là nguyên nhân gây ra việc sẩy thai. Chẳng có điều gì cháu đã làm hoặc đã không làm đã gây ra điều đó. Nó đơn giản chỉ là đã xảy ra và đó không phải lỗi của bất cứ ai cả.”

Em gật đầu với bác sĩ, nhưng tôi có thể đọc được rằng em vẫn đang tự kết tội chính mình. Vị bác sĩ khuyên em nghỉ ngơi và họ sẽ giữ em hết đêm nay để theo dõi và kiểm tra. Khi ông ta rời đi, tôi đứng dậy, cúi xuống và hôn em một cách dịu dàng nhất có thể.

“Làm ơn đừng tiếp tục đổ lỗi cho việc này cho mình nữa, Nell bé cưng. Em đã nghe bác sĩ nói rồi chứ. Chỉ là nó đã xảy ra thôi.”

“Em biết. Em biết. Em đang cố làm điều đó.” Em nhìn sang cây đàn guitar của tôi. “Chơi đàn cho em nghe đi, làm ơn.”

“Em muốn nghe bài gì? Bài gì vui vui nhé?” Tôi lấy đàn ra và đặt nó lên đùi.

Em lắc đầu. “Không. Chỉ là... một bài nào đó. Bài nào cũng được miễn là bài anh muốn. Chơi một bài nào đó có ý nghĩa với anh đi.”

Tôi bắt đầu với bản “Rocketship” của Guster, vì đó là bài hát luôn khiến tôi nghĩ đến đầu tiên mỗi khi bật ra một giai điệu nào đó. Tôi đã nghe nó không biết bao nhiêu lần, lặp đi lặp lại. Tôi đã đánh bản nhạc này ngày qua ngày, tháng qua tháng, đánh đi đánh lại, nhiều đến mức nó cũng gần như bài hát ru đối với chính bản thân mình. Những ý tưởng trong Rocketship kéo tôi chìm vào trong nó, ràng buộc tôi vào một điều gì đó mới mẻ... Đúng thế. Tôi có thể xác định được.

Tôi nhận thấy những người đứng sau chúng tôi, nhưng tôi không quan tâm đến họ. Cứ để họ lắng nghe đi.

“Chơi bản khác cho em nghe đi”, Nell nói, “Bất cứ bài nào”.

Tôi thở dài. “Anh đã viết một bài mới khi em đang ngủ. Đó là một... lời tạm biệt, anh cho là em sẽ có thể nói điều đó.”

“Chơi cho em nghe đi. Làm ơn.”

“Chúng ta sẽ cùng òa khóc như những đứa con nít mất”, tôi nói.

“Vâng, em biết. Nhưng em vẫn muốn anh chơi nó.”

Tôi gật đầu, gảy một chuỗi để mở đầu giai điệu. Một bài hát đơn giản, gần giống như một bài hát ru. Tôi thở dài, nhắm mắt và để nó tuôn ra.

“Con chưa từng có một cái tên.

Con chưa có một khuôn mặt.

Chưa từng có cơ hội được thở những hơi thở lẽ ra con phải có.

Vang vọng trong tâm trí ta.

Đứa con của ta, đứa bé của ta, đứa con bé nhỏ.

Những câu hỏi lấp lánh như những vì sao.

Vô vàn trên bầu trời đêm lấp lánh.

Con có mơ thấy gì không?

Con có một tâm hồn không?

Con có thể là một ai được chứ?

Con chưa từng biết đến vòng tay của ta,

Con chưa từng biết đến vòng tay của mẹ con,

Đứa trẻ của ta, con ta, đứa trẻ tội nghiệp.

Ta sẽ mơ về con

Ta sẽ thở cả cho con.

Ta sẽ hỏi Chúa trời thay con.

Ta sẽ nắm chặt bàn tay, hét điên cuồng và khóc cho con.

Bài hát này ta dành tặng cho con.

Đó là tất cả những gì ta có.

Nó không cho con một cái tên.

Nó không cho con một khuôn mặt.

Nhưng nó là tất cả những gì ta có để cho con.

Tất cả tình yêu của ta nằm trong những lời hát,

Trong mỗi nốt nhạc ám ảnh vang lên từ cây đàn này,

Đứa trẻ của ta, con ta, đứa con bé bỏng.

Con chưa bao giờ chết,

Vì con sẽ không bao giờ chết.

Nhưng điều đó không có nghĩa là con ra đi mà không được yêu thương.

Điều đó không có nghĩa là con sẽ bị quên lãng.

Đứa con chưa ra đời của ta, đứa con bé bỏng, đứa con tội nghiệp.

Ta chôn con

Bằng bài hát này.

Ta thương tiếc con.

Bằng bài hát này.”

Những nốt nhạc cuối cùng vang lên trong không gian. Nell ôm mặt thổn thức. Tôi nghe thấy tiếng ho nghẹn ngào từ phía sau, quay lại và thấy một đám đông đứng quanh cửa, những y tá, những bác sĩ, những hộ lý, những bệnh nhân và cả những người đến thăm, tất cả đều bị tác động bởi bài hát. Má tôi ướt đầm, mắt tôi nhòe đi đau nhói. Chỉ một lần thôi, tôi để nó bộc phát, để chính mình được yếu đuối.

Nell bò ra khỏi giường, dây điện và những chiếc ống rơi theo em, em bò vào lòng tôi. Tôi ôm em trong tay, giữ em thật chặt, chúng tôi khóc. Tôi an ủi em bằng cách duy nhất mà mình biết: Bằng sự im lặng của tôi, bằng cánh tay của tôi, bằng đôi môi tôi trên da thịt em. Tôi không có gì để nói với em, và những gì tôi có, tôi đã cho em, tôi hát.

“Làm sao cậu có thể đẩy nó vào chuyện này sau những gì mà nó đã trải qua?” Ông ấy cũng đau đớn, sợ hãi và giận dữ như tôi.

Tôi hiểu.

“Chúng tôi đã cùng nhau vượt qua nó. Hai đứa tôi. Tất cả những gì xảy ra giữa chúng tôi, và tôi không có trách nhiệm phải giải thích cái gì cho ông lúc này hoặc bao giờ hết. Chúng tôi phù hợp và dành cho nhau.” Tôi buộc mình phải nhìn vào ông. Mẹ kiếp, giá như đôi mắt của ông ta không giống đôi mắt em khi đau đớn. “Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy, bây giờ và cả sau này.”

Ông không trả lời, chỉ ngồi đó và nhìn tôi chằm chằm với ánh mắt buồn rầu. Tôi thấy hình ảnh của người cha trong ông bên cạnh một doanh nhân khôn ngoan với cái đầu đầy sỏi, ánh mắt dò xét của một người có thể phân xét người khác một cách nhanh chóng và chuẩn xác.

“Con bé có thể trưởng thành, nhưng với tôi nó vẫn là một đứa trẻ. Một cô con gái nhỏ bé.” Giọng ông ta trầm thấp và đầy đe dọa. “Cậu tốt nhất là nên chăm sóc cho con bé. Con bé đã chịu đựng đủ rồi. Giờ thì sao? Khốn kiếp, cậu nên chăm sóc cho nó. Hoặc là, tôi thề trước Chúa, tôi sẽ giết cậu.”

Đó là một lời đe dọa không cần thiết, nhưng tôi hiểu ông ta. Tôi đáp lại ánh mắt của ông ta. Để ông ta nhìn vào một phần nội tâm sâu thẳm của tôi. Một tên du côn sớm học được cách không bao giờ lùi bước, không bao giờ, với bất cứ ai. Ông ta gật đầu sau một khoảng thời gian rất dài. Tôi ra khỏi xe lao vào bệnh viện, hỏi y tá trực ban số phòng của cô ấy.

141 - Phòng cấp cứu khẩn cấp.

Đôi giày cao cổ của tôi rít lên sàn nhà. Mùi khử trùng xộc lên mũi tôi. Một giọng phụ nữ mơ hồ vang lên trên loa thông báo. Một phụ nữ trẻ với mái tóc màu nâu trong trang phục lạ lùng nhún nhảy đi qua tôi, tay cầm chiếc máy tính bảng.

Sau đó, tôi bắt đầu đếm số phòng, 137, 139...141. Bức màn được vén ra. Màn hình vang lên tiếng bíp đều đặn. Tay tôi vẫn đặt trên bức màn đang vén, dừng lại và run rẩy.

Một phụ nữ cao, gầy và già với màu tóc vàng nhạt được búi gọn gàng xuất hiện bên cạnh tôi. “Cô ấy đang ngủ. Họ đang làm vài xét nghiệm nhưng vẫn chưa xong đâu, vẫn cần thêm vài lần kiểm tra khác nữa.”

“Cô ấy còn chảy máu không?”

“Xuất huyết đã ngừng, nhưng có vẻ như cô ấy vẫn còn chảy máu.” Bà ta nhìn lên tôi, lòng bàn tay đập vào tờ biểu đồ. “Ông là cha cô bé?”

Tôi suýt tắt thở vì câu hỏi này. “Tôi là bạn trai của cô ấy, đúng thế.” Giọng tôi thấp gần như chuyển sang chế độ nói thầm.

Bà ta nhận ra mình đã nói hớ. “Tôi... Tôi xin lỗi. Chắc do tôi nhạy cảm quá.” Bà ta vội vàng thoát khỏi tôi, bỏ lại câu dặn dò, “Cậu có thể vào trong với cô ấy, nhưng hãy để yên cho cô ấy ngủ.”

Chúa ơi, em đang nằm trên giường trắng bệch như tuyết. Trông em quá yếu đuối, giống như thế. Những chiếc ống được cắm vào mũi em, những chiếc kim chằng chịt trên cổ tay em.

Tôi ngồi xuống cạnh em. Chỉ ngồi. Và ngồi. Tôi không nói chuyện với em vì không biết nên nói gì.

Họ đến và đẩy chiếc giường của em đi trong khi em vẫn đang ngủ. Hôn mê, chứ không phải là ngủ. Chẳng cần phải nói vòng vo làm gì. Em sẽ tỉnh dậy chứ? Họ sẽ không nói điều đó, cho tôi biết rằng em có thể không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Tôi kết thúc trong nhà nguyện, không phải để cầu nguyện, mà là để cảm nhận sự yên tĩnh, để được tránh xa cái mùi của bệnh viện, mùi hôi thối của bệnh tật và cái chết, những âm thanh của một đôi giày thể thao vang lên trên gạch, những giọng nói vang vọng, những tiếng bíp chết tiệt của màn hình. Tránh xa khỏi những khuôn mặt trông giống tôi, nghiêm trọng, buồn rầu, quan tâm và lo sợ.

Lớp kính màu tím, đỏ, xanh và vàng, mô tả một thứ gì đó mà tôi không buồn quan tâm xem nó là gì. Cây thánh giá khổng lồ trông rỗng làm từ gỗ mùn nâu và được cắt bằng máy.

Bố tìm thấy tôi trong nhà nguyện, ông cầm cây đàn guitar đầu tiên của tôi trong tay. Một cây đàn với vỏ hộp đã vỡ, xước, không có tên tuổi, làm từ gỗ tan và dây thép, bị bỏ lại phía sau cùng với tất cả những thứ khốn nạn trong cuộc đời tôi. Tôi không biết tại sao ông lại mang cây đàn đó đến, nhưng tôi biết ơn ông vì điều đó.

Chỉ có duy nhất hai chúng tôi trong nhà nguyện. Ông không nhìn tôi khi ông cất lời, “Ta nợ con những lời xin lỗi dài bằng cả cuộc đời, Colt. Con là một người đàn ông tốt.”

“Bố không biết con như thế nào đâu. Bố không bao giờ biết. Bố không biết những thứ khốn nạn mà con đã làm.”

“Ta biết. Nhưng con đang ở đây, và con yêu con bé sâu sắc. Con đã làm được mọi thứ bằng chính sức của mình mà không yêu cầu hay cần bất cứ sự giúp đỡ nào từ chúng ta. Chúng ta lẽ ra nên ở bên cạnh con, nhưng chúng ta đã không làm điều đó. Vì thế...ta xin lỗi.”

Tôi biết để làm điều này với bố là quá nhiều, nhưng nó cũng không bao giờ là đủ. Dù thế, đây cũng là một sự khởi đầu. “Cảm ơn bố. Con ước rằng bố đã nói với con điều này từ rất lâu về trước, nhưng dù sao cũng cảm ơn bố.”

“Ta biết nó không bào chữa cho những gì chúng ta đã đối xử với con khi trưởng thành, để cho con tự đi trên con đường của mình theo cách mà chúng ta đã làm. Con còn quá trẻ, nhưng ta chỉ... ta đã...”

“Tập trung toàn bộ vào sự nghiệp của bố, và đưa con vàng ngọc của bố.” Tôi đưa tay lên vò tóc. “Con hiểu điều đó. Con không muốn nói cái thứ khốn kiếp đó nữa. Nó đã qua rồi, đã xong rồi và nó chỉ là những thứ cũ kỹ đối với con. Con ở đây là vì Nell, không phải là để hàn gắn cái hàng rào đã vỡ từ hàng thập kỷ qua.”

Tôi ấn nút mở hộp đàn, nhấc cây đàn ra. Những chiếc núm điều chỉnh lại nó và lôi ra một gói dây đàn. Tôi bận bịu với việc nối lại đám dây và điều chỉnh âm thanh cho cây đàn. Bố chỉ quan sát tôi, trầm ngâm trong suy tư, trong những hồi ức, hoặc những tiếc nuối.

Thú thực là tôi chẳng bận tâm xem ông đang suy tư cái quái gì.

Cuối cùng, ông rời đi, không nói một lời.

Tôi bắt đầu gảy đàn. Âm nhạc tuôn ra một cách tự nhiên không gò bó, như một dòng sông. Tôi gập người trên cây đàn, ngồi trên một chiếc ghế cứng giữa nhà thờ, nhìn chằm chằm xuống mũi giày Timberland vương đầy dầu mỡ của mình. Tôi thì thầm tiếng hát, chìm trong ca khúc mà mình đang nghĩ ra, nơi âm nhạc đang tuôn trào, chiếm lấy tôi, trở thành cơn lũ cuốn trôi và thiêu đốt tôi bằng các ca từ lẫn giai điệu.

“Ngài Calloway?”, một giọng nữ rụt rè đến từ cửa nhà thờ. Tôi hơi ngoảnh đầu lại để thông báo về sự nhận biết của mình với cô ta. “Cô Hawthorne đã tỉnh lại. Cô ấy muốn được gặp ngài.”

Tôi gập đầu, cất đàn và mang theo nó khi đi theo y tá quay trở lại phòng em.

Em đang cắn môi khi tôi đi vào, gãi ngón trở lên vết sẹo để lại từ việc cắt lên người của mình. Tôi kéo chiếc ghế thăm bệnh nhân bằng nhựa cứng đến cạnh giường và nắm lấy những ngón tay của em trong tay mình.

Hôn vào lòng bàn tay em, lên mỗi đốt ngón tay của em. Cố giữ cho mình không bật khóc như một đứa con gái khốn kiếp nữa.

Em nhìn tôi, đôi mắt màu xanh xám của em đỏ quạch, quá đẹp và quá đau thương. “Colt... Colton. Em...”

Tôi chạm lên môi em. “Suýt. Anh yêu em. Luôn luôn là như thế.”

Em vẫn nhìn xuyên qua tôi. “Anh cũng không ổn chút nào, đúng không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Không hoàn toàn.” Tôi nhìn thấy câu hỏi trong mắt em, vì thế tôi thở dài và kể cho em câu chuyện của mình. “Anh đã kể cho em về India, về lý do cô ấy chết đúng không?”

“Vâng”. Em do dự, như thể em đã đoán được câu chuyện đi về đâu.

“Anh đã ở bệnh viện hôm ấy, vài người bạn của anh bị thương trong cuộc hỗn loạn đó nên anh phải đến xem họ thế nào. Để đảm bảo rằng mọi người đều ổn. Bằng cách nào đó một trong các y tá biết anh, biết cả anh lẫn India. Anh nghĩ cô ấy sống cùng tòa nhà với India hoặc cái gì đó tương tự. Tôi phải thở thật sâu để giữ cho giọng mình được bình tĩnh, thậm chí là sau từng giây phút đã trôi qua. “Cô ta nói với anh... Chúa ơi, mẹ kiếp. Cô ấy đã nói với anh rằng India đã có em bé trong bụng khi qua đời. Anh thậm chí đã không biết điều đó. Anh không biết liệu India có biết điều đó không. Đứa bé chưa được bao lâu, giống như, mới chỉ có sáu hay bảy tuần gì đó. Nhưng... đúng thế. Có thai. Anh thậm chí chưa từng được... Cô ấy không bao giờ có cơ hội được nói với anh điều đó.”

“Ôi Chúa ơi, Colton. Em xin lỗi. Em... Chúa ơi, Colton.”

“Đúng thế.” Tôi không thể nhìn vào mắt em, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào những móng tay mỡ màng của mình. “Anh hiểu tại sao em lại bỏ chạy, Nell. Anh hiểu. Chỉ cần... Chỉ cần hứa với anh rằng em sẽ không bỏ chạy khỏi anh như thế này thêm một lần nào nữa. Em sẽ phải hứa với anh điều chết tiệt đó. Đặc biệt là trong chuyện này. Anh biết anh... Anh biết anh chỉ là một con khỉ mua vui mù chữ, nhưng anh có thể chăm sóc cho em. Anh có thể yêu em và nếu em... nếu chúng ta... nếu... Anh sẽ chăm sóc cho em dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.”

Em nức nở, “Chúa ơi, Colton. Đó không phải là lý do tại sao em lại bỏ chạy. Anh giỏi hơn nhiều một con khỉ mù chữ, Colton. Anh không phải là một tên côn đồ. Anh không phải bất cứ thứ gì mà anh luôn nghĩ. Anh tốt hơn rất nhiều. Em đã sợ. Em đã hoảng loạn”. Em cố tìm kiếm từng hơi thở trong nước mắt, “Lẽ ra em không nên làm điều đó. Em xin lỗi. Là lỗi của em, Colton. Em không nên rời đi, không nên bỏ chạy thế này, em không nên...”

Tôi siết chặt tay em. “Không, Nell. Chết tiệt em dám làm thế này sao. Đó không phải lỗi của em.”

Một bác sĩ bước vào trong khoảnh khắc đó. “Tôi không thể tránh được việc nghe lỗi”, ông ta nói. Một vị bác sĩ ở tuổi trung niên, người Ấn Độ, toát lên vẻ nhân hậu, kinh nghiệm và làm việc hiệu quả. “Trong bất cứ trường hợp nào thì đó cũng không phải lỗi của cháu, Nell. Những thứ như thế này đôi khi diễn ra và chúng ta không có cách nào biết được tại sao nó lại như thế, không có cách nào biết được tại sao nó lại như thế, không có cách nào để ngăn chặn được nó.” Ánh mắt và giọng nói của ông ta thật mạnh mẽ. “Cháu không nên tự trở thành nạn nhân của việc đổ lỗi cho chính mình. Sự thật là cháu đã bỏ chạy trong khoảng thời gian đó không phải là nguyên nhân gây ra việc sảy thai. Chẳng có điều gì cháu đã làm hoặc đã không làm đã gây ra điều đó. Nó đơn giản chỉ là đã xảy ra và đó không phải lỗi của bất cứ ai cả.”

Em gật đầu với bác sĩ, nhưng tôi có thể đọc được rằng em vẫn đang tự kết tội chính mình. Vị bác sĩ khuyên em nghỉ ngơi và họ sẽ giữ em hết đêm nay để theo dõi và kiểm tra. Khi ông ta rời đi, tôi đứng dậy, cúi xuống và hôn em một cách dịu dàng nhất có thể.

“Làm ơn đừng tiếp tục đổ lỗi cho việc này cho mình nữa, Nell bé cưng. Em đã nghe bác sĩ nói rồi chứ. Chỉ là nó đã xảy ra thôi.”

“Em biết. Em biết. Em đang cố làm điều đó.” Em nhìn sang cây đàn guitar của tôi. “Chơi đàn cho em nghe đi, làm ơn.”

“Em muốn nghe bài gì? Bài gì vui vui nhé?” Tôi lấy đàn ra và đặt nó lên đùi.

Em lắc đầu. “Không. Chỉ là... một bài nào đó. Bài nào cũng được miễn là bài anh muốn. Chơi một bài nào đó có ý nghĩa với anh đi.”

Tôi bắt đầu với bản “Rocketship” của Guster, vì đó là bài hát luôn khiến tôi nghĩ đến đầu tiên mỗi khi bật ra một giai điệu nào đó. Tôi đã nghe nó không biết bao nhiêu lần, lặp đi lặp lại. Tôi đã đánh bản nhạc này ngày qua ngày, tháng qua tháng, đánh đi đánh lại, nhiều đến mức nó cũng gần như bài hát ru đối với chính bản thân mình. Những ý tưởng trong Rocketship kéo tôi chìm vào trong nó, ràng buộc tôi vào một điều gì đó mới mẻ... Đúng thế. Tôi có thể xác định được.

Tôi nhận thấy những người đứng sau chúng tôi, nhưng tôi không quan tâm đến họ. Cứ để họ lắng nghe đi. “Chơi bản khác cho em nghe đi”, Nell nói, “Bất cứ bài nào”.

Tôi thở dài. “Anh đã viết một bài mới khi em đang ngủ. Đó là một... lời tạm biệt, anh cho là em sẽ có thể nói điều đó.”

“Chơi cho em nghe đi. Làm ơn.”

“Chúng ta sẽ cùng òa khóc như những đứa con nít mất”, tôi nói.

“Vâng, em biết. Nhưng em vẫn muốn anh chơi nó.”

Tôi gật đầu, gảy một chuỗi để mở đầu giai điệu. Một bài hát đơn giản, gần giống như một bài hát ru. Tôi thở dài, nhắm mắt và để nó tuôn ra.

“Con chưa từng có một cái tên.

Con chưa có một khuôn mặt.

Chưa từng có cơ hội được thở những hơi thở lẽ ra con phải có.

Vang vọng trong tâm trí ta.

Đứa con của ta, đứa bé của ta, đứa con bé nhỏ.

Những câu hỏi lấp lánh như những vì sao.

Vô vẩn trên bầu trời đêm lấp lánh.

Con có mơ thấy gì không?

Con có một tâm hồn không?

Con có thể là một ai được chứ?

Con chưa từng biết đến vòng tay của ta,

Con chưa từng biết đến vòng tay của mẹ con,

Đứa trẻ của ta, con ta, đứa trẻ tội nghiệp.

Ta sẽ mơ về con

Ta sẽ thở cả cho con.

Ta sẽ hỏi Chúa trời thay con.

Ta sẽ nắm chặt bàn tay, hét điên cuồng và khóc cho con.

Bài hát này ta dành tặng cho con.

Đó là tất cả những gì ta có.

Nó không cho con một cái tên.

Nó không cho con một khuôn mặt.

Nhưng nó là tất cả những gì ta có để cho con.

Tất cả tình yêu của ta nằm trong những lời hát,
Trong mỗi nốt nhạc ám ảnh vang lên từ cây đàn này,
Đứa trẻ của ta, con ta, đứa con bé bỏng.
Con chưa bao giờ chết,
Vì con sẽ không bao giờ chết.
Nhưng điều đó không có nghĩa là con ra đi mà không được yêu thương.
Điều đó không có nghĩa là con sẽ bị quên lãng.
Đứa con chưa ra đời của ta, đứa con bé bỏng, đứa con tội nghiệp.
Ta chôn con
Bằng bài hát này.
Ta thương tiếc con.
Bằng bài hát này.”

Những nốt nhạc cuối cùng vang lên trong không gian. Nell ôm mặt thổn thức. Tôi nghe thấy tiếng ho nghẹn ngào từ phía sau, quay lại và thấy một đám đông đứng quanh cửa, những y tá, những bác sĩ, những hộ lý, những bệnh nhân và cả những người đến thăm, tất cả đều bị tác động bởi bài hát. Má tôi ướt đầm, mắt tôi nhòe đi đau nhói. Chỉ một lần thôi, tôi để nó bộc phát, để chính mình được yếu đuối.

Nell bò ra khỏi giường, dây điện và những chiếc ống rơi theo em, em bò vào lòng tôi. Tôi ôm em trong tay, giữ em thật chặt, chúng tôi khóc. Tôi an ủi em bằng cách duy nhất mà mình biết: Bằng sự im lặng của tôi, bằng cánh tay của tôi, bằng đôi môi tôi trên da thịt em. Tôi không có gì để nói với em, và những gì tôi có, tôi đã cho em, tôi hát.

15. Chương 15: Một Bài Hát Của Những Nhịp Đơn

Hơn hai tuần sau

Nước sóng sánh và cuộn lên đập vào bến tàu. Ánh trăng bị khuyết mất một nửa, chiếu những tia sáng bạc lên mặt hồ tối tăm. Chúng tôi quay trở lại nơi đã bắt đầu, trên bến tàu, với một chai Jameson và một cây đàn guitar.

Em ngồi trên bờ, quần xắn lên đến đầu gối, chân đá xuống làn nước ấm áp. Tôi đang chơi bản “Don’t Drink The Water” của Dave Matthews Band, em chỉ ngồi đó, lắng nghe tôi. Tôi nghiêng người dựa vào góc, một chân thả lỏng xuống nước, chân còn lại gác lên đùi em. Em dùng tay cọ lên bắp chân của tôi, nhìn chăm chăm xuống mặt nước. Chúng tôi không nói với nhau quá nhiều từ lúc cùng nhau bước xuống chỗ này vào nửa đêm, hai giờ trước. Chúng tôi đều là những người có chút cẩu thả, và những cơn tê lạnh được cả hai chào đón.

Các bác sỹ trong viện đã đến thăm khám rất nhiều lần để đảm bảo rằng em vẫn ổn, lâu dài, về thể chất, cộng với hàng loạt những cuộc hẹn điều trị cũng như những buổi tư vấn tâm lý và hàng loạt những thứ linh tinh khác tương tự. Hiện tại tôi đã trở về ở cùng bố mẹ, nói chuyện với bố. Tôi vẫn chưa kể cho ông nhiều, nhưng đủ để ông có thể hiểu được một chút những gì tôi đã trải qua. Ông đã không cầu xin sự tha thứ của tôi một lần nữa, điều có thể sẽ tốt khi những lời xin lỗi không ngổ ý thương hại, nhưng tôi có thể nói rằng ông đã cố gắng, với tôi. Sao cũng được. Mỗi lần một chút, và không giữ trong lòng những mối hận thù. Phần cuối cùng thực sự khó khăn.

Nell đã... không thực sự ổn, nhưng cô ấy đã đến đó. Tôi cũng không hề ổn, nhưng tôi cũng đã đến đó.

Và giờ chúng tôi say xỉn, chỉ hai chúng tôi, ngồi bên nhau, trên cầu tàu.

“Don’t Drink The Water” chuyển sang “Blackbird”, tôi không chắc tôi đang chơi bản của Sarah McLachlan hay Paul McCartney, nhưng vậy thì sao chứ. Tôi đang hát nó, và những từ ngữ cũng chẳng có quá nhiều ý nghĩa. Nó không thực sự gây cho người ta nổi đồng cảm, nó chỉ là một sự nhận biết rằng chúng tôi sẽ ổn, vào một ngày nào đó, theo một cách nào đó.

Em nghe những gì tôi đang nói ẩn dụ sau bài hát. Em quay sang nhìn tôi, đôi mắt em sáng bừng trong bóng tối của ánh trăng màu bạc.

“Anh đã chỉ đợi đến giây phút này để hát lên...”, em hát những lời cuối cùng cùng tôi. “Chúa ơi, em thích bài này. Làm sao anh biết nó?”

Tôi nhún vai và đặt cây đàn sang một bên. “Thực sự thì, anh không biết. Anh chỉ biết bởi vì nó luôn có rất nhiều ý nghĩa đối với anh, và giờ thì nó có ý nghĩa hơn bao giờ hết.”

“Chúng ta đang ư?”

“Đang làm sao?”

Em trượt lại gần tôi hơn cho đến khi lưng em dựa vào ngực tôi. “Chờ đợi khoảnh khắc này?”

Tôi làm một hành động kiểu như bật cười. “Anh không chắc em đang hỏi về điều gì, nhưng anh sẽ trả lời là đúng thế. Có rất nhiều những thứ chết tiệt nặng nề trong cuộc sống của hai ta. Và chuyện... chuyện gần đây nhất là những chuyện kinh khủng nhất.” Tôi thậm chí vẫn không thể nói một lời về những gì đã xảy ra. Nó quá khó khăn. “Nhưng chúng ta phải học cách để thoát khỏi nó, học cách tự do. Chúng ta phải làm thế Nell. Nó không có nghĩa là chúng ta lúc nào cũng phải vui vẻ hạnh phúc, hoặc lúc nào cũng phải ổn. Không ổn một chút nào cũng chẳng sao. Anh đã nói với em điều đó, nhưng anh đã học lại điều đó từ chính bản thân mình. Nhưng không ổn, không có nghĩa là em phải ngừng sống.”

Em ngồi thẳng, quay đầu và hôn lên môi tôi. Em có vị của Jameson lẫn vị chanh từ Sprite mà em pha cùng.

Rượu hay Sprite? Chẳng quan trọng. Nhưng em thích điều đó, vậy thì sao cũng được. Em có vị giống Nell, và đó mới là điều quan trọng nhất.

Lưỡi em quét qua miệng tôi, tôi nhận ra em muốn đi đến đâu với điều này. Tay em chải lên phía sau đầu tôi, ôm lấy gáy tôi và kéo tôi về phía em. Những ngón tay tôi bắt đầu chạy ngang qua bụng em, tìm đến phần tiếp giáp giữa áo và quần của em, chạm lên sự nóng bỏng mềm mại từ da thịt em. Tôi đẩy áo em lên cao, em đẩy người một chút khỏi mình để tôi có thể cởi hắt nó ra ngoài. Chúng tôi bước xuống cầu tàu rất muộn vào ban đêm, sau khi em đã tắm xong, vì thế em không mặc áo lót. Tôi thích điều này. Tôi có thể mơn man lòng bàn tay lên bụng em, trượt lên xương sườn, trượt những ngón tay qua nhũ hoa đang căng cứng của em, tách hai bầu ngực nặng trĩu ra. Em rên rỉ trong miệng tôi, và tôi biết là em cần điều này.

Tôi cũng cần nó.

Tôi hôn em, khám phá miệng em, học lại những đường cong nơi hông và bộ ngực căng tròn của em, những lọn tóc tằm dưới vôi hoa sen vẫn còn hơi ẩm áp lên má em. Em hôn đáp trả lại tôi, để tôi chạm vào em. Mỗi cái mơn trớn là một lần tâm hồn em được gắn lại, tôi nghĩ thế. Tôi cho em nhiều hơn tất cả những nỗi đau mà em đã mang trên mình.

Điều đó cũng tương tự đối với tôi.

Cuối cùng, em xoay người tại chỗ và chúng tôi trượt để nằm lên cầu tàu, em gối đầu lên phía trên tôi, nằm đè lên tôi, thân hình em chạy dọc theo cơ thể tôi, sự mềm mại của em như hòa làm một với sự cương cứng của tôi. Em để toàn bộ trọng lượng cơ thể nghỉ ngơi phía trên tôi, ôm khuôn mặt tôi trong tay và đưa tôi chìm vào nụ hôn đầy mê hoặc của em, và, em là Chúa Jesus ngọt ngào của tôi, miệng em là thiên đường của tôi.

Nell

Tôi đã không nhận ra mình khao khát điều này nhiều đến thế nào cho đến khi tay anh chạy lên hai đùi tôi để xoa nắn mông tôi. Tay anh chạy lên tiếp nữa đến khi chạm vào điểm đó, đối với tôi, hôn anh thực sự

là một điều rất ngọt ngào, hoàn hảo và đó là tất cả những gì tôi cần để có thể quên đi tất cả. Nhưng rồi một thứ gì đó trên quãng đường những ngón tay anh chạy đã đào vào tôi, khơi gợi cơn đói khát tận sâu bên trong tôi trỗi dậy.

Tôi cần anh. Vâng, ý tôi là, tôi cần anh. Từ tâm hồn cho đến thể xác đều cần anh. Anh là hòn đá của tôi. Anh ở đây, chỉ là... luôn luôn ở đó, chính xác như cách tôi cần anh. Anh bình tĩnh, an ủi, bảo vệ, anh khiến tôi lãng quên. Những thứ này nữa... Tôi phải có anh, có vòng tay ôm lấy tôi, kề bên tôi, có những ngón tay gợi dậy lòng đam mê trong tôi chỉ bằng những đường mơn trớn trên da thịt, có miệng anh tàn phá một cách tuyệt vời lên cách giác quan của tôi. Tôi chắc chắn mình sẽ chẳng sống nổi khi thiếu những giây phút như thế này. Đó là sự điên rồ trong tôi. Tôi nghĩ anh đã cảm nhận được điều này trong cái cách tôi đột nhiên tấn công anh. Chúng tôi chỉ đang hôn nhau, chạm vào nhau một chút, và rồi, tôi lùi lại phía sau. Nhìn xuống anh, tôi thấy đôi mắt màu sapphire sống động của anh lấp lánh dưới ánh sao cùng ánh trăng, đôi mắt đỏ đang bắt lấy tôi, ngắm tôi, mê mẩn tôi như thể tôi là điều xinh đẹp nhất mà anh từng nhìn thấy. Và tôi chỉ là.... Đánh mất mình trong đó.

Tôi thò tay vào trong quần jean của anh, dò dẫm điên cuồng nơi chiếc nút quần và chiếc quần lót của anh, áo sơ mi của anh đè lên nhau. Tôi thở hổn hển vì thèm muốn, vì nhu cầu, một cách liều lĩnh.

Anh tóm lấy hai cổ tay tôi bằng một tay, giữ chúng lại, tay còn lại anh dùng để nâng cằm tôi lên. “Thư giãn nào, Nell. Chậm lại”.

“Em không thể, em không thể.” Giọng tôi không còn là của tôi nữa, nó gần như một tiếng rít, nhưng tôi không rít lên. “Em cần anh, ngay bây giờ.”

Mắt anh tĩnh lặng nhưng đầy đói khát. “Anh cũng cần em. Nhưng chậm lại. Anh ở đây. Anh ở đây rồi”.

Anh kéo tôi xuống về phía anh để tôi có thể cảm nhận được da thịt nóng bỏng, những cơ bắp trắng kiện và khúc gân cứng của anh đội lên áp vào một bên đùi của tôi.

“Nó không đủ. Em cần anh ở trong em Colton. Làm ơn.”

Anh dùng ngón cái gạt bên mái tóc cứng đầu sang một bên má tôi. “Anh biết, bé yêu. Nhưng hãy thử vì anh, được chứ? Nó sẽ ổn thôi.”

Tôi nhận ra mình đang điên cuồng. Tôi không ổn chút nào. Nhưng Colton đã khiến tôi ổn định lại, không phải bởi vì anh đã hàn gắn tôi, mà bởi vì anh là anh. Anh không thay đổi. Anh nguyên thủy và thô ráp, anh tốt bụng và thông minh, anh gần như mù chữ nhưng lại quá rành rẽ và tài năng, anh quyến rũ một cách chết tiệt và vô lý, và anh là của tôi. Đó là tất cả những gì khiến tôi có thể ổn định trở lại, bởi vì anh yêu tôi, thậm chí khi tôi bỏ chạy, và cả khi tôi phát điên phát rồ.

Tôi thở ra thật mạnh. Trấn tĩnh mình sau từng hơi thở sâu, giống như khi học trong các lớp điều trị, và từ từ, tôi bắt đầu tìm được một chút tỉnh táo.

Rồi Colton đứng dậy một cách dễ dàng, bế tôi lên trong vòng tay, mang tôi vào phòng ngủ dự phòng ở nhà bố mẹ anh, nơi anh đang dùng để ngủ tạm. Căn nhà vắng lặng, yên tĩnh theo kiểu những ngôi nhà hoang. Bố mẹ anh đã rời đi, cuối cùng họ cũng có một kỳ nghỉ cuối tuần nhiều hơn cần thiết ở bên nhau.

Colton đặt tôi xuống giường, tôi ngửi thấy hương thơm thoang thoảng của mùi nước hoa và dầu gội anh đang dùng lẫn với mùi whiskey. Tôi dõi theo anh, dán mắt vào anh, uống từng vẻ đẹp gồ ghề và nam tính của anh. Anh cởi áo, điều này khiến anh trở nên sexy hơn, nhất là khi anh trượt nó qua đầu, kéo căng những múi cơ trên ngực và bụng. Rồi anh mở khuy quần, tôi bắt đầu run rẩy trong nhu cầu trở lại khi nhìn anh kéo từng nấc khóa quần một cách chậm chạp, trêu chọc tôi. Anh móc hai ngón cái lên đĩa quần và kéo nó xuống, để thân hình trần trụi trước tôi.

Chúa ơi, đúng thế đó.

Tôi không thể ngừng cắn môi và mỉm cười trước hình ảnh của anh. Anh đang mình trần đứng trước tôi. Tôi vươn tay ra nắm lấy anh, kéo anh về phía tôi. Anh trèo lên giường và quỳ trước mặt tôi.

“Em đang mặc quá nhiều đồ đấy”, anh thì thầm.

“Anh nên làm gì đó với nó đi”, tôi nói.

Anh mỉm cười, kéo chiếc quần yoga ra khỏi tôi, sau đó là quần lót. Miệng anh đáp lên miệng tôi, nụ hôn này không tinh tế hay nhẹ nhàng một chút nào. Nó khao khát. Nó đòi hỏi. Tôi ngã người lên anh, mơn trớn anh, khám phá các tĩnh mạch, những rặng núi, sự tương phản giữa lụa và thép của anh.

Tôi vẫn chờ mong anh trượt vào trong tôi. Nhưng anh không làm như tôi muốn.

“Bác sỹ đã cho phép em làm điều này, đúng chứ?”, anh dịu dàng thì thầm lên tai tôi.

Tôi chỉ gật đầu và cố kéo anh xuống với tôi. Nhưng anh cưỡng lại, nhìn chăm chăm xuống dưới, ánh mắt khó hiểu. Tôi không hiểu về do dự của anh là gì, tôi nghĩ mình đã cho anh thấy nhu cầu của mình một cách rõ ràng.

Rồi anh nằm ngửa ra, kéo tôi nằm đè lên anh, nhấc tôi lên để lưng tôi nằm đè lên phần trước của anh. Anh nâng người lên, điều chỉnh gối để chúng tôi có thể ngã người một cách thoải mái, Chúa ơi, tư thế này vừa thoải mái một cách khó tin, vừa sexy đến khủng khiếp. Tôi đang nằm phía trên anh, anh đang di chuyển ở lối vào của tôi. Tôi quay đầu lại để ấn những nụ hôn lên cằm anh, chìm đắm trong mùi vị da thịt anh. Tôi cảm nhận vị mặn mặn trên cổ anh nhưng rồi tay anh đặt lên tôi, luồn qua hai sườn tôi, xoắn vặn hai đầu nhũ hoa của tôi. Tôi thở hổn hển, rên rỉ, vươn tay xuống dưới giữa chân hai chúng tôi để tìm kiếm anh, hướng dẫn anh đến nơi anh cần phải đến, ấn anh vào trong tôi. Ôi... Chúa ơi....

Hơi thở của anh nóng hổi trên gáy tôi, giọng anh thì thảo tên tôi, ca tụng tình yêu của anh dành cho tôi, để tôi biết mình xinh đẹp thế nào, hoàn hảo ra sao, tuyệt vời thế nào. Mỗi từ phát ra từ đôi môi anh là một bài thơ, một bài hát có giai điệu từ chính cơ thể của chúng tôi.

Nơi này không có bắt đầu, không có kết thúc, không có anh, không có tôi. Nơi này chỉ có chúng tôi, chỉ có sự hoàn hảo, chỉ có những tâm hồn thấu hiểu nhau, hai cơ thể hòa làm một. Nơi này chỉ có niềm hạnh phúc hân hoan đến tuyệt vời.

Ở một vài điểm, tôi tới, sự giải phóng gần như là vô tận. Những làn sóng nối tiếp nhau kéo đến, ép lên tôi, cuộn cuộn cuốn tôi đi, đưa tôi lên đỉnh cao của sự khoái lạc, của tình yêu đầy sức mạnh không thể cưỡng lại được. Nó khiến tôi không thể thở khi đi qua nó, tôi chỉ có thể tựa đầu lên vai anh, tiếp tục giải phóng xung quanh anh, thì thầm tên anh như một lời cầu nguyện cho tình yêu của chúng tôi.

Chẳng có sự hàn gắn thần kỳ nào trong điều này. Ngày mai khi tỉnh giấc, tôi cũng sẽ không lành lặn trở lại, không yêu đời và tràn đầy niềm vui trở lại. Tôi vẫn sẽ đau, vẫn sẽ mang trong mình những tổn thương và buồn bã.

Nhưng những khoảnh khắc như thế này thì sao, với Colton? Chúng khiến nó biến tất cả mọi thứ trở nên dễ chịu. Anh không hàn gắn tôi, không chữa lành vết thương trong lòng tôi. Anh chỉ làm cho tôi biết cách làm sao để có thể nở lại nụ cười. Anh hôn tôi, và tôi có thể quên đi những cơn đau đớn, quên đi thôi thúc được cắt vào cơ thể mình vẫn tồn tại, để xóa đi những cảm xúc không muốn đối diện.

Anh trượt sâu vào trong tôi, tôi có thể rên rỉ cùng anh, thở chung nhịp với anh, biến tiếng rên của chúng tôi mỗi nhịp, mỗi nhịp trở thành một bài hát. Và trong nhiều phút, nhiều giờ tận hưởng tình yêu anh dành cho mình, tình yêu của anh bên trong mình, tôi chỉ có thể là Nell của anh, cô gái không có bất cứ vết sẹo nào trên người, cô gái không có bất cứ bóng ma nào ám ảnh bên trong.

Khi anh tới một lần nữa, tôi thì thầm những lời gần thay thế cho cụm từ “Em yêu anh” và “Anh yêu em” giữa chúng tôi: “Em thuộc về anh”.

Thật đúng. Khi chúng tôi cùng nhau lên đến thiên đường, khi hôn, khi ngủ thiếp bên nhau, chúng tôi thuộc về nhau, đó là khi tôi thấy mình thực sự ổn. Khi tôi thuộc về anh.

Lời tác giả

Tôi muốn dành một chút thời gian để gửi lời cảm ơn đến tất cả các tác giả, các nhạc sĩ. Âm nhạc là một phần không thể thiếu trong suốt quá trình viết nên câu chuyện này, và cuốn tiểu thuyết “Lạc vào tình anh” sẽ không thể tồn tại nếu thiếu đi những bài hát ấy cùng nhiều ca khúc khác chưa được liệt kê ra. Tôi khuyến khích các bạn hãy thử lắng nghe những bài hát đó, nếu bạn chưa từng một lần lắng nghe chúng. Và cũng... đừng sao chép nó. Hãy mua nhạc có bản quyền. Hãy hỗ trợ các nghệ sĩ, dù họ là nhà soạn nhạc, nhà thơ,

họa sĩ, nhạc sĩ, điêu khắc hay nhiếp ảnh... hãy mua tác phẩm của họ và hãy cổ vũ cho tài năng của họ. Nghệ thuật khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn.

Jasinda Wilder.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-vao-tinh-anh>